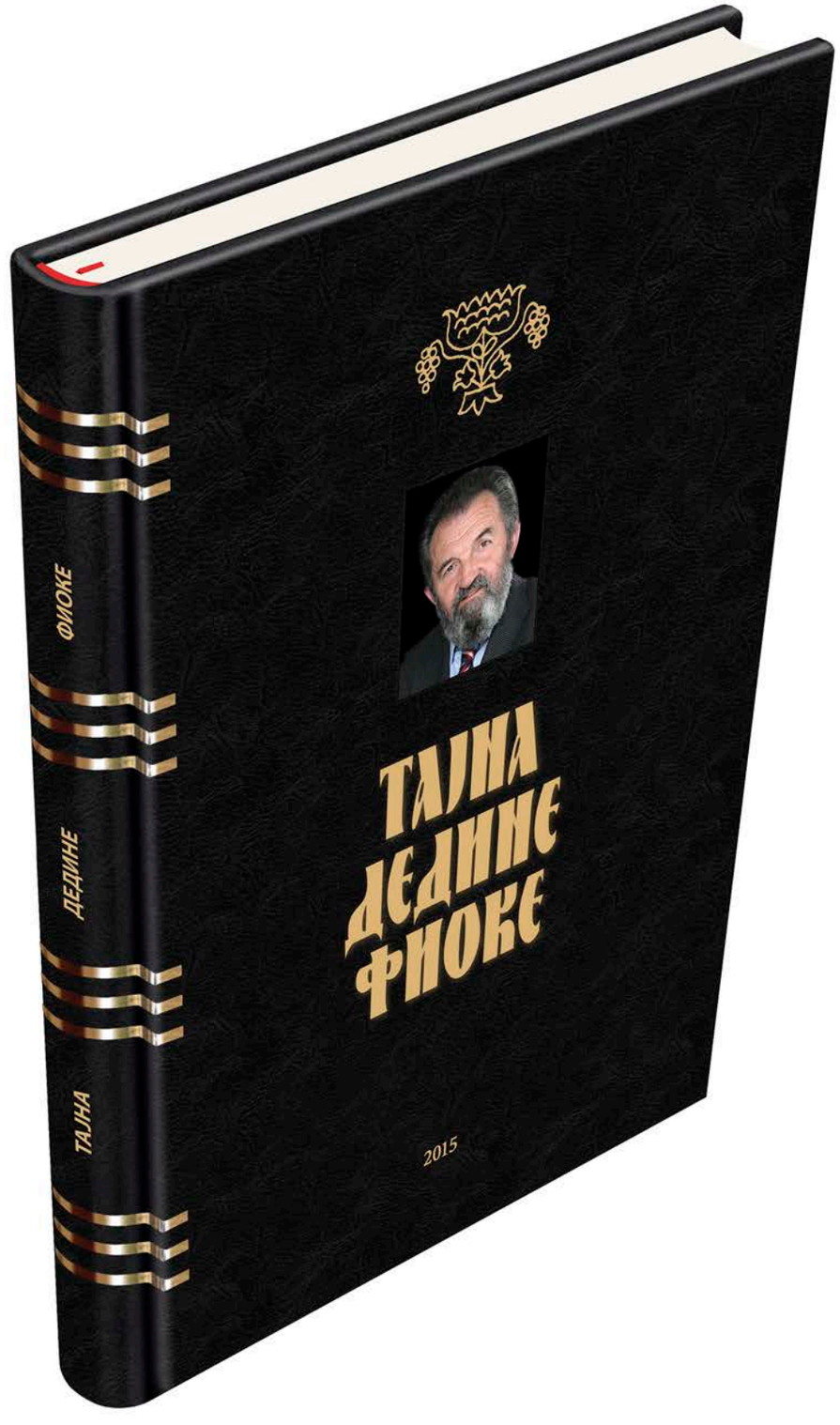
ТАЈНА ДЕДИНЕ ФИОКЕ
ТАЈНА ДЕДИНЕ ФИОКЕ
2015

student
Политика
Спортски
Екипа

Библиотека
БРАТОЉУБЉЕ
Књига XII

Где ти је брат?
(*Пост. 4,9*)

До сада из штампе изашло:

1. Мр Зоран Чворовић, мр Соња Спасојевић,
   Истина о случају владике Артемија, Крагујевац, 2010.
2. Проф. др Љубомир Протић, приређивач,
   Чувар вере је народ (*Истина о случају владике Артемија, 2*),
   Београд, 2010.
3. Грешни Милоје, Драго Жарковић
   Сине мој, не пристај, Чачак, 2011.
4. Коста Чавошки, Владимир Димитријевић,
   Истина о случају мр Зорана Чворовића, Београд, 2011.
5. Група аутора,
   Тајна безакоња, Чачак, Ниш, 2012.
6. Грешни Милоје,
   Не дај душу, роде, Ниш, 2013.
7. Патриотикус (електронско издање),
   Ко и зашто гони владику Артемија, http://patriotikus.wordpress.com
8. Грешни Милоје,
   Разговор са академиком Јованом Деретићем, Ниш, 2014.
9. Грешни Милоје,
   Саврешења у Српској православној цркви, Ниш, 2014.
10. Група аутора,
    Чувари вере предачке, Ниш, 2014.
11. Група аутора,
    Где је коме Косово, Ниш, 2014.
12. Проф. др Љубомир Протић, ур.
    Тајна дедине фиоке, Ниш, 2015.

У припреми:
13. Грешни Милоје, *Изгубљено јагње*

Са благословом Његовог преосвештенства
владике РПКМ у егзилу *Артемија*

Главни и одговорни уредник
Проф. др Љубомир Љуба Протић

Уређивачки одбор
Јана Љубичић
Јанко Љубичић
Јован Љубичић
Марта Вулићевић
Миона Вулићевић
Магдалена Вулићевић

Ниш, 2015.

ТАЈНА ДЕДИНЕ ФИОКЕ

РЕВНИТЕЉ
Ниш, 2015.

Слово владике Артемија

ПРОНАЛАЗАЧИ И ОСТАВЉАЧИ

Чобанче једно, по имену Давид, син Јесејев (потоњи цар Јудејски и писац дивних песама – Псалама) чувајући своја стада, посматрао је дела Божија, звезде које су ноћу украшавале небо, цвеће и биље пољско које је украшавало земљу, предивна створења која су се мицала по трави, па је у једном моменту посебног надахнућа узвикнуо (и записао) следеће речи: „Како су величанствена дела твоја Господе, све си премудро створио" (Пс. 104, 24). И пре Давида и после Давида многи и многи су посматрали та иста дела Божија, али нису видели у њима уграђену мудрост Божију, те уместо Творца, многи обожаваху сама та створења: сунце, месец, поједине биљке, животиње... клањаху им се и служаху им. Зашто тако? Просто зато што су се поистоветили и уподобили тим својим „боговима" и идолима, за које каже свети Псалмопевац: „Идоли су незнабожачки сребро и злато, дело руку човечијих; уста имају, а не говоре; очи имају, а не виде; уши имају, а не чују"... па додаје: „Какви су они онаки су и они који их граде, и сви који се уздају у њих" (Пс. 135, 15-18).

И данас, чак и међу нама хришћанима, многи кроз живот пролазе затворених очију, и око себе не виде ништа што би их побудило да у томе виде премудрост Божију и прославе Бога „Творца свега видљивог и невидљивог" (Символ вере). Тако живе и проводе свој век они који овај свет посматрају само телесним очима, и који се ослањају само на своја телесна чула. Они пак, који имају здраве и отворене очи душе своје, виде и спознају да „Небеса казују славу Божију, и дела руку његових гласи свод небески" (Пс. 19, 1).

Они, пак, међу људима, који су обдарени посебним даровима Божјим, откривају у „делима руку Божјих" многе скривене тајне и законе по којима свет постоји и одржава се. И ми такве људе називамо научницима, проналазачима, и дивимо им се, а да се никада не запитамо: то што су

◀ *+Епископ Артемије*

они пронашли и открили, ко је створио, ко је то оставио и запретао у материју те, за обичне људе, невидљиве ствари. И тако, уместо да прослављамо Творца и Дародавца свега тога, ми прослављамо и величамо људе – проналазаче. Заслужују ти проналазачи то поштовање које им се указује, али грешимо када само то чинимо, а не славимо и не поштујемо Онога који је то све створио и Који је људе обдарио мудрошћу да то проналазе и откривају.

Слично томе је и са књигом *Тајна дедине фиоке* која је пред нама. Деца, унучад дедина, заслужују сваку похвалу што су, чепркајући по дединим фиокама пронашли и открили бесцен-благо у тим фиокама. Открили су истину која осветљава читаву једну епоху од неких 35 година. Открили су чињенице и документа која непобитно сведоче ту истину, истину о страдању и неправди које су њиховог деду пратиле кроз живот. Читајући ову књигу, сазнаћемо многе ствари (многи ће наћи и себе у њима), а пре свега разлог и узрок страдања њиховог деде. Шта би то могло бити? Проста и јасна ствар: што је сагледавао истину, говорио истину и сведочио истину, не мислећи о последицама, јер је знао да се истина не сме жртвовати низашта на свету. Истина, ради које се све подноси, није просто нека идеја, мишљење, лично убеђење, него је Истина пре свега личност, и то личност Богочовека Христа, Који је за себе рекао оно што нико ни пре Њега ни после Њега, није могао и смео рећи: „Ја сам пут и **истина** и живот" (Јн 14, 6).

Зато, хвала деци што нам ове тајне изнеше на видело. Доста су чамиле у мраку по фиокама. Сада се разносе хиљадама примерака свуда по свету. И оно што је било тајно постаје јавно, и што је било сакривено, открива се. Ипак, у читавој овој причи деца су само „проналазачи" и као таквима припада им достојна хвала. Међутим, много већа хвала и благодарност припада њиховом деди, Милоју Стевановићу, који је све ово бележио, сабирао, чувао и најзад ставио у фиоке „за далека нека покољења".

За децу овде није крај њиховог трагања. Постоје још многе фиоке које треба прегледати. У њима је још веће и драгоценије благо похрањено. Оно не сме остати скривено и неистражено. А где се те „многе фиоке" налазе и шта је у њих положено? Те фиоке су у души свакога од те деце, и свако је дужно да ту своју фиоку претресе и испита. Тамо ће наћи многа блага која им је деда оставио. Истина, тамо неће наћи ни сребро ни злато, нити било шта од онога што нам користи за живот овде на земљи. Тамо је духовно благо којим се небо купује. Деда им је оставио најпре чисту и неискварену веру у Господа Христа, и примере живота по тој вери, примере молитве, поста, доброте, љубави, ревности за веру и истину Божју, и свега онога што Бог милује и благосиља. Ту ризницу деца – унучад изучаваће целог

свог живота, изучавати на делу, у практиковању свих тих хришћанских врлина, које уживо посматрају на своме деди.

А ми, читајући књигу *Тајна дедине фиоке*, коју топло препоручујемо свима, можемо много тога научити и у животу своме применити, како бисмо и ми открили у себи „фиоку" коју смо добили у наслеђе од наших предака. Ако будемо добри и истрајни истраживачи, постаћемо и сами проналазачи, јер ћемо и сами у нашим „фиокама" пронаћи непроцењива духовна блага, па ћемо и ми, са целом Црквом, моћи ускликнути: „Велики си, Господе, и чудесна су дела Твоја, и никаква реч људска није у стању да опева чудеса Твоја" (Чин Великог водоосвећења).

+ Јоаникије

Горица Тркуља

ЗАКЛЕЛА СЕ ЗЕМЉА РАЈУ ДА СЕ ТАЈНЕ СВЕ САЗНАЈУ...

Србија је велика тајна – спевала је песникиња незаборавне стихове. Знамо да свака стопа Српских земаља, сваки жбун и сваки цвет, свака кућа и свака ствар у њима чува неку тајну. Знамо да се о тајнама шапуће. И да се поверавају поузданим људима, најближима. Свет тајни је веома привлачан. Посебно деци. Воле да завире у сваки кутак, у сваку тајну. Тако они упознају живот... Тако уче. Изненађена открићима, деца међусобно размењују тајне. Тако се тајне шире, тако се оне сазнају.

О тајнама дедине фиоке најпре су проговорила деца – унуци који су пронашли „тајно – скривено благо".

Зар није речено: „Јер нема ништа тајно што неће бити јавно, ни сакривено што се неће дознати и на видело изићи" (Лк 8, 17)?

И ја, понета радозналошћу, разаслах књигу *Тајна дедине фиоке*, која је у припреми, на адресе мени блиских људи. Не само да им „шапнем" тајну, но да чујем коју реч од њих. Да њиховим размишљањима и себи појасним *Тајну дедине фиоке*.

И за мене која, Божијом вољом, пратих ову „тајну" сво време њеног настајања, у овим фиокама било је тајни... Ова књига је делом својеврсно подсећање на „вунена времена" моје ране младости... Друго мишљење није било допуштено. Ипак, бивало је смелих и одважних појединаца који се усуде да заталасају мртво море једноумља. Који су имали своје мишљење и за њега су се свом својом снагом борили. И страдали. Милоје Стевановић један је од тих, ретких.

Како онда, тако и данас... Онда је партија забрањивала друго мишљење. Данас и власти имајући у СПЦ мисле да монопол над истином припада њима... То говоре! Као да се Истина може сакрити, као да се Истина може обликовати по њиховим наређењима!...

Занимљива су размишљања стигла као одговор на моју жељу да пријатељима дошапнем „тајну". О њима желим да говорим... Каква је тајна оно о чему многи говоре? А шта кажу?

Прво запажање: „Чињенице и документа су непристрасан сведок Истине. А ова књига је сва од докумената и чињеница који су сведочанство о урушености и људског и Божијег поретка, о великој неправди и суровом обрачуну са човеком који не може да прихвати ћутање и слепо покоравање ауторитетима као животно гесло... непоткупљив сведок о времену и људима... и о менама код људи.

Страх човеку каља образ често, рекао је велики Србин коме данас покушавају да измене порекло.

Верујем да ће доћи време када би многи данашњи тужиоци и судије прешли на другу страну историје, да је то могуће. Ова књига, као и бројне књиге брата Милоја бедем су који то не допушта. Али, отвара врата спознаје и признања кривице и покајања... што води опроштају".

Друго запажање: „Ово је књига о једном човеку непослушном људима на власти, о човеку који не уме и не може да ћути, који би прс'о да није рек'о, који говори и кад замукну сви којима је у опису посла да говоре."

Треће запажање: „ Свој бунт исказује на све начине, чак и стиховима! А Бог му је дао и тај таленат!"

Четврто запажање: „Ова је књига сведочанство о паду једних и о узрастању других. Узрастању у Истини. У љубави. Баш онако како нас је о. Јустин научио: Нема истине без љубави, нити љубави без истине. Милоје је од почетка борац за истину, страдалник који узраста кроз ту борбу. Спознајом Божије Истине он постаје прави Христов ратник. Каква је то срећа за човека!"

Пето запажање: „Књига – сведочанство невероватних догађаја, проткана је бисерима народних мудрости, а јунак књиге бунтовник је и Богоотражитељ... Добро је што није ћутао! А могао је, као и толики око њега и око нас...

Него, питање је: шта би се догодило да је свако од нас проговорио, по својој савести?! И да данас говори?! А тек да дела?!"

Шесто запажање: „Да није оптужен и осуђен, не би се бранио, па не бисмо сазнали да међу Србима још има дичних домаћина са породицом каква се само пожелети може, не бисмо сазнали да још има успешних људи (по земаљским мерилима) који живе по Јеванђељу... Хвала тужиоцима и судијама што нам и ово открише. Ово се запажање завршава реченицом која изражава и понос и жаљење: А овако је некада живео сав наш род светосавски!"

Седмо запажање: „Милоје је успоставио нову врсту такмичења и на мегдан изазвао све Христољубиве православце... Да покажемо ко сме и ко уме! Да покажемо ко може више, ко може боље! Да угоди Господу. Да издржи прогон и да не посустане. Да брани Истину и веру прадедовску:

да Црква мора да живи под устројством успостављеним од првих дана свога постојања... да делима својим сведочи Јеванђеље..."

Осмо запажање: „Србија бруји: Благо гладнима и жеднима правде, јер ће се наситити. Благо прогнанима правде ради, јер је њихово царство небеско.

Шапатом се чуђење шири: Синод и Црквени суд СПЦ суде животу по Јеванђељу?!

Судије и тужиоци би да располажу имовином, у овом случају Милојевом?!

Овај шапат је све гласнији, сви га већ чују..."

Девето запажање: „Милоје је само један од најгласнијих следбеника владике Артемија. Пуна је Србија Милоја. Погледајте само колико је катакомбних манастира искитило Србску Земљу за само пет година владичиног прогона са Косова и Метохије! Слава Богу!"

Десето запажање: „Рушиоци црквеног поретка починили су бројна безакоња о којима сведочи јунак ове књиге – добротвор, заветник и заточеник Истине и правде."

Ако се о Грешном Милоју зна само из новинских текстова, може се стећи утисак да човек своје страдање, истина, на правди Бога, преувеличава и да прогонитељима придаје већи значај него што заслужују. Када човек доживи неправду, постаје му јасно колико то боли. Посебно, када је срце чисто и када је намера добра и поступак частан.

Када човек спозна светињу коју Милоје брани, схвати да је његов начин одбране „образац" како се понаша и како делује прави син Цркве Христове. Дужност Православног Хришћанина је да чува праву веру не само да би спасао своју душу, већ да се брине за спас душа својих ближњих и да их научи да се пазе оних који искривљују веру и друге заводе на погибељни пут. И да им то не допусти. А Милоје своје дужности обавља савесно. То свакодневно потврђују дела његова.

Схвативши у каквој је опасности наша вера, Милоје се сав посветио борби за очување вере. У тој борби, брат наш Милоје, врло је самоуверен. Самоувереност долази од Истине. Ко у Истину верује спреман је за њу да погине.

Зар мученици за Христа нису страдали певајући? Житија светих пуна су таквих сведочанстава. Сваки човек има право да се угледа на њих.

„Када не би било гоњења, ни мученици не би просијали, ни исповедници не би добили венце победе од Христа и не би својим подвизима учврстили и обрадовали Православну Цркву" – речи су светог Марка Ефеског које објашњавају сврху гоњења. Речено је и: „Сваки који хоће побожно да живи, биће гоњен."

Још једно запажање: „Изгледа да Милоје има и несвакидашњу енергију. Тајну откуда му та чудесна снага откривају нам речи пророка Исаије: 'Не ослањај се на своје моћи и помоћ Божија биће свуда уза те.' Милоје ту тајну одавно зна и пример је колико су ове речи пророка истините".

Многи међу нама као да нису ни свесни колико је опасност по Православље велика... Као да нису ни чули, а ни прочитали о књизи проф. Смиље Аврамов о Трилатерали која је открила да је још 1976. г. Ватикан потписао споразум са Немачком и Америком којим се планира тотално уништење Православља. Можда не желе то да знају, или се боје да признају да немају храбрости да се супротставе највећој земаљској сили?

За остварење овог наума моћни не бирају средства. Зато Православни страдају свуда у свету. Зар све што наш народ преживљава није доказ да су њихове намере најозбиљније, да све чине да то што су одлучили и у Уговору написали и потписали спроведу? Зато највећег чувара нашега, нашу Светосавску Цркву изнутра разбијају, разједају је јересима и јеретицима које су по њој посејали.

„Заповијест је Господња да не останемо нијеми у временима када је вјера у опасности. Када је у питању вјера, нико нема право да каже: ко сам ја? Нема право ни свештеник... ни владар... ни земљоделац... ни бескућник који једва долази до дневног следовања. Нико нема право да каже 'није моја ствар' или 'то ме не занима'. Камење ће завикати, а ти зар да останеш нијем и незаинтересован?" – поука је Светог Теодора Студита која у ово време постаје основни мото верујућег дела Српскога народа.

Милоје не води свој лични рат, мада понекад он користи и веома личне чињенице. То је и у књизи *Тајна дедине фиоке* јасно видљиво. Као што је јасан и његов циљ: угодити Богу – сачувати веру. У борби се користи свим допуштеним оружјима, како заповеда Свети Јован Кронштатски:

„Бори се против сваког зла, тренутно га уништавај, војуј против њега оружјем свете вере датим ти од Бога, оружјем Божанске правде и мудрости, молитвом, побожношћу, крстом, храброшћу, преданошћу и верношћу."

Било је и неколико заједљивих питања: „Не чини ли ти се да се Милоје много рекламира?

Зар није превише његовог кукања због пресуде која му чак није ни уручена?"

И на крају, питање: Каква је то тајна кад се о њој књиге пишу? Зар се тајне не говоре само најближима?

Људи се на различите начине бране од неправде. Ово је Милојев начин. Милоје својом љубављу према браћи у Христу ... задивљује. Он са

браћом својом све дели, па жели да и ове „тајне" о својој борби и своме страдању подели! Од браће и сестара се ништа не крије, зар не?

Будите поносни, ако вам је неко дотурио *Тајну дедине фиоке*, јер вас сматра својим рођеним. А то је привилегија! И обавеза. Да „тајну" поделите са себи најближима!

„Онај ко се бори за праведну ствар и ко се у Бога узда може да победи и мимо очекивања, у околностима које ни најмање не пружају наду у успех" – поука је Светог Филарета Московског коју потврђује борба за Истину Милоја Стевановића, садржана и у књизи *Тајна дедине фиоке*.

Прокупље, април 2015.

РЕЧ
рецензената

Академик Србољуб Срба Живановић

СТАВ ПРЕУЧЕНИХ ЈЕРЕТИКА ПРЕМА ВЕРНОМ СЛУЗИ БОЖЈЕМ

Сваки научник истраживач посвећује свој живот трагању за истином. У том трагању он покушава да открије и обелодани оне чињенице и она документа која на светлост дана износе истину за којом трагају. Књига *Тајна гедине фиоке* препуна је докумената и чињеница које нам помажу да сазнамо истину. У томе је њена вредност.

Године пролазе, мењају се ставови људи и њихова мишљења, смењују се разне политичке партије на власти, јача или слаби утицај појединих епископа у Светом архијерејском сабору, али чињенице и документа остају вечито као извор и сведок истине. Моћни и силни морају на крају да подлегну тим неумољивим чињеницама и документима. Књига *Тајна гедине фиоке* управо износи чињенице и документа које сада сваки читалац може да види и да прочита.

Нема смисла препричавати садржај књиге, јер сваки читалац може сам да прочита све што је написано, па тако може сам да донесе свој суд. Пред њим су документа и пред њим су чињенице из којих се може извући правилан закључак и сазнати истина. Та истина може некоме да се не свиђа, може да му смета и свако може да покуша да је оповргне, али чињенице остају чињенице, а документа су неизбрисив споменик, који јасно говори о поступцима оних који су тај документат писали и обнародовали. Према томе, истина је та која увек преживи напоре оних који желе да је оповргну.

У књизи постоје и негативни примери поступака оних који су сакривањем или извртањем чињеница покушавали да прикрију истину и да не дозволе да се сазнају праве чињенице. То је њихов грех и њихов неуспех, јер су сада чињенице изашле на видело. Постоје и примери оних који једноставно својим ћутањем олако прелазе преко чињеница, мислећи да ће тако замаглити очи других. Ни ти и такви нису у стању да се заклоне иза докумената објављених у овој књизи.

Књига *Тајна гедине фиоке* може да се посматра и са друге тачке гледишта. То је прича која показује како се један секретар Комитета Савеза

комуниста дубоко разочарао у партију, накарадне поступке и лажи, како се одважио да и по цену страдања каже истину. Дакле, истина је била тачка ослонца на којој ће атеиста постати велики верник и православац. О томе је писао и наш књижевник Добрица Ћосић, описавши пут од комунисте, преко отпадника, до верника.

Без обзира на сва искушења и на све погрешне одлуке врхова Српске православне цркве, порука др Зорана Чворовића представља путоказ за излаз из садашњег стања: „Једно је сигурно: православни Срби не смеју да подлегну искушењу да имају други избор од борбе непрестане за Српску Православну Цркву и слободну Српску државу. Све друго је лажна црква и лажна држава, где би да нас жедне преведу српски 'пријатељи'."

Треба имати на уму мисао коју је изговорио Милоје Стевановић, а коју срећемо у *Додатку књиге*: „[...] У нашој Светој Цркви, од њеног постања, од Господа Исуса Христа па наовамо, јереси у Цркви никад нису долазили од неких простих и обичних људи. Јереси су увек долазиле од епископа, од патријараха, од учених, а нарочито од *преучених људи*".

Тако се и став врхова Српске православне цркве, обилато документован у овој књизи, може протумачити као став преучених јеретика према једном верном слузи Божјем.

Поступци људи су различити, нису увек Богоугодни, али је истина једина, необорива и вечна.

Ова књига представља прилог истини, па је зато и препоручујем читаоцима.

Лондон, април 2015.

Др Миодраг Петровић, научни саветник
Историјског института САНУ (у пензији)

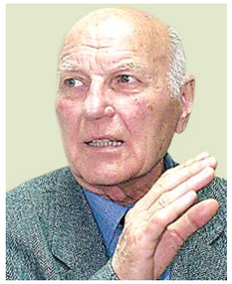

ХРАБРОВАЊЕ, ПРАВДОЉУБЉЕ, ИСТИНОЉУБЉЕ

Казивања г. Милоја Стевановића, знаног као „Грешни Милоје", и казивања других о њему, представљају особено сведочење не само о његовом животном путу, него и о средини која га је окруживала и која га окружује, почев од породице до представника грађанских и црквених власти. Без икаквих скривања или преиначавања чињеница, чак и оних које ником не би биле пријатне, овде се без устручавања обзнањује, чиме се на видело износи оно чиме је главни јунак ове књиге испуњен, тј. стања која се могу назвати: храбровање, правдољубље, истинољубље.

Препреке, које су му у животу наметане, нису у његовој души рађале обесхрабрење, још мање малодушност, него су представљале подстицај и подстрек за нову снагу, радост и наду у боље дане, колико за себе, толико и за друге. Као по правилу, свака препрека рађала му је неко добро, за које ни час, ни место није могао унапред да зна. Али, знао је нешто друго, а то је – да о томе одлучује Онај Коме је подредио све своје живљење.

Својим казивањем и сведочењем Грешни Милоје удара печат времену, месту и околностима под којима је живео, дубоко свестан да никаква случајност није то што је рођен тамо где је рођен; што су збивања око њега била таква каква су била; што се определио да несебично, милосрдно, другима служи; што се посветио не само приватном предузетништву, него исто толико и успешном списатељству. У свему томе треба видети разлоге за то што се његове књиге радо и лако читају, у којима посебну драж чини језик пун народне мудрости и старинског начина изражавања. Зато се и ова књига, својим садржајем и језиком, који се на овај начин чува од заборава, сама препоручује читаоцима.

Београд, април 2015.

Др Животије Ђорђевић

АМЕРИКА, ВАТИКАН И НЕМАЧКА РУШЕ ПРАВОСЛАВЉЕ

(Случај Милоја Стевановића)

Већ две хиљаде година Хришћанство се брани од насртаја кривоверника, јеретика који покушавају да докажу релативизам догмата вере Христове.

Све већа техничка достигнућа, у најновије време, пружила су изванредну могућност отпадницима од Хришћанства – јеретицима, да са својим неистинама врло широко, а врло препредено, допру до најширих маса.

Неканонским и противуставним сломом епископа рашко-призренског Артемија започет је читав низ црквено-судских поступака против монаштва које се супротставило, и у случају епископа Артемија, кршењу црквених закона, јер су сматрали да црква мора да настави своје устројство формирано од првих дана свога постојања. О кршењу тог устројства непобитно говори податак да је пресуду против Милоја Стевановића донео ненадлежан суд. Судски процес покренуо је епископ жички. Оптужницу је поднео тужилац Епархије жичке 14. фебруара 2011. године, а Црквени суд Епархије жичке је првостепену пресуду донео 10. марта 2011. године. Тај суд није могао да у поменутом случају суди Милоју Стевановићу, јер он у то време није био епархиот Епархије жичке, будући да је од 8. јула 2010. године имао пребивалиште у Београду.

Милоје Стевановић оптужен је зато што је своју имовину поклонио братству манастира Црна Река. За учињено доброчинство Стевановић је кажњен најстрожом казном – искључењем из СПЦ. Колико је прљавог у тој одлуци најбоље говори податак да је Милоје Стевановић једини Србин у историји српског народа кога је СПЦ искључила из својих редова. Неки од главара СПЦ очигледно су у случају Стевановића, терајући неки свој хир, заборавили да епитимија у СПЦ за циљ има поправљање преступника, морално поправљање грешника, да се залутала овца врати стаду, а не да буде одбачена и сатрвена. Такође су заборавили своју заклетву којом су се пред Богом и народом обавезали: *да без крајње нужде и тешке кривице неће никоја од заједништва у Христу одлучивати*. Циљ епитимије је да

онима који су грешили, пружи прилику да делима својим докажу своје покајање. Такву прилику, они који су одлучивали о судбини Милоја, нису њему пружили. Међутим, изнад свих очекивања, Стевановић је својим понашањем, доброчињењима доказао да његова даривања Православљу нису била куповина опроштајница, јер је он бројна доброчинства учинио много пре кажњавања: добитник је бројних грамата СПЦ за учињена добра према нашим светињама; кућу, покућство, имање подарио је избеглицама из Хрватске; његова породица је пример хришћанског понашања и хришћанског живота; привео је Цркви Христовој огроман број својих пословних партнера и пријатеља, многе је привео Светој тајни крштења; организовао велики број венчања невенчаних; сносио многе трошкове сахрана и подушја хришћанима чије су породице биле у невољи; обновитељ је српских гробаља, писац душекорисних књига...

Отуда, народ зна да је изопштење из Цркве таквог човека безумно, бездушно и богохулно.

У то време, одједном, али не случајно, митрополит црногорско-приморски Амфилоје Радовић и епископ бачки Иринеј Буловић, на челу са патријархом Иринејем јавно су саопштили, речју и делом, да припадају екуменистима – јеретицима. Не изненађује да је притом Стевановић остао веран аманету владике Николаја: „Народ не треба да следује својим слепим вођама, кад га ови воде путевима лажним и удаљавају од Бога и Божјег закона". То је морало да доведе до сукоба.

Једног дана, на свом путу у Љубљану, Милоје Стевановић је сазнао да су црноречки монаси одлучили да напусте манастир у Црној Реци. Црква никада није признала да је одступање од правоверја и скретање у јерес екуменизма узрок напуштању манастира од стране монаштва. Дирнут том одлуком, Милоје им је јавио: „Ако немате где главу склонити, и ако вам није испод части да уђете у дом *грешноī Закхеја*, врата моје куће су вам отворена и то да не буде сваког госта за три дана доста". Милоје је примио монахе на своје имање, дао им хлеба и с хлеба и конак у свом етно-селу на планини Јелици. Дао им је без икакве накнаде грађевине, машине и стоку на неограничено уживање.

Истакао се Милоје и у збрињавању монахиња из манастира Вазнесење, које је у поноћ из њиховог манастира, без ичије пресуде, протерало 150 свештеника и кордон полиције.

Као круна свега, истакнуто је да је Милоје и после рашчињења епископа Артемија Радосављевића присуствовао и учествовао са њим у богослужењима.

До које мере је, код суђења Милоју, била заступљена острашћеност, најбоље говори податак да је за оваква „недела", а у ствари дубоко људска доброчинства, одлуком Црквеног суда Милоје избачен из СПЦ. Ако ка-

жемо да је он једини Србин у историји српског народа коме је изречена толико сурова казна, верујемо да је сасвим довољно речено колико је нехришћанског и нечовечног речено у тој пресуди. Она открива да је главна „кривица" брата Милоја непризнавање савршено безаконе, неканонске одлуке о рашчињењу епископа Артемија.

Прихватити одлуке власти имајућих у СПЦ, који својим начином рада подлежу свакој осуди свега канонског и правичног у Цркви, прихватити одлуке такве „правде", значило би учествовати у демонском послу потурања неправде и лудости, наместо свештених канона и еванђелске правде којом су они надахнути, значи рушити поредак на коме се темељи сама Црква, а то, пак, значи рушити њу саму.

Признати црквени суд који на темељима безакоња гради своју „правичност", било би јавно саучесништво у безаконом и свесном, злочиначком рушењу канонског и догматског предања Цркве које се, иначе, спроводи у СПЦ од стране Синода и неколицине епископа који су узурпирали и Сабор СПЦ.

Признавање тог суда и аката значило би „хватање у коло" са истим тим и таквим епископима, који у таквом колу све брже срљају путем екуменистичке и реформистичке погибли.

Нама остаје да размислимо.

Држећи се изјаве Светог Василија Великог: „Чега је почетак лажан, све остало је презрено!", а с обзиром на то да имамо непобитне доказе да је патријарх СПЦ Иринеј одбио, и поред упозорења, да одбаци саблазан коју је учинио у Загребу, називајући папу „светим оцем", а и да су епископ Иринеј Буловић и митрополит Амфилоје Радовић носиоци папиних престенова и његових напрсних крстова, онда нам не остаје друго него да се придружимо братству Светог краља Милутина које *пружа часном брату у Христу и достојном чеду наших светих предака, Милоју Стевановићу, подршку да истраје у борби за очување чистоте Православне вере, да свој крст узнесе часно до краја*. Јер, ако смо православни, не можемо а да не подржимо став оца Јустина да је крајње време да престанемо да нашу Свету Православну Светосавску Цркву „ропски понижавамо нашим неправично, несветопредањским односом према екуменизму и такозваном Екуменском савету цркава".

Управо зато одбијамо саучесништво у злочиначком рушењу СПЦ, а истовремено подсећамо „заборавне": Правило 45 Светих апостола наређује: *Епископ или презвитер, или ђакон који се са јеретицима само и молио буде, нека се одлучи; ако им, пак, допусти као клирицима, да што раде нека се свргне*. Слично говоре и Апостолски канони 46. и 66, а и канон 33 Лаодикијског сабора.

Тешко онима који пркају своју веру са јеретицима и онима који се друже са јеретицима. Помрачиће се њихов ум и пролиће горке сузе када чују ону одлуку: 'Идите од мене – проклети у огањ вечни' (Св. Јефрем Сирин).

Све ово што нам се већ десетинама година догађа непобитан је доказ да се упорно од моћника спроводи тајни споразум који је 1976. године склопљен између Америке, Ватикана и Немачке, по коме Православље треба да буде тотално уништено.

Неизмерну захвалност дугујемо проф. др Смиљи Аврамов која је податке о овом тајном споразуму саопштила јавности.

Београд, април 2015.

Радош Стевлић

ЕПОПЕЈА БОЖЈЕГ ЧОВЕКА

Није ли да преламаш хлеб свој гладноме,
и сиромахе прогнане да уведеш у кућу?...
Тада ће синути видело твоје као зора
и здравље ће твоје брзо процветати,
и пред тобом ће ићи правда твоја,
слава Господња биће ти задња straжа.

(Исаија 58, 7-8)

Драги читаоци,

Пред вама је невероватна сага једног човека, законобраниоца и истинопоборника који је цео свој живот посветио највреднијим хришћанским идеалима наслеђеним од племенитих родитеља и Свете Цркве Христове, а са којима ће, једнога дана, отићи у вечни покој у Царство небеско чист и благословен, не обазирући се на лавеж паса, слуга Сатаниних, који га не воле из разлога које је обзнанио Господ (Јн 15, 20-21).

Чудан је живот Грешнога Милоја. Још као млад комуниста, више марксиста него Лењинов, Стаљинов, Брозов комуниста, ту има разлике, осећао је дубоко у себи правичност, поштење и жељу да ради, говори и да се бори за истину. Није био од оних комуниста који су понављали отрцане комунистичке фразе, као грамофонска плоча, не би ли се домогли повластица, бенефиција, положаја и напредовања у комунистичкој хијерархији. Будући да је високо интелектуално способан човек, размишљао је својом главом и схватао да је „нешто труло у држави Данској". И дошло је, како је он то рекао, „до ломова", али на обе стране.

Његово се пророчанство испунило, не зато што је био старозаветни пророк, него што је човек видео пропаст пред очима.

Лом је наступио и у његовом животу. Осиони „другови" нису хтели да чују шта један паметан човек говори, него су се окомили на њега да га униште. А он млад, паметан, срчан, није се плашио те але која је хтела да покаже своју моћ над онима који нису слепо послушни.

Хиљаде невиних и недужних Срба нестало је одмах по окупацији Србије од црвене интернационале. Без обзира на то што су људи били невини, проглашавани су од комесара за „народне непријатеље". Један пут кад им прикаче ту етикету, са њима је завршено. Они „срећнији" добијали

су по 20 година тешке робије, док су остали извођени пред зид и стрељани. Тако су комесари хтели да учине и са Милојем. Међутим, брозовштина је била на издисају, па су брату Милоју помогли, не његови „пријатељи" који су бежали од њега и прелазили на другу страну улице ако би га видели да долази, него непознати новинари који су стали на Милојеву страну. Тако је брат Милоје спасен од одстрела српских комунистичких јаничара.

У животу брата Милоја дешава се прелом са непредвидљивим последицама. Умире му добри отац. За Милоја то је био *пут у Дамаск* – тачка преобраћења. Почео је да размишља и поставља питање: каква је сврха нашег живота? И тада од марксисте постаје хришћанин. То ме је подсетило на живот оца Серафима Роуза. Рођен је као протестант и мајка га је вукла од једне секте до друге. Да додам, отац Серафим био је изузетна интелигенција; одвело би ме далеко да причам о његовом животу, али он, незадовољан тим, назови протестантским деноминацијама, постаје атеиста. Ускоро је схватио да је атеизам обична глупост и он прихвата будизам. Савладао је оба кинеска језика за два семестра и почео да преводи будистичке молитве и мисли са кинеског на енглески језик. Онда се упознао са једним руским свршеним богословом који се звао Глеб. Једно вече Глеб позове пријатеља Роуза на вечерње у цркву у Сан Франциску, где је столовао Свети Јован Шангајски. И Серафим овако описује тај моменат: *Како сам улазио у цркву, храм је био доста замрачен. Видели су се само свећњаци и кандила. Хор је певао неку божанствену музику чије речи нисам разумевао. Са леве стране у владичанској столици стајао је човек са седом брадом. Како сам прилазио целивајућој икони, наједаред чујем речи: „Дошао си кући!"* То је био преломни моменат у животу оца Серафима. Савладао је руски језик за кратко време. Он и Глеб отворили су продавницу црквених утвари, будући да су били сиромашни, и људи су причали да нису веровали да Серафим није рођен у Русији - говорио је течно руски. Неко ми је причао да је он говорио и српски. Написао је велики број трактата и књига, али га је Господ узео доста рано. Умро је у 48. години живота. Био је, могу рећи, један од најистакнутијих православних теолога двадесетог века.

По плодовима њиховим познаћете их (Мт 7, 20).

Тако се десило и са братом Милојем. Чуо је речи које су биле њему упућене: *Мртав беше и оживе; изгубљен беше и нађе се* (Лк 15, 32). И брат Милоје креће у нови живот. Одлази у овчарско-кабларске манастире. Отац Венијамин и отац Сава играју пресудну улогу у животу његовом. Све је ближи Христу. Одлази у ходочашће на Свету Гору, у Свету Земљу, православну Русију... У његовој души разгорева се ватра и жеђ за Господом Христом. Свето Писмо постаје главна лектира и централна књига

у његовој библиотеци. Могу да тврдим да познаје Свето Писмо боље од многих свештеника. Постаје хришћанин у правом смислу те речи.

Колико нас за себе можемо то исто рећи?

Има нас много хришћана на речи, али не на делима. И тако је од Савла, брат Милоје постао апостол Павле. *Сила је моја и песма моја Господ, Који ме избави; Он је Бог мој и славићу Га, Бога Оца мога и узвисиваћу Га* (2. Мојс 15, 2).

Милоје ће се брзо прочути као велики дародавац и дарежљив хришћанин. Грамате и захвалнице стизале су са свих страна: од епископа, Патријарха, многих манастира и цркава. Био је издашне руке. Није био као многи богаташи који су трошили новац у Монте Карлу и Лас Вегасу, не бринући се за цркве и многу српску сиротињу, а од сиротиње су се богатили пљачкајући их.

Ускоро за брата Милоја наступају велика искушења. Стижу гладни и жедни бескућници са Косова и Метохије у мајку Србију. Треба им помоћ. Милоје се већ извештио и испраксовао у томе, пружајући уточиште избеглицама из Хрватске и српске Босне. Он зна шта учи Св. Писмо: *Јер огладњех и дадосте ми да једем; ожеђњех и напојисте ме; странац бијах и примисте ме* (Мт 25, 31-46). И још каже Св. Писмо: *Сиромахе и убоге, који траже воде а ње нема, којима се језик осушио од жеђи, њих ћу услишити Ја Господ, Бог... нећу их оставити* (Исаија 41, 17). Тако Милоје, не слутећи ништа лоше, држећи се упутства његове православне вере, трчи у помоћ прогнаном епископу Артемију и његовим монасима и монахињама. *Јер вера без дела је мртва* (Јов 2, 20). И моли се са својим православним епископом и осталим Божјим угодницима, а не као онај херцеговачки бискуп који се „моли" са римокатолицима и чита њихов јеретички *Символ вере* са филиокве.

У чему је стварни „грех" брата Милоја?

Рашчинили су епископа Артемија. Није им било доста што су га рашчинили, него су хтели да га смрве. Да су могли, каменовали би га или ставили на стуб срама, спалили... Нису му дозволили да оде у било који манастир његове епархије. Хтели су да виде како умире на улици од глади, у беди. Диктатура пролетерских владика на делу.

Један протојереј ме пита како су они добили толику власт? То су исто радили, кажем ја, цареви и царице Византије уз помоћ „послушних" владика. Сви знамо случај владике Светог Јована Златоуста! Светог Нектарија Егинског, Светог Јована Шангајског... А какав би требало да буде владика: *Јер епископ као Божији домоуправитељ треба да је без мане, не самовољан, не њевљив, не пијаница, не убојица, не лихвар* (Тит 1, 7).

И наједаред, владики Артемију и његовом монаштву стиже изобилна Божја помоћ преко слуге Божјег, Грешног Милоја. Очигледно, све се дешавало по Божјој промисли. Бог му је подарио и наградио добрим иметком и он је могао да прими ову дужност помагања немоствојушчих у невољи. Слушао је речи праведнога Јова, који је рекао: *Који је мене створио у утроби, није ли створио и њих? Није ли нас Он исти саздао у материци.* [...] *Ако сам гледао кога где гине, немајући хаљине, и сиромаха где се нема чиме покрити, ако сам измахнуо руком на сироту* [...] *нека ми испадне раме из плећа, и рука моја нека се откине од зглоба* (Јов. 31, 15-21).

Пошто је брат Милоје покварио све планове сумашедших, сва се сила узурпатора сјурила на њега. И сад је требало пронаћи кривицу да се Милоје казни. И пронашли су: хранио је гладне, појио жедне, оденуо голе, примио изгнане у дом свој, дао им кров над главом. (О, каквог безбожништва!) И још горе: молио се Богу с њима, тим православним Божјим људима, а не као они, са јеретицима. Нису му пронашли да је лопов, нису пронашли да је развратник, нису пронашли да је поткрадао компанију, да је тајкун, да је раднике искоришћавао, ништа за шта би га могли тужити. Пронашли су да је практиковао највеће хришћанске врлине. И преко кога су то пронашли? Преко оног јадног и чемерног Хризостома који се није видео у мољу својих грехова.

Када сам ја стигао у Трст, где је требало да будем свештеник у цркви Светог Спиридона, прилази ми тадашњи председник Црквеношколске општине Драгољуб Вурдеља, и исприча ми причу о двојици монаха који су недељу-две пре тога побегли од њега и отишли у Немачку да би се поново вратили патријарху Герману од кога су побегли. Један од њих се звао Хризостом. Клели су се пред председником да су уз владику Дионисија. Обојица су лагали. Из Немачке су отишли у Њујорк. Хризостом је остао у Њујорку где је, наводно, завршио богословију Свете Тројице у Џорданвилу.

Та је богословија, неко је чак назива теолошки факултет, виша течајна школа која не може да се носи са нашим богословијама као што је била она у Призрену и манастиру Раковици, а касније премештена на Карабурму. Хризостом из Њујорка најпре одлази у Ист Чикаго на једну малу парохију, а потом у Калифорнију; али, ни тамо није могао да се скраси. После базања по Калифорнији, скупио је пинкле и отишао у манастир Хиландар. У основи, он је био полуписмен човек. Кажу да је у Хиландару био ћумурџија, то не знам. Које су але утицале да га Синод изабере за епископа, и то не знам. Знам, такође, да је био лош карактер, а никако квалификован да буде епископ. Отишао је Господу и нека му је вечни покој у Царству Божјем. И такав човек је подигао ону срамну тужбу против Грешног Милоја. За Српску цркву наступила су лоша времена. Милојево спасење не зависи од људи, били они епископи, свештеници,

јеромонаси или ма ко други. Сви ћемо ми одговарати за своја (не)дела. *Даст ти Господ по серцу твојем* (Пс 37, 4).

Тако Хризостом, као и Амфилохије, Иринеј Буловић и Фотије, у свом безакоњу погазише још једно обећање из своје заклетве:

„Обећавам да, без крајње нужде и тешке кривице, нећу никога, било појединца било заједницу, од Црквених тајни и заједништва у Христу одлучивати, нити проклињати, него већма у Духу Светом саветовати и на пут покајања и спасења обраћати".[1]

Даде ми се свака власт на Небу и на Земљи, пише у Светом Писму (Мт 28, 18). Многи наши епископи мисле да и они имају ту власт коју је Господ имао. То се зове прелест.

Милоје је наш узор, наш пример какав треба да буде православни хришћанин, наша луча и наше светило. Што га Атанасије, подругљиво, назива „патријарх Милоје"– камо лепе среће за нашу Цркву да је Патријарх човек таквог духа, а не екуменист – јеретик каквог имамо, на жалост.

У дединој фиоци наћи ћете епопеју једнога човека који је цео свој живот посветио борби за истину.

У тој фиоци нема дуката.

Тамо унуци његови нађоше бесцене бисере: Истину и Веру.

Нека им Бог даде да је, попут деде, носе у срцима својим, за све време свога живота на Земљи.

Аризона, април 2015.

1 *Да иронија буде већа – овај текст са црквенословенског и грчког преведоше и прерадише господа Амфилохије Радовић и Атанасије Јевтић. Види: http://www.novinar.de/2007/03/19/episkovska-zakletva-pri-cinu-hirotonisanja.html*

РЕЧ
лектора

Проф. др Драгољуб Петровић

О ОЛОВНИМ ВРЕМЕНИМА И, УЗГРЕД, О ТАЈНАМА ЂЕДОВЕ ФИОКЕ

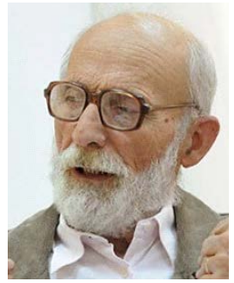

У припремама ове књиге лектор није водио много рачуна о њеном „занатском" обликовању, будући да му се од тога више допадало да из ње понекад „извири" Драгачево, него неке такве баналне појединости којима мудре лингвистичке књиге утерују језик у правила (а правила – у торине), али, ипак, признаје да је чинио понешто и од онога што му је назначено „у опису посла", додао или одузео покоју запету, понегде покојој речи променио распоред, понешто испустио, малошта дописао, али је много више трагао за смислом онога што се пред њим нашло и покушао да томе омеђи домашаје и истакне сву њихову – трагику!

Фиоке су спремишта која имају много већу вредност кад се отворе него што су је имала кад су се затворила, нарочито кад се отварају после више година или, чак, више деценија и, посебно, ако их отварају они који их нису затворили и који не могу ни претпоставити на шта у њима могу наићи.

А Милојеве фиоке затворили су његове кћери док су још биле девојчице и нису схватале шта се дешава с њиховим оцем (али су осећале да је то нешто оловно тешко и да он то, као ни сви очеви, ни по чему није заслужио), а отварају их, ево, њихова деца у тренуцима кад имају више година него што су имале мајке кад су их затварале и прилика је да им се помогне разабрати у ономе што је њихов ђед учинио и чиме је стекао „репутацију народног непријатеља" и због чега га многи знанци при сусретима „нису примећивали", а многи пријатељи, да се са њим не би срели, „случајно" – прелазили на другу страну улице. (Мало је међу њима било сличних оном Мешином јунаку који је, од једне раскрснице до друге, тражио пречицу да, опет и уз дубок наклон, скине шешир пред ухапшеником кога су спроводили жандарми.)

Милоје је, на највишем месту, проговорио о судбинским проблемима народа коме је припадао и, најпростије речено, једноумном државном и политичком мутљагу рекао да је мутљаг и лажовима да су лажови. И учинио је то с позиције секретара Општинског комитета Савеза комуниста

Лучани, упозоравајући на оно што су многи осећали да нам се спрема, али само ретки могли да то и неувијено кажу:

• „По цену да овде добијем етикету неког дефетисте или ко зна коју, јер нам се, иначе, унапред од великих званичника за критику било чега, а нарочито било кога, деле лекције и етикете, желим да кажем: ако овако наставимо да ћутимо, у овој земљи мора доћи до озбиљних социјалних ломова". (И погрешио је: држава коју су направили комунисти направљена је, и уређивана, тако не да би у њој дошло „до озбиљних социјалних ломова", већ да би се распала управо онако како се распадала. И да о њеној судбини одлучују они који су је „уређивали" на потоцима српске крви.)

• Или: „Да ли мене моја партија обмањује? Или: лажу ли људи, новине или лаже Стане Доланц?" (И показало се да су лагали сви: и новине, и људи, и Стане Доланц, и они који су га истурили на позицију на којој се нашао, и они који су аплаудирали његовим лажима и сви они који су све учинили да се њихове „истине" у лажима и подаве.)

• Или: „Председништво Међуопштинске конференције СК Краљева формира радну групу 'са задатком да утврди све потребне чињенице за објективну оцену овог 'случаја'... Радна група два пута разговара с 'окривљеним', инсистира да он 'призна грешку', повуче речи. Милоје није од тог материјала, не ломи се, напротив – нуди нове аргументе, чињенице... Закључак Радне групе, који је потом прихватило и Председништво МОК СК гласи: 'Милоје Стевановић је ненаучним и неприхватљивим методама уопштавања појединих случајева, негативних појава и недоследности, дошао до оцене да у нашем друштву ништа није добро и да су драстично угрожене основне тековине револуције, при чему се служи неумесним и увредљивим терминима и асоцијацијама у нашем друштву'."

Та три навода сматрам довољним као полазиште за одређење свега онога што се са српским народом догађало од 1941. године до тренутка у коме су речени наводи формулисани: Срби су доведени до тога да се могу сматрати дефинитивно пораженим и поробљеним народом, народом у коме је убијен инстинкт за самоодржање и над којим је тријумфовала комунистичка разарачка стратегија.

• А док нису знали за комунизам, они су се могли одупрети сваком, могли су заљуљати моћне царевине (и некима помоћи да се распадну), могли су изгубити последњу битку, али се и измаћи и не потписати капитулацију;

• Немци су у Другом светском рату, у биткама и с партизанима и с четницима, за ***четири године*** ратовања, имали око 25.000 погинулих војника и официра, а у Првом светском рату Аустријанци су у борби са Србима, тј. без помоћи комуниста, на дринском бојишту толико мртвих имали за ***четири дана***;

• У Првом светском рату, пре Колубарске битке и такође без помоћи комуниста, јединица мајора Гавриловића ушла је у легенду својом одбраном Београда (после Колубарске битке у Србији задуго није било других аустроугарских војника мимо оних 70.000 заробљених), а у Другом светском рату, уз помоћ партизана, ***Београд је освојила немачка патрола од седам војника*** које је предводио капетан Клингенберг.

То су, ето, само неке чињенице о томе како су се Срби умели понашати док им нико није помагао да се бране нити их поучавао образу, моралу и патриотизму. Они су доживели слом када се за њихове предводнике кандидовао међународни олош који се представљао под комунистичким именом, а појавио се одмах после Првога светског рата с циљем да у Србији сломи православље по истом обрасцу по коме је то, две године раније, учинио у Русији. Показало се, међутим, да прилике у Србији нису биле сасвим „сазреле" за њихов злочиначки подухват и они су током следећих 15–20 година били потиснути у илегалу, али су се пред почетак Другога светског рата појавили као кандидати за преузимање власти кад им совјетске трупе за то отворе пут, а док се то не догоди – они ће се борити против четника као својих најљућих непријатеља. Да је тако, нека посведочи оно што је начелник Штаба њихове команде Арсо Јовановић записао „у Наредби Строго Пов. број 39 од 27. децембра 1941, под претњом смртне казне" за све партизанске команданте и политичке комесаре који би се пред том наредбом оглушили:

• „Да се команданти и пол(итички) комесари, официри, каплари и војници свих родова имају безусловно убудуће у свим правцима придржавати и покоравати комунистичкој идеологији";

• „Дражу Михаиловића и његове војне и политичке сараднике треба што пре ликвидирати (види наредбу ове Команде од 11. дец. 1941. г. под строго пов. број 14)";

• „***Против окупатора комунистичке јединице не могу се борити***, зато што је окупатор и сувише јак, што је способан и спреман да уништи једним замахом нашу целокупну организацију, ако то интереси буду захтевали";

• „Такође и ***са усташама бесмислено би било с наше стране да се води било каква војна акција*** с обзиром на њихово модерно наоружавање од стране окупатора, а друго што ***усташе у овом по нас згодном времену истребљују српски народ који је у огромној већини против нас***. Наш задатак није у томе, да се организује борба против окупатора и усташа, јер бисмо у том случају потпуно ослабили сасвим узалудно завршну фазу борбе за наше ослобођење када ће нам снага бити најпотребнија. Окупатора има да скрше и отерају из наше земље светски догађаји и Совјетски

Савез, наша мајка. Живео СССР! За нас је комунисте најважније у томе: организовати покрет и прикупити снаге против четника. ***Четници су наш први непријатељ, против кога треба употребити сва могућа и немогућа средства ради њиховог уништења***, јер на други начин њихов отпор не може се сломити".

Негде је речено да та наредба није „аутентична" јер су комунисти имали обичај да своје најважније документе уништавају, тј. да их спаљују када би се с њима упознао онај на чије су име адресовани. Ја не одбацујем такву могућност, али оно што се, из других извора, зна о партизанском ратовању потврђује да су то чинили управо онако како су овде записали (ако не и много темељитије него што су мислили да им је неопходно да би остварили оно што су „зацртали"):

• Они су по Босни у „седам офанзива" једино сатирали Србе, а у пролеће 1943. с Немцима потписали споразум да их не узнемиравају док они на „оној другој обали" Неретве не разбију четничке јединице. И Немци поштовали споразум: комунисти су седам дана прелазили преко Неретве (а да преко њих за то време није ни птица прелетела, а камоли немачки авион), пренели преко ње 4.500 рањеника, разбили 20.000 четника, затим „вртели прсте" и чекали искрцавање савезника на Јадрану, а Немци их за то време опкољавали, сатерали их на Сутјеску и тамо потукли све оно што су пропустили на Неретви (укључујући и оних 4.500 рањеника);

• Комунисти су све време рата врло пажљиво чували Јасеновац, Владимир Бакарић одбио је захтев Николе Демоње да га нападне кад се у њему, знао је то, налазило само 106 усташких кољача, а кад га је Демоња несмотрено поновио, у потиљак му је објашњено зашто то не треба чинити. После је Демоња проглашен за народног хероја, а Јасеновац функционисао и у време кад су сви Хитлерови концентрациони логори били затворени и крематорији већ давно погашени;

• Од октобра 1943. до септембра 1944. комунисти су савезничку авијацију, америчку и енглеску, употребљавали за разарање српских градова и тако је, рецимо, Ниш разаран 15 пута, Београд – 11 (најжешће – на Васкрс 1944!), Лесковац – не зна се колико пута, Краљево – 6, Подгорица, Земун и Алибунар – 4, Нови Сад – 3, Смедерево, Никшић, Ћуприја и Поповац – по 2, а бомбардовања су преживели Сремска Митровица, Рума, Велики Бечкерек, Крушевац, Пећ, Крагујевац, Ковин, Панчево, Велика Плана, Бијело Поље, Сјеница, Куршумлија, Прокупље, Вучје, Лебане, Грделица, Подујево, Рашка, Сталаћ, Митровица, Приштина, Нови Пазар, Цетиње, Жабљак, Шавник, Колашин, Андријевица, Гацко, Билећа...

Како се тих месеци по Српској Земљи ратовало против болница, породилишта, цркава, културноисторијских споменика и, највише, против деце, жена и стараца, нека покаже још покоја појединост.

• Представник „Одељења за Европу у Стејт департменту, Матјус, 14. августа шаље допис Рузвелту у коме га обавештава да се оружје које се шаље у Југославију користи за окршаје са покретом Драже Михаиловића, а не против Немаца. Примили смо више извештаја да се америчко оружје шаље за убијање Срба... Постоји још америчких докумената из којих се може закључити да је циљ ваздушних напада заправо покоравање Србије и да се омогући што безболнији улазак Титових партизана, а не борба против Немаца";

• „У својим мемоарским записима, генерал Маклин о ваздушној кампањи у Србији уопште не помиње ометање немачког повлачења из Грчке, већ пише о помоћи комунистима да 'поново освоје Србију'";

• „Радио Бејрут је у емисији на румунском језику објавио да су у многим енглеским авионима који су сејали смрт по Београду биле југословенске посаде које је Тито 1944. године упутио на обуку у англоамеричке базе смештене на југу Италије" (једино су такве посаде на бомбама могле исписивати честитке „Срећан Ускрс");

• „Квислиншка влада генерала Милана Недића, која је чинила све што је могла да заштити народ од 'помоћи' Енглеза и Американаца убрзо је била на вешалима или у вечном изгнанству", а „нова комунистичка власт, која се устоличила и на крви ових несрећника, никад није ни помишљала на потребу да попише невине жртве англоамеричког бомбардовања, а камоли да обелодани истину о овим терористичким операцијама. Није то покушала ни за Титовог живота (тада се то, истина је, није смело ни помињати), а ни после његове смрти. Чак ни после распада Титовог Савеза комуниста, ни после крвавог слома комунистичке Југославије".

Нове власти, разуме се, на то нису ни помишљале и оне су се и устоличиле с циљем да сатру Србе и да о томе, по могућности, не оставе никакве трагове (или да их оставе што мање) и оне су после протеривања Немаца наставиле да сатиру Србе чак много жешће него што су то чинили Немци и на истим местима на којима су то и они чинили. И не зна се ко је од њих у тим пословима, и на којим местима, био успешнији. Ако, при том, комунистима „поделимо" заслуге за српске жртве англоамеричких бомбардовања и ако им на исти начин то учинимо с усташама у Јасеновцу, подаци о убиствима које комунисти немају с ким поделити показују се такође као врло импресивни: од 1945. године у Србији је прогањано, малтретирано, шиканирано, ислеђивано, затирано ***три милиона*** људи и од тога се броја сваком шестом најчешће не зна ни гроб!

Чувари револуционарне и идеолошке чистоте увек су склони да овакве појединости означе као ***антикомунизам*** и да их директно представе као напад на ***антифашизам*** и зато сам ја спреман да своју „терминологију" ускладим с њиховом „реториком" и да прецизирам: не зна се колико су Срба за време Другога светског рата побили ***фашисти*** (о томе мудре комунистичке хронике упорно ћуте), али су у томе и ***антифашисти*** (и у рату и, нарочито, после њега) били врло успешни, можда чак и много успешнији од својих „савезника", а најуспешнији тамо где „савезника" нису ни имали, као по Црној Гори и источној Херцеговини – рецимо, где су исправљали ребра по истим обрасцима по којима и „лијева скретања", утемељујући ***Пасја гробља***. Или исписујући публикацију ***„Пакао или комунизам у Црној Гори"***. Или бацајући народ у јаме тамо где им „савезничка усташка кама" није могла притећи у помоћ. Тако су они почели стицати „титуле" ***јамара*** или ***оцеубица*** – којима се дотле нико осим њих није могао подичити. (Међу оцеубиствима остало је најчувеније оно „граховско", које се касније покушало представити као „античка трагедија", а прославило је Павла Ковачевића једнако као што му се прославио и брат Василије-Чиле који је Митрополиту црногорско-приморском Јоаникију (Липовцу), пре него што су га, лопатама, умлатили у некој јарузи под Букуљом (или, према неким казивањима, негде на Широковцу, у Качеру), донео чашу још топле крви – да се причести!)

И све су комунисти чинили по истим обрасцима по којима и у Русији, ослањајући се на друштвени талог и криминалце као на „ударну песницу револуције" јер према нормалном људском уму такво понашање не може се друкчије одредити него као злочиначко и патолошко. И о томе можемо поменути покоју појединост: Србија је 1914. својих 1.300 каплара послала у рат да се помогну испречити пред аустријским армијама које су кренуле да је поробе, а комунисти су у октобру 1944. послали на Сремски фронт много десетина хиљада српских дечака, да их натерују на минска поља кад више није било оваца (комунисти о томе никад нису направили „рачуницу", али Антун Милетић вели да је тамо изгинуло 80.000 тих дечака, а Новица Војиновић наводи да их је било чак 180.000, при чему је занимљиво да је за све то време „највећи син наших народа и народности" на тај начин ***учвршћивао власт*** и, узгред, ***уређивао Бели двор***). Неки тумачи историје, међутим, „објашњавају" да су Немци утврдили Сремски фронт да би ту „поразили ослободиоце и поново се вратили у Београд", а заборављају да су Толбухинове трупе у то време биле много ближе Берлину него Брозове Ђакову и да је тај фронт држан једино с циљем да на сремској голометини изгине што више српске деце и, узгред, да се немачким трупама које су се извлачиле из Грчке омогући да се дохвате Аустрије и да тамо положе

оружје пред западним савезницима. Знали су Немци да су изгубили рат, а Броз их је употребио да би сатро српску младост и осакатио српски биолошки потенцијал (требало је осигурати да српску расу продужују протуве, лопови, јајаре, шверцери, педери, пијандуре и остали олош предвођен комунистима).

Следећу велику кланицу Броз је, у трговини с Енглезима, уприличио у Словенији када је више десетина хиљада избеглица побијено око Зиданога Моста, у Кочевском рогу, у тенковским траншејама око Дравограда и на многим другим стратиштима.

Све појединости које помињем сматрам довољним за закључак да су комунисти били неупоредиво бољи фашисти и од Хитлера и од Мусолинија јер су много успешније сатирали сопствене народе него што су они други то чинили са туђима, а од једних и од других данас су много успешнији мондијалисти и демократе, будући да су једнако неселективни и да с једнаком лакоћом сатиру и једне и друге. И досад су сви били једнако усмерени против Срба и једнако их успешно ослобађали и од моћних индустријских капацитета и од најумнијих глава и од најбољих домаћина. И о томе помињем само једну појединост: у Ђердапу и сад постоји она велика бетонска платформа на којој је било сложено четири милиона килограма тротила којим су комунисти планирали да, у случају совјетске инвазије после Резолуције Информбироа, „преграде" Дунав и потопе Србију, али је занимљиво да при том нису заборавили да, пре него се то деси, из Србије демонтирају све индустријске капацитете и да их преселе у западне „братске републике" (као што су ону банатску пругу преселили у Албанију и њоме повезали Драч и Елбасан).

*

Велики део књиге која се пред нама налази посвећен је, како видимо, Милојевом сукобу с комунистичким једноумљем које се одржавало деценијама пошто је утемељено и њему ваља признати да је био међу последњима који је потписао признање да за комунисте неће имати поштовања, да због тога јесте имао озбиљних проблема, али и прошао много боље него неки други који су то исто рекли коју годину раније. И ваља му признати да није устукнуо кад су га, у складу с уобичајеним процедурама, почели уверавати да није знао шта је рекао и да није мислио то што је рекао („Радна група два пута разговара с 'окривљеним', инсистира да он 'призна грешку', повуче речи; Милоје није од тог материјала, не ломи се, напротив – нуди нове аргументе, чињенице"; и „Закључак који је прихватило и Председништво МОК СК: 'Милоје Стевановић је ненаучним и

неприхватљивим методама уопштавања појединих случајева, негативних појава и недоследности, дошао до оцене да у нашем друштву ништа није добро и да су драстично угрожене основне тековине револуције, при чему се служи неумесним и увредљивим терминима и асоцијацијама у нашем друштву'").

Његова унучад, која сад откривају оно што им се са ђедом догађало пре тридесет година, можда све то данас неће на најбољи начин разумети, али хоће суштину: иза свакога њиховог корака стајаће им ***Ђед*** као највиши узор.

*

Друге тајне Милојевих фиока ововремске су и њих су његова унучад већ непосредније могла пратити и дубље их доживљавати, али би се и оне могле повезати с онима о којима смо досад говорили, пре свега по томе што су их „генерисали" и време и памет које смо представили, а што би се могло осмотрити и с једнога општијег становишта: Срба је било, и били су моћни и непомерљиви, док су изнад себе имали Бога, испред себе Цара и Патријарха, иза себе Србију, а око себе породицу, кумове и пријатеље. И док нису знали за комунизам. Комунисти су им, наиме, убили и Бога и Цара и Патријарха и разорили све оно на чему се заснивало српско историјско трајање и где је Црква имала највише и неприкосновено место. У свом походу на Србе и православље комунисти су најпре насрнули на архијереје и свештенослужитеље и, током рата и после њега, побили их више него сви српски ратни непријатељи заједно. И све то у настојању да цркву подјарме и осрамоте, с тим циљем формирали свештеничка удружења с комунистичким ознакама, постављали попове за министре полиције, бирали „своје" владике и патријархе, „школовали" (тј. стипендирали) „своје" свештенике, „некооперативне" духовнике убијали у заседама, осуђивали на дугогодишње робије или их, у „бољим" случајевима, премлаћивали и сакатили и тако многима помагали да брже умиру. Ако се свему томе дода и чињеница да су црквена имања национализована, а да је оно што им је остављано било по високим стопама опорезовано, показаће се да је Црква осуђена на затирање и да је све већи број њених архијереја биран по критеријима комунистичке подобности, односно по налозима оних који су Србима послали и комунисте и, уз њихову помоћ, бирали им и владике и патријархе. И биће да је то била освета припремљена у оним ватиканско-западноевропским брлозима због одбијања Конкордата 1937. и припрема Српске Цркве да јој се то не деси и други пут кад се српске владике одрекну Светосавља (Православља су се, по свему судећи, већ

одрекли) и кад с бискупским прстеновима и напрсним крстовима пригрле славу Св. Алојзија (или његовога Св. фра Сотоне).

Милоју није било довољно да „подметне ногу" комунистима и да им помогне да потону него је то исто почео да чини и владикама-комунистима и да им квари рачуне у настојању да што пре пољубе папску папучу. За српски Епископат, наиме, давно је речено да у њему има тек неколико духовника, а да његову премоћну главнину чине комунисти и због тога није нимало чудно што су они прихватили све комунистичке манире у понашању и према народу уопште и према својој пастви посебно. То се најбоље види из чињенице да су епархијски Црквени судови и Велики црквени суд Српске Православне Цркве „подигнути" на ранг ***ћрекиx судова*** и почели да суде „по скраћеном поступку", што значи да прво стрељају па после остављају право стрељаном да доказује своју невиност. На тај начин осуђен је Владика Артемије, Милоје Стевановић искључен из Цркве, после је прогнан Василије, па Константин, па Филарет, па Георгије, на реду су још неке старе владике, дакле све они за које се „чује" да нису одушевљени настојањем српских екомуниста да поравнају папи пут, најпре до Жиче (преко Хризостомовог „Монашког гробља") и Студенице, а потом и докле му се другде допадне. Такво суђење преузето је из Брозовог налога да се комунисти неће „држати закона као пијан плота", а кад се ради о црквеним судовима – Амфилохије, Иринеј и Атанасије закључили су да црквене каноне (којима се „та материја прецизно уређује") окаче ***мачку на реп***, при чему се Атанасије сам кандидовао да увек обезбеди по једног мачора за сваки канон који она двојица одлуче да погазе. На исти начин црквене суђаје понашају се и кад се пресуда објављује: комунистички преки судови пресуде су објављивали, у облику летака, по зидовима, стубовима, тарабама и сличним местима (оне „најважније" – и у новинама), а најчешће нису саопштаване ни осуђенику, а камоли његовој породици. На исти начин понашају се и пресудитељи који су горе поменути: они су пресуду објавили на конференцији за штампу у некој цркви у Чачку, пре тога је поделили новинарима, али је осуђенику још нису послали иако од њеног доношења тече, ево, пета година (а он је, већ по навици, сваке године „потражује" једном или двапут). И кажу да им ***може бити*** да се тако понашају кад су Српску Цркву приватизовали и претворили је у сопствени феуд, разбили је по „новим државама" формирајући у њима „епархијске савете" и припремајући је за дефинитивно затирање („Великаши, проклете им душе / На комате раздробише царство"). Изгледа, међутим, да они не знају шта раде или да бар то што раде није по вољи Онога-Чија-је-Реч-Последња. Другачије се, наиме, не може разумети чињеница да је Хризостом у Жичи поравнао Монашко гробље да би на њему „Светом Оцу" раширио

црвени тепих, али се чини да тај тепих земља није могла издржати па је под њим потонула и, узгред, жестоко заљуљала и Краљево и сву његову околину; прошлог пролећа, с друге стране, пред почетак заседања Сабора, владике су, веле, зазивале Светога Духа, али изгледа да су то учинили или недовољно гласно или недовољно јасно и биће да их он „није чуо" па кад су се измакли – за њима су кренуле поплаве. А да су мало закаснили, морали би их спасавати или чамцима или хеликоптерима. (Поменули смо овде Жичу, а могли бисмо јој додати и Студеницу јер су обе те велике лавре екомунисти девастирали и припремили их за заједничко „богослужење" са „Светим им Оцем", што значи да су у њима порушени иконостаси и направљене „олтарске преграде" по узору на капије које су имућнији српски домаћини правили на својим шталама или оборима.)

Најбоље су се против Милоја удружили комунисти и екомунисти кад је владика Хризостом на „непослушно" сестринство Манастира Вазнесења на Овчару упутио две чете попова који су, уз асистенцију једне чете полицајаца, успели да отуд истерају осам монахиња (и да их претерају у Вазнесењску катакомбу Владике Артемија). Тада је Милоје са своје 64 године, веле мудре полицијске хронике, „момачки наскочио" на полицијски ауто у коме се скривао Хризостом, али је то ипак учинио неспретно јер му је од тога скока пукао мишић на листу потколенице, због чега је после месец дана ишао на штакама. (После се показало да је за то повређивање било заслужно Хризостомово – полицијско возило.) Тако је батаљон ***попо-полицајаца*** успео да однесе убедљиву победу над осам монахиња, али је занимљиво да је њихово јунаштво потпуно затајило кад се нико од њих није појавио да се пред педер-балом испречи да се београдске улице не претворе у Содому и Гомору. (Екомунисти су знали да је „тамо – њихов Свети отац", уз многе европске крунисане главе, највиши заштитник педера и педофила и да га није упутно једити ако си се кандидовао да се, већ колико – сутра, нађеш под његовом папучом.)

И српска држава и Српска Црква, таквим својим деловањем, једнако су се завериле и свесрдно помогле да се обеспути и затре и српски народ и да му се убије и право на наду.

*

Ђедове фиоке не крију више никакве тајне: Ђедо је својим комунистичким главарима рекао да су злочинци и лажови и зато су га они „искључили из својих редова".

И имали су право: није он ни био прављен од њихове јапије нити по њиховим мерама.

После се он окренуо оним исходиштима на којима су се темељили сви његови преци и из којих су му израсли и ђед Радосав и отац Светолик, али се десило да су га и тамо (са)чекали следбеници оних „горњих непоменика". Па га и они, такође, „искључили из својих редова".

Па и они, опет, имали право: није он ни њима припадао ни по једној мери јер је прављен од много тврђе јапије него што екомунисти могу поднети и са њим се на пазар није могло износити ништа од онога што је бесцено и што једино „тамо-они" могу продавати за жути бискупски прстен, рецимо, или жуту „напрсну крстачу" (како елегантно рече друг владика Игњатије).

*

Тако се Милоје нашао тамо где му је најсигурније, тј. „у највишем заклону" који су му обезбедили и једни и други прогонитељи.

По логици оне причице коју је потписник ових редова чуо негде у свом завичају.

Клела, вели причица, баба унука због тога што нешто није урадио онако како му је она рекла:

– Убио те Бог – што ме не послуша!

А он јој смирено одговорио:

– Не куни, баба, јадна не била: не слуша Бог незнавене.

Неће Он чути ни Милојеве прогонитеље. Нити ће за њихов морални склоп ишта моћи учинити.

Нови Сад, 3. мај 2015.

СЛОВО
ілавної уредника

Проф. др Љубомир Протић

БОРБА ЗА ИСТИНУ

Сви људи у животу наилазе на разна искушења. Сазревање човека је, обично, његово савладавање. Код православаца искушења су, по правилу, крстолика: На путу ка Богу и Божанским Врлинама и ка људима и њиховој ширини.

Пред вама је, драги читаоци, књига која се може окарактерисати као збирка докумената из живота господина Милоја Стевановића. Кроз документа се виде три борбе г. Милоја. Две су посебно занимљиве. Оне су различите. Једна је са људима из Савеза Комуниста Југославије и њиховим пришипетљама – за истину, а друга, са клерикализованим црквено-правним институцијама за Истину. Борбе, иако различите, имају доста заједничког. Истину и истину (као слику Истине).

Први део књиге посвећен је документима везаним за кажњавање г-дина Стевановића, због речи изговорених о томе куда СКЈ води народ и Државу. Господин Милоје је изговорио истину (коју су видели и многи други), али су о њој ћутали. Десило се то новембра 1983. године у „Сава Центру" на републичкој конференцији Савеза социјалистичке омладине Србије, која је била посвећена теми: „Зашто ћутимо?". Казна за господина Милоја уследила је због две грешке:

а) На тематској конференцији „Зашто ћутимо" он није ћутао (као огромна већина) – већ је говорио.

б) Том приликом изрекао је и „јеретичку" мисао. Рекао је: „ Ако овако наставимо да ћутимо, у овој земљи мора доћи до озбиљних социјалних ломова".

Истине ради, у току говора, поставио је и једно (реторичко?) питање: „Лажу ли, људи, новине или лаже Стане Доланц?"

Тај говор младог Милоја био је довољан да се он казни, смени, етикетира. Тај чин је био (слично Јерихонским трубама) пропраћен тутњавом

◀ *Патријарх српски Павле и Љубомир Протић*

новинарских текстова (= напада) доскорашњих партијских пријатеља (другова). Све је то у књизи представљено читаоцима захваљујући *јединој фиоци*.

На жалост Грешног Милоја и свих нас, у Југославији није дошло до *социјалних ломова*, како је он предвиђао, већ до грађанских ратова. Ти ратови су били потпомогнути или директно иницирани од стране, у то време, „једине светске суперсиле". Илустрације ради, подсетимо се нпр. Лисабонског споразума, који је увече парафиран, а сутрадан ујутру поништен од стране (Б)Алије Изетбеговића – због директног притиска САД-а. Несумњиво је да би применом Споразума биле избегнуте многобројне десетине хиљада рањених војника, цивила и деце, као и многобројна материјална разарања, затрованост земље (чак и радиоактивношћу), милиони „посејаних" мина у БиХ.

Пред читаоцима је и низ докумената црквеноправног поступка Епархије жичке, а потом и Великог Црквеног Суда у Београду. У њима је (упрошћено речено) господин Милоје оптужен, а потом и осуђен за два дела:

а) Примио је на своје имање одбегле монахе из рашко-призренске и косовско-метохијске епархије.

б) Учествовао је у „богослужењима" са „монахом Артемијем" и рашчињеним рашко-призренским монасима.

Не упуштајући се у детаљну анализу овог црквеноправног случаја (то препуштам читаоцима), био бих слободан да себи и читаоцима поставим неколико питања:

1) У ком својству је Милоје Стевановић учествовао у богослужењу? Из оптужби се не види да ли је то „учествовање" било у својству верника, или је саслуживао „монаху Артемију" – тј. заједнички су богослужили.

Ово питање постављам јер је познато (*Ubi et Orbi*) да су неки од судија Великог Црквеног Суда у више наврата служили заједничку литургију са иноверницима, нпр. у Бечу, при преузимању цркве у Нојлерхенфелду, кардинал Кристоф Шекборн и епископ Иринеј (Каранушић – Буловић) су служили заједнички литургију (= мису?). („Политика", 29. мај 2014, *СПЦ преузела цркву у Нојлерхенфелду*). Познато је да је, према канонима, **казна за заједничко служење са јеретицима, анатема.** Никаква заједничка молитва са јеретицима, по канонима, није допуштена.

2) Да ли је у Хришћанству грех: нахранити гладног, напојити жедног, дати кућу бескућнику, огрејати озеблог... Или су то врлине?

На ово питање би, вероватно, за одговор најквалификованији био оновремени епископ Жички Г. Г. Хризостом. На жалост, он не може да одговори, а остаје моја претпоставка да би он вероватно рекао: „О господину

Милоју, као хришћанину имам још боље мишљење него Ви, господине Љубо. Доказ за то су многобројне грамате које смо му доделили, за заслуге у утврђивању и ширењу православне вере, владика Стефан, патријарх Павле, ја и многи други."

3) Ако је Милоје Стевановић од 8. јула 2010. године стално настањен у Београду (следствено епархијан Београдско-карловачке епархије), како то да је **подигнута оптужница** (а и пресуда донесена) од стране црквеног суда Епархије жичке 2011. године (дакле, када он није епархијан Жичке епархије, по слову чл. 25. Устава СПЦ)?

Да ли је ту у питању релативност протока времена? Да ли су црквени судови имали у виду Лоренцове (Lorentz Hendrik Antoon, 1853-1928. године, добитник Нобелове награде за физику 1902) трансформације које су фундамент Анштајнове специјалне теорије релативности (t = tI + VxI/C2; ...) или не?

4) Због чега ни до дана данашњег (о Васкрсу 2015. године) Милоју Стевановићу није достављена одлука Великог Црквеног Суда СПЦ?

Судијама црквених судова бих могао уз ова, поставити још многа питања. Ипак, сада то нећу учинити, јер се плашим да их судије не могу **ћутањем носити**.

На крају бих вам се обратио, драги читаоци, са кратким објашњењем о саставу уредништва ове књиге. Објашњење ће бити (као и књига) мало теолошко, а мало лаичко. Ради се о следећем:

Бог Отац, Духом Светим даде Господа Христа – Богочовека „за главу Цркве, која је Тело Његово, пуноћа Онога Који све испуњава у свему" (Еф 1, 22-23). Црквом, Богочовечанским телом, Господ Исус Христос је сјединио у вечноживи организам, сва ангелска бића, људе и сву твар. За људе који припадају Цркви, Она је Богочовечанска радионица у којој се они помоћу Светих Тајни и светих врлина обожују, преображавају у богове по благодати. Христова Црква има бесконачно много својстава, али се у Символу Вере истичу четири најбитнија: „Верујем у једну, свету, саборну и апостолску Цркву".

Саборност је, дакле, једно од најбитнијих својстава Свете Цркве. Пут човека ка Христосу је да „са Свима Светима" саборно мисли, саборно осећа, саборно верује, саборно моли, саборно живи... и тако узраста у мери раста висине Христове. Свети Васељенски Сабори потврђују (а и наша обична реч говори) да сабори означавају јединственост и различитости.

Уређивачки одбор ове књиге је неуобичајени скуп особа са разноликим годинама, знањима, искуством, емоцијама, жељама и идејама, али скуп **саборно јединствен** у томе да једна књига која је истинито сведо-

чанство догађаја из живота Милоја Стевановића, **нађе пут до читаоца. Фундамент књиге је борба г-дина Милоја за очување СПЦ.** Та борба није индивидуална, већ је **саборна** са прогнаним монаштвом (претежно Епархије рашко-призренске), низом организација православних Срба, као и многобројним честитим појединцима.

Аутор овога текста верује и са Свим Светима.

У Београду, о Васкрсу, 2015.

ПРОЛОГ

ДАЈЕ СЕ НА ЗНАЊЕ

Причале су нам наше маме како су их деца задиркивала када су биле мале, пре више од тридесет година, због тога што им је тата *непријатељ*. Још су нам причале да су тада много патиле и понекад кришом плакале. Њихови другови су им доносили новине као *доказе* да је њихов тата најгори од свих. Када су оне то показале своме оцу, нашем деди, он им је рекао: *Чувајте то. Једног дана, кад порастете, кашће вам се само. А кад вам се каже, верујем да тада нећете стидовати.*[2]

На дан 22. маја 2011. године, били смо са родитељима у чачанској цркви Вазнесења Господњег, на Литургији, радујући се што ћемо после тога право код деде и баке, јер је тог дана била њихова Крсна Слава – *Млади Никола*. Наша радост преобратила се у стид и сузе (са изузетком Мионе и Магдалене које нису разумеле о чему се ради) када је старешина цркве Саша Јоловић почео да чита Пресуду Великог црквеног суда којом је наш деда искључен из Цркве. Видели смо сузе у очима наших родитеља. Плакали смо. Људи су пролазили поред нас, а ми смо били посрамљени. Тада смо разумели шта су значиле речи које је имала обичај да изговара наша покојна прабаба Јула: *Зини, земљо, да потонем*. Поред нас је прошао један старији човек, говорећи: *Благо вама кад имате таквог деду који има петљу да се супротстави ништацима.*

И док смо утучени и тужни ишли према дединој кући, размишљали смо о томе да ли је могуће да је наш деда истеран из Цркве. Раније смо често, међу собом, разговарали о једном догађају из времена када су Јана и Јанко били мали. Њима је, једног дана, деда заказао разговор. Јанко је тада био трећак, а Јана пети разред основне школе. Та два дана, до заказаног састанка, била је читава узбуна по кући. Шта ли су то забрљали? Мора да је нешто страшно? Ни мамини, ни бакини покушаји да од деде

2 Наше мајке су послушале свога оца. Све те новине одлагале су у један кофер. Из тог кофера је израсло документарно поглавље ове књиге: *У име партије.*

сазнају о чему се ради нису уродили плодом. *То је тајна* – био је деда неумољив.

Када је, најзад, дошао час „страшног суда", сви су са великом зебњом ишчекивали шта ће бити. Када су, у договорено време, Јана и Јанко дошли код деде, у његову радну собу – он их пољуби у „косицу". Наш деда, кад нас види, каже: *Да ти деда пољуби косицу.* Тада их деда послужи бомбонама, смести их на тросед поред себе и загрливши их, упита како је у школи. Они му детаљно описаше стање ствари.

– Знао сам ја да ћете ви бити добри ђаци. И добри људи. Само тако наставите, благо деди. Добро чините па се добру и надајте.

– Хоћемо – повикаше, готово углас, Јана и Јанко.

– Да ли би ти Јано, ћери моја, могла деди да објасниш шта је то добротвор?

– Могу.

– Ајде да чујемо ја и Јанко.

– Па, добротвор је добар човек. Или жена. Или дете. Ако, на пример, помогнеш другарици, ал' не смеш да јој шапућеш на часу. Ако старијем уступиш место на клупи у парку, или у чекаоници код лекара. Ако другарици даш пола сендвича или крофне. Ако одеш у посету другу који је оперисао слепо црево. Ако послушаш баку из комшилука и донесеш јој хлеб и млеко из продавнице, и вратиш јој сав кусур и нећеш да га узмеш нипошто, иако ти она даје. Ако даш парицу оној тети што проси на тргу или пред црквом...

– Браво, Јано. Тако ради и бићеш прави добротвор. А добротворе Бог награди. И то стоструко.

– А знаш ли ти, Јанко, соколе дедин, шта је то злотвор?

– Знам.

– Ајде да видимо.

– Па, злотвор је онај што мрзи и што се бије.

– Тако је. И још?

– На пример, ко говори ружне речи и псује неваспитано.

– И још?

– Ко краде.

– Браво, рођенко дедин.

– Ко је тужибаба и ружно прича о некоме ко није ту.

– Врло добро.

– Ко пише глупости по фасадама, ко пљује и баца отпатке и жваке по улици.

– Јес', јес'.

– Ко лаже...

И ту Јанко застаде, побледе и поче да плаче.

– Што плачеш, синко – пита га деда – ставивши га на крило милујући га и љубећи.

– Деда, ја сам злотвор! И поче тако да јеца, да је бака дотрчала из трпезарије, заједно са мамом која је са њом пила кафу.

– Ниси ти, добри мој унучићу, злотвор.

– Јесам, деко! Ја сваки дан лажем Јована. Када хоћу да пишем домаћи, ја га слажем и кажем да идем на тренинг или на енглески, а кришом одем у собу, да ми он не би сметао и да ми не би закрмачио свеску, што је једном урадио.

Једва, на једвите јаде, деда је Јанку објаснио да није злотвор што је то урадио јер је Јово тада био мали и био је права мала напаст, зато што хоће и он да пише домаћи, али баш у Јанкову свеску. Тада је деда објаснио шта значи реч 'расуђивање'. И навео много примера из живота. Каже:

„Недељом и празником се не ради. То је Божја заповест. Али бака Гоца мора да помузе краве, деда Саво да нахрани и напоји сву стоку. Ватрогасци неће чекати да прође празник па да гасе пожар. Електричар ће поправити хладњачу на први дан Тројица јер би се за три дана празника вагони робе покварили. Свака добра мајка спрема деци и целој породици ручак иако је недеља. Зато смо и ми добили благослов наших духовника да „КМН" ради празником, јер оно што ми радимо је нашим муштеријама потребно, чак најпотребније, празником. Значи, наш мотив није среброљубље, већ жртвовање за наше ближње, наше муштерије. И зато смо се ми договорили да све оно што је наша зарада у празничне дане дадемо као милостињу манастирима, црквама, потребитима...

У време кад је Господ наш Исус Христос био међу људима, празновала се субота. Једне суботе у једној зборници беше жена болесна, осамнаест година згрчена, и не могаше се исправити. Кад је виде Исус, рече јој: *Жено! Опрошћена си од болести своје.* И метну на њу руке, и она одмах оздрави. А старешина од зборнице рече народу: *Шест је дана у које треба радити, и тада долазите те се лечите, а не у дан суботњи*. А Господ, одговорајући, рече му: *Лицемере! Сваки од вас у суботу не одрешује ли свој вола или магарца од јасала, и не води да напоји? А ову кћер Авраамову коју свеза сотона, ево осамнаеста година, не требаше ли је одрешити из ове свезе у дан суботњи?*

Слично је Господ рекао и кад је са ученицима једне суботе ишао кроз усеве, а ученици, огладневши, почеше тргати класје и јести. А фарисеји брже-боље рекоше: *Ученици Твоји чине што не ваља чинити у суботу.* А он им рече: *Ниште ли читали што учини Давид кад огладње, он и који бијаху с њим? Како уђе у дом Божији и хљебове предложења поједе, којих*

није ваљало јести њему ни онима што су били с њим, него само свештеницима.

Једном другом приликом је рекао лицемерним фарисејима: *Који је међу вама човјек који има овцу једну, па ако она у суботу упадне у јаму, да је неће узети и извадити? А колико ли је човјек претежнији од овце? Дакле, ваља суботом добро чинити.*

Ето, то је расуђивање, благо деди. Народ каже: *Пре̏че пре̏тече.*

За време рата наши непријатељи, Немци, јурили су да стрељају групу родољуба. Наишли су на старца који је, на брду, чувао овце и преко толмача га питали на коју страну су побегли они наоружани брадати људи. Старац им показа јаругу у правцу запада, иако је видео да су они побегли низ шуму ка истоку и тако им спаси животе. Тај деда није учинио зло, него добро, иако није рекао истину.

Тако и ти, сине мој, ниси слагао Јована из пакости или неке зле намере, него из ревности и дужности да извршиш задатак и да будеш добар и уредан ђак. Зато ти ниси учинио грех, ниси нанео ником зло, ниси злотвор."

Тако је деда тада утешио Јанка.

А ми смо оног дана, идући из цркве према дединој кући, сетивши се тог догађаја, покушали да расуђујемо о томе да ли је наш деда злотвор или добротвор?

Тог дана, ишчекујући госте, били смо тужни. Нисмо се радовали и нисмо певали као ранијих година... Све док деда није рекао:

„Главу горе, дедини соколови! Горе! Горе! Важније је Богу угодити него људима. Бака и ја смо на наше имање примили монахе из Црне Реке и молили се Богу с њима и са владиком Артемијем. Никог нисмо увредили, ником ништа отели, ником премећили, ником закинули... Ми нисмо хтели да урламо: 'Распни га! Распни!' Не могу они деду истерати из Цркве. Објаснио сам вам то недавно у оном писму што сам вам послао са Авале.[3] Једног дана ћете се поносити што је дедина и бакина авлија била пуна монаха, што је владика Артемије био често наш гост и што на нашем имању у Лозници живи благочестиво монаштво, узносећи поваздан молитве Богу. То су благочастиви људи који животом својим бране и исповедају ону веру коју су исповедали наши ђедови. А може бити да ћете и ви једног дана сведочити како и зашто се све ово догодило. Кад порастете, благо вашем деди, кашће вам се само. Па ћете, можда, ви причати и писати о овим догађајима онима што ће доћи."

3 Грешни Милоје, *Сине мој, не пристај*, друго издање, Чачак, 2011, стр. 578.

Онда је деда запевао песмицу коју смо сви знали, па смо му се придружили. И бака, и наше маме и тате:

Кад је Исус мали био
Он је башту сађадио
Алилуја...

Тога дана нису била она три свештеника што су сваке године долазили да са нама и нашим гостима режу колач и певају тропар. Деда га је негде носио и донео пререзаног и преливеног вином.

Једва смо чекали да порастемо.

И да нам се каже: шта се то збило?

И зашто?

И ко ће то доћи, коме ми треба да причамо или пишемо шта се догодило?

И, ево, ми смо порасли. Међу нама шестор'ма, дединим унучадима, двоје су већ положили и возачки испит. Осим Магдалене, која иде у вртић, сви смо школарци: основци, средњошколци или студенти. Сада на литургије идемо у манастир Светог Николе у Лозницу, понекад у манастир Светог Стефана у Ариље, под шатор у Новом Вазнесењу, или у Љуљаке... Били смо и у Кули, Мушветама и Барајеву. Често деда и бака дођу из Београда на Литургију у Лозницу, па се опет сви окупимо и радујемо као раније.

Данас се заиста не стидимо. Више не размишљамо шта је наш деда. Знамо, сигурно, да није злотвор. Сада потпуно разумемо његова писма са Авале и са Крфа.[4] Видели смо, упознали и чули многе људе. Прочитали смо многе записе и књиге. И *Јеванђеље о страшном суду*. Деда нам је дозволио да завиримо у фиоке у његовој радној соби. Много пута смо виђали и узимали благослов од владике Артемија који је, са својим монасима, често у гостима код деде и баке. У ствари, дедина и бакина кућа последњих неколико година, је више дом преосвећеног владике Артемија и његових монаха јер они чешће коначе у њој него деда и бака. Сада нам често Владика са јеромонасима реже славски колач, што нам причињава неописиву радост. Исповедамо се и причешћујемо код Његових јеромонаха. Један од њих је сада наш духовник. И наши кумови из Ариља, као и наши деда и бака, подигли су манастир као своју задужбину. Он је посвећен Светом Стефану.

4 *Исто*, стр. 201.

Таман када смо преболели онај бол који смо осетили у чачанској цркви на Младог Николу, идуће године, исто у пролеће, другови у школи нам показаше новине у којима пише да је наш деда ухапшен. Запрепашћени, једва смо ишчекали да дођемо кући.

– Где је деда? – питали смо родитеље.

– Лежи. Нешто је повредио ногу.

– Па, је ли истина да је ухапшен?

– Па, овај, био је ноћас. Али то је, вероватно, била нека грешка. Ено га у Ломиној.

На наша бројна питања, изврдавали су да нам дају праве одговоре. Све нешто, онако, округло па на ћоше. Када се побунисмо што нас сматрају малим, они нам рекоше да је најбоље да одемо код деде и питамо њега. Тако и урадисмо. Деда нам се обрадова, веома. И детаљно нам исприча шта се догодило. И да је заиста јуче био ухапшен, да је ноћ провео у полицијској станици и пред зору изведен пред суд.

И каже:

„Ништа се немојте секирати. И апс је за људе. Ја нисам ни крао, ни отимʼо, ни пљачкʼо, ни диловʼо дрогу... него сам покушʼо да заштитим нејаке и праведне вазнесењске монахиње које су злотвори истерали из њиховог стана без суда и пресуде. Страдање тих монахиња, духовних чеда оца Саве, ући ће у књиге. Али ће народ утувити и њихове злотворе и нечувен злочин над њима. А то што су деду пребили и уʼапсили није ништа страшно. Немојте због тога да бринете. Ви знате да је бакин отац Обрад, ваш прађед, био у апсу зато што је остао веран Краљу и Отаџбини, на чију верност се заклео. Због тога је много година, на правди Бога, робијао. То због тога смо описали његов, сада покојни, друг са робије, Јово, и ја.[5] И отац моје мајке, ваш чукунђед Веселин, био је ʼапшен зато што је био прави српски домаћин, кога су судије преименовале у *кулака*. Његова „кривица” је била у томе што није био ништак, него убојити радник, који је садио воћњаке, зиратио и сејао њиве, имао добре коње и фијакер, вршалицу, дућан, меану...

Па ви знате из Јеванђеља да су неправедне судије и Господа ʼапсиле. И твог имењака – Кума Господњег (окрете се, у том тренутку деда према Јовану и помилова га по коси). Читали сте у „Прологу” колико је благочастивих хришћана апшено, мучено, па и убијано на правди Бога.

У апсу се често нађу људи који се нису огрешили ни о Божји, ни о овоземаљски закон, него сметају онима који власт имају. Имају нешто чему нису вични, па уместо да им буде на спасење, оно им буде на погибеље. Сетите се само како је на крају завршио Ирод.

Други, пак, праведници у немилост упадну зато што су их тужакали жбирови, доушници, ништаци и лажним сведочењима им напакостили еда би се додворили власти имајућима и нешто из тога ушићарили. Али, такви никоговићи не знају да оптуженима утиру тесну стазу ка Царству Небеском, а себи поплочавају пут који води у таму најкрајњу. Тамо ће ће бити јаук и шкргут зуба, ако се не покају.

А ви сте данас, дедини соколови и дедине голубице, испунили Јеванђеље, јер ме повређена обиђосте. Није ово ништа страшно. Него да вам покажем какву ми је поруку послао владика Артемије...”

Уземо дедин телефон и прочитасмо:

Дивно је страдати за веру Православну! +Артемије.

Онда деда настави:

„Престаће, ако Бог да, вашег деду нога. Опет ћемо ја и Јово да заиграмо баскет против Јанка и Маше. Има да их надлупамо кʼо ништа. А проћи ће и дедине апсаџије, судије и прогонитељи. Прошли су и гори од њих. Али, иза свих нас остају дела којима ће судија бити Господ, кад се испуне дани...

А ви ћете, једнога дана, причати или писати онима што ће доћи, о томе како је било кад су неке духовне и народне вође који отпадоше од вере ђедовске мобилисали попове и полицајце да прогоне калуђерице из њиног станишта и верни народ са молитве.”

Сем Магдалене, која је све време миловала дедину косу, сви смо разумели дедине речи. Једино још не знамо *ко су они што ће доћи, да им причамо и пишемо.* Али, ко год дође – „добро дошʼо” – што би рекао наш деда. И зато ћемо ми, уз помоћ главног уредника, да испричамо понешто од онога што знамо. Да се не заборави. И да откријемо понеку тајну коју крију дедине фиоке.

И да свима дадемо на знање: не дамо нашег деду!

5 Грешни Милоје, *Чаша Обрадова*, Чачак, 2007, стр. 77-111.

Седе: Јован, деда Милоје, Марта, Магдалена, бака Нада, Миона; стоје: Јана, Жељко, Катарина, Марија, Миломир и Јанко

НЕ ДАМО ДЕДУ

И кад се ролшуласмо или клизасмо по леду,
Нисмо се плашили док за руку држасмо деду.
И кад изостаде очекивана петица
Утеху нам пружаше наш дедица.

И кад од грипа боловасмо ја или сека
Поред нас се за тили час створи дека.
Шта год нам се ружно деси
Наш деко некако удеси
Те туговање пређе у радовање
Чим осетимо његове руке миловање.
Тад се уздах и несташлука грех
Претапа у безбрижје и осмех.

Кад деда неку мудрост иль шалу рече
Нестане суза која низ лице тече.
Он нас учи да се за истину боримо
Аль да при томе сваког волимо.

Он говори на сав глас:
Рад и само рад је излаз и спас!
Погледај неуморног мрава
У његовом је труду поука права.
И пчелу са пажњом посматрај
И према њој се управљај и равнај.
Деда каже да не чекамо невољу
Да би ишли на богомољу
Него да се Богу молимо јутро и вече
Јер од тога нема ништа важније и пре̂че
Јер се ризница мудрости и добродетељи
На страху Божјем темељи;
Да је смерност пут радости
А гордост извор зла и гадости;
Да богатством треба да чиниш милостињу
Ако ти оно за срце прионе, сличан си блудноме сину;
Ако имаш какву влас'
Послушај дедин глас
Немој да се осилиш
Јер ћеш Богу да однемилиш;
Кад свега довољно имадеш
Труди се да потребитом дадеш;
У добру осиљен и горд не буди
А у злу не јадикуј нит се куди;
Јер увек је било, а то је и сада:
Ко високо лети ниско пада;
Чувај се рђавијех заната:
Лажи, крађе, оговарања и ината;
Није злато све што сија
Нит се једе све што лети и што ти прија;
Не јури брзоплето у учку велику
Да не упаднеш у зло ко мач̂е у варенику;
Ако образ немаш, богатство ти не доноси сре̂ће
Јер, чије није било, чије бити неће;
Кад ти зине ала зауздај и мисли и гушу
Да ти похлепа не сатре душу;
Никад не изазивај омразу иль бој,
Јер је казано: немој па се не бој;
Недељом и празником иди у богомољу
И никад не користи нечију невољу;

Сиромаха потценити је велика грe'ота
И нипошто не завируј преко туђег плота;
Господња је земља и све на њој
Ништа не приписуј способности својој;
Тупоглави се уздају у људе, капитал и срећу
А мудри благодаре Богу приносећ' Му и тамјан и свећу;
Молитве на гробовима твојих предака
Доносе благослов и снагу за твоја плећа нејака;
Ако желиш да једног дана будеш у Рају гост
Чувај Предање и ревносно држи пост;
До Царства небеског к рајским милинама
Стиже се на молитвеним крилима.

И још нас учи деда, да су девојачка њедра
Светог Духа пребивалишта чиста и штедра;
Да је богодана Света тајна брака
Заштита од белосветског бестиђа и мрака;
Да је брак Црква у којој се служи Богу
Где се Страху Божјем уче деца од малих ногу;
У породици је отац стражар и добри пастир
А мајка раба Божја што чита Еванђеље и Псалтир;
Брак је Божја творевина која заиста ваља,
А што Господ састави човек да не раставља.

И још деда вели: не упадајте у руг,
Ко је шашав не буди му друг!
Опружај се кол'ко ти је губер дуг
И добро утуви: дуг је рђав друг.
А кад ближњи посрне, падне ил' погреши
Помогни му, подигни га и утеши.
Не гледај шта је модерно и шта већина твори
Него шта Сотворитељ твој жели и воли.
Поштуј оца и мајку, не чини заваду
Да испуниш Божји закон и сваку правду.
Деда нас учи да је важније Богу угодити
Него распусан и лагодан живот водити.

И зато кад неки људи деди суде
Нашој љубави не могу да науде

И да је најгори, кад за дека кажу,
Ми знамо да празнослове и да лажу.

И кад су га ћерали и прогонили
И кад смо због тога сузе ронили
Он нам је говорио: главу горе дечице
То су предивне Божје пречице
Које у Његов високи заклон воде
Тамо је Царство љубави и слободе.
Ничија није горела до зоре
Тако наши стари зборе.
Проћи ће обесних сила
Нек вам је молитва драга и мила.
У њој потражите заклон и спас
Ако је Господ с вама, ко ће против вас.

И зато хоћемо да кажемо њима
Колико год да их на броју има:
Што год нам више деду прогоните
Велику му услугу чините,
Јер ми га још више волимо
И за њега се Богу молимо.

А послушавши његов строги глас
Ми се увек молимо и за вас.
Јер деда каже да су његови прогонитељи
Његови добри, иако сурови, пријатељи
Који га од земље и глиба одмичу
А Царству Небеском примичу.
Деду нам можете кажњавати и прогањати,
Али га из срца наших не можете изагнати.
Ни из срца наших ни из бакиног
И још пуно којечијег и којеког.

И још, јављамо целом свету:
Наш деда је веома драг деда
И сваком другом детету.
Ко не верује нек цео свет пита
И нека ову књижицу прочита.

КАД СМО БИЛИ МАЛИ

Кад смо били мали
Са дедом и баком смо се играли
На њиховим крилима певали,
Рецитовали и понекад заспали.

С њима смо и побожнице учили
И око косе танке и усправне дебеле се мучили.
Деда се понекад с нама од баке искрао
И у великој тајности с нама сликао.

Бака га је прекоревала што ју је издао
И што јој је нашим сликама живце кидао.
Кад смо били сасвим мали
Са дедом смо се кришом сликали.

Деда са Јаном...

... са Јанком...

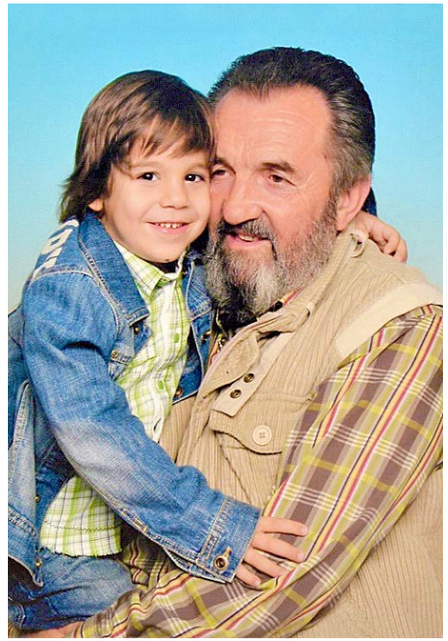

... са Јованом....

... са Мартом...

... са Мионом....

... са Маїдаленом

КАД СМО ПОРАСЛИ

Кад смо порасли и нисмо више мали
Онда смо се кријући од деде са баком сликали.
Тад бака изазива деду на мегдан
И каже му: *Сад је један – један*

Бака са Јаном....

... са Јанком ...

... са Јованом ...

... са Мартом ...

... са Мионом....

... са Маїдаленом

... са Јанком и Јованом...

... са Јаном, Маїдаленом, Мартом и Мионом...

... са свима

ПРИМИРЈЕ

Једнога дана беше што никад није
Деда и бака склопише примирје.
Међу њима престаде вишелетни рат
Те сви заједно стадосмо пред апарат.

Слева надесно: Јован, Јанко, Миона, Маїдалена, Марта, Јана и деда Милоје, у другом реду бака Нада

У етно селу у Лозници (данашњи манастир Светог Николе)

Слева надесно: Јанко, Миона, бака Нада, Јован, деда Милоје, Марта и Јана

Слева надесно: Јанко, Јана, Жељко, Јован, Катарина, Марта, деда Милоје, бака Нада, Миона, Марија и Миломир

Слева надесно: Јован, Јанко, Јана, Катарина, Жељко, деда Милоје и Маїдалена, бака Нада и Миона, Миломир, Марија и Марта

Испред: Јован, деда Милоје, бака Нада, Марта и Миона; иза: Жељко, Јана, Јанко, Катарина, Марија, Миломир и Маїдалена

Седе: владика Артемије, деда Милоје и бака Нада; стоје у првом реду: Јован, Марта и Миона; у другом реду: Јанко, Јана, Катарина, Жељко, Марија, Миломир и Магдалена

Седе: владика Артемије, архимандрит Николај и деда Милоје; стоје у првом реду: Јован, Марта и Миона; у другом реду: Јанко, Јана, Катарина, Жељко, Марија, Миломир и Магдалена и бака Нада

ТАЈНЕ ДЕДИНИХ ФИОКА

Од када су се деда и бака одселили у Београд, деда нас је задужио да проветравамо, усисавамо и уређујемо његову радну собу у кући која се налази на углу Ломине и Хајдук Вељкове улице у Чачку. Том приликом нам је рекао да можемо да читамо и прегледамо књиге, документа, гледамо видео и слушамо аудио-записе, фотокопирамо, пресниматамо, преписујемо..., уз један услов: све што узмемо морамо да вратимо на место одакле смо узели. И да ни један папирић из фиока, фасцикли, албума, савијутака, коверата... не смемо да оштетимо или сагубимо.

У дединој радној соби

Дедина радна соба је за нас децу увек била занимљив кутак. У њој смо се играли „директора”, „учитеља”, „правобранилаца”, „банкара”, „књиговође”..., свега онога што су наши деда и бака били или што бисмо ми пожелели да будемо.

У дедину собу се улази кроз двокрилна дрвена врата из предсобља, или кроз полустаклена врата из дневне собе. У ствари, између дневне и дедине собе налази се провидан зид који сачињавају четворо међусобно повезаних врата од брушеног стакла са дрвеним фризовима. Једна врата служе за свакодневни пролаз, а могу се отворити сва четвора и тада дневна и дедина соба и представљају једну целину.

Дедину собу краси прелепа библиотека која заузима један цео зид и која је препуна књига. На другом зиду налазе се фотографије нас, унука, и наших родитеља испод којих је тросед пресвучен зеленом кожом. Поред прозора иза дедине столице налазе се иконе. Велики радни сто и уз њега помоћни сто имају на себи апликације од исте зелене коже којом су пресвучени тросед и две столице са руконаслонима. Те апликације су украшене виђетама у златотиску. Стари телефон и прелепа бронзана стона лампа са зеленим стакленим абажуром шепуре се међу бројним књигама и дединим рукописима.

На горњем рубу једне од фиока дединог стола стоји самолепљива трака која се не види када је фиока затворена, која је очигледно у некој фотографској радњи или штампарији исписана фонтом Мирослављевог јеванђеља, на којој пише: ***Живот бејаше борба. Слава Богу за све.***

На рубу друге фиоке пише: ***Ко хоће часно, не може ласно.***

На рубу треће фиоке пише: ***Чија сила, оноја и правда.***

Када смо отворили прву фиоку препуну докумената и новинских исечака, на врху се налазила црвена фасцикла на чијим корицама пише: *У име партије*.

На врху друге фиоке је црна фасцикла са налепницом на којој пише: *У име љубави*.

На врху треће фиоке је бела фасцикла са насловом: *У име народа*.

У четвртој фиоци пронашли смо многобројна дедина писма, његов дневник и обиље разних аудио и видео-записа, као и снимака радио и телевизијских емисија.

Нека од тих докумената, уз помоћ професора Љубе, главног уредника, одабрали смо и направили њихову збирку. Тако смо четири дедине фиоке делимично преселили у четири поглавља књиге која је пред вама, драги читаоци.

На дну четврте фиоке нашли смо у провидној пластифицираној фолији, дединим рукописом исписану, песмицу *Ђедовање* и појединачне фотографије нас шесторо. Тиме почињемо откривање тајни које крију дедине фиоке.

ЂЕДОВАЊЕ

У животу можеш отворити многа врата,
Можеш променити доста заната.
Можеш становати на много места
Можеш упознати више од пола света.

У много случајева изневериће те људи
А ти не малаксај, него упоран буди.
Кад на те крену силници у сили и свађи
У заклону Господњем сигурност пронађи.

Говорила су старозаветног пророка уста:
Проклет да је онај што се у човека узда.
Само те Сотворитељева љубав издати неће
Он те воли ко ти што волиш унученце.

Од свих занимања кроз која те живот води
Ђедовање те највише оснажи и препороди.
Када те животна олуја ишиба и истуче
Мелем на рану ти је у наручју унуче.

Кад малаксах под теретом тескобних дана
Дошла је да ме подигне и орадости унука Јана.
Са њом сам се приљубио уз Господа и свеце
Јер ми подарише да угледам децу своје деце.

И кад су тегобе притискале и кад није било лако
Оснажио ме својим доласком на свет унук Јанко.
Тај добри момак док бејаше још дечак мали
Запиткивао ме о прецима од којих смо настали.

На Јовандан, са радошћу памтим тај дан
Добио сам крила јер ми се родио унук Јован.
Са њим сад другујем и листам *Родословље*
Он ми снагу даје да верујем у дане боље.

У тешким напорима закуца ми срећа на врата:
Родила се моја предобра унучица Марта.
Сад већ велика што баки свашта помаже
И млађе сестре учи како се шта каже.

Све ране нанете од људи зарасту и усахну боли
Кад унука Миона деду загрли и каже да га воли.
За рањену душу она је мелем баш прави
Кад ми чупка бркове и милује по глави.

Стиже и Магдалена дедино најмлађе злато
Са њом се орадости наше породично јато.
На кркачама дединим раздрагано ужива
А кад одозго сјаше трчи те лутке умива.

Деценијама посматрах вредне ашчије,
И караване у којима друговаху рабаџије,
Гледах како с песмом откосе обаљиваху косачи,
Како с комендијом и смехом уврстак изгонише копачи.

Хуманост данонoћно на делу показиваху лекари,
Ремек-дела иза себе оставише вредни неимари,
Привреднички труд унапређује и напред вуче,
Учитељи с љубављу генерације васпитавају и уче.

Ал' од свих послова на кугли земаљској
Само је ђедовање равно радости рајској
Кад те унуче у заносу за брк повуче
И кад ти своју ручицу у њедра завуче.

Тад ти се испреплићу снови и збиље
Заборавиш зловремје па ти живот омиље.
Ако ти живот подари имање, звање, знање,
Све је то мање од оног што ти даје ђедовање.

У ИМЕ ПАРТИЈЕ
прва фиока

Уколико чињенице говоре другачије –
утолико горе по чињенице.
(Хегел)

РАСПНИ ГА, РАСПНИ!

И то се збило *на брдовитом Балкану*

У стакленом здању Центра 'Сава' (боје дубоког мора) одржана је крајем новембра 1983. Републичка конференција Савеза социјалистичке омладине Србије, а била је посвећена вечној теми – зашто ћутимо? Кажу да је народа (који и иначе зазире од ћутљивих људи) било више него места у великој дворани и 'требало је уносити столице да би се како-тако сместили сви они који су дошли'".

Говорник дана био је Милоје Стевановић (35), секретар Општинског комитета Савеза комуниста Лучани. Говорио је течно, без замуцкивања. Новине су објавиле део његовог говора...

По цену да овде добијем етикету неког дефетисте или ко зна коју јер нам се, иначе, унапред од великих званичника за критику било чега, а нарочито било кога, деле лекције и етикете, желим да кажем: ако овако наставимо да ћутимо, у овој земљи мора доћи до озбиљних социјалних ломова...

Доживео је Милоје аплауз на отвореној сцени, али било је и људи који су му се на лицу места супротставили. Борба мишљења? Тако је требало да буде...

Занимљиво је да је Председништво ОК СК Лучани прво предложило Комитету да Стевановић остане на функцији до истека мандата и да буде кажњен само опоменом. За овај предлог није гласала потребна већина чланова Комитета и одлука о кажњавању, према томе, није донета.

Прошло је мало времена, заказује се нова седница Комитета и на дневном реду поново је стари предлог о кажњавању (само опомена). При крају састанка за реч се јавља Милоје Стевановић и, на запрепашћење чланова Комитета, почиње да говори у 'београдском стилу'. У новонасталој ситуацији најбоље се сналази Реља Јанковић, први човек овдашњих

трговаца (генерални директор ТП *Драча* Гуча – оп. Љ. П.) и извршни секретар Председништва Општинског комитета. Рекао је…”

Петар Игња, *Рачвасти језик другог Милоја*,
„Интервју”, 30. март 1984 (види стр. 122-123. ове књиге)

★

КЊИЖЕВНА РЕЧ

„Милоје Стевановић смењен је са функције и кажњен јер није прихватио критику, нити се самокритиковао – како су неки мислили да треба да уради...

У једном необјављеном тексту намењеном нашем листу стоји да су његове речи изазвале ’буран аплауз’.

Стевановић није ћутао. Иступ је сагласио са оним чиме нас неподмитљива пракса свакодневно затрпава. ’Буран аплауз’ свакако није био реакција манипулацијом засењене масе, него награда за отворени, критички говор у коме се очито полаже рачун за оно што се човеку одвија пред очима.

Већ на Конференцији, а изгледа и након ње, јавили су се они који не мисле као Стевановић. Зашто и не би?”

Слободан Кљакић, *Борба против мишљења*,
„Књижевна реч”, 10. март 1984 (види стр. 120)

★

★ лист младих србије ★
Омладинске

„Пре почетка седнице у пространу салу Сава центра требало је уносити столице, да би се тако сместили сви они који су дошли.”

Здравко Хубер, *Истини не треба пуномоћје*,
„Омладинске” , 11. децембар 1983 (види стр. 111)

★

НИН

„У први мах је ова омладинска петарда у неким деловима политичког естаблишмента одјекнула као – бомба. ’Шта ће вам то? Шта се ту играте демократије!’ – коментарисали су неки сениори–политичари.

После расправе коју су многи омладинци оценили као ’оно право’ – почели су неспоразуми, различите интерпретације и интонације, а ловцима на ’случајеве’ учинило се да су и на овом омладинском скупу на добром трагу. Шта заговара Милоје Стевановић, секретар Општинског комитета СК Лучана, какве то социјалне немире он прижељкује? Кога то прозива бивши кошаркаш Дуци Симоновић питањима ’Не осећа ли се СКЈ одговоран…’”

Слободанка Аст, *Зашто ћуте?*,
„НИН”, 25. децембар 1983 (види стр. 113)

★

★ лист младих србије ★
Омладинске

„Баш је тако бројно читатељство обавештено о гресима једног партијског секретара. По ревносном извештачу испада да је Стевановић крив зато што је на ’несвакидашњи начин’ говорио о кадровској политици и то, да зло буде веће – ’речима и ставовима који су реткост на званичним скуповима’(?) А тамо се на скуповима, прича строго по синопсису и на ’начин’ како доликује званичницима!

Ни сада не знамо зашто је тај Стевановић ’зглајзао’.

Није, уосталом, толико важан Милоје Стевановић. Много је актуелније: колико смо спремни на дијалог, онај прави демократски, без фолирања и фризирања?...

Тако се утапамо у баруштину, у муљ конформизма који нам затвара очи, стиска груди, веже језик, те бесловесно заборављамо одакле смо почели, где смо сада, шта смо оно хтели. Умиремо за идеале, али оне увезене.”

Миломир Краговић, *Викачу, покажи свој штрумф*,
„Омладинске”, 18. фебруар 1984 (види стр. 119)

★

ГЛАС ОМЛАДИНЕ

Ко то каже, ко то лаже?

„Ми, другови, знамо да је избила контрареволуција у делу наше земље и – ником у Србији, ни у Федерацији не отпаде ни длака с главе! Напротив, другови који су тада тамо седели само су променили фотеље у изборној процедури. Одговорни рекоше, и ја поверовах, да нису знали шта се на Косову догађа. Мада ми то беше чудно, јер сам претпоставио да друге овце и не чувају, већ брину о политичкој и безбедносној ситуацији. Друг Стане Доланц рече пред нас двадесетак милиона да се не осећа одговорним јер није био информисан.

Збуних се и питах, на партијској кадровској комисији у краљевачком региону, **да ли мене моја партија обмањује? Лажу ли људи, новине или лаже Стане Доланц?** Наравно, нисам добио одговор."

А. Ђивуљскиј, *Шта је рекао...*
„Глас омладине", 6. децембар 1983 (види стр. 109)

★

Ilustrovani list DUGA

„Зашто им је (још увек) ускраћено да се упознају са садржајем иступања свог бившег секретара? Зашто су се чланови ООСК изјашњавали само о последицама, а не и узроцима Милојевог иступања?"

Раде Радовановић, *Како настају грешке*,
„Дуга" 16–30. јун 1984 (види стр. 134)

★

ГЛАС ОМЛАДИНЕ

Шта рече, шта рече?

„Наиме, осећам да, ако овако наставимо да ћутимо, у овој земљи мора доћи до озбиљних социјалних ломова.

И поставља се једно озбиљно питање – ко ће то уловити у мутном? И док ми кукавички ћутимо – ради свака ала и врана, и клер, и националности и ко све не.

Ми за све имамо нека јалова објашњења, без борбе да девијације сечемо и да њихове носиоце крстимо именом и презименом. Да престанемо употребљавати 'неки другови' и 'неке појаве', да се ти другови који имају име и презиме, пре свега, најуре са положаја!

Ми се декларишемо, а у ствари нећемо демократску конкуренцију кадрова.

Зашто?

Зато што они који мисле да су увек први, не желе да се излажу ризику провере.

Јер, зна се: у трци у којој учествује само један коњ, он је увек први, осим ако није реч о каквој драскели која ни соло ходом не може да дође до циља! (Аплауз делегата).

Немојте, молим вас, ја се бојим да не добијем још једну етикету после овог аплауза... (Смех у сали).

Кад нам затреба да прогурамо неког уваженог друга, ми ћемо, буквално, силовати демократски договорена правила изборне игре. Па, ако треба, гласање ћемо и понављати све док не буде онако како је на неком УКТ-у договорено. (Ово 'укт' нису ултракратки таласи, већ 'уже координационо тело'). (Смех у сали).

Нека у нашим руководствима и даље седе људи који имају много година, али су остали верни револуцији и млади по схватањима.

Међутим, моје је убеђење да тамо има много оних који су се посвађали са револуцијом и који револуцију распродају за привилегије које љубоморно чувају.

Иронија је, другови, уставни принцип који говори да је радничка класа на власти. Смешан је у појединим ситуацијама и уставни принцип да рад и резултати рада обезбеђују материјални и друштвени положај човека, кад се знају многе ствари. Зна се да у овој земљи постоје закони по

којима неко може да не ради и по шест година, а да има примања као да ради врло одговоран посао. Зна се и да неко мора продавати своје здравље у ливницама за веома мале паре, а да неко други може да продаје јалове фразе за велике привилегије, почев од плате, преко 'мерцедеса' и чопора горила око себе, до јефтиног летовања на Брионима.

Омладина је у историји увек била позвана да напада друштвене неправде и мислим да нико нема право да јој тај позив историје, ни у овом трнутку, одузме. (Аплауз делегата)."

А. Ђивуљскиј: *Шта је рекао...*,
„Глас омладине", 6. децембар 1983 (види стр. 109)

★

ЧАЧАНСКИ ГЛАС
ЛИСТ СОЦИЈАЛИСТИЧКОГ САВЕЗА РАДНОГ НАРОДА

„И данас има оних чија је морална слика избледела и оних који су у љубави са привилегијама и оних који су заглавили у опортунизам до гуше и оних који су либералнији од теоријског појма либерализма. Оних који су својим 'способностима' допринели да нам се распада економски систем, да нам се самоуправна демократија срозава на ниво 'брбљаоничке' демократије, у којој је заправо важно да не вичеш 'доле самоуправљање' и 'доле Партија' па се не бој за каријеру! А онако мучки можеш газити самоуправљање и рушити углед Партије до миле воље.

Тврдим, врло одговорно, да смо у кадровској политици побркали аршине, да водимо неку килаву, папирнату, резолутивну кадровску политику без трунке идејно-политичке борбе. И догурали смо дотле да нам више борба, у ствари, није ни довољна, већ је потребно објавити рат за реафирмацију принципа кадровске политике.

Зар не видимо како нам пред очима отказују уставне функције појединих органа и друштвено-политичких организација? Једна од таквих функција је и јавност у раду. Нема јавне контроле, носилаца политичких и других друштвених функција. Та уставна обавеза није само ишчашена, него је, рекао бих, ампутирана, избогаљена до краја.

Зар не видимо склапање брака из рачуна између бирократије и техно-богова, што има за последицу да нам овај огроман институционални апарат уместо примене уставних начела – игра како 'татице' кажу и на нивоу Општине, Републике и Федерације. То се дешава и у СУП-у, управи, Служби друштвеног књиговодства, па чак и правосуђу.

То нам је 24. новембра на јавном скупу о политичком моралу казао секретар Председништва ОК СК Лучана Милоје Стевановић. **Забринут за ситуацију на Косову, за судбину генерације пред којом је говорио.**

Прошле године десили су нам се радници на улици, штрајкови, народ... Пет година раније било је равно издаји говорити о томе, чак и о могућности, није се смело узбуркивати 'мртво море'. Милоје Стевановић није издржао, по цену да му се 'прикаче' етикете дефетисте, душебрижника, разбијача јединства, лажног мира. Рекао је оно што га боли:

Осећам ако овако наставимо да ћутимо, у овој земљи мора доћи до озбиљних социјалних ломова.

Проблем је што ми друга који је горе не можемо да приволимо да оде, а неспособан је, а ми смо кукавице да му то кажемо. И тако због мене неспособног горе, који хоћу иако не могу, неће, наравно, онај способан доле, иако објективно може".

Даница Оташевић, *Стукач за истину и храбре*,
„Чачански глас", 1. мај 1989 (види стр. 137)

★

student
• list beogradskih studenata •

Шта чуше и шта забележише ?

„'Ви прижељкујете такве немире?' – приупита неко од седих глава.
'Да ли је то став ваше организације, или ваш лично?'
Мој лично! – одговара секретар из Лучана док су партијски гости нешто бележили."

Слађана Анђелковић, *Ви прижељкујете такве немире*,
„Студент", 2. децембар 1983 (види стр. 110)

„У новинском извештају са овог састанка стоји: 'Стевановић ничим не показује спремност ни жељу да прихвати или изрази самокритику, због, како је речено, негативних последица његовог излагања'. Дакле, у првом плану, бар наизглед, није низ ставова које је изрекао Стевновић већ, а) то што су његове речи изазвале 'негативне последице', б) зато што није прихватио критику која му је упућена (да ли за ставове или за 'последице' питамо се) и ц) зато што се није самокритиковао (опет се питамо – да ли је то било потребно због 'последица' или ставова?).

Дакле, из новинског извештаја се не види да је Стевановић позван на одговорност због изнетог мишљења. Не би то ни било мудро јер је директно супротно и Програму и Статуту саме организације.

Још мање би на мудрост могао да претендује потез који је довео до Стевановићевог кажњавања због 'негативних последица' његовог излагања. О тим последицама јавност нема појма, а близу је памети да говор о збиљи не може никад надмашити драматске набоје која она у себи носи. 'Негативне последице' говора нису могуће у околностима у којима је говор управо испровоциран 'негативним последицама' које су произвођене годинама, за које сам говорник не сноси никакву одговорност. Није чудо што претпостављамо, Стевановић није могао да прихвати тезу о таквим последицама свог иступања, самим тим нити да пристане на самокритику...

И тако, видимо да разлози за Стевановићеву 'суспензију' отпадају један по један, бар док се држимо ове равни анализе, наиме, док указујемо на неодрживост тезе о 'негативним последицама'."

Слободан Кљакић, *Борба против Мишљења*,
„Књижевна Реч", 10. март 1984.

„После ове Милојеве београдске исповести десило се: Председништво МОК СК Краљева формира Радну групу од пет чланова 'са задатком да утврди све потребне чињенице за објективну оцену овог случаја'... Радна група два пута разговара са 'окривљеним', и инсистира да он 'призна грешку', 'повуче речи'... Милоје није од тог материјала, не ломи се, напротив – он нуди нове аргументе, чињенице... Закључак Радне групе, који је потом прихватило и Председништво МОК СК гласи: 'Милоје Стевановић је ненаучним и неприхватљивим методама уопштавања појединих случајева, негативних појава и недоследности, дошао до оцене да у нашем друштву ништа није добро и да су драстично угрожене основне тековине револуције, при чему се служи неумесним и увредљивим терминима и асоцијацијама са кадровима у нашем друштву'."

Даница Оташевић, *Стукач за истину и храбре*,
„Чачански глас", 1. мај 1989.

„Узбудљив дијалог између Богдана Трифуновића, члана Председништва ЦК СК Србије и Љубодрага Симоновића, бившег кошаркашког репрезентативца.

Непосредан повод двобоју била је Трифуновићева констатација да је Милоје Стевановић вријеђао југословенске руководиоце када је рекао: *Поред оних вјерних револуцији и младих духом има на одговорним местима оних који су распродали револуцију за своје привилегије и девизе.*

На дио Трифуновићева излагања жустро је реагирао Симоновић поставивши му питање: 'Не осећа ли се СК одговоран што се међу младима све више шири национализам?'.

Трифуновић је то Симоновићево питање окарактерисао као напад на политику СКЈ. То је онда изазвало нов протест – питање омладинаца и омладинки, који су запитали Трифуновића:

’Хоћете ли ви бити тај који ће телефонирати и тражити да се смијени секретар Комитета СК из Лучана?’, који је иначе добио много аплауза од младих”.

Наташа Марковић, *Уче нас да шутимо*,
„Данас”, 8. 2. 1983.

★

ГЛАС ОМЛАДИНЕ

„Реплика, представник Републичког СУБНОР-а:

’Друже, ја желим да питам нешто. Интересује ме да ли је то твоје лично мишљење које сад износиш овде, јер говорио си о личној и колективној одговорности или оно има и некакву верификацију комуниста, Општинског комитета?’

Ово је моје лично мишљење и за њега одговарам.”

А. Ђивуљскиј, *Шта је рекао...*,
„Глас омладине”, 6. децембар 1983.

★

★ лист младих србије ★
Омладинске

„Ловци на ексцесе могу и на овом скупу нањушити траг неког случаја, згодног за препричавање: да ли партијски секретар из Лучана прижељкује социјалне немире ’у интересу револуције’, да ли је бивши кошаркаш Дуци Симоновић против авангардне улоге Савеза комуниста и откуд баш они да буду тако гласни на омладинском скупу.”

Здравко Хубер, *Истини не треба пуномоћје*,
„Омладинске”, 11. децембар 1983.

★

Просветни преглед
★ лист за васпитање и образовање ср србије ★

„Реч Милоја Стевановића, секретара ОК СК Лучани поздрављена је бурним аплаузима. Наиме, сводећи своја размишљања о моралу и опортунизму на ’килаву кадровску политику’ он је рекао:

Нека у руководствима и даље седе људи који су остали верни револуцији... али не и они који револуцију распродају због привилегија које љубоморно чувају.

Ако наставимо са ћутањем, доћи ће до озбиљних социјалних ломова.”

Биљана Гроздановић, *Главом поред зида*,
„Просветни преглед”, 20–27. децембар 1983 (види стр. 112).

★

ПРОЛЕТЕРИ СВИХ ЗЕМАЉА УЈЕДИНИТЕ СЕ
БОРБА
ОРГАН СОЦИЈАЛИСТИЧКОГ САВЕЗА РАДНОГ НАРОДА

„... Остај ми у здрављу, драги мој друже, и молим те да прихватиш мој братски поздрав: дођи – врата мог дома су ти широм отворена. И буди сигуран да ће ти се моја чељад радовати.

Поздрави супругу и децу и све наше другове.

А што се њих тиче, ваљда ће и они схватити ’да ничија није до зоре горела’.”

Милоје Стевановић, *Да Митја не заборави Катарину*,
„Борба”, Година LXVIII, Број 72.

★

Уби га прејака реч или Реља Јанковић – први пут

„У новонасталој ситуацији најбоље се сналази Реља Јанковић, први човек овдашњих трговаца (генерални директор трговинског предузећа „Драча" – оп. Љ. П.) и извршни секретар Председништва Општинског комитета. Рекао је, у почетку, да **од Милоја Стевановића 'у Драгачеву од рата до данас штетнијег руководиоца за Партију није било'** и завршио своје излагање речима да је **Стевановићев иступ у Београду 'непријатељски' и да Стевановић 'ту није сам'**. Није објаснио зашто је толико година ћутао, јер Стевановић није у Лучанима од јуче."

Петар Игња, *Рачваст̄и језик друīа Милоја*,
„Интервју", 30. март 1984.

★

Реч друга Милоја

„Стевановићевом случају управо зато посвећујемо пажњу јер до јавности одавно није дошла информација у којој се каже да члан Савеза комуниста (уз то, на одговорној функцији) **није прихватио налог да се самокритикује, нити је прихватио критику**. Све то неодољиво асоцира на садржај појма 'признања' који се претворио у симбол онељуђеног социјализма и унутарпартијске 'демократије' у којој нема места за другог било које врсте. Таква злехуда пракса не може СК омогућити чување, односно освајање нових квалитета, већ ионако начетог ауторитета. Утолико је потребније да свака њена манифестација буде подвргнута радикалној критици. Стевановићев случај је то завредио."

Слободан Кљакић, *Борба п̄ротив мишљења,*
„Књижевна реч", 10. март 1984.

★

„Међутим, чини се да је Стевановић својим излагањем на овој последњој седници од 6. фебруара, код већине присутних створио уверење да нема намеру да одступи од практичног политичког деловања које може нанети штете идејно-политичком и акционом деловању и јединству Савеза комуниста у овој друштвено политичкој заједници."

Пооштрена идејно-п̄олит̄ичка мера,
„Чачански глас", 9. фебруар 1984 (види стр. 117)

★

„При том је оцењено да је 'друг Милоје Стевановић идејно-политички одговоран за делове свог излагања на Републичкој конференцији ССО у Београду, 24. новембра 1983. године на тему *Зашт̄о ћут̄имо*. Ово излагање је на различите начине интерпретирано и коришћено у средствима информисања у јавности, укључујући и покушај злоупотребе и манипулисања. Општински комитет је оценио да је друг Милоје Стевановић одговоран што је створио могућност таквих интерпретација и манипулација, јер није испољио потребну одговорност у процењивању свих аспеката и могућих последица јавног иступања, непрецизних формулација, једностраних и неаргументованих оцена о неким врло значајним питањима наше политичке праксе које је том приликом изнео. Исто тако, Комитет је поменуте одлуке донео и из разлога што друг Милоје Стевановић није показао самокритичност, односно спремност да прихвати критику у току утврђивања његове одговорности и изрицања идејно-политичке мере."

Ником није п̄от̄ребан „случај",
„Чачански глас", 16. фебруар 1984 (види стр. 118)

★

„Од њега се очекује да 'призна', али он не показује самокритичност и спремност да коригује своје ставове. Уместо тога нуди три врсте аргумената.

а) емпиријске, из праксе (**рекли су**: Примери из праксе нису добри јер се њима може лако доказати);

б) теоријске, позивајући се на Маркса, Лењина... (**рекли су**: То теоретисање може тамо негде на трибини. Не треба све књигама веровати...);

ц) онда је почео да цитира одговорне функционере, да се позива на расправу у органима СК... (**рекли су**: Ми сада не разговарамо о њима него о теби)."

Раде Радовановић, *Милоје, заиста, није сам*,
„Дуга", 5–19. мај 1984 (види стр. 130-132)

★

„Почело је 'лепљење' етикета, 'њему ништа не ваља у социјализму', читано је између редова и оно што није речено, тражено повлачење 'прејаких' речи, јеретичких, да се 'поспе пепелом' и ствар ће лећи. **Међутим, Милоје није послушник, он воли истину изнад свега**, не игра 'како татице кажу', подупро је своје речи и ставове и – морао да оде. Добио је доста етикета, чак 'да у Драгачеву од рата до данас штетнијег руководиоца за Партију није било' и да су његове речи у 'Сава центру' 'непријатељске'.

Општински комитет два пута гласа: први пут на предлог свог Председништва, Стевановић остаје на функцији до краја мандата и кажњава се само опоменом! После се констатује да за овај предлог није било довољно гласова... Поступак је поновљен 7. фебруара. Милоје 'долива уље на ватру', јавља се за реч и брани своје 'београдске' ставове. Чланови потом гласају другачије – 37 'за', само пет 'против'. Милоје Стевановић је искључен из ОК СК, самим тим из Председништва, и изречена му је идејно-политичка мера последња опомена".

Даница Оташевић, *Стукач за истину и храбре*,
„Чачански глас", 1. мај 1989.

★

Одстрелише га

„Секретар искључен из Комитета Милоје Стевановић, није прихватио критику ни изразио самокритику за излагање на седници Републичке конференције ССО у Београду.

За десет последњих дана Милоје Стевановић, секретар Председништва Општинског комитета СКС у Лучанима, два пута је партијски кажњаван, а прекјуче је искључен из Комитета и кажњен последњом партијском опоменом. Како и због чега?

Међутим, накнадно је утврђено да таква одлука на седници Комитета у Лучанима није имала довољну већину гласова, па је прекјуче одржана нова седница Општинског комитета. На овом последњем скупу били су и Момчило Вићентијевић, члан Председништва ЦК СКС, Миленко Петровић, извршни секретар Председништва ЦК СКС, Мишо Рудњанин и Гојко Анђелић, председник и секретар МОК СК у Краљеву."

Гвозден Оташевић: *Секретар искључен...*
„Политика експрес", 8. фебруар 1984 (види стр. 116)

★

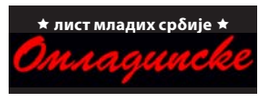

„Милоје је један... од 22 милиона и тако је занемарљива бројка, зар не? Није он толико ни важан, али значајна су питања која је поставио.

Има ли... Савез комуниста одговор на његова питања?"

Драган Бисенић, *Злато за комунистички презир*,
„Омладинске", 20. мај 1984. (види стр. 127)

★

DUGA

„Радна група утврђује све потребне чињенице за објективну оцену... Између осталог, закључује да Милоје Стевановић ненаучним и неприхватљивим методама уопштавања појединих случајева, негативних појава и недоследности, дошао до оцене да У НАШЕМ ДРУШТВУ НИШТА НИЈЕ ДОБРО (подвукао – Р. Р.) и да су драстично угрожене основне тековине револуције, при чему се служи неумесним и увредљивим терминима и асоцијацијама са кадровима у нашем друштву.

Дакле, кривица Милоја Стевановића је 'јасна' и 'доказана'. Овде је на 'случај' вероватно требало ставити тачку.

Пошто сам кажњен зато што сам говорио – мени једино преостаје да ћутим како би идејна мера постигла свој властити циљ – каже Стевановић.

После свега – да ли се можда кајете?

Не бих могао рећи да се кајем. Све што се догодило (смењивање, кажњавање, искључење) боли. Међутим, не кајем се јер је то што сам говорио резултат мојих убеђења.

Иначе, неће да се жали на изречене мере. То је тврдо решио.

Нећу, јер не желим да своју и туђу енергију трошим на споредним колосецима".

Раде Радовановић, *Милоје, заиста, није сам*,
„Дуга", 5-19. мај 2014.

★

ИЛУСТРОВАНА ПОЛИТИКА

Ко пита жабе кад се мочило затрпава

„Репортер је у Лучанима наишао на низ примедби комуниста на ту одлуку. Као, на пример, Слободан Јоловић:

– Дубоко сам убеђен да је у поступку утврђивања одговорности секретара Председништва дошло до озбиљних повреда Статута. Моја ОО СК је тражила одговоре на нека принципијелна питања с тим у вези, и до данас их није добила у целости. Уместо аргумената, нама је дата могућност да послушно верујемо тумачењу неких моћника, уместо аргумената понуђене су етикете. Није удовољено нашим захтевима да нам се достави стенограм дискусије, да бисмо се могли водити из своје главе, већ нам је дата информација у коју ми треба слепо да верујемо. Шта то значи? Јесмо ли ми комунисти другог реда? И ко је то у првом реду? Ко то нас проглашава малолетницима којима су доступни само сажвакани ставови? Запањило ме сазнање да се олако прелазило преко десетина страница изречених похвалних оцена о Стевановићевом раду, а посебно преко истине да се од 90 ОО СК Драгачева, чак 79 изјаснило да Стевановић буде функционер и у другом мандату."

Слободан Рељић, *Дневник 1984*,
„Илустрована политика", 17. април 1984. (види стр. 126)

★

DUGA

„Док сам читао одломке из рада радне групе која је оцењивала 'непријатељско деловање' секретара Председништва ОК СК Лучана, мислио сам да читам *Гробницу за Бориса Давидовича*...

Хоће ли слобода умети да пева
као што су сужњи певали о њој?
Много је лакше забранити туђе мишљење него одбранити своје."

Душан Белобрковић, *Дебљи крај за истину*,
„ Дуга", 2-16. јун 1983. (види стр. 133)

★

ЧАЧАНСКИ ГЛАС
ЛИСТ СОЦИЈАЛИСТИЧКОГ САВЕЗА РАДНОГ НАРОДА

„Комунисте који нису хтели бланко да прихвате 'грешку' свог секретара Милоја Стевановића, послушни извршиоци директиве 'одозго' прозвали су – **'милојевци'**. Они нису слепо бранили Милоја Стевановића, хтели су само – истину. Међутим, нису је са највишег места добијали. Неки од 'милојеваца' су и партијски кажњени, друге су позивали на 'дру-

гарско убеђивање'. Кажњени су Илија Домановић, радник ХИ 'Милан Благојевић' и Никола Броћић, запослен у ИК 'Гуча'. Велимира Плазинића и Слободана Јоловића њихове ОО СК нису казниле."

Даница Оташевић, *Не тражим помиловање, већ истину (Зашто је кажњен радник Илија Домановић)*, „Чачански глас", 25. мај 1989.

★

DUGA

Ореол и блаћење

„Већ сутрадан су новине пуне цитата из Стевановићевог излагања.

У Драгачеву комунисти се поносе својим другом Милојем. За многе није новост оно што је Стевановић говорио у Београду. Слично је говорио и на Међуопштинској конференцији комуниста Краљева. Тад су му многи честитали. Међу њима и поједини присутни чланови ЦК СКС..."

Раде Радовановић, *Милоје, заиста, није сам*, „Дуга", 5-19. мај 1984.

★

ЧАЧАНСКИ ГЛАС
ЛИСТ СОЦИЈАЛИСТИЧКОГ САВЕЗА РАДНОГ НАРОДА

„И тако се догодило да се Милоју Стевановићу у готово истом моменту на главу ставља ореол праведника и борца за највише идеале, али и баца блато из политичке кањуге какву у овој средини нисмо имали прилику да запамтимо".

Предраг Раовић, *Ни ореол ни блаћење*, „Чачански глас", 16. фебруар 1984 (види стр. 118)

★

mladost

„Подстакнути изузетним поверењем и угледом које смењени секретар ужива у Драгачеву, заинтересовали смо се да сазнамо ко је он? Бележимо сазнања о овом изузетно скромном човеку: био је председник ОО Савеза омладине, одборник СО Лучани, председник ОК Покрета горана, Друштвени правобранилац самоуправљања, секретар Председништва ОК, члан РК Савеза омладине Србије, члан ИО Феријалног савеза Србије, делегат Треће конференције СКЈ испред општине Чачак, Г. Милановац и Лучани (тематска конференција *О омладини*, 1972. године, председавао друг Тито)...

Добитник је низа друштвених признања: Децембарске награде 1972, носилац сребрне и златне значке Покрета горана, шест пута ударник на ОРА.

Дипломирани политиколог са просечном оценом 9,3, а данас и постдипломац на Правном факултету.

Милоје Стевановић је Указом Председништва СФРЈ, Бр. 13. од 6. 3. 1981. године, одликован Медаљом рада (са навршених 30-так година живота)."

Верољуб Ђ. Аврамов, *Ћутати или говорити*, „Младост", 9. април 1984 (види стр. 124)

★

ЧАЧАНСКИ ГЛАС
ЛИСТ СОЦИЈАЛИСТИЧКОГ САВЕЗА РАДНОГ НАРОДА

„Слободан Комадинић, председник Општинског комитета СК у Лучанима:

– Став Централног комитета СКС и МОК СК био је да информације о случају Милоја Стевановића не иду даље од Општинског комитета, да не иду у базу. Камо среће да су се партијске организације упознале са изворним текстом, данас не би имали сумње, неповјерење"...

Даница Оташевић, *Милоју је све враћено, осим функције*, „Чачански глас", 1. јун 1989.

Комунист

Шта кажу, шта кажу?

„Шта о свему кажу партијски секретари и радници у два највећа колектива у општини – 'Милану Благојевићу' у Лучанима и ИК 'Гуча' у Гучи? Двојица од њих Ратко Јоковић и Петар Нешовановић, истичу да су веома изненађени понашањем свог партијског функционера Милоја Стевановића.

– Познајем Милоја – каже Јоковић – још из времена када је био омладински руководилац. Ценио сам га као радног човека, као човека од акције, који има мобилизаторске способности. Изненадило ме је како је могао тако нешто изјавити. Изненађен сам и његовим понашањем после тога. Да се бар овде, на Комитету, кориговао. Наша основна организација је прихватила информацију Комитета.

И партијске организације у Индустријском комбинату 'Гуча' прихватиле су оцене Општинског комитета. Петар Нешовановић:

– Испада да су други криви, а не онај о коме је реч. За мене је интересантно због чега се Милоје није легалним путем жалио. Сваки други начин не доноси ништа добро, одвлачи снагу СК у другом правцу и може довести до поделе. А нама је јединство ипак најважније."[6]

Обрад Ковић, *Како настаје 'случај' – Шта кажу радници?*,
„Комунист", 18. мај 1984 (види стр. 128-129)

6 Упореди: На страни 138. и 140. видесмо шта заиста би са радницима „два највећа колектива у општини": „Кажњени су Илија Домановић, радник ХИ 'Милан Благојевић' и Никола Брођић, запослен у ИК 'Гуча'." Зашто? Зато што: „комунисте који нису хтели бланко да прихвате 'грешку' свог секретара Милоја Стевановића, послушни извршиоци директиве 'одозго' прозвали су их – 'милојевци'" (оп. Љ.П.)

DUGA

А кад кажу зашто лажу?

„Овај текст намењен је био 'Комунисту'. Представља реаговање на чланак Обрада Ковића *Како настаје 'случај'*, објављен у 'Комунисту' од 18. маја 1984. Међутим, редакција 'Комуниста' (издање за Србију) одбила је ово реаговање да објави на страницама свог листа.

Колега Ковић истиче како је разговарао са радницима 'два највећа колектива у Општини'.

Ако је тако, колега Ковићу, зашто нисте изнели мишљења радника, јер двојица од њих, Ратко Јоковић и Петар Нешовановић... – нису радници. Јоковић је правник, а Нешовановић садашњи потпредседник Скуштине општине Лучани... Наравно, то што њих двојица нису радници, не оспорава њихово мишљење, али оспорава тврдњу да то 'кажу радници'.

Раде Радовановић, *Како настају грешке*,
„Дуга", 16-30. јун 1984.

ЧАЧАНСКИ ГЛАС
ЛИСТ СОЦИЈАЛИСТИЧКОГ САВЕЗА РАДНОГ НАРОДА

Никад није касно поступити часно, или, Реља Јанковић – други пут

Слепо сам веровао партији – признаје бивши извршни секретар лучанског ОК СК Реља Јанковић

...Тачно је, рекао сам на фебруарској седници ОК СК да је Милојева дискусија у Београду штетна по СК, да је Милоје...

Много сам веровао Партији, слепо чак, и направио сам такав фелер у говору. Већ после пар дана многе ствари су ми постале јасне: радне групе и другови из Републике и МОК-а су отишли. Комитет је одахнуо јер је завршио наручени посао. Остао сам сам, моје речи су узете као судбоносне за случај 'Милоја Стевановића', оне су га одстрелиле. Нисам Милоја ја казнио, није створен случај због мојих речи. Видео сам: била је то хајка, добро смишљена игра у коју сам ја наивно улетео. После седнице Комитета, друг Вићентијевић ми је честитао, казао је да тако говоре комунисти.

Са ове временске дистанце не бих тако иступио. Треба многе ствари да се знају, а ја их нисам знао. Нисам могао да поверујем да се моја Партија служи таквим играма. После истека мандата (1985) никад више нисам ушао у Комитет. У Партији сам данас више из дисциплине. Размишљам да се учланим у Лигу за заштиту људских права.

Овако, пет година после, говори Реља Јанковић. Његове речи 'најштетнији политичар у Драгачеву после рата', 'убиле' су Милоја Стевановића. Тако је барем, после свега испало.

Био сам љут на Милоја, признајем, пренаглио сам у тој љутњи. Имали смо раније један неспоразум. И тада сам говорио да је он поштен, радан, дисциплинован, али сам мислио да Партија и људи горе, знају шта раде, слепо сам им веровао. Читао сам и многе дискусије са седница у Републици, региону. Насео сам, покајао сам се одмах и јавно на седници Комитета после месец дана извинио Милоју. Многи су то протумачили као моје 'посипање пепелом'. Ја сам се само освестио од заблуда, схватио на шта су све спремни људи у које сам имао поверења. Сматрам да Милоја Стевановића треба тотално рехабилитовати – одлучно данас каже бивши извршни секретар лучанског комитета."

Даница Оташевић, *Слепо сам веровао Партији*,
„Чачански глас", 1. јун 1989 (види стр. 142)

ЧАЧАНСКИ ГЛАС
ЛИСТ СОЦИЈАЛИСТИЧКОГ САВЕЗА РАДНОГ НАРОДА

Пет година касније

Милоје је ћутао пет година. Догађаји су говорили уместо њега. Десили су се раднички немири, долазак народа пред скупштину, ванредне мере на Косову, непринципијелна коалиција, штрајкови...

Милоје је проживљавао личну драму: кад је осетио да познаници, кад се случајно сретну на улици, журе или прелазе на другу страну улице, отишао је у родне Горачиће, купио пар пчела, козу, почео да прави кућицу, копа...

После казне враћен је на место референта друштвеног правобраниоца самоуправљања, онда је променио средину. Још увек се брани ћутањем. И, није срећан, напротив, што је време потврдило његове речи. – ***Имам децу,*** *каже,* ***забринут сам за њихово сутра"***.

Милоје Стевановић, пет година после беседе у Сава центру: ***Био бих срећнији да нисам био у праву...***

У Драгачеву има реч – 'стукач' ...

Ако и даље гураш напред, онда се потежу друге методе: опљуне се етикета и залепи на чело, отвара сценарио и виче:

Држ'те непријатеља!

А крдо полтрона навали да покаже ко је вернији. Тај сценарио се не мења годинама."

Даница Оташевић, *Стукач за истину и храбре*,
„Чачански глас", 1. мај 1989 (види стр. 137)

★

ЧАЧАНСКИ ГЛАС
ЛИСТ СОЦИЈАЛИСТИЧКОГ САВЕЗА РАДНОГ НАРОДА

Не уздај се у човека

Да је проклет човек који се узда у човека...
а од Господа одступа срце његово (Јер. 17, 5).

„...На питање једног новинара пре пет година да ли се кајете, одговорили сте одречно. Казали сте да је ваш говор био резултат ваших убеђења. Мислите ли то данас?

– Мислим исто то. У ближој и даљој прошлости навикли смо да се за нешто боримо због себе, не због идеала. То је накарадно.

Одрећи се идеје због функције, материјалног положаја, значи издати себе. На то ни данас нисам спреман.

После свега што се десило богатији сам за једно изванредно искуство: осетио сам свим чулима демократски тренутак тог времена, а то човек не може да научи из књиге.

Друго искуство је доживљај официјелно жигосаног човека. У тој ситуацији људи од положаја се понашају на специфичан начин, али зато препознаш много малих-великих људи који ти гледају право у очи и не прелазе на другу страну улице. Зарад њих је требало говорити и радити. Препознаш и људе жељне сензација – виртуозе за конструкције: свакога ко им смета проглаше тзв. 'милојевцем'. Било је људи са којима се такорећи нисам ни познавао, а били су на 'тајету' због мог мишљења, што их је неко назвао 'Милојевим људима'. Према њима и данас осећам дуг, покушавам да неке личности и истине искупим писањем, бележењем, лепим сећањем – прича о свом случају Милоје Стевановић, који је данас житељ Чачка...

– Да говоримо о људима који су гласали 'за' иако ни у једној дискусији није оспорена Ваша радишност, поштење, упорност, искреност...

Ја заиста имам пуно разумевање за те људе и никад се на њих нисам љутио – каже бивши драгачевски функционер...

Уз ове примере иде још један. Испричао нам га је, такође, Милоје:

Члан Комитета, високи општински функционер, после 'Сава центра' честита Милоју, слаже се са њим у свакој тачки и запети. Признаје да је само 1948. г. послушно сагао главу и дигао два прста да му један невин

друг оде на Голи оток. Нема цене да ту грешку понови. Кад би од 'по пива' он подиже руку. Још гласноговорнику запрети тужиоцем".[7]

– Време, догађаји, па и наша полемика, показали су да сте били у праву. Ради се о чињеницама, зар не?

– Сећате ли се оне максиме – Утолико горе по чињенице?!"

Даница Оташевић, *Мисао је трајнија од времена*,
„Чачански глас", 8. јун 1989.

★

БК

Две деценије после

Бисери Вање Булића, на „БК" телевизији
– одломак из транскрипта емисије –

„Председник СУБНОР-а региона Краљево:

– Дијете, ма сви ми знамо да си ти у праву. Али чујеш шта ти кажем, па не можеш... уз ветар. Треба да кажеш само једну реченицу. Заузели смо став – ако кажеш реченицу: 'Другови, ви знате да сам ја говор импровизовао'... И признај да си мало претерао – и бићеш спашен.

– Милоје: Дејо, а ако не кажем ту реченицу?

– Председник: Прогласиће те за непријатеља!

– Милоје: Радије ћу да будем њихов непријатељ него Милојев. Тада сам се ја бријао и кажем: замисли да ја, изјутра кад станем пред огледало, мрзим Милоја са оне стране огледала.

– Вања Булић: Поштовани гледаоци, можда сте и себе препознали какви сте некад били. Дао Бог да сте сад као Милоје."[8]

---

7 Председник Општинског комитета, Радослав Јованчевић (види стр. 143).

8 Грешни Милоје у *Бисерима* Вање Булића – https://www.youtube.com/watch?v=aBv8V8ZgHss. Транскрипт емисије је објављен у књизи: Грешни Милоје, *Казивања*, четврто издање, Ниш, 2012. стр. 220–234. Емисија је снимљена и емитована 2006. године на „БК" телевизији.

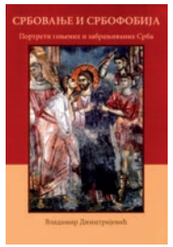

Три деценије после

„Тако је 1983. године беседио Милоје Стевановић.

Да се подсетимо још мало каква су то 'вунена времена' била. Те 1983. у Падинску Скелу на издржавање казне одведен је песник Гојко Ђого; уништена је књига о његовом случају коју је приредио новинар Драган Антић. Судски је забрањена (између осталих) књига Небојше Попова 'Друштвени сукоби – изазов социологији', часопис 'Теорија' је стављен под ембарго због ремећења пријатељских односа СФРЈ и СССР, препис Ђогових 'Вунених времена' штампан у Лондону забрањен је за уношење у земљу због вређања имена и дела друга Тита. Књига Миодрага Секулића 'Узроци економске кризе у Југославији' заплењена је у штампарији по налогу београдског Градског комитета, цензурисан је 'Радован Трећи' јер глумац '*превише личи на Шиптара*', драма 'Обешењак' Бориславе Пекића није изведена у Крушевцу, јер су локални комунисти сматрали да је Пекић политички дисидент и емигрант, забрањен је унос Ђиласове књиге 'Власт', као и збирка родољубивих песама Војислава Илића Млађег 'Србија и Црна Гора у Балканском рату', штампана у Лондону – због србовања."[9]

Владимир Димитријевић, *Србовање и србофобија – портрети гоњених и забрањиваних Срба,* Београд, Ривел Ко, 2014, стр. 78. и 82

9 Године 1986. лектор ове књиге, професор Филозофског факултета из Новог Сада др Драгољуб Петровић, у пензији, одлежао је 60 дана у затвору због текста: *Помиримо пријатеље – непријатељи су смирени* – који је објавио у *Књижевним новинама*. Сваког понедељка, у Клубу књижевника, у Француској 7, у Београду, држане су протестне вечери. Затворске власти су му предложиле да напише молбу за скраћење затворске казне. **„Нијесам ти ја писмен за такве молбе"** – био је изричит Драгољуб Петровић. (оп. издавача).

Тридесет две године после

Реч Вање Булића, у његовој емисији *Реч више*,
на „БН" телевизији, 16. маја 2015.
– Одломак из транскрипта емисије –

„Хвала ти, Милоје, што си био у емисији 'Реч више'. Овде је било много речи више.

Надам се да ће неки паметни људи из Цркве поразговарати с тобом на паметнији начин него што се сада ради. Ипак људи треба да седну да разговарају...

А ја теби подарујем моју књигу *Деведесете*, то су четири романа објављена деведесетих, који су слика Србије тог времена и слика онога **што се догодило – што си ти предвидео,** као социјалне немире, па је прешло у нешто горе. У рат, који је, на жалост, однео толико живота и расејао Србе на све стране света."[10]

10 Види: https://www.youtube.com/watch?v=isOLda4EBLg

ПОЛИТИКА
ЕКСПРЕС
ВЕЧЕРЊИ ЛИСТ • ГОДИНА XXII • 10 ДИНАРА
ЦЕНА ЗА ИНОСТРАНСТВО: АУСТРИЈА 6,50 ШИЛ; СР НЕМАЧКА 1,20 ДМ; ШВЕДСКА 2,50 КРУ; ШВАЈЦАРСКА 1,20 ФРН; ИТАЛИЈА 80 ЦЕНТ; ФРАНЦУСКА 1,10 ФР; СЕДЕЊЕНЕ АМЕРИЧКЕ ДРЖАВЕ 1,00 УСД
БРОЈ 7086, БЕОГРАД, ПЕТАК 25. НОВЕМБАР 1983. ГОДИНЕ

БУРНА СЕДНИЦА РК ССО СРБИЈЕ О МОРАЛУ И ОПОРТУНИЗМУ МЛАДИХ

ОД ДИЈАЛОГА ДО СВАЂЕ

Расправа о социјалистичком моралу и опортунизму младих, на јучерашњој седници РК ССО Србије, у којој су учествовали број ни делегати и за ову прилику посебно позвани гости прекинута је у тренутку када је дијалог почео да личи на свађу.

Као увод у јучерашњу седницу РК ССО Србије послужило је неколико „случајева" очигледног кршења моралних норми које је прочитала Меланија Здравковић члан Председништва ССО Србије, да би делегатима и гостима затим био приказан видео снимак о разговору на тему социјалистичког морала и опортунизма младих, вођеном са ученицима у Убу и радницима у ИМТ-у. У кратком слову које је потом прочитао Предраг Јереминов из Председништва ССО Србије поменут је Џони Штулић и његови стихови који кажу „... крени оштро, узми ствар у своје руке, заборави на страх". Индикативно је рече Јереминов да штампа није забележила ни један пример да је виши форум заседао под „свећама и фењерима" и тражио решење за животне проблеме младих, али зато има таквих заседања у поводу мање битних ствари као што је расправа о плакату омладинске политичке школе „Иво Лола Рибар".

Када је на почетку расправе са видео снимка један млади ученик на питање „зашто ћутимо" одговорио „зашто бисмо говорили", а млади радник ИМТ-а наговестио да се „неки проблеми могу решити и узимањем пајсера у руке" изгледало је да ће скуп бити заиста буран. Реч и питање Вука Жугића да ли се СК одрекао младих за степен су подигли концентрацију присутних делегата и бројних гостију, а дискусија секретара ОК СК Лучане, Милоја Стевановића, већ је била поздрављена бурним аплаузима. Сводећи своја размишљања о моралу и опортунизму код нас на кадровску политику која допринеси да се самоуправна демократија сведе на „брбљалачку демократију", Стевановић је додао да тврди да је наша кадровска политика „килава, папирната и безидејна". Нагласивши да нема јавне контроле над носиоцима јавних функција он је изрекао још много „запаљујућих" ставова. Диференцијација се, како он каже, може обавити на примеру чистачице, али кад се дође до директора ООУР „ето ти јада".

Прекинут питањем шта они у Лучанима раде против негативних појава набројао је доста примера, а завршио захтевом који је постављен пред регионалном Скупштином како би се сменио ван критерија изабрани председник Окружног суда у Чачку.

Тридесет хиљада грађана Драгачева не занима шта о социјалистичкој држави пише у Уставу, њих занима како се та држава према њима односи почев од шалтера па надаље, рекао је Стевановић, а после помињања ранијих изјава Станета Доланца о неинформисаности о стању на Косову и одговорности око Косова која је изостала када је реч о руководиоцима у Србији, додао да ће ако се са ћутањем настави доћи до социјалних ломова. Ја то желим јер ће то револуцији дати додатни импулс, рече Стевановић. Шта ће, међутим, бити кад људи изађу са пајсерима, а руководства не буду међу њима и пред њима, ко ће онда ловити у мутном, питао је секретар ОК СК Лучана.

Поменувши да у руководствима седе „многи који су уверења продали за привилегије", а ми смо у рату стрељали „за црвени шал", Стевановић је побрао аплаузе, али и реакцију Богдана Трифуновића, члана Председништва ЦК СК Србије, који је, између осталог, рекао да је Стевановић на кривом путу ако као последице „социјалних ломова" очекује нешто добро. Поредивши са политичким слепилом дискусију у којој се не нуде никаква решења за излазак из тешкоћа, он је запитао шта се хоће оценом да у руководствима седе многи који су уверења и идеале продали. У том тренутку је дошло до расправе између нашег познатог кошаркаша Љубодрага Симоновића (питао је и то може ли се даље ићи са људима који су нас довде довели) и Трифуновића, после чега је пред седавајући Петар Дамјановић, „ради очувања легитимитета скупа" прекинуо даље полемике.

Закључке ове седнице делегати ће усвојити на наредној конференцији, када се бира и ново руководство ССО Србије.

С. Гајевић

ОЖИВЕТИ СИСТЕМ

Као и многи учесници у расправи и Живин Васиљевић, члан Председништва ССРН Србије, залагао се пре свега да се у превазилажењу нагомиланих неправилности сваки појединац и организација морају борити у својој средини. Морамо се питати зашто се неки примери и питања која су овде постављена не поставе у срединама у којима настају, и да ли је разлог што се они тамо не решавају само последица деловања неког „врха", питао је Васиљевић. Нисам схватио да овде ико тражи искључивање субјеката нашег система или промену друштвеног уређења, али ако је, на пример, проблем у кадровској политици очито се ради о потреби њене даље демократизације. Дај те да цео систем оживимо и активирамо све канале деловања које имамо, па да видимо шта ће он да нам да, рекао је између осталог, Васиљевић.

Informativno politički tjednik
danas
broj 94 6.12.1983. godina II

MLADI I SOCIJALISTIČKI MORAL

UČE NAS DA ŠUTIMO

Omladina je uvećano ogledalo zbivanja u društvu

Netko je duhovito rekao: Moral je ono što se mora! Mladi se ne radaju kao oportunisti, ta njihova »karakterna« osobina rezultat je društvenih odnosa u kojima se formiraju kao ljudi. Mnogo toga što se događa oko njih dovodi ih do moralnog rascjepa.

To je jedna od rijetkih konstatacija koja nije bila sporna na posljednjoj sjednici Republičke konferencije SSO Srbije o izazovnoj temi: »Zašto ćutimo? – mladi i socijalistički moral«. Možda je tu misao najbolje izrazila osamnaestogodišnja Sladana Anđelković riječima: Nismo tupavi ni glupi, a ćutimo. Naučeni smo kako da preživimo.« »Prve reči koje čovek nauči u životu jesu mama, tata i ćuti!«, kategoričan je Vigor Majić i dodaje:

– Mi nismo naučeni da govorimo, naprotiv, sistematski nas uče da šutimo, u porodici, školi, omladinskoj organizaciji, Savezu komunista. Govoriti, a onda i djelovati, znači vjerovati u svrsishodnost govora i djelovanja.

Na pitanje zašto su mladi oportunisti, zašto ih je zahvatila »otupljenost«, ravnodušnost, pokušao je odgovoriti i Srđan Tomić: »Ćute jer je ulazak u dijalog – ulazak u minsko polje«.

Oportunizam: Ma kako na prvi pogled te riječi izražavale stanovito razočarenje mladih, njihovu prikraćenost u rvanju sa svakodnevicom, bijeg u pasivnost, koji u posljednje vrijeme društvene krize poprima ozbiljne razmjere, kako se čulo na ovoj sjednici, ovaj skup nije djelovao nimalo defetistički. Odziv mladih (više od 400) bio je velik, tema izazovna, međutim tome je pridonijela i dobra propaganda skupa. Škole i tvornice bile su oblijepljene maštovitim plakatom na kojem je pisalo: »Zašto ćutimo?«, a ništa manje ubojite nisu bile ni pozivnice za ovaj skup: »Ne smete izostati, dođite da date revoluciji sve ono što ste ovih godina proćerdali!«

Omladinci-delegati i njihovi gosti, sudionici skupa ponudili su obilje, često različitih, viđenja konformizma, »ćutologije«, oportunizma mlade generacije. Oni su pokušali razjasniti zašto je omladina danas, u tome su se svi složili, izuzetno marginalizirana društvena grupa, odgurnuta na periferiju društvenih zbivanja, čiji se položaj sve više pogoršava, pa vodi mlade u rezignaciju i pasivizam. U svijetu mladih kao da je sve ispreturano: umjesto rada mnogi se dokazuju odijevanjem, umjesto pregalaštva prepuštaju se konformizmu, umjesto ideala revolucije oni nerijetko slijede idole zabave.

Riječ je o marginalizaciji, ali i vulgarizaciji stvarnog života, o pogrešnu otkrivanju i ostvarivanju omladinskog bića, mladog čovjeka. Dio omladine, osobito srednjoškolskog uzrasta, sve se više cinizmom i »duhovitim prezirom« odnosi prema svakodnevici. To je, svakako, izraz protesta, nepristajanje na neke vrijednosti i odnose, ne samo školske prakse, svojevrstan bijeg od stvarnosti. Međutim, omladina nema svoj neki specifični moral, ona je samo uvećano »ogledalo« onoga što se u društvu zbiva, složili su se svi sudionici u ovoj raspri.

Potisnutost mladih u tvornici, školi, na političkoj sceni, odlučivanju o vlastitoj sudbini, kao odgovor na ove probleme mladi biraju – apatiju i šutnju na javnoj sceni, ali ne i u kuloarima, među sobom. Strah od odmazde nerijetko je razlog njihove šutnje, a i kad nešto kažu, radnička riječ, kako rekoše neki mladi radnici, i ne prijeđe tvornička vrata. Odnose u školi, na radnom mjestu mladi nerijetko opisuju kao »atmosferu straha« ili »u samoupravljanje upakovane lijepe stvari«.

– Što je potisnutost mladih veća, i taj je stran veći – rekao je Predrag Jeremino. Upravo taj strah moramo razbiti, inače ćemo postati beživotna masa, tijesto koje će da mijesi kako tko hoće.

Zaboravljeni: Mladi najčešće nemaju šansi, ocjena je istraživanja, nezaposleni su, godinama čekaju posao, desetljećima stan. Iako su mladi preosjetljivi na pojave protekcionizma, bogaćenja izvan rada, kriminala, privilegirane

Foto: Neda Orlović

Zaboravljena budućnost društva?

Informativno politički tjednik
danas
broj 94 6.12.1983. godina II

pojedince na koje se ne primjenjuju zakoni, oni se uglavnom mire s tim pojavama tamo gdje žive i rade.

Vuk Žugić je primijetio da su mladi postali »zaboravljena budućnost ovog društva, kojoj se produžava mladost izvan biloških granica. Savez komunista se na taj način, a i društvo, odriče svoje budućnosti«. Milan Rismanović je zapitao nije li ogromna nepravda ovih generacija što će morati da vraćaju dugove koje su načinili stariji.

– Kao da se i SK odrekao omladine, kao da je njime zavladao svojevrsni nemoral i oportunizam, rekao je Milorad Čalić. Kakav moral imaju oni koji u situaciji teške ekonomske i društvene krize i dalje nastavljaju s nezakonitim radnjama – slučaj Medenica, Višnjička banja. Zašto se nemoralnost, što se ide više po društvenoj hijerarhiji, teže dokazuje? – pitao je Agim Šećerković, metalac iz IMT. Milijuni su već postali »sitnice« u privrednom kriminalu, nastavio je Šećerković. Kada se pokradu milijarde, dobije se koja godina, a kad hiljade radnika ostanu bez posla, nitko za to ne odgovara!

– Pravda i zakonitost nikada ne zaobide običnog radnika, dok drugima položaj jamči »nepogrešivost«, kaže Agim Šećerković. Prije dvije nedjelje otpustili smo dva radnika, jednoga sa 22 godine radnog staža, zbog krađe nekoliko vijaka pronađenih u njegovoj kaseti, i drugoga jer je ukrao 18 malih sijalica.

Na drugim se mjestima kradu milijarde, upropašćuju tvornice, ljudi...

Konformizam: Bez kompleksa je na ovom omladinskom skupu rečeno da mladi nisu homogena generacija, da ima i onih među njima koji su se udobno smjestili u svoj konformizam jer im »tatica i mamica« donose sve na dlanu. Međutim, među mladima je rasprostranjen i rezon: »Zašto da se borim kad drugi šute, sam ne mogu ništa učiniti«. Takva shvaćanja desetkuju snagu omladine, i jasno je kome takva »poslušna«, pokorna omladina ide na ruku. Onda nije čudno što se na ovom skupu čulo dosta jetkih riječi velikih zamjerki na račun omladinske organizacije, bez čije revolucionarnosti nema ni revolucionarne mladeži na društvenoj sceni!

PREKINUO DVOBOJ

Želeći da oslobodi svoju organizaciju političke paralize, sektaštva prema mladima, u posljednju godinu dana RK SSOS pravi »izlete« iz onoga uobičajenoga u svakodnevnom političkom životu. Jedna od tih inicijativa je i odluka da svim njihovim skupovima može prisustvovati tko god želi, čak i oni koji se možda samo duhom mogu približiti mladoj generaciji. Onda nije čudno što je i na ovom skupu bilo prisutno dvadesetak gostiju, među kojima i sijedih glava.

Petar Damjanović, kao predsjedavajući, imao je neugodnu dužnost. Da bi sačuvao »legitimnost ovog skupa«, kako reče — bio je prisiljen prekinuti uzbudljiv dijalog između Bogdana Trifunovića, člana Predsjedništva CK SK Srbije i Ljubodraga Simonovića, bivšega košarkaškog reprezentativca.

Neposredan povod dvoboju bila je Trifunovićeva konstatacija da je Miloje Stevanović, sekretar Općinskog komiteta SK Lučana, koji je sudjelovao na ovom skupu mladih, vrijeđao jugoslavenske rukovodioce kada je rekao: »Pored onih vjernih revoluciji i mladih duhom, ima na odgovornim mestima onih drugova koji su rasprodali revoluciju za svoje privilegije i devize...«

Na dio Trifunovićeva izlaganja žustro je reagirao Simonović postavivši mu pitanje: »Ne oseća li se SKJ odgovoran što se među mladima sve više širi nacionalizam, što mnoge akcije nisu dovedene do kraja? Trifunović je to Simonovićevo pitanje okarakterisao kao napad na politiku SKJ. To je onda izazvalo nov protest — pitanje omladinaca i omladinki, koji su zapitali Trifunovića:

»Hoćete li vi biti taj koji će telefonirati i tražiti da se smijeni sekretar Komiteta SK iz Lučana?«, koji je inače dobio mnogo aplauza od mladih.

Prekinut duel i pomirljiv govor Živana Vasiljevića, člana Predsjedništva SK SSRNJ, ublažili su dosta mučnu atmosferu pri kraju konferencije. Vasiljević je dosta dobro primijetio: »Mi nismo navikli na govor mladih, njihova izravna pitanja bez uvijanja i pardona, što ne mora odmah značiti njihovo neraspoloženje prema institucijama društva«, a nervozu pojedinaca objasnio time »što se stvari ne rješavaju tamo gdje im je mjesto«.

Konformizam omladinskih funkcionara jedan je od bitnih razloga što se ova organizacija nije borila za »svoje mjesto pod suncem«. Oportunizam u ponašanju rukovodstava Socijalističke omladine obesnažuje organizaciju mladih. Organizacija je nesamostalna, kažu omladinci Srbije, ponajčešće u transmisionoj ulozi, u poziciji koja joj je nametnuta, ali koju sama prihvaća i najčešće veoma dobro »odigrava«. Umjesto da se bore za samoupravno radničko-klasnu, dakle i omladinsku perspektivu, dnevno-politička praksa SSO pretvara se u bespogovorno opravdanje svih poteza birokratsko-upravne mašinerije.

Omladinska je organizacija posljednja na listi subjektivnih snaga koje razotkrivaju različite vidove nesamoupravnih ponašanja, zloupotreba samoupravljanja i njegova izvrgavanja u vlastitu suprotnost. Čini se da je za mladog čovjeka, potisnutost iz sfere rada i samoupravljanja, koji ima malo što da izgubi, a malo toga i da dobije, ipak uobičajenije da se opredjeljuje, zajedno sa svojom organizacijom, za samoupravnu šutnju. A praksa, kako je zaključeno na ovom skupu, tvrdoglavo pokazuje da se brže penju po ljestvici hijerarhije oni koji — uredno šute.

– Šutnja je postala bolji dokaz pravovjerništva u birokratskom okruženju, samoupravne opredijeljenosti i »konstruktivnog društveno-političkog rada« nego kritičko vlastito mišljenje, glasno je i jasno izgovoreno, i odgovarajući angažman koji se na tome gradi, poručuju omladinci, a odmazda za mladog KV radnika kao u IMT — u, kako se čulo, može značiti i četiri godine nestanka od stroja, četiri godine čišćenja tvorničkog kruga...

– Živimo u vremenu kada se više ne može tolerirati ono što se do jučer toleriralo. Više ne pomažu nikakva objašnjenja, potrebne su promjene — rekao je Petar Damjanović, predsjednik SSO Srbije.

»Jugoslavenski je fenomen da omladina tako mirno reaguje na teške uslove u kojima živi. To bih ja nazvao revolucionarnim strpljenjem«, naglasio je Petar Damjanović. □

Nataša Marković

ТАЈС ОМЛАДИНЕ
уторак 6. децембар 1983. број 342

како отети микрофон ?

милоје стевановић: тврдим, врло одговорно

шта је рекао скојевац из имт-а

(На седници РК ССО Србије посвећеној социјалистичком моралу, најзапаженији одговор на питање зашто ћутимо дао је човек који више није омладинац, секретар Председништва Општинског комитета СК Лучана — Милоје Стевановић. Његове речи изазвале су оштре реакције присутних представника друштвено-политичких организација Републике, али истовремено и — бурно одобравање омладинских делегата. Преносимо ово излагање, уз незнатна скраћења.)

Републичка конференција ССО Србије одржала је своју последњу седницу мимо досад познатих и прихватих шаблона. Тема, наизглед обична: млади и социјалистички морал, са потпитањем зашто смо опортунисти. Тема којом су се до сада на својим скуповима бавили само омладинци и социолози. На жалост — само они. Уместо позива: драматичан апел делегатима да врате револуцији део који су неодвајкано, без савести проћердали. Уместо уводног излагања: анегдо-филм снимљен међу радницима ИМТ-а, који о теми говоре без околишања, отворено, радничких. Уместо говорнице: микрофон пред свим делегатима. Уместо климања говорнику: могућност да га свако прекине. Укратко: сценарио за несвакидашњу приредбу, комад са говорењем, смејањем и аплаудирањем. Питање: зашто ћутимо? Формула за одговор: рећи, објаснити, променити!

Рећи

Млади (т), њихови делегати) су рекли шта им све смета у друштву и њима самима — од неморала до криминала. Искрено, најискреније до сада. Рекли су да их љути немарад, малограђанштина, неправда. Да нису задовољни својим положајем. Да су прокleto сами и жељни да их се неко сети. Говорили су оно што говоре и обично, овога пута са више срца и више духа него што се то обично чини као говорници. Говорили су први пут без свештара, слушајући гласа и решитовања о томе како би било лепо када би млади престали да буду машина за испуњавање нечијих жеља, плана и комбинација. Рекли су и срећни, јер су добили прилику да кажу. Рекли су и како, по њиховом мишљењу, треба да се промени. Јако је добро што је све ово рекао (Петар Дамјановић, председник РК ССОС: »Ја сам, другови, што све ово рекли наши омладинци из ИМТ-а). Пет година је дневницу у ствари претворило се у ноћну мору за неколико наших делегата. Не само за њих — у име генерације. Ови младићи, рекли су и то, имају више свакаких исповеда.

Објаснити

Е, то је већ било теже. Неки су покушали да кажу: Млади се не баве политиком, они су опортунисти, већ је та њихова карактерна особина резултат других, објективних односа и услова у којима се формирају као људи. Ћутимо, јер се бојимо кечева у дневнику и отпуштања са посла. Прве речи које су у животу научили бите су: мама, тата, бака дека и — ћути! Ћутећ јер су их тако научили. Млади ћуте, јер је исувише оних који говоре у њиховом име. Заложили су микрофоне и — говоре ли, говоре.

Променити

Променити — значи, бити отворен, храбар и упоран. Говорити на правом месту. Тамо где се одлучује. Променити — значи отети микрофон оном који прича уместо тебе. Показати да млади нису заборављена будућност овог друштва. Или узбрдо, како је тако теже.

(На седници РК ССО Србије посвећеној социјалистичком моралу, најзапаженији одговор на питање зашто ћутимо дао је човек који више није омладинац, секретар Председништва Општинског комитета СК Лучана — Милоје Стевановић. Његове речи изазвале су оштре реакције присутних представника друштвено-политичких организација Републике, али истовремено и — бурно одобравање омладинских делегата. Преносимо ово излагање, уз незнатна скраћења.)

– Узроци наших тешкоћа леже, пре свега, у кадровској политици. Ако листамо партијска или омладинска документа у последњих десет-петнаест година, видећемо да нам никада нису недостајале речи да ћемо бирати морално најчистије људе, да ћемо бирати најљуће непријатеље привилегија, либерализма, опортунизма, да ћемо бирати најспособније. И многе друге ствари нису недостајале. Ако листамо партијска или омладинска документа у последњих десет-петнаест година, видећемо да нам никада нису недостајале речи да ћемо бирати морално најчистије људе, да ћемо бирати најљуће непријатеље привилегија, либерализма, опортунизма, да ћемо бирати најспособније. И многе друге ствари нису недостајале. Ако листамо партијска или омладинска документа у последњих десет-петнаест година, видећемо да нам никада нису недостајале речи да ћемо бирати морално најчистије људе, да ћемо бирати најљуће непријатеље привилегија, либерализма, опортунизма, да ћемо бирати најспособније. И многе друге ствари нису недостајале. Ако листамо партијска или омладинска документа у последњих десет-петнаест година, видећемо да нам никада нису недостајале речи да ћемо бирати морално најчистије људе, да ћемо бирати најљуће непријатеље привилегија, либерализма, опортунизма, да ћемо бирати најспособније. И многе друге

student

list beogradskih studenata ● godina XLVII ● 7. 12. 1983. ● broj 26 ● cena 10 din.

opor ukus oportunizma

VI PRIŽELJKUJETE TAKVE NEMIRE

Priupita neka od sedih glava. »da li je to stav vaše osnovne organizacije, ili vaš lično?«

»moj lično«, odgovara sekretar iz Lučana dok su partijski gosti nešto beležili.

Mašinski fakultet u Beogradu: profesor Laza Rusov otac je Srđana, asistenta na Saobraćajnom fakultetu. Nastavu iz desetak predmeta na Mašincu drži bračni par Kosara Jojić — Ljuba Radosavljević. Njihov sin Velimir najbolji je student ovog fakulteta i s njim se u budućnosti računa. Sestra prof. Kosare asistent je, a magistrirala je na elektrotehnici sa šesticom . . . «

»Kragujevac: Odlučili su da se odeljenje Medicinskog fakulteta odvoji od Beogradskog univerziteta. Nisu imali profesora, ali postojala je podrška političkih struktura. Lekari medicinskog centra za čas su prekvalifikovani u docente«.

»U oči IX Kongresa SKS dat je orijentacioni predlog sastava Centralnog komiteta. Od 143 članova samo je 9 mladih (6,2%). Na drugom Kongresu 1949. mladih je bilo 20%.«

»Iz sadašnjeg sastava Predsedništva Konferencije SSOJ-a 6 stanuje u hotelu „Jugoslavija"«.

buka i bes

Ovako je počela V sednica RK SSO Srbije. Glavna tačka dnevnog reda: »Omladina i socijalistički moral: Zašto smo oportunisti?« Umesto zamornih referata, kao uvodna reč, prikazan je video snimljen među radnicima ITM-a i učenicima Obrazovnog centra na Ubu. Materijale za sednicu nisu pripremili »profesionalni« omladinci, već radna grupa sastavljena od mladih naučnih i kulturnih radnika, publicista, novinara . . . Rasprave o ovoj temi prethodile su sednici, održan je i okrugli sto. Plakat »Zašto ćutimo?« pratio je aktivnosi oko pripreme V sednice RK SSO Srbije.

»S posla smo isterali dva naša druga« — počinje s videa da govori radnik ITM-a »Ukrali su po neki rezervni deo, uhvaćeni su na kapiji. Obojica rade dugo kod nas i imaju porodice. A Medenica, »Beograd inžinjering«, Višnjička banja kroz koje kapije oni prolaze?«

»Zašto omladina ćuti? [illegible] zašto da govori?«

»Šta će se promeniti ovom sednicom?«

»Socijalistički moral? Krađe, zloupotrebe, veze, mito . . . Svuda. Kazna — [illegible] moralna radnja.«

»Je [illegible] li omladina [illegible] naučili«.

»Žrtva i lič[illegible]

»Samoupravljanje [illegible] samoupravni strah i uzaludnost pokušaja da se bilo šta izmeni. To su [illegible]

Sednici su prisustvovali: Bogdan Trifunović, Živan Vasiljević i Do[illegible] nestajalo, mada je »Sava centar« imun od grupašenja (ima sopstveni agregat). [illegible] Damjanović trudio se da održi legitimnost skupa. Ljudi su govorili (u) mraku [illegible] šib[illegible]ca).

Sama svrha sednice nigde nije jasno određena. No, za [illegible] sastan[illegible] povod [illegible] je bio: omladinsko rukovodstvo je odlučilo da se najzad p[illegible] okani jalov[illegible] akcija, manifestacija, proslava . . . Tako je ostvaren bar jedan od zadataka Akcionog programa, a i samo rukovodstvo [illegible] RK SSO Srbije pokazalo je da nije (dovoljno) odvojeno od »baze« omladinske. Šteta što su izbori za novi sastav PK [illegible] već početkom ovog meseca.

Dakle, cilj sednice bi bio [illegible] da se otvoreno, na drugačiji način (na legalnim skupovima) progovori o uzrocima i posledicama oportunizma među omladinom (ako tako šta postoji), da se to stanje, koliko je moguće popravi i da se stariji DRUGOVI upoznaju sa mukama mladih.

BogdanTrifunović: »Previše jedni drugima objašnjavamo situaciju koja nam je svima poznata. A, da li su SKJ i SSO toliko slabi da se moraju jedni pred drugima jadati? Nisu, i ne smeju da budu. Oni imaju snage da društvenu stvarnost menjaju, kanališu, ispravljaju nepravilnosti u skladu sa potrebama društvenog napretka. U ime ovoga mnoge se stvari mogu izmeniti« (Ovo je zaista previše jasno).

»Ovaj skup sve probleme omladine ne može rešiti«, Dobrivoje Vidić, »i zašto ih onda tu i iznositi? Neko je govorio o strahu od posledica ako se nekim pojavama želi stati na put. Ali, zar se može svaki strah pravdati?«

(Da li strah radnog čoveka od radnog čoveka sme da postoji u socijalizmu?)

»Dovde se došlo bez nas, odavde se bez nas ne može izaći« pokušava da vodi »demokratski dijalog« sekretar opštinskog Komiteta SKJ iz Lučana. »Mnoga rukovodstva davno su rasprodala revoluciju. Ako se ovako nastavi moglo bi doći do velikih socijalnih lomova, koji će verovatno dati nove impulse revoluciji. Ali, zapitajmo se, ako do ovako čega dođe, hoćemo li mi, komunisti, biti među tim mladima, ili ispred njih?«

»Vi priželjkujete takve nemire?« priupita neko od sedih glava. »Da li je to stav vaše osnovne organizacije, ili vaš lično?«

»Moj lično« odgovara sekretar iz Lučana dok su partijski gosti nešto beležili. (Strah je neosnovana slabost).

»Dovde se došlo bez nas, odavde se bez nas ne može izaći« pokušava da vodi »demokratski dijalog« sekretar opštinskog Komiteta SKJ iz Lučana. »Mnoga rukovodstva davno su rasprodala revoluciju. Ako se ovako nastavi moglo bi doći do velikih socijalnih lomova, koji će verovatno dati nove impulse revoluciji. Ali, zapitajmo se, ako do ovako čega dođe, hoćemo li mi, komunisti, biti među tim mladima, ili ispred njih?«

»Vi priželjkujete takve nemire?« priupita neko od sedih glava. »Da li je to stav vaše osnovne organizacije, ili vaš lično?«

»Moj lično« odgovara sekretar iz Lučana dok su partijski gosti nešto beležili. (Strah je neosnovana slabost).

zar nemoralno moralni?

Komentari o sednici kretali su se od: »neuobičajen skup« preko »nedozvoljivo pljuvanje po svemu«, do »prav način da se o društvenim problemima diskutuje«. Šta god da je, sala je prvi put bila tesna da primi sve delegate i zainteresovane (setimo se samo bolesti, nedostatka kvoruma). Zaključaka, naravno nije moglo ni biti. Nešto ipak iz materijala izvire, a liči na zaključke:

[illegible] je sastavni deo [illegible] grupa [illegible] biološkim [illegible] uzrok [illegible] razvoj [illegible]

Omladina je od dela društva postala grupa integrisana [illegible] društvo. Tako je izgubljen generacijski kontinuitet sa revolucijom. Apatičnost, nezainteresovanost, oportunizam [illegible] omladine. Povratak na put revolucije poznat je i istorijski.

Prašina oko oportunizma mladih i njihovog »nemoralnog morala« trajala je svega nekoliko sati. Na sednici je bilo dosta onoga: »Mi moramo, mi treba, mi [illegible]«. Demokratski dijalog najavljen kao forma sednice — nije ostvaren jer DRUGOVI nisu želeli da [illegible] položaj i funkcije garantuju da su uvek u pravu. Oni koji su i probali da sa njima »demokratski razgovaraju« etiketirani su, ili su drugovi podsetili da »ovo nije mesto gde se o tome i tako razgovara«. A, gde je i koje je to mesto?

Zašto omladina ne ide dublje u komunizam, zašto je izabrala oportunizam namesto revolucionarnosti koja joj je i »biološki svojstvena«? A zašto pa da ne bude oportuna? Gde smo stigli? Uostalom mladi se obično kreću u suprotnom smeru od starijih. Ako su oni oportuni, mladi dižu revoluciju (a oni koji je dižu moraju biti revolucionarni, zar ne?). Sada kada je celo društvo revolucionarno, sem »subjektivnih slabosti«, mladi kreću u drugom smeru. Eh, kad će se ti balavci naučiti redu . . .

Nego, još uvek nam je dobro. Ćuti i plivaj.

● slađana anđelković

Омладинске

лист младих србије ★ број 457
11. децембар 1983. ★ цена 15 динара

ИСТИНИ НЕ ТРЕБА ПУНОМОЋЈЕ

здравко хубер

Много је пута и са много различитих места од Савеза социјалистичке омладине затражено да буде бољи, борбенији и ефикаснији. Форумска активност, затрпана брдом речи и папира, одавно је оквалификована као зло омладинског активизма које, заправо, гуши изворни младалачки полет и гура организацију у празно политичарење које може да заинтересује једино демагоге, каријеристе и друге отуђене омладинске типове. Лакше је, дакако, било сручити у лице апстрактној организацији бујицу свих ових замерки и оптужби, него осмислити и повести аутентичну омладинску акцију.

Дуго је и на омладинском врху негована критика сопственог рада, али без стварне промене политичког стила. Самокритичност и опредељивање на нивоу спознаје за другачији, акционији и масовнији рад омладинске организације, служили су као нека врста сурогата практичне друштвене акције коју би требало водити по том другачијем, изворно омладинском рецепту.

На прошлим омладинским конгресима појавиле су се прве пукотине у педантно сроченим конференцијашким сценаријима. Жива реч и истински ставови учесника нису се до краја поклопили са оним што су предвидели конгресни церемонијал-мајстори. Скупови су изашли из своје ритуалне, празне љуштуре и добили смисао правог (до)говора. Не би се могло рећи да је ово био доминантни начин конгресне расправе, али и његово фрагментарно јављање наговестило је нови талас демократског дијалога у омладинским редовима.

Управо тај дијалог наговестио је и извлачење омладинске друштвено-политичке акти[illegible] да млади људи почињу да уважавају организацију која им по имену припада тек онда кад у њој добију могућност да јавно изнесу свој став. Можда је не[illegible] мишљ[illegible]ао да је подруштвљавање и омасовљавање омладинске организације могуће на тај начин што не се пропагандом и голом индоктринацијом придо[illegible] прихватају фино углачане програме, сроčене с истанчаним осећајем реал-политичке мере [illegible] ти за тај лепак. О[illegible] продор генерације у организацију неминовно доноси крах манифестационе политике [illegible] неко други, и то по[illegible] сценарију.

По новом обрасцу омладинске политичке акције који наговештава срећније дане у компликованој љубавној вези између омладинске организације и генерације припремљена је последња седница Републичке конференције ССО о моралу.

Пре почетка седнице у пространу салу Сава центра требало је уносити столице, да би се како тако сместили сви они који су дошли. Млади политичари то не памте. Учесника конференције било је, заправо, и много више него присутних у сали. То су били и сви они ученици, радници и млади научници са којима је раније разговарано у школама, радним организацијама и за округлим столовима. Мањи део тог разговора чули су и видели на филмској траци и они који су лично дошли у Сава центар. На почетку су прочитани написи из штампе у којима се износе примери разних прљавих радњи. Нико није давио дугим уводним словом, где се обично на неколико првих страница набраја од којих се све ставова, одлука, закључака... полази. Док је неко говорио остали су могли да ускачу са питањима и износе другачије ставове. Један збуњени, искусни конференцијаш је незванично и, ипак, шаљиво приметио: као у Хајд парку.

Одсуство уштогљеног протокола у вођењу састанка нимало није утицало на озбиљност и квалитет оног што је речено. Насупрот. Фраза готово да и није било, а непосредних животних сазнања чуло се више него икад. И раније је на омладинским скуповима истицано да младе више од незапослености и других проблема боле разне неправде и махинације захваљујући којима „способни" гурају напред, а поштени отпадају, али никада то није речено тако отворено, без увијања и наученог шлифа као сада. У политички речник ушле су и „лопате и пајсери" које је један млади радник поменуо као могућа средства разрачунавања с онима који изигравају самоуправљање и отимају за себе. У жару дискусије напуштена је и конвенција да излагање старијих треба слушати с пажњом и ћутке. Било је упадања у реч и постављања незгодних питања друговима из „виших" органа.

Дакако, у маси изговорених речи није свака била сушта истина. Није сваки револт и незадовољство било усмерено на праву страну, није ни свако виђење изласка из кризе сасвим прихватљиво. Уосталом, да ли тако што и треба очекивати од једног омладинског скупа? Ништа погрешно не би било казано да се ћутало. А конференција је имала у свом наднаслову питање: зашто ћутимо? Не би ли било исувише поразно да се и о ћутању — ћутало?

У својеврсно ћутање спада и [illegible]. Та врста ћутања је, нажалост, веома присутна на рутинским политичким скуповима и [illegible] вид истоветног, бесконфликтног мишљења које не изазива промене, а онима којима је сасвим добро то и не треба.

Жестоки говор последње омладинске конференције озбиљно је нарушио слатку мелодичност испразног политикантског жуборења. Ловци на ексцесе могу и на овом скупу нањушити траг неког случаја, згодног за препричавање: да ли партијски секретар из Лучана прижељкује социјалне немире „у интересу револуције", да ли је бивши кошаркаш Дуци Симоновић против авангардне улоге Савеза комуниста, и откуд баш они да буду тако гласни на омладинском скупу. Право је оног кога интересује да размишља и о томе, али то никако не би смео бити разлог да се пречује и оно изворно омладинско, искрено и поштено што су млади рекли о моралној кризи југословенског друштва.

Жестоки говор последње омладинске конференције озбиљно је нарушио слатку мелодичност испразног политикантског жуборења. Ловци на ексцесе могу и на овом скупу нањушити траг неког случаја, згодног за препричавање: да ли партијски секретар из Лучана прижељкује социјалне немире „у интересу револуције", да ли је бивши кошаркаш Дуци Симоновић против авангардне улоге Савеза комуниста, и откуд баш они да буду тако гласни на омладинском скупу. Право је оног кога интересује да размишља и о томе, али то никако не би смео бити разлог да се пречује и оно изворно омладинско, искрено и поштено што су млади рекли о моралној кризи југословенског друштва.

Вид бирократског одбранаштва од новог омладинског говора јесте и потезање формалног питања ко је у чије име иступао на овој конференцији. До краја испланираним каналима комуникације може се обезбедити да до „врха" стигне само оно што тај „врх" жели да чује. Онима којима је стало да чују истину не може сметати говор делегата који немају формална овлашћења.

Уосталом, зар Савез социјалистичке омладине икад може постати „широки фронт демократске акције свих делова младих" итд. ако за своје говорнице буде пуштао само оне који имају печатом оверена пуномоћја? (Уз њих обично иду и туђом руком написане говоранције.) Макар још увек у оквирима активистичког круга (ван свих збивања око конференције остало је, ипак, неколико милиона младих људи) покретање питања о моралу и опортунизму младих био је добар помак из форума у живот, што је толико пута захтевано од омладинске организације.

Можда би сад неки од оних критичара отуђене омладинске политике радо повукао реч и пожелео „стари добри", форумски ССО у којем се зна ко шта прича и где без договора са главним ауторима нема измене сценарија. Надајмо се да су на сцену ступили неки отреситији играчи који на то неће пристати.

Просветни преглед
лист за васпитање и образовање ср србије ★ 20–27. децембар 1983. ★ број 1472–3 (41–42) ★ цена 15 динара ★ година XXXIX

Зашто ћуте?

ГЛАВОМ ПОРЕД ЗИДА

Након бурне седнице Републичке конференције омладине Србије, која је трагала за одговором на питање „зашто ћутимо?“, јасно је да млади не очекују, а и не траже, да им неко подари положај из којег ће моћи да преузму одговорност за развој друштва — свесни су да за то морају сами да се изборе

За младост кажу да не трпи компромисе, да је то време идеала у коме се не преза ни од оног „главом кроз зид“. Ако је веровати речима, младост ни у овим — нико више не крије — кризним временима, није изневерила себе. Млади јавно, а приватно још и више, оштро осуђују све масовније несоцијалистичке и неморалне појаве. Доста жучи изливају посебно на оне протагонисте неморала, који су прерушени у самоуправну и партијску одежду. Најдиректније се противе разликама које се гомилају ван рада, злоупотребама на свим нивоима, рођачким везама и неправдама које царују у области запошљавања, становања...

Истовремено, јуре везу за пожељно усмерење, индекс, за стан, запошљавају се — преко везе. Малограђанштина и потрошачки менталитет инфицирали су приметан део младе генерације. Они се легитимишу скупоценим предметима, идеале замењују лажним идолима, живе са звездоманијом, у свету новца. Све чешће је у оптицају и нова крилатица „имати — значи бити“.

Откуд тај раскорак између речи и понашања? Због чега опоре и директне осуде не прати и конкретна акција? Како је младост подлегла опаким вирусима опортунизма, комформизма, егоизма?

Неки веле да су млади увучени у кризу и у њој се сналазе како би преживели. Самоуправљање, подсећају истраживања, млада генерација прихвата само онолико колико им оно обећава да ће решити своје егзистенцијалне интересе. Успут су спремни и на разноразне компромисе са моралом, приклањају се чим осете да би из њих могли да извуку неку битнију корист. Заправо, већ је уврежено мишљење да су поменути „изми“ најбољи начин да се успе у животу.

Отуд се, ваљда, често и догађа да су омладинци само — „два прста за“ у свом радничком савету, у школи, на факултету, у партијској организацији. Ретко и против ..., а камоли да гласају против: једноставно, труде се да буду онакви какве их хоће у њиховим срединама.

Живот оптужује

Да ли је одиста превагнуло осећање беспомоћности? Подсетимо се, многобројна истраживања опомињу да су млади на периферији друштвеног живота у свим доменима, да је поприличан број њих већ постао једна маргинализована друштвена група, по много чему. А са пефирефије, знамо то добро, обично ретко полазе „трамваји“ до центра (одлучивања). Истраживачи поручују и да је данас „страшно тешко бити млад, да су простори за исказивање младалачке револуционарности недопустиво сужени“.

Па и поред свега, да ли је то довољан разлог да се уточиште потражи ...ти, повлачењу у себе, у ...способност, па и спремност Савеза комуниста Југославије и осталих социјалистичких снага, да достојно истрају „на курсу револуције“? Зар је само толико требало па да се компромитују многе демократске вредности овог друштва? Јер и то веле истраживачи све ви-

...ре о животу „где права има, а права није на делу“. Потом је кренуо „биоскоп“: на екрану су се смењивали млади радници Индустрије мотора и трактора у Београду и ученици Образовног центра из Уба.

Крени оштро

На питање „зашто ћутимо“ као одговор је уследило ново питање — а зашто да говоримо кад наша реч, ионако, може да стигне најдаље до фабричке капије, рекао је радник ИМТ-а.

Говорили су млади радници о „самоуправном климању главом“, о „самоуправном ћутању“ о „самоуправном“, а понеки и о „програмираном страху“.

— Из бојазни да не погреше, да се не замере ... поремете „нормално стање“ међу ... и у друштву. На крају крајева, да сачувају свој форумски мир и ничим не доведу у питање „акционо јединство субјективних снага“. У главама једног броја омладинских руководилаца уврежено је да Савез социјалистичке омладине не треба да се бави „тешким питањима револуције“. Као — зна се ко

Заборављена будућност

Јасно је да је нужно суштинско разграничење опортунизма омладинских руководилаца од размишљања и деловања већине младих. Тај се опортунизам нарочито огледа у томе што руководства не постављају животне проблеме младих акционо, већ су, најчешће папири и дуге јалове расправе замена за истинско решавање проблема. Омладинска руководства се, по правилу, придружују политичком вербализму других субјективних снага и одобравају њихове замисли, јер немају свој став. То је њихова борба за „општедруштвени интерес“ а, заправо, ништа друго до ве-

... рати ... ке због ... Нарочито је опасан резон: зашто да се борим кад други ћуте, сам не могу ништа учинити. А баш такав резон узима маха и, што је најгоре — десеткује снагу омладине — мисли Јереминов.

Ко ће да прича

— Невоља је што се млад човек касно осамостаљује, а брзо сазрева — вели Весна Степановић из Смедеревске Паланке, а њена вршњакиња Слађана Анђелковић додаје:

— Нисмо тупави и глупи, а ћутимо. Научени смо како да преживимо.

— Ваља разликовати две врсте омладинаца који ћуте — мисли Јасмина Милошевић, ученица из Сремске Митровице. — Рецимо, деца бораца функционера — што би се они трудили и причали, ако ће, ионако, тата и мама све „средити“. Други, опет, ћуте да не би имали проблема, јер су често „поучени“ и опорим искуством својих родитеља. И, ко ће онда да прича?

— О страху треба говорити другачије — јавио се Богдан Трифуновић, члан Председништва ЦК СК Србије. — Не можемо сваком младом човеку обезбедити да све постигне без ризика, не може се свачији страх и опортунизам правдати. Јасно је да омладинска организација не може сама да реши проблеме младих, али не може тражити ни некакву апсолутну сигурност и спољне гаранције.

Реч Милоја Стевановића, секретара ОК СК Лучане поздрављена је бурним аплаузима. Наиме, сводећи своја размишљања о моралу и опортунизму на „килаву кадровску политику“ он је рекао:

— Нека у руководствима и даље седе људи који су остали верни револуцији, без обзира колико година имају, али не и они који револуцију распродају због привилегија које љубоморно чувају. Догурали смо дотле да нам није довољна борба, већ треба објавити рат за реафирмацију кадровске политике. Шта ће бити ако омладина, како рече онај омладинац из ИМТ-а, стварно крене са пајсерима, а ми не будемо пред њима или са њима. Ко ће уһарити? Ако наставимо са ћутањем, доћи ће до озбиљних социјалних ломова. Можда би то било и добро, можда би револуција добила додатни импулс?

Од срца до акције

На ово је реаговао Трифуновић рекавши да је Стевановић на кривом путу ако од социјалних ломова очекује нешто добро. Квалификујући као политичко слепило дискусију која не нуди решења, запитао је шта значи оцена да у руководствима седе они који распродају уверења и идеале. Ово је понукало Љубодрага Симоновића, бившег кошаркашког репрезентатица да запита:

— Не осећа ли се и СКЈ одговорним што се међу младима све више шири национализам, што многе акције нису доведене до краја?

Симоновићева питања Богдан Трифуновић је окарактерисао као напад на политику СКЈ. Како је вербални дуел постајао све нервознији, прекинуо га је Петар Дамјановић, председник омладине Србије „због очувања легитимитета скупа“. Доста непријатну атмосферу након овога донекле је ублажио Живан Васиљевић, члан Председ-

Јелица Стефановић

ЕТИКА ПРОМЕНЕ

Доступност образовања у нашем друштву до данас је прошла два периода. Први период обележен је релативном хомогеношћу младости заснованом не само на немаштини и потреби колективног обнављања земље него и на релативно уједначеним могућностима за сопствени развој и индивидуалну самореализацију. Готово потпуна отвореност друштва будућности, највећим делом преко младости и поштовања њеног развоја као сопственог, била је основ солидарности и осећања припадности. ...

Реч Милоја Стевановића, секретара ОК СК Лучане поздрављена је бурним аплаузима. Наиме, сводећи своја размишљања о моралу и опортунизму на „килаву кадровску политику“ он је рекао:
— Нека у руководствима и даље седе људи који су остали верни револуцији, без обзира колико година имају, али не и они који револуцију распродају због привилегија које љубоморно чувају. Догурали смо дотле да нам није довољна борба, већ треба објавити рат за реафирмацију кадровске политике. Шта ће бити ако омладина, како рече онај омладинац из ИМТ-а, стварно крене са пајсерима, а ми не будемо пред њима или са њима. Ко ће уһарити? Ако наставимо са ћутањем, доћи ће до озбиљних социјалних ломова. Можда би то било и добро, можда би револуција добила додатни импулс?

НИН
1721 25. децембар 1983. 35 g

МЛАДИ

зашто ћуте?

Када су на својој омладинској конференцији млади гласно проговорили зашто ћуте, неки су пожелели стари, добри форумски рад где се зна ко шта прича и где нема измена сценарија

Омладинци су бацили рукавицу — за председника Републичке конференције ССО конкурисала су два кандидата. У први мах је ова омладинска петарда у неким деловима политичког естаблишмента одјекнула као — бомба. „Шта ће вам то? Шта се ту играте демократије!“ — коментарисали су неки сениори-политичари.

Можда су избори (ове јесени први пут важи и обавеза тајног гласања приликом избора свих омладинских руководилаца) догађај који потврђује да је у омладинској организацији Србије коначно почео да дува нов свеж поветарац.

Десило се још једно чудо — Председништво ССО Србије „црно на бело“ оценило је рад свих двадесет седам чланова. Девет чланова Председништва овај испит није положило, троје је чак због нерада опозвано.

О доскорашњем председнику ССО Србије Петру Дамјановићу Комисија за кадровска питања изрекла је ласкаву оцену: „Функцију председника обављао је на сасвим оригиналан начин, без имиџа — класик политичара. Показујући осетљивост за савремене потребе младих и отвореност према сензибилитету данашње омладинске популације. Дамјановић је успео да стекне углед аутентичног представника генерације... И о крупнијим питањима наше друштвене стварности и перспективама Дамјановић је говорио отворено, критички, конструктивно...“

ПОЗИВНИЦА И ЏОНИ ШТУЛИЋ

Можда је једна од последњих седница Републичке конференције ССО Србије најбоља илустрација за ову оцену, али и за тврдњу да се ипак нешто мења у већ традиционално критикованој „организацији на папиру“, па и међу „генералима без војске“.

Плакат је био провокативан: „ЗАШТО ЋУТИМО“ (о социјалистичком моралу данас).

Позивница, у најмању руку — необична: „Не смете изостати“. Дођите да дате револуцији оно што сте ових година проћердали!“

Уместо оних општих „конгресних обланди“ у уводном излагању цитиран је и Џони Штулић: „... Крени оштро, узми ствар у своје руке, заборави на страх.“

Ова седница Републичке конференције ССО Србије несумњиво је била хепенинг: у велику салу „Сава-центра“ требало је уносити столице да би се како-тако сместили сви. За омладинске скупове које мучи хронична мигрена — кворум — готово невероватно.

А онда су млади гласно проговорили зашто — ћуте. Одговори су варирали од тврдње: „Уче нас да ћутимо. Прве речи које човек научи у животу су мама, тата и ћути. Научени смо да тако преживимо,“ до ... за привилегије“, па и резигнације: „Зашто бисмо говорили? Ништа се неће променити.“

ИНТОНАЦИЈЕ И ИНТЕРПРЕТАЦИЈЕ

После расправе коју су многи присутни омладинци оценили као „оно право“ — почели су неспоразуми, различите интерпретације и интонације, а ловцима на „случајеве“ учинило се да су и на овом омладинском скупу на добром трагу. Шта заговара Милоје Стевановић, секретар Општинског комитета СК Лучана, какве то социјалне немире он прижељкује? Кога то прозива бивши кошаркаш Дуци Симоновић питањима „Не осећа ли се СКЈ одговоран што се међу младима шири национализам, што многе акције нису доведене до краја?“ Коначно, зашто је седница прекинута?

четворе очи

Кад је омладинска акција или став у питању, онда је то увек повод за сумњу, за „отварање четворо очију“. Критеријуми су оштрији, а сумња се и јесмо ли баш добро схватили и знамо ли, умемо ли, па чак, јесмо ли добронамерни... Сваку ситницу морамо да објашњавамо и то пречесто у атмосфери неког преслишавања. Све ово је донекле последица чињенице да се генерацијски недовољно познајемо, делом и зато јер младих нема у најужим извршним руководствима, дакле, на местима где се води текућа активност и остварују дневни контакти, па се једноставно није навикло на начин резоновања својствен младима. Но, без обзира на све, ваљало би конкретније и буквалније увек имати у виду да ССО воде комунисти, само нешто млађи по годинама. Ако ништа друго, из овога би требало да проистекне да се елиминише бар сумња у опредељеност и добронамерност (јер поверење у ваљаност процене ипак проистиче из оцене способности онога ко је даје).

(П. Дамјановић на Годишњој седници РК ССО Србије)

Готово да је због ових варница и дезинформација потпуно остао у сенци значајан омладински скуп, искрена и добра расправа о моралној кризи у нашем друштву: социјалним разликама, злоупотребама, неморалу, малограђанштини, неправдама... Овде се тачно знало о чему се прича. Није било ни „неких другова“ ни „неких појава“. Пуним именом и презименом прозвани су они који ... самоуправљање, именоване радне организације, под лупу стављене катедре династије...

Неки су после приговорили овим жестоким тоновима, па су чак и стављање ове теме на дневни ред окарактерисали као „стармалу политику“. Шта на ове приговоре каже Петар Дамјановић, члан Председништва ССО Србије?

— О питањима морала никада нисмо целовито разговарали, а то је питање које доста заокупља младе. Живимо у времену када се више не може толерисати оно што је до јуче било „нормално“. Више не помажу објашњења, потребне су промене. Опортунизам, неморал, злоупотребе не можемо и не желимо да толеришемо као млада генерација. Желели смо да и на овај начин одредимо према томе свему. Са сетном носталгијом се констатује — таква су времена дошла, тако мора да се ради. Можда смо ми млади, можда смо сувише идеалисти, али не желимо да поверујемо да тако мора да буде. Потпуно ненормалне ствари постају — нормалне. И то више никог не узбуђује. Питање незапослености, на пример. Више није никаква необичност ако неко добије посао преко везе, то је нормална ствар.

Млади ипак ћуте. Кажу, главни разлог ћутања је — страх.

— То је врло индикативно. Малтене у сваком излагању говорило се о том страху, тврдње су поткрепљене многобројним примерима, личним доживљајем или искуством неког другог. Али и реченицом: Сви знамо шта бива са онима који се буне!

Један од закључака са овог скупа је да омладинска организација мора много активније и много енергичније да се ангажује и стане у одбрану младих који су због тога што су дигли глас изложени некаквом шиканирању. Дамјановић каже ... блем није само у томе што ... плаше могућих последица него и у једном врло раширеном опортунизму који иначе влада у друштву:

Омладинске

лист младих србије
број 461
8. јануар 1984.
цена 15 динара

конференција о моралу

ИСТИНИ НЕ ТРЕБА ПУНОМОЋЈЕ

По новом обрасцу омладинске политичке акције који наговештава срећније дане у компликованој љубавној вези између омладинске организације и генерације припремљена је последња седница Републичке конференције ССО о моралу.

И раније је на омладинским скуповима истицано да младе више од незапослености и других проблема боле разне неправде и махинације захваљујући којима „способни“ гурају напред, а поштени отпадају, али никада то није речено тако отворено, без увијања и наученог шлифа као сада. У политички речник ушле су и „лопате и пајсери“ које је један млади радник поменуо као могућа средства разрачунавања с онима који изигравају самоуправљање и отимају за себе.

Дакако, у маси изговорених речи није свака била сушта истина. Није сваки револт и незадовољство било усмерено на праву страну, није ни свако виђење изласка из кризе сасвим прихватљиво. Уосталом, да ли тако што и треба очекивати од једног омладинског скупа? Ништа погрешно не би било казано да се ћутало. А конференција је имала у свом наднаслову питање: зашто ћутимо? Не би ли било исувише поразно да се и о ћутању — ћутало?

У својеврсно ћутање спада и понављање истог. Та врста ћутања је, на жалост, веома присутна на рутинским политичким скуповима и веома је угодна бирократском уху. Ствара се привид истоветног, бесконфликтног мишљења које не најављује промене, а онима којима је сасвим добро то и не треба.

Жестоки говор последње омладинске конференције озбиљно је нарушио слатку мелодичност испразног политикантског жуборења. Ловци на ексцесе могу и на овом скупу наћушити траг неког случаја, згодног за препричавање: да ли партијски секретар из Лучана прижељкује социјалне немире „у интересу револуције“, да ли је бивши кошаркаш Дуци Симоновић против авангардне улоге Савеза комуниста, и откуд баш они да буду тако гласни на омладинском скупу. Право је оног кога интересује да размишља и о томе, али то никако не би смео бити разлог да се пречује и оно изворно омладинско, искрено и поштено што су млади рекли о моралној кризи југословенског друштва.

Вид бирократског одбранаштва од новог омладинског говора јесте и потезање формалног питања ко је и у чије име иступио на овој конференцији. До краја испланираним каналима комуникације може се обезбедити да до „врха“ стигне само оно што тај „врх“ жели да чује. Онима којима је стало да чују истину не може сметати говор делегата који немају формална овлашћења.

Уосталом, зар Савез социјалистичке омладине икад може постати „широки фронт демократске акције свих делова младих“ итд. ако за своје говорнице буде пуштао само оне који имају печатом оверена пуномоћја? (Уз њих обично иду и тућом руком написане говоранције.) Макар још увек у оквирима активистичког круга (ван свих збивања око конференције остало је, ипак, неколико милиона младих људи) покретање питања о моралу и опортунизму младих био је добар помак из форума у живот, што је толико пута захтевано од омладинске организације.

Можда би сад неки од оних критичара отуђене омладинске политике радо повукао реч и пожелео „стари добри“ форумски ССО у којем се зна ко шта прича и где без договора са главним ауторима нема измене сценарија. Надајмо се да су на сцену ступили неки отреситији играчи који на то неће пристати.

(број 457, децембар)

ДРАГАЧЕВО
ЛИСТ ЗА ДРУШТВЕНА ПИТАЊА ОПШТИНЕ ЛУЧАНИ

додатак „Чачанског гласа“ година V 2. фебруар 1984.

СА СЕДНИЦЕ ОПШТИНСКОГ КОМИТЕТА СКС

Милоју Стављановићу опомена

На седници Општинског комитета СКС, одржаној у Лучанима 26. јануара (председавао Радослав Јованчевић), у чијем раду су, поред чланова Комитета и његових органа, учествовали и представници друштвено-политичких организација, као и Зоран Матковић, извршни секретар Председништва ЦК СК Србије, и Миша Рудњанин и Гојко Анђелић, председник и секретар Председништва Међуопштинске конференције СКС региона Краљево, разматрани су Закључци Председништва Међуопштинске конференције СКС у вези са иступањем Милоја Стевановића, секретара Председништва ОК СКС, на Републичкој конференцији Савеза социјалистичке омладине Србије, 24. новембра 1983.

После вишечасовне дискусије, Општински комитет је у целини прихватио Закључке Председништва Међуопштинске конференције СКС региона Краљево којима се осуђују поједини делови Стевановићевог излагања на овом скупу младих, неке квалификације и термини у вези са кадровском политиком у Савезу комуниста и друштву, од којих се Општински комитет ограђује. Из тих разлога, Милоју Стевановићу је изречена идејно-политичка мера опомена, с тим да он не може у наредном мандату бити поново биран на функцију секретара Председништва ОК СКС. Истовремено, имајући у виду његову досадашњу целокупну друштвено-политичку активност и изузетан допринос у покретању и решавању бројних питања друштвено-економског живота у општини, закључено је да Стевановић остане на дужности секретара Председништва до истека мандата (крај фебруара), као и да остане члан Председништва и Општинског комитета до краја мандата ових форума. Није, наиме, уважена Стевановићева молба да га Општински комитет разреши функције секретара Председништва.

Опредељујући се за овакве закључке, Општински комитет је имао у виду Стевановићеву досадашњу друштвено-политичку активност, али и његову одговорност носиоца јавне функције, о којој је морао да води рачуна иступајући на скупу младих, на коме је, иначе, основна тема била „Зашто ћутимо“, јер су поједине његове непрецизне формулације и олако изречене оцене послужиле делу јавности да њима манипулише и извлачи закључке супротне опредељењима СКЈ и читавог друштва.

На крају, општински комитет је уверен да ће Милоје Стевановић и убудуће, као члан Савеза комуниста Југославије, Општинског комитета и његовог Председништва и на радном месту дати свој пуни допринос борби СКЈ за даљи развој социјалистичких самоуправних односа у нашем друштву.

ПОЛИТИКА
ЕКСПРЕС
ВЕЧЕРЊИ ЛИСТ • ГОДИНА XXII • 10 ДИНАРА
БРОЈ 7156, БЕОГРАД, СРЕДА 8. ФЕБРУАР 1984. ГОДИНЕ

ПОСЛЕ НОВЕ СЕДНИЦЕ ОК СКС У ЛУЧАНИМА

СЕКРЕТАР ИСКЉУЧЕН ИЗ КОМИТЕТА

Милоје Стевановић, није прихватио критику ни изразио самокритику за излагања на седници Републичке конференције ССО у Београду

ЛУЧАНИ, 8. — За десет последњих дана Милоје Стевановић, секретар Председништва Општинског комитета СКС у Лучанима, два пута је партијски кажњаван а прекјуче је искључен из Комитета и кажњен последњом партијском опоменом. Како и због чега?

На седници Републичке конференције Савеза социјалистичке омладине Србије, одржаној у Београду 24. новембра прошле године, Стевановићева беседа привукла је посебну пажњу. Секретар Општинског комитета из Лучана говорио је тада, поред другог, о кадровској политици у Партији и друштву на несвакидашњи начин и речима и ставовима какви су ретког на званичним скуповима. После тога је Председништво Међуопштинске конференције СК у Краљеву осудило поједине ставове из те Стевановићеве беседе.

После тога је Општински комитет у Лучанима одржао састанак (26. јануара) и тада је решено да се Милоју Стевановићу изрекне опомена и да остане секретар Комитета само до истека мандата (март ове године). Међутим, накнадно је утврђено да таква одлука на седници Комитета у Лучанима није имала довољну већину гласова па је прекјуче одржана нова седница Општинског комитета. На овом последњем скупу били су и Момчило Виђентијевић, члан Председништва ЦК СКС, Миленко Петровић, извршни секретар Председништва ЦК СКС, Мишо Рудњанин и Гојко Анђелић, председник и секретар МОК СК у Краљеву.

Став већине на прекјучерашњем састанку био је овакав: Стевановић ничим не показује спремност и жељу да прихвати критику или да изрази самокритику због, како је речено, негативних последица његовог излагања на седници Републичке конференције ССО. Већином гласова је искључен из Комитета што аутоматски значи и да је смењен са места секретара, и кажњен последњом опоменом, а Комитет се ограђио од његове беседе, изречене новембра у Београду.

Г. Оташевић

ДРАГАЧЕВО
ЛИСТ ЗА ДРУШТВЕНА ПИТАЊА ОПШТИНЕ ЛУЧАНИ
додатак „Чачанског гласа” година V 9. фебруар 1984.

ОПШТИНСКИ КОМИТЕТ СКС ПОНОВО О ОДГОВОРНОСТИ МИЛОЈА СТЕВАНОВИЋА

Појачана идејно -политичка мера

Оцењујући да Милоје Стевановић, секретар Председништва Општинског комитета Савеза комуниста Лучани, ничим не показује спремност и жељу да прихвати критику односно изрази самокритичност у вези са негативним последицама његовог иступања на Републичкој конференцији Савеза социјалистичке омладине Србије у Београду, 24. новембра прошле године, Општински комитет је на седници одржаној 6. фебруара одлучио: да се огради од његове дискусије на Републичкој конференцији ССО, да га искључи из чланства Општинског комитета и састава Председништва Општинског комитета и да му изрекне идејно-политичку меру последњу опомену.

Овакву одлуку Комитет је донео након иступања Милоја Стевановића и подуже дискусије у којој су, осим чланова Општинског комитета, учествовали и Момчило Виђентијевић, члан Председништа ЦК СК Србије, Миленко Петровић, извршни секретар Председништва ЦК СКС, Миша Рудњанин и Гојко Анђелић, председник и секретар Међуопштинске конференције СКС региона Краљево.

Ова седница Општинског комитета је, иначе, требало да послужи за разматрање ставова које је Комитет утврдио на својој претходној седници, од 26. јануара, када је донета одлука о томе да Стевановић остане секретар Председништва до краја мандата и члан Председништва и Комитета до истека мандата тим органима, и да му се изрекне идејно-политичка мера опомена. Та одлука, међутим, није донета уз потребну већину гласова, и то тада присутни и на седници, омашком, нису уочили. Међутим, чини се да је Стевановић својим излагањем на овој, последњој седници Комитета од 6. фебруара, код већине присутних створио уверење да нема намеру да одступи од практичног политичког деловања које може нанети штете идејно-политичком и акционом деловању и јединству Савеза комуниста у овој друштвено-политичкој заједници.

Општински комитет налаже свим основним организацијама Савеза комуниста и целокупном чланству да уложи напор да се ова ситуација што пре превазиђе и у интересу очувања јединства Савеза комуниста и осталих субјективних снага у општини још доследније и истрајније настави са остваривањем планираних задатака на даљем развоју и јачању социјалистичког самоуправљања и борби за остварење програмских циљева Савеза комуниста Југославије, да мобилише све радне људе и грађане на конкретним задацима бржег друштвено-економског развоја ове друштвено-политичке заједнице и циљева Дугорочног програма економске стабилизације.

ЧАЧАНСКИ ГЛАС

ЛИСТ СОЦИЈАЛИСТИЧКОГ САВЕЗА РАДНОГ НАРОДА

Година LI број 4
9. фебруар 1984
лист излази сваког четвртка

ИНФОРМАЦИЈА ПРЕДСЕДНИШТВА ОПШТИНСКОГ КОМИТЕТА СКС ЛУЧАНИ У ВЕЗИ СА ИЗРИЦАЊЕМ ИДЕЈНО-ПОЛИТИЧКЕ МЕРЕ МИЛОЈУ СТЕВАНОВИЋУ

Ником није потребан „случај“

На седници Председништва Општинског комитета СКС у Лучанима, одржаној 10. фебруара (председавао Радослав Јованчић), усвојена је информација која ће се упутити свим драгачевским партијским организацијама поводом одлуке Општинског комитета о опозиву Милоја Стевановића са функције секретара Председништва и његовог опозива из састава Комитета и Председништва. Као што је већ раније објављено, ова одлука је донета на седници Општинског комитета одржаној 6. фебруара.

При том је оцењено да је „друг Милоје Стевановић идејно-политички одговоран за делове свог излагања на Републичкој конференцији ССО у Београду, 24. новембра 1983. године на тему „Зашто ћутимо“. Ово излагање је на различите начине интерпретирано и коришћено у средствима информисања у јавности, укључујући и покушаје злоупотребе и манипулисања. Општински комитет је оценио да је друг Милоје Стевановић одговоран што је створио могућност таквих интерпретација и манипулација, јер није испољио потребну одговорност у процењивању свих аспеката и могућих последица јавног иступања, непрецизних формулација, једностраних и неаргументованих оцена о неким врло значајним питањима наше политичке праксе које је том приликом изнео. Исто тако, Комитет је поменуте одлуке донео и из разлога што друг Милоје Стевановић није показао самокритичност, односно спремност да прихвати критику у току утврђивања његове одговорности и изрицања идејно-политичке мере.

У наставку текста информације се хронолошким редом даје даљи ток догађаја, од саме седнице Републичке конференције ССО у Београду, преко формирања Радне групе Председништва Међуопштинске конференције СКС региона Краљево за испитивање таквог понашања Милоја Стевановића, затим његовог начина рада и свих седница Председништва и Општинског комитета СКС у Лучанима.

На крају информације се каже:

„Општински комитет СКС сматра да од овог питања не треба стварати политички случај, што би одвукло акцију Савеза комуниста од основних питања и задатака којима треба да се бави, очекујући од основних организација СК да правилно схвате настале проблеме у вези са неприхватљивим иступањем и ставовима Милоја Стевановића и уложе напоре да се ова ситуација што пре превазиђе, као и да се у интересу очувања јединства Савеза комуниста настави још доследније и истрајније са остваривањем планираних задатака у борби за даљи развој самоуправљања и бржи друштвено-економски развој ове друштвено-политичке заједнице.

Исто тако, Општински комитет сматра да се не сме дозволити довођење у питање акције и мере које су Комитет и Председништво ОК СКС до сада спровели или покренули.“

Ни ореол ни блаћење

Пред драгачевским партијским организацијама, као што се види из претходног текста (“Ником није потребан ‘случај’”), је несвакидашњи али и озбиљан задатак: да мирно и разложно прихвате одлуку и образложење у вези са изрицањем идејно-политичке мере Милоју Стевановићу, сада већ бившем секретару Председништва Општинског комитета СКС у Лучанима. На својим састан... нисти ће бити информисани о основ... праве вођене на нижим нивоима... Председништва МОК СКС р... Председништва до Предсе... тета СКС у Лучанима.

У свим тим р... учествовао је и М... претходни извеш... да комуниста и... друштвеној р... организацијам... и доношењу... одлука. По... обавезује ... поштовање. ... принципа де... идеолошкој и...

По приро... јавише речи и... дотадашњу д... активност М... Општинског ко... иступања на њој, ... уз одређене ограде ... Републичке конфере... говорили као о комуни... несвакидашња радна енер... јелности, истинољубивост... захваљујући Стевановићевом ан... анажовање чланова Председништва и ... комитета, као и близу 200 осталих активи... ... ској општинској организацији у ове две године, као и у већини општинских организација у СК Србије, дошло до значајне активности чланства и основних организација на решавању многих конкретних проблема радне и ... средине. То је довело до идејно-политичке ... ференцијације у многим срединама, али је такав метод и садржај рада партијских организација очигледно утицао на враћање поверења радних људи и грађана, у Савез комуниста као у водећу снагу у друштву за даљи развој социјалистичких самоуправних односа.

Утолико је чудније и несхватљивије деловала дискусија Реље Јанковића, извршног секретара Председништва Општинског комитета, на истој седници Комитета (6. фебруара), у којој је на почетку рекао да од Милоја Стевановића „у Драгачеву од рата до данас штетници руководилац за Партију није дошао“, а излагање завршио оценом да је Стевановићев иступ на Републичкој конференцији ССО „непријатељски“ и да Стевановић „ту није сам“! Између ове две квалификације, Јанковић је само једног момента рекао да у Стевановићевом наступу има „неких делова добре намере“, али је додао је у „већини истицање његовог ега“, да је то „човек болесне амбиције“, уверен да „једино он брине и пати за социјализам, да драгачевска партијска организација не може без њега“

Утолико је чудније и несхватљивије деловала дискусија Реље Јанковића, извршног секретара Председништва Општинског комитета, на истој седници Комитета (6. фебруара), у којој је на почетку рекао да од Милоја Стевановића „у Драгачеву од рата до данас штетници руководилац за Партију није дошао“, а излагање завршио оценом да је Стевановићев иступ на Републичкој конференцији ССО „непријатељски“ и да Стевановић „ту није сам“! Између ове две квалификације, Јанковић је само једног момента рекао да у Стевановићевом наступу има „неких делова добре намере“, али је додао је у „већини истицање његовог ега“, да је то „човек болесне амбиције“, уверен да „једино он брине и пати за социјализам, да драгачевска партијска организација не може без њега“

Омладинске 1944-1984 ★ Млади борац

специјално издање посвећено четрдесетогодишњици изласка првог броја „Младог борца”

број 467
18. фебруар 1984.
цена15 динара

викачу,

ПОКАЖИ СВОЈ ШТРУМФ

Ваљда дремљиви (снегом окупирани) читачи нису ни приметили вест: Милоје Стевановић, секретар Председништва Општинског комитета СКС у Лучанима искључен из Комитета и кажњен последњом партијском опоменом.

Они који боље памте засигурно се сећају да је то, изгледа, исходиште отвореног разговора о теми „Зашто ћутимо“, који је прошлогодишњег новембра организовала РК ССО Србије. На томе, по свему мимо уобичајеног сценарија, сусрету говорио је, вероватно без клишеа и пардона, поменути Стевановић, а та и таква његова беседа потом је самога беседника довела до — кажњавања!

У „Експресу“ од осмога фебруара, новинар-извештач са седнице у Лучанима, овако пише: „Секретар Општинског комитета из Лучана говорио је тада (мисли се на поменути разговор у Београду — примедба М.К.); поред другог, о кадровској политици у Партији и друштву на несвакидашњи начин и речима и ставовима какви су реткост на званичним скуповима...“

Баш так је бројно читатељство обавештено о гресима једног партијског секретара. По ревносном извештачу „испада“ да је Стевановић крив зато што је на „несвакидашњи начин“ говорио о кадровској политици и то, да зло буде веће — „речима и ставовима који су реткост на званичним скуповима“ (?) А тамо се, на скуповима, прича строго по синопису и на „начин“ како доликује званичницима!

Нисмо малициозни према новинару-извештачу, али је његова професионална погрешка што ни сада не знамо зашто је тај Стевановић „заглазао“.

Није, уосталом, толико важан Милоје Стевановић. Много је актуелније: Колико смо спремни на дијалог, онај прави демократски, без фолирања и фризирања? Колико на сцени расправљамо све што смо хтели, све што је корисно, а колико тек после спуштања завесе причамо без рукавица и маски; оне праве ствари.

Чини ми се, стога, да није одвећ патетична питалица: Зашто смо све већи опортунисти? Да ли због језиве лагодности једног малограђанског живота по којем ...ког тога није твоја брига, већ ОНИХ плаћених, преовлађала ло...ка ГЛЕДАЈ СВОЈА ПОСЛА.

Тако се утапамо у баруштину, у муљ ...информизма који нам затвара очи, стиска груди, веже језик, те ...словесно заборављамо шта смо хтели. Умиремо за...

Ваљда дремљиви (снегом окупирани) читачи нису ни приметили вест: Милоје Стевановић, секретар Председништва Општинског комитета СКС у Лучанима искључен из Комитета и кажњен последњом партијском опоменом.
Они који боље памте засигурно се сећају да је то, изгледа, исходиште отвореног разговора о теми „Зашто ћутимо“, који је прошлогодишњег новембра организовала РК ССО Србије. На томе, по свему мимо уобичајеног сценарија, сусрету говорио је, вероватно без клишеа и пардона, поменути Стевановић, а та и таква његова беседа потом је самога беседника довела до — кажњавања!

Ипак, ако се ...ма ...ом ...ом (али да ни...ој фолији. По...ирика и коли...имских рас...а је важно. ...ЈУГИМА, ...е кредите и ...ом. ...анегоричком ...стрши. И ни...ехо). Хоћемо да га ...гварно, тражи оне ...борана истине ускака...ти у нове битке. Без старих костима.

„У Савезу комуниста је с једне стране присутна фразерска оштрина на састанцима на којима се мисли жесте и јадају, а на другој страни опортунистички и либералистички однос према разним негативним појавама и слабостима“ — каже Стипе Шувар.

Шувар је социолог Срећко Михаиловић, иначе упорни и осамљени мерач омладинске популације, истраживао београдске јавне трибине и свашта је могао да закључи. Чак је дошао и до оваквог података: 58,6 одсто Београђана не показује никакво интересовање за ове — веле — вруће разговоре. Или: млади су најбројнији „трибинаши“, вероватно због тога што ћуте у кући, школи, на омладинским састанцима, у Савезу комуниста.

Актуелно је, кад већ о јавним трибинама говоримо, и овакво питање: Ко је, заправо, крив што на трибине долазе учени теолози, а не долазе или на њима ћуте учени марксисти? Све упућује на закључак да марксисти (аматери и они профи) нерадо одлазе на непредвидљиве разговоре, па и кад се нађу тамо, ретко се, врло ретко упуштају у полемике. Лепше им је да о профилу одређеног викача на затвореној седници отворено кажу свој суд. Оваква двојна понашања, често присутна и кокетирања, само исказују дефанзиву идејног фронта. И тако даље.

Не залаже се овај аутор за неке нове причаонице. Њих већ има превише. Много нам је потребнији говор дела. А то значи да из себе морамо да истерамо тог већ одневаног Опортунисту. Ништа нам друго неће помоћи.

Миломир Краговић

(ЕХ главни и одговорни уредник „Омладинских“)

КЊИЖЕВНА РЕЧ
Лист књижевне омладине Србије
година XII – 10. III 1984. цена 30 дин.

година XII број 229
10. март 1984.
лист књижевне омладине Србије

ПОВОДИ

Слободан КЉАКИЋ

Борба против мишљења

Милоје Стевановић, секретар Председништва Општинског комитета Савеза комуниста Лучани, смењен је са функције и кажњен последњом опоменом јер није прихватио критику, нити се самокритиковао — како су неки мислили да треба да уради — због иступања на једном политичком скупу, па је разумљиво што нас овај случај занима не само због тога што је несумњива илустрација стања унутарпартијских односа и мере њихове демократичности.

Милоје Стевановић је 15. новембра прошле године, на седници Републичке конференције ССО Србије (расправљало се о опортунизму међу младима — „Зашто ћутимо?") проговорио врло оштро. У једном необјављеном тексту намењеном нашем листу стоји да су његове речи изазвале „буран аплауз". Ево шта је рекао: „Нека у руководствима и даље седе људи који су остали верни револуцији, без обзира колико година имају, али не и они који револуцију распродају ради привилегија које љубоморно чувају. Догурали смо дотле да нам није довољна борба, већ треба објавити рат за реафирмацију кадровске политике. Шта ће бити ако омладина, како рече онај омладинац из ИМТ-а, стварно крене са пајсерима, а ми не будемо пред њима или са њима? Ко ће ућарити? Ако наставимо са ћутањем, доћи ће до озбиљних социјалних ломова. Можда би то било и добро, можда би револуција добила додатни импулс."

Стевановић није ћутао. Иступ је саглашсио са оним чиме нас неподмитљива пракса свакодневно затрпава. „Буран аплауз" свакако није био реакција манипулацијом засењене масе, него награда за отворени, критички говор у коме се очито полаже рачун за оно што се човеку одвија пред очима.

Већ на Конференцији, а изгледа посебно након ње, јавили су се они који не мисле као Стевановић. Зашто и не би? Његово политичко иступање је довољно политички несвакодневно и провокативно да се једноставно самокандидовало као предмет расправе као повод за тзв. борбу мишљења. Међутим, критика која је дошла из редова Савеза комуниста поводом онога што је рекао Стевановић, није се одвијала по матрици борбе мишљења него по сценарију борбе против мишљења!

Општински комитет је, наиме, 7. фебруара казнио Стевановића последњом опоменом и искључио га из свог састава. Таква одлука је аутоматски повукла за собом и смењивање Стевановића са функције секретара Председништва истог Комитета. Да ли је такву критику изазвало оно што је Стевановић рекао на Републичкој конференцији ССО или нешто друго?

У новинском извештају са овог састанка стоји: „Стевановић ничим не показује спремност и жељу да прихвати или изрази критику, због, како је речено, непоследица његовог излагања." Дакле, у првом плану, бар наизглед, није низ ставова које је изрекао Стевановић већ, а) то што су његове речи изазвале „негативне последице", б) зато што није прихватио критику која му је упућена

потребан. „Негативне последице", и у овом случају, наравно да не изазива идентификација „појаве", него управо скуп социјално-политичког „беса" који „појаву" (тј. „продају") омогућује.

Може ли изазивање „негативне последице" захтева[ње] политике? Свакако је могуће, али једно на страни оних због којих је таква захтев[ност] зент[ар] о[ва]

Стевановић није ћутао. Иступ је саглашсио са оним чиме нас неподмитљива пракса свакодневно затрпава. „Буран аплауз" свакако није био реакција манипулацијом засењене масе, него награда за отворени, критички говор у коме се очито полаже рачун за оно што се човеку одвија пред очима.

Већ на Конференцији, а изгледа посебно након ње, јавили су се они који не мисле као Стевановић. Зашто и не би? Његово политичко иступање је довољно политички несвакодневно и провокативно да се једноставно самокандидовало као предмет расправе као повод за тзв. борбу мишљења. Међутим, критика која је дошла из редова Савеза комуниста поводом онога што је рекао Стевановић, није се одвијала по матрици борбе мишљења него по сценарију борбе против мишљења!

конкрет[ним] акцијама[колектив]ног субјекта ко[ји]. самоуправљања; потенција данас блокираних до[маћаја] стављање на[ста]ње[ња] ту[ђ]ности јавно[сти] „уметне" у аналитичк[и] јалног и политичког трену[тка] је ништа друго до наставак блокаде стварних потенција револуције, њеног магистралног, једино легитимног — самоуправљачког тока. У противном, свест о таквој могућности ће бити све раширени-

РЕПУБЛИЧКИ КОМИТЕТ ЗА ИНФОРМАЦИЈЕ СР СРБИЈЕ

НЕДЕЉНЕ ИНФОРМАЦИЈЕ

Broj 1o
15.III 1984.

POVERLJIVO

"KNJIŽEVNA REČ" (1o.III): Borba protiv mišljenja

List objavljuje opširan komentar povodom "slučaja" Miloja Stevanovića, sekretara Predsedništva OK SK Lučana, za koga kaže da je "smenjen sa funkcije i kažnjen poslednjom opomenom jer nije prihvatio kritiku, niti se samokritikovao - kako su neki mislili da treba da uradi - zbog istupanja na jednom političkom skupu, pa je razumljivo što nas ovaj slučaj zanima ne samo zbog toga što je nesumnjiva ilustracija stanja unutar partijskih odnosa i mera njihove demokratičnosti". Podsećajući da je Stevanović 15. novembra prošle godine, na sednici RK SSO Srbije, "progovorio vrlo oštro" o onima u rukovodstvima "koji revoluciju rasprodaju radi privilegija koje ljubomorno čuvaju", potrebi da se objavi "rat za reafirmaciju kadrovske politike", mogućnosti "ozbiljnih socijalnih lomova"..., list konstatuje: "Stevanović nije ćutao. Istup je saglasio sa onim čime nas nepodmitljiva praksa svakodnevno zatrpava. "Buran aplauz" svakako nije bio reakcija manipulacijom zasenjene mase, nego nagrada za otvoreni, kritički govor u kome se očito polaže račun za ono što se čoveku odvija pred očima". Po oceni lista, "njegovo političko istupanje je dovoljno politički nesvakodnevno i provokativno da se jednostavno samokandidovalo kao predmet rasprave kao povod za tzv. borbu mišljenja. Medjutim, kritika koja je došla iz redova Saveza komunista povodom onoga što je rekao Stevanović, nije se odvijala po matrici borbe mišljenja nego po scenariju borbe protiv mišljenja!". Razmatrajući sve ono što je kao kritika i akcija usledilo povodom Stevanovićevog istupanja, list ukazuje i na to da se "tog arsenala i pretpostavki na kojima on počiva... Savez komunista, programski odrekao, radikalno se kritički (teorijski, politički, idejno i ideološki) suprotstavljajući konceptu monolitnosti, neporoznosti, granitnog jedinstva univerzalno važećeg i sveobavezujućeg mišljenja...". Povodom "Stevanovićevog slučaja", list zaključuje: "Takva zlehuda praksa ne može Savezu komunista omogućiti čuvanje, odnosno osvajanje novih kvaliteta već ionako načetog autoriteta. Utoliko je potrebnije da svaka njegova manifestacija bude podvrgnuta radikalnoj kritici. Stevanovićev slučaj je to zavredio".

ZLOČIN I KAZNA

Račvasti jezik druga Miloja

Kako se sekretar Opštinskog komiteta SK Lučane suprotstavio ćutanju i kako je zbog toga bio prinuđen da ućuti...

Mladi političari to ne pamte: u staklenom zdanju Centra „Sava" (boje dubokog mora) održana je, krajem novembra 1983. Republička konferencija Saveza socijalističke omladine Srbije, a bila je posvećena večnoj temi – zašto ćutimo? Kažu da je naroda (koji i inače zazire od ćutljivih ljudi) bilo više nego mesta u velikoj dvorani i „trebalo je unositi stolice da bi se kako-tako smestili svi oni koji su došli" **(Omladinske).**

Mnogi su govorili, a govornik dana – ako smo tako da se kaže – bio je Miloje Stevanović (35), sekretar Opštinskog komiteta Saveza komunista Lučani. Govorio je tečno, bez zamuckivanja. Novine ... govora, ali kako ... podsećamo ... rao (donosimke):

...Mi se samo deklarišemo, a u stvari nećemo demokratsku konkurenciju kadrova. Mi smo u Lučanima izgradili stav da hoćemo demokratsku konkurenciju sposobnosti i najmanje dva kandidata za svaku funkciju. Znate kakvi su to strahoviti otpori od umišljenih „otaca" u opštini, regionu pa čak i u Republici! Zašto? Zato što oni koji misle da su uvek prvi, ne žele da se izlože riziku provere (...) Zna se, u trci u kojoj učestvuje samo jedan konj, on je uvek prvi, osim ako nije reč o kakvoj draskeli koja ni solo hodom ne može da dođe do cilja! **(aplauz delegata).**

...Problem je u tome što mi druga koji je gore ne možemo da privolimo da ode, a nesposoban je, a mi smo kukavice da mu to kažemo.

...Mi se samo deklarišemo, a u stvari nećemo demokratsku konkurenciju kadrova. Mi smo u Lučanima izgradili stav da hoćemo demokratsku konkurenciju sposobnosti i najmanje dva kandidata za svaku funkciju. Znate kakvi su to strahoviti otpori od umišljenih „otaca" u opštini, regionu pa čak i u Republici! Zašto? Zato što oni koji misle da su uvek prvi, ne žele da se izlože riziku provere (...) Zna se, u trci u kojoj učestvuje samo jedan konj, on je uvek prvi, osim ako nije reč o kakvoj draskeli koja ni solo hodom ne može da dođe do cilja! **(aplauz delegata).**

...Problem je u tome što mi druga koji je gore ne možemo da privolimo da ode, a nesposoban je, a mi smo kukavice da mu to kažemo.

„Neprijatelj nije sam..."

Doživeo je Miloje aplauze na otvorenoj sceni, ali bilo je i ljudi koji su mu se na licu mesta suprotstavili. Borba mišljenja? Tako je trebalo da bude.

Čitalac može s pravom da se zapita što mi o jednom događaju koji se odigrao ravno pre četiri meseca – danas pišemo. Pa, Mile Stevanović je nedavno smenjen sa funkcije sekretara Komiteta u Lučanima, kažnjen je i poslednjom opomenom, a za sve je kriv onaj njegov govor u velikoj sali.

Zanimljivo je da je Predsedništvo OK SK Lučani prvo predložilo Komitetu da Stevanović ostane na funkciji do isteka mandata i da bude kažnjen samo opomenom. Za ovaj predlog nije glasala potrebna većina članova Komiteta i odluka o kažnjavanju, prema tome, nije doneta.

Prošlo je malo vremena, zakazuje se nova sednica Komiteta i na dnevnom redu ponovo je stari predlog o kažnjavanju (samo opomena). Pri kraju sastanka, za reč se javlja Miloje Stevanović i, na zaprepašćenje članova Komiteta, počinje da govori u „beogradskom stilu". U novonastaloj situaciji najbolje se snalazi Relja Janković, prvi čovek ovdašnjih trgovaca i izvršni sekretar Predsedništva Opštinskog komiteta. Rekao je, u početku, da od Miloja Stevanovića *„u Dragačevu od rata do danas štetnijeg rukovodioca za Partiju nije bilo"* i završio svoje izlaganje rečima da je Stevanovićev istup u Beogradu *„neprijateljski"* i da Stevanović *„tu nije sam"*. Nije objasnio zašto je toliko godina ćutao, jer Stevanović u Lučanima nije od juče.

Bilo kako bilo, na ponovljenoj sednici Komiteta i u novonastaloj situaciji pada novi predlog za strože kažnjavanje Miloja Stevanovića i ovoga puta odluka biva izglasana (37:5). Čitamo obrazloženje:

„Rekao je i lepe stvari..."

Komitet je ocenio „da je drug Miloje Stevanović idejno-politički odgovoran za delove svog izlaganja na Republičkoj konferenciji SSO Srbije u Beogradu 24. novembra 1983. godine, o temi „Zašto ćutimo". Ovo izlaganje je na različite načine interpretirano i korišćeno u sredstvima informisanja i javnosti, uključujući i pokušaj zloupotrebe i manipulisanja. Opštinski komitet SKS ocenio je da je drug Miloje Stevanović odgovoran što je stvorio mogućnost takvih interpretacija i manipulacija, jer nije ispoljio potrebnu odgovornost u procenjivanju svih aspekata i mogućih posledica javnog istupanja, nepreciznih formulacija, jednostranih i neargumentovanih ocena o nekim vrlo značajnim pitanjima naše političke prakse koje je tom prilikom izneo. Isto tako, Komitet je pomenute odluke doneo i iz razloga što drug Miloje Stavanović nije pokazao samokritičnost, odnosno spremnost da prihvati kritiku u toku utvrđivanja njegove odgovornosti i izricanja idejno-političke mere."

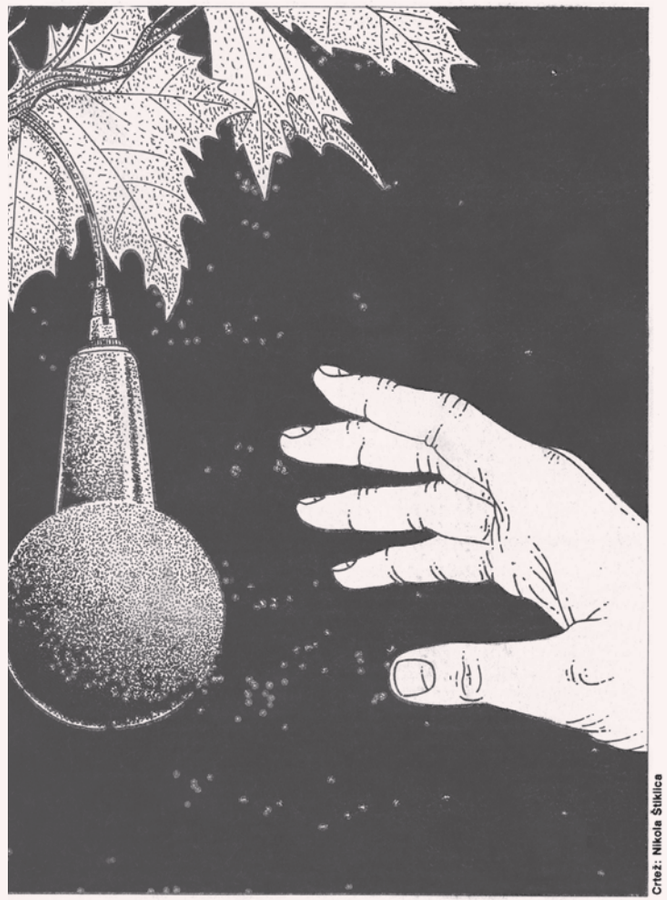

Crtež: Nikola Stiklica

Državna tajna?

Sa pisane, prelazimo na živu reč. Predsednik OK SK Lučani Radoslav Jovančević nerado, ali nekako pristaje na razgovor. Kaže:

– On je, čovek, tamo istupio, novine su pisale, posle je zvanično razgovarano s njim u Kraljevu. Ukazano mu je da kao funkcioner Saveza komunista ne bi trebalo da upotrebljava reči: draskela, pajser... Razgovarano je s namerom da shvati stvari, i da ih prevazide. Razgovarano je korektno. Sam je posle rekao: zadovoljan sam. Kasnije, na zvaničnom sastanku, nije bio samokritičan. Jer ako se govori draskela, pajser, može i da se pita: gde je javni tužilac, ovaj poziva na pobunu! Ali, rekao je i mnogo lepih stvari.

Nisu sve osnovne organizacije SK informaciju o smenjivanju i kažnjavanju Miloja Stevanovića primile zdravo za gotovo. Tražena su ponegde dopunska objašnjenja. Nisu ni svi lučanski komunisti zadovoljni načinom na koji je postupak sproveden.

– Umesto argumenata, pojavile su se etikete. Nije udovoljeno našem zahtevu da nam se dostavi stenogram diskusije sekretara Stevanovića u Beogradu, već nam se nudi informacija u koju treba slepo da verujemo. Zar je taj njegov govor državna tajna? – pita Slobodan Jović, ovdašnji komunista.

Miloje Stevanović, sada već bivši sekretar OK SK Lučani, radi danas u Guči kao referent kod društvenog pravobranioca samoupravljanja. Pre odlaska u Komitet i sam je pet godina bio pravobranilac. Ako je to važno, bio je i predsednik omladine, završio je političke nauke sa prosečnom ocenom 9,5. Osam puta bio je akcijaški udarnik, odlikovan je Medaljom rada...

– U suštini, spadam u ljude koji su se pošteno arčili. To što sam u jednom trenutku imao reći rekao sam javno i sve to stoji u stenogramima i zapisnicima. Moja ubeđenja ostala su manjinska, a moji su argumenti odbačeni. Osim toga, isključen sam iz Komiteta SK, smenjen sa funkcije i kažnjen poslednjom partijskom opomenom. Dobio sam mnoge etikete koje su nepravda, laž, neistina. Da bi idejno-politička mera postigla svoj vaspitni cilj preostaje mi jedino – da ćutim. I ćutaću. Da li ću se žaliti? Neću.

□ **Petar Ignja**

mladost

list saveza socijalističke omladine Jugoslavije

godina LXV
broj 1372
9. IV 1984.

pitanje je sad'

ĆUTATI ILI GOVORITI

da li je u ok sk lučani dat konkretan odgovor na ovo pitanje, a u povodu izrečene partijske mere — poslednje opomene sada bivšem sekretaru ovoga tela miloju stevanoviću?

ilustracija: ZIJAD SAKIC

„Neka u rukovodstvima i dalje sede ljudi koji su ostali verni revoluciji, bez obzira na to koliko godina imaju, ali ne i oni koji revoluciju rasprodaju radi privilegija koje ljubomorno čuvaju. Dogurali smo dotle da nam nije dovoljna borba, već treba objaviti rat za reafirmaciju kadrovske politike. Šta će biti ako omladina, kako reče onaj omladinac iz IMT-a, stvarno krene sa pajserima, a mi ne budemo pred njima ili sa njima? Ko će ućariti? Ako nastavimo sa ćutanjem, doći će do ozbiljnih socijalnih lomova. Možda bi to bilo i dobro, možda bi revolucija dobila dodatni impuls."

Zbog ovih i sličnih reči i rečenica izrečenih na Konferenciji SSOS (Beograd 24. X 83, rasprava o moralu pod pitanjem: ZAŠTO ĆUTIMO?) s m e nj e n j e Miloje Stevanović sa funkcije sekretara OK SK Lučani, opozvan iz članstva OK i izrečena mu je partijska mera — poslednja opomena?!

(NE)PRIHVATANJE ODLUKE

Štura informacija iz lokalnih novina (podlistak Dragačevo) o izricanju mere i smeni Stevanovića, propraćena je uokvirenim tekstom „NI OREOL NI BLAĆENJE", kojim se „smelo" traži od komunista OOSK Dragačeva „da mirno i razložno prihvate odluku i obrazloženje u vezi sa izricanjem idejno-političke mere M.S. ..." U daljem tekstu pobrojani su rezultati OK koji su postignuti pod rukovođenjem M. Stevanovića, što se može tumačiti kao odavanje priznanja za njegov rad, da bi se neargumentovanim citatima iz diskusije Relje JANKOVIĆA, izvršnog sekretara Predsedništva OK Lučani, učinio pokušaj diskreditovanja Stevanovića, i kao komuniste i kao ličnosti, proglašavanjem za naištetnijeg rukovodioca Dragačeva od rata do danas, uz ocenu da je njegov nastup u Beogradu bio neprijateljski i da on „tu nije sam". Uz apel na mirnu i razložnu poslušnost pomenutom informacijom lokalnih novina komunistima su ponuđena dva lika jednog čoveka i komuniste Miloja STAVANOVIĆA. No, sam po sebi se nametnuo i drugi lik — lik izvršnog sekretara OK čije su etikete dale svoj puni doprinos težini izrečenih mera Stevanoviću. Zašto?

Dve istine o jednom čoveku ne idu zajedno! Iliti: „Za Stevanovića i Jankovića, istovremeno, ne može biti mesta u SK!" — kako to je slikovito rekao jedan od starih dragačevskih komunista i skojevaca. U tom duhu čitav niz OOSK Dragačeva svoje prihvatanje Informacije OK propratilo je zahtevom da se preispita stav izvršnog sekretara u vezi sa Stevanovićem, da se dokaže ili opovrgne niz etiketa upućenih na račun smenjenog sekretara, da se analizira rad pojedinih članova Komiteta i da se posebno preispita diskusija izvršnog sekretara. Na kraju nam reče da je Informacija prihvaćena kao izraz poverenja u MOK Kraljevo i Komitet Lučani jer je od nas tražilo da ne stvaramo slučaj, da prihvatimo ocenu radi očuvanja ugleda SK u ovom kraju, da obnovi članstvo, da konsoliduje redove, da krene u rešavanje zadataka da ne zaostajemo za drugima u Srbiji. Miloje STEVANOVIĆ je govorio o nekim problemima koji su svakodnevno prisutni u društvu, o nekim problemima informisanja, o nedovoljnoj aktivnosti Saveza komunista, o slabostima kojih ima i u radu OK SK Lučani, predsednik OK Pokreta gorana, društveni pravobranilac samoupravljanja, sekretar Predsedništva, član RK Saveza omladine Srbije, član IO Ferijalnog saveza, delegat Treće konferencije SKJ ispred opštine Čačak, G. Milanovac i Lučani (tematska konferencija O OMLADINI, 1972. godine, predsedavao drug TITO)...

Dobitnik je niza društvenih priznanja: Decembarske nagrade 1972, nosilac srebrne i zlatne značke Pokreta gorana, šest puta udarnik na ORA...

Diplomirani politikolog sa prosečnom ocenom 9,30 a danas i postdiplomac na Pravnom fakultetu.

Miloje STEVANOVIĆ je Ukazom Predsedništva SFRJ, Br. 13 od 6. III 1981. godine, odlikovan Medaljom rada (sa navršenih 30-ak godina života).

Na istoj sednici OO SK „Guča II" aktivista Komiteta saopštava članovima da mu nije poznato da je STEVANOVIĆ rekao sve što mu je pripisano!? Aktivista komiteta Ljubica LUKOVIĆ saopštava skupu da neće ovoga puta slati izveštaj OK „jer ne zna šta da napiše u izveštaju ako ne sme da iznese ono što misli". Komunisti Goračića s ogorčenjem konstatuju da im je ponuđena neargumentovana informacija, da im je uskraćeno Statutom zagarantovano pravo na potpuno informisanja o onome o čemu treba da se izjašnjavaju. Izražavajući jedinstveno sumnju u sva zbivanja u vezi sa Stevanovićem ova OO SK odbija ponuđenu Informaciju. Dragan ĐOLOVIĆ, bivši opštinski i regionalni omladinski funkcioner, ističe da komunistima nisu ponuđeni argumenti, da je od početka dominirala neinformisanost članstva i da su bile prisutne kontradiktornosti u toku nestatutarno vođenog postupka. OO SK Osnovne škole „Dušan Plazinić" prihvata „serviranu" Informaciju, ali se ograđuje od optužbi Relje JANKOVIĆA, izrečenih na račun STEVANOVIĆA.

U razgovoru sa nastavnicima Milenkom PLAZINIĆEM i Ratkom VIDIĆEM, kao i radnikom Prvoslavom SAVIĆEM, beležimo:

— Ovo što se zbilo sa Stevanovićem na sve nas je delovalo šokantno. Miloje je osvedočeni aktivista i komunista, znamo ga samo kao čoveka duboko opredeljenog za tekovine revolucije, za jugoslovenski progres. On nije pobeđen, njega su samo privremeno pobedili verbalno. Nema sumnje, Stevanovićevo viđenje nekih slabosti (bez atakovanja na ličnosti) u razvoju našeg društva „sasečeno" je na čudan način, navodno „odozgo", da bi se tobož, u interesu demokratije, po svršenom činu „slučaj" spustio u bazu. Šta o svemu misli baza, radnici, to najbolje svedoče ponavljani predlozi za drugi mandat Stevanovića.

Komunisti MZ sela Rti prihvataju gotovu Informaciju, ističu istovremeno zasluge Miloja STEVANOVIĆA, trežeći da budu kažnjeni i oni koje je on argumentovano kritikovao. Ova OOSK posebno osvetljava lik Relje JANKOVIĆA, za koga ističu da je „minirao" integraciju

Dobitnik je niza društvenih priznanja: Decembarske nagrade 1972, nosilac srebrne i zlatne značke Pokreta gorana, šest puta udarnik na ORA...

Diplomirani politikolog sa prosečnom ocenom 9,30 a danas i postdiplomac na Pravnom fakultetu.

Miloje STEVANOVIĆ je Ukazom Predsedništva SFRJ, Br. 13 od 6. III 1981. godine, odlikovan Medaljom rada (sa navršenih 30-ak godina života).

DVA MIŠLJENJA DVE GENERACIJE

„Miloje STEVANOVIĆ je komunista za primer, funkcioner koji je svoju aktivnost počinjao i završavao u bazi, uz to je obezbeđivao i kruženje informacija o svemu, mobilisao nas je na konkretne akcije", govori nam Milisav RUŽIČIĆ, stari komunista i SKOJ-evac od 1940. godine. „Period u kom je on bio sekretar vratio me u poratne godine kada je komunista morao svaki zadatak izvršavati bez pogovora, sa osećanjem pune odgovornosti za ono što čini. Sa Stevanovićem je OK uspeo da povrati poljuljani ugled SK u ovom kraju, da obnovi članstvo, da konsoliduje redove, da krene u rešavanje zadataka da ne zaostajemo za drugima u Srbiji. Miloje STEVANOVIĆ je govorio o nekim problemima koji su svakodnevno prisutni u društvu, o nekim problemima informisanja, o nedovoljnoj aktivnosti Saveza komunista, o slabostima kojih ima i u radu OK SK Lučani, predsednik OK Pokreta gorana, društveni pravobranilac samoupravljanja, sekretar Predsedništva, član RK Saveza omladine Srbije, član IO Ferijalnog saveza, delegat Treće konferencije SKJ ispred opštine Čačak, G. Milanovac i Lučani (tematska konferencija O OMLADINI, 1972. godine, predsedavao drug TITO)...

Dobitnik je niza društvenih priznanja: Decembarske nagrade 1972, nosilac srebrne i zlatne značke Pokreta gorana, šest puta udarnik na ORA...

Diplomirani politikolog sa prosečnom ocenom 9,30 a danas i postdiplomac na Pravnom fakultetu.

Miloje STEVANOVIĆ je Ukazom Predsedništva SFRJ, Br. 13 od 6. III 1981. godine, odlikovan Medaljom rada (sa navršenih 30-ak godina života).

KO JE MILOJE STEVANOVIĆ

Podstaknuti izuzetnim poverenjem i ugledom koje smenjeni sekretar uživa u Dragačevu, zainteresovali smo se da saznamo ko je on? Beležimo saznanja o ovom izuzetno skromnom čoveku: bio je predsednik OO Saveza omladine, odbornik SO Lučani, predsednik OK Pokreta gorana, društveni pravobranilac samoupravljanja, sekretar Predsedništva, član RK Saveza omladine Srbije, član IO Ferijalnog saveza, delegat Treće konferencije SKJ ispred opštine Čačak, G. Milanovac i Lučani (tematska konferencija O OMLADINI, 1972. godine, predsedavao drug TITO)...

Dobitnik je niza društvenih priznanja: Decembarske nagrade 1972, nosilac srebrne i zlatne značke Pokreta gorana, šest puta udarnik na ORA...

Diplomirani politikolog sa prosečnom ocenom 9,30 a danas i postdiplomac na Pravnom fakultetu.

Miloje STEVANOVIĆ je Ukazom Predsedništva SFRJ, Br. 13 od 6. III 1981. godine, odlikovan Medaljom rada (sa navršenih 30-ak godina života).

ŠTA REĆI MLADIMA?

Očigledno uzbuđen, Baralić zaključuje:

— Smatram, na kraju, da je povedena akcija protiv Miloja kako bi se skrenula pažnja sa određenih, stvarnih, i velikih problema za čije rešavanje je inicijativa potekla upravo od Stevanovića. O tim problemima se ćuti, kruže nezvanične informacije, a konkretne akcije kasne ili izostaju. Da je Stevanović sekretar, siguran sam da bi se sve brže rešavalo i javnost rada bila prisutnija.

Profesor Danilo BEODRANSKI, ekretar OO SK Obrazovnog centra u Guči tražio je svojevremeno savete kako mladima da objasni i čime obrazloži kaznu i smenu „sekretara u koga imaju poverenja". Istovremeno je postavio pitanje da li je pokrenut postupak protiv onih koje je Stevanović argumentovano kritikovao. Ni objašnjenje ni odgovor do danas nije dobio.

Naša OO SK je prihvatila informaciju OK i izrazila neslaganje sa načinom vođenja postupka utvrđivanja odgovornosti druga Stevanovića, istakla je zahtev za dostavljanje stenograma i drugih materijala radi informisanja članstva, predlozila da se analizira rad pojedinih članova Komiteta i da se posebno preispita diskusija izvršnog sekretara. Na kraju nam reče da je Informacija prihvaćena kao izraz poverenja u MOK Kraljevo i Komitet Lučani jer je od nas tražilo da ne stvaramo slučaj, da prihvatimo ocenu radi očuvanja ugleda SK u ovom kraju, da obnovi članstvo, da konsoliduje redove, da krene u rešavanje zadataka da ne zaostajemo za drugima u Srbiji. Miloje STEVANOVIĆ je govorio o nekim problemima koji su svakodnevno prisutni u društvu, o nekim problemima informisanja, o nedovoljnoj aktivnosti Saveza komunista, o slabostima kojih ima i u radu OK SK Lučani, predsednik OK Pokreta gorana, društveni pravobranilac samoupravljanja, sekretar Predsedništva, član RK Saveza omladine Srbije, član IO Ferijalnog saveza, delegat Treće konferencije SKJ ispred opštine Čačak, G. Milanovac i Lučani (tematska konferencija O OMLADINI, 1972. godine, predsedavao drug TITO)...

Dobitnik je niza društvenih priznanja: Decembarske nagrade 1972, nosilac srebrne i zlatne značke Pokreta gorana, šest puta udarnik na ORA...

Diplomirani politikolog sa prosečnom ocenom 9,30 a danas i postdiplomac na Pravnom fakultetu.

Miloje STEVANOVIĆ je Ukazom Predsedništva SFRJ, Br. 13 od 6. III 1981. godine, odlikovan Medaljom rada (sa navršenih 30-ak godina života).

ИЛУСТРОВАНА ПОЛИТИКА
БРОЈ 1328 ● 17. IV 1984. ● 30 ДИНАРА

Под насловом „Ћутати или говорити“ **„Младост“** објављује: Због речи изречених на Конференцији ССОС (Београд 24. X 83, расправа о моралу под питањем: ЗАШТО ЋУТИМО?) смењен је Милоје Стевановић са функције секретара ОК СК Лучани, опозван из чланства ОК и изречена му је партијска мера — последња опомена?!

Репортер је у Лучанима наишао на низ примедби комуниста на ту одлуку. Као на пример: Слободан ЈОЛОВИЋ, секретар ОО СК у „Воћар-продукту“ Гуча, председник Комитета за ОНО и ДСЗ своје РО и делегат Друштвено-политичког већа СО Лучани:

— Дубоко сам убеђен да је у поступку утврђивања одговорности секретара Предсједништва дошло до озбиљних повреда Статута. Моја ОО СК је тражила одговоре на нека принципијелна питања с тим у вези, и до данас их није добила у целости. Уместо аргумената, нама је дата могућност да послушно верујемо тумачењу неких моћника, уместо аргумената понуђене су етикете. Није удовољено нашем захтеву да нам се достави стенограм дискусије, да бисмо могли водити из своје главе, већ нам је дата информација у коју треба ми слепо да верујемо. Шта то значи? Јесмо ли ми комунисти другог реда? И ко је то у првом реду? Ко то нас проглашава малолетницима којима су доступни само сажвакани ставови? То ни Програм, ни Статут, ни конгреси нису рекли! Неки чланови Председништва ОК су на састанцима ОО СК истицали да неке оцене у Информацији нису истините. А ми смо били дужни да и тим неистинама верујемо. Запањило ме сазнање да се олако прелазило преко десетина страница изречених похвалних оцена о Стевановићевом раду а посебно преко истине да се од 90 ОО СК Драгачева чак 79 изјаснило да Стевановић буде функционер и у другом мандату.

● „Чудно је то: друштво заиста упућује младој генерацији приговор да је аполитична, али оног тренутка кад омладина политички писне кад се почне политизовати, добија шамар. У строј, у ред!“, запазио је недавно генерал Гојко Николиш. (Из **„Рада“**)

Омладинске
лист младих србије ★ број 480
20. мај 1984. ★ цена 15 динара

ЗЛАТО ЗА КОМУНИСТИЧКИ ПРЕЗИР

Милоје Стевановић, доскорашњи секретар Председништва ОК СК Лучани пао је на бојном пољу речи о моралу. Новине су, како је то већ уобичајено код нас, „злоупотребиле, на различите начине интерпретирале и користиле и манипулисале“, излагањем друга Милоја на познатој новембарској седници Републичке конференције ССО Србије о моралу. И организације Савеза комуниста интерпретирале су и оцениле ово излагање. Председништво МОК СК Краљево формира радну групу која ће испитати овај случај, што она и чини, па Председништво одлучује да Милоје Стевановић не може бити биран поново на функцију секретара и потребно му је изрећи идејно-политичку меру. Председништво ОК СК Лучани усваја закључке вишег органа и друга Милоја кажњава

Милоје Стевановић, бивши секретар Председништва ОК СК Лучани, својим иступањем на седници РК ССО Србије, 24. новембра прошле године, о теми „Зашто ћутимо“ понудио је неке дилеме које се сада не крећу само у оквиру његових речи. Његово смењивање са функције отворило је недоумице код многих комуниста; међу осталим новинама и ми смо неколико пута писали о овом догађају сматрајући да може имати битнијих последица и да се тиче основних обележја Савеза комуниста Југославије: авангардности и демократског централизма.

Од органа СК, и поред несмањеног интересовања јавности, није стигло ниједно објашњење, па не може бити чудно што се комунисти обраћају средствима јавног информисања. Ових дана у нашу редакцију стигло је писмо са потписима 48 комуниста из Лучана упућено редакцијама листова и радио-станица које су се бавиле овим „случајем“. Оно је различито од петиција за разне „слободе и демократије“ које су кружиле јер су његови потписници: 11 секретара ОО СК, 3 заменика секретара ОО СК, 13 председника ОО Савеза синдиката, ОО ССО, месних заједница...

„Ми вас, другови, молимо да ради истине и правде учините све да се са друга Милоја скину отикете које му налепише моћници жељни положаја и привилегија, како би се даље отварали простори за слободу мисли и говора, за демократски дијалог, за комунистичку критику свега онога што девалвира идеале и тековине наше револуције. На тај начин ћемо и ми повратити веру у смисао борбе за правду и веру у наш СКЈ која нам је овим случајем пољуљана“ — пише у овом писму радника и чланова СК.

Новине, наравно, не могу пресудити овај случај, али могу обављати своју самоуправну функцију и испунити своју обавезу одговорности пред радним људима. Јер сам Милоје и конкретни „грехови“ везани за овај случај и нису најбитнији — јер све то заједно отвара многа принципијелна питања на која Савез комуниста, одно[с], мора давати одговоре.

Милоје Стевановић, доскорашњи секретар Председништва ОК СК Лучани пао је на бојном пољу речи о моралу. Новине су, како је то већ уобичајено код нас, „злоупотребиле, на различите начине интерпретирале и користиле и манипулисале“, излагањем друга Милоја на познатој новембарској седници Републичке конференције ССО Србије о моралу. И организације Савеза комуниста интерпретирале су и оцениле ово излагање. Председништво МОК СК Краљево формира радну групу која ће испитати овај случај, што она и чини, па Председништво одлучује да Милоје Стевановић не може бити биран поново на функцију секретара и потребно му је изрећи идејно-политичку меру. Председништво ОК СК Лучани усваја закључке вишег органа и друга Милоја кажњава

...ај скојевац из ИМТ-а, ...? Ако крену — шта ...ас не буде међу ...на нас из огранa ...? Да ли ћемо ...раво да будемо ...на ...ми „Зашто ...ће, (бивши) ...лац, људе са ...хоће ли он ...направи ...епризу '68. ...и старије ...се Милоје ...а способност ...а буде ...ке класе, ...тву понудити ...су се то и ...су слагали ...коју пучанство ...и никоме ... Да ли је неки ...комуниста осетио ...дговори на ова ...ли неко у Савезу ...а размишља о сличним ...стима или је ...ућује мишљење да су то ...ари којима би требало да се ...вави само Служба државне безбедности?

Милоје би требало да буде кажњен по Статуту. Члан 21 каже: „За мишљење и критике које је изнео у основној организацији, органу или форуму Савеза комуниста члан не може сносити политичку одговорност.“

Значи, Милоје може да буде кажњен јер није говорио у „организацији, органу или форуму Савеза комуниста“ већ у форуму ССО Србије. „Политичку одговорност“, наставља се у истом члану, „сноси онај члан који се послужи неистином и дезинформацијама да би политички и морално дисквалификовао друге људе.“ Може и овако. Милоје је политички и морално дисквалификовао опортунисте, каријеристе и људе жедне власти. Следећи пасус истог члана: „Напад на принципе, програмске циљеве и идејно-политичку платформу Савеза комуниста и деловање против њих повлачи преузимање идејно-политичких мера и искључење из Савеза комуниста.“ Па није, ваљда, опортунизам, чумалост, каријеризам, демагогија и „усмерена демократија“ против којих је Милоје говорио, део идејно-политичке платформе Савеза комуниста? Није и не може да буде, али чувари униформног размишљања имају свој метод рада. У првомајском броју тједника „Данас“ одговарајући на питање о јединству или нејединству у СК Драгослав Марковић је између осталог рекао и ово: „... каква је то дискусија и какав је то дијалог ако одмах на почетку сви исто мислимо. Ако сваки дисонантан тон буде доживљаван као напад на јединство, онда није потребан дијалог, онда ћемо га водити форме ради, онда у ствари и дијалога и борбе мишљења и неће бити. А то најмање желимо. Оно што јест и што треба бити разлогом забринутости, то је да нема довољно дијалога.“ Ових неколико реченица, изгледа, треба мало подвикнути неким људима.

Савез комуниста не може да обећа сувудост благостања

поремећаја. И нека дође. Револуција ће тиме добити нови импулс, и то је уосталом њена дијалектика и логика. Али шта ће бити сутра кад радници крену,

ВРЛО ДОБРО

Ванредна седница Издавачког савета „Омладинских“ поводом забране 476. броја претекла је, стицајем околности, ону редовну заказану. Ова друга је одржана 8. маја и на њој је расправљано о остваривању концепције ових новина у периоду од октобра 1983. до маја 1984. По оцени чланова Савета, „Омладинске“ су у анализираном периоду успешно спроводиле усвојену уређивачку политику, без обзира на поједине пропусте које су и редакција и Савет сагледавали и анализирали. „Омладинске“ су направиле значајне продоре пре свега у анализирању феномена национализма и у то-

Пролетери свих земаља, уједините се

Бр. 1416
година XLII
Београд, 18. мај 1984.

Комунист

Орган Савеза комуниста Србије и Савеза комуниста Југославије 10 дин.

Лучани

Како настаје „случај“

Због неодмерених изјава и потом, некритичког односа према сопственом понашању, Милоју Стевановићу, секретару Председништва ОК СК Лучани, изречена је последња опомена. После тога, уз „помоћ“ самог Милоја, његових истомишљеника и дела штампе – створен је још један непотребан „случај“

Говорење Милоја Стевановића, секретара Председништва Општинског комитета Савеза комуниста Лучани, на седници Конференције Савеза социјалистичке омладине Србије, на тему „Млади и социјалистички морал – зашто ћутимо“, 24. новембра прошле године, неколико протеклих месеци привлачи неуобичајену пажњу јавности. О ономе што је овај млади човек, бивши омладински активиста, општински правобранилац самоуправљања и функционер општинске организације Савеза комуниста изговорио на том омладинском скупу, штампа је опширно писала, а његову реч на јавној трибини, у контексту догађаја који су потом уследили, и данас преносе поједини листови.

Шта је то о потреби демократизације кадровске политике у Савезу комуниста и друштву тада рекао Милоје Стевановић?

– Нека ми не буде замерено што ћу у дискусији бити једностран, јер сам заиста уверен да сам добронамеран – казао је, поред осталог. – Истовремено мислим, ако то није нескромно, да нисам политички неписмен и да не знам да би било мудро говорити о нашим резултатима итд., па онда евентуално извући неку критичку реч, јер су такви говори, на жалост, данас у нашем друштву – рекао бих, и у омладинској организацији, па и у СК – на изузетној цени, а такви говорници уживају углед.

Једва чека социјалне ломове

њима која су се наметнула као спорна. Стевановић је том приликом изјавио да је и сам свестан да највећу тежину у дискусији несумњиво има изјава да он једва чека да код нас дође до социјалних ломова и да се, с обзиром на време и место где је она дата, овај део дискусије највише користи и на различите начине интерпретира. Радна група је затим оценила да су у његовој дискусији изнесене неаргументоване, једностране и неприхватљиве оцене, а он сам није испољио потребну зрелост и одговорност као носилац одговорне функције у Савезу комуниста, па, пошто његово иступање штети јединству СК, због тога не би могао добити подршку за поновни избор на функцију у ОК СК Лучани.

Нови предлози

Стрпљиво, мирно и аргументовано расправљано је на седници Председништва МОК СК Краљево о неповољним одјецима Милојевог иступа. Пошло се од чињенице да се ради о младом човеку коме и даље треба пружити прилику да се доказује. Отуда је и предложено да се све заустави на томе, а да Стевановић и даље остане члан Председништва и ОК СК Лучани. До тада се стицао утисак да и сам Стевановић увиђа штетност свог иступа на омладинској трибини. На овој седници Председништва он рекло би се, „окреће лист“, настојећи да оповргне неке озбиљне оцене које су му у расправи упућене. Председништво зато, уз захтев да не буде биран на функције, тражи од ОК СК Лучани да се „другу Стевановићу изрекне и одговарајућа идејно-политичка мера“.

схватио да аргументи не могу бити једини водич у акцијама, него пре свега договор како ићи даље“). Иритирани његовом дискусијом, чланови Комитета га прекидају, постављају питања: да ли се то што не функционише може решити социјалним ломовима?

Реља Јанковић, извршни секретар Председништва ОК СК, нагласио је да кад је у питању Милоје штетнији руководилац није дошао на чело Партије у Драгачеву, јер све што је радио чинио је да истакне себе.

– У општини ради око двеста активиста и не мо[же] се приписе[ти] има, али [ве]ћина, зат[о] листичк[и] Милоје п[о]стигао [у] тва, [у] школ[ама] од к[ој]ег [је] почео дер[ет]ству... Пор[ед] излагању, [ни]је сопствено ис[ка]тање. Само он је [ре]као нешто добро. Каж[е] ја, а знамо да [ни]је ски функционер [ни]је ни. [Ни]је кци[ја] не, а можда [ни]је

[Ни]је да се [ни]је но но[ви] лози за[ко]ључ[ак] ходно [ни]је ништва [ни]је са новим [ни]је том састанку [ни]је сова доноси о[ни]је вановићу изрек[ну]ће мера последње опо[мене] и да се истовремено искључи из састава Општинског комитета, а тиме и из састава Председништва и са функције секретара Председништва ОК СК Лучани.

Шта кажу радници?

Тиме на случај једног општинског партијског секретара није стављена тачка. Општински комитет је упутио једну, а затим и другу информацију основним организацијама СК у којој се детаљно и поступно информише чланство шта се све догађало протеклих месеци у редовном поступку изјашњавања на партијским форумима.

– Настојали смо – каже Радослав Јованчевић, председник ОК СК – да се статутарне, а то значи и крајње људске норме у овом случају испоштују. Овде, у ОК СК, била је за све време присутна

И партијске организације у Индустријском комбинату „Гуча“ прихватиле су оцене Општинског комитета. Петар Нешовановић додаје да је то ипак било расипање снага, уз толико озбиљнијих свакодневних производних проблема.

– Испада – каже он – да су други криви а не онај о коме је реч. За мене је интересантно због чега се Милоје није легалним путем жалио. Ако организација или партијски форум донесу оваквуодлуку постоји редован пут да се неко жали вишој инстанци. Сваки други начин не доноси ништа добро, одвлачи снагу СК у другом правцу и може довести до поделе. А нама је јединство ипак најважније.

хвалоспеве Милоју Стевановићу. Милоје у штампи саркастично изјављује како дисциплиновано ћути, док, уместо њега, говоре увек иста лица. Веома вешто, кажу у Комитету у Лучанима, штампа је „ауторизовала“ део Милојевог излагања, изостављајући управо онај део реченице у којој се говори да он једва чека озбиљније социјалне ломове. И док Милојеви истомишљеници добијају највећи део новинарског простора, легални партијски форуми и функционери су [ви]ше заобилажени или су као саговорници смисаоно искривљавани и подсмешљиво интерпре-

[Ја]ковић, изкомуниста, [на] седни[ци] [ја]ва[ју]ва [ја]тносом [ја]ном не[ка]кри[ва]ц“ због изјаве да се ради о „најтет[но]ије [ор]га[ни]ци Рељa, из [ни]је [ре]ги[ст]ро[ва]ла „Милоје [ни]је [ја]сан[а] [ја]дго-

[ја]ом у [ја]ени и [ја]рни, а [ја]ри. Оп[ја]а прави [ја]е реагује. [ја]пребацило [ја]на однос између Милоја и мене, а ја сам ипак о томе говорио на правом месту, на седници Општинског комитета. Слажем се [ја] израз **најштетнији** руководилац [ја]није адекватан, и у томе се слажем са Комитетом који је тим поводом упутио информацију основним организацијама. Био сам и сам револтиран Милојевим потцењивањем нашег скупа.

Шта о свему кажу партијски секретари и радници у два највећа колектива у општини – „Милану Благојевићу“ у Лучанима и Индустријском комбинату „Гуча“ у Гучи? Двојица од њих, Ратко Јоковић, секретар једне основне организације у „Милану Благојевићу“ и Петар Нешовановић, висококвалификовани радник Индустријског комбината „Гуча“, истичу да су веома изненађени понашањем свог партијског функционера Милоја Стевановића.

– Познајем Милоја – каже Јоковић – још из времена када је био омладински руководилац. Ценио сам га као

ilustrovani list
DUGA

ilustrovani list
broj 266
5–19. maj 1984.

Slučaj jednog partijskog sekretara

MILOJE, ZAISTA, NIJE SAM

REČ MILOJA STEVANOVIĆA, SEKRETARA OPŠTINSKOG KOMITETA SK LUČANA, NA KONFERENCIJI OMLADINE SRBIJE O MORALU PRIVUKLA JE VELIKU PAŽNJU JAVNOSTI. JOŠ VIŠE INTERESOVANJA POBUDILA JE INFORMACIJA DA JE ZBOG OVE DISKUSIJE MILOJE SMENJEN I KAŽNJEN. ŠTA O SVEMU KAŽU KOMUNISTI GUČE I DRAGAČEVA?

Priča o **Miloju Stevanoviću,** smenjenom i kažnjenom sekretaru Predsedništva OK SK Lučani počinje 24. novembra prošle godine u beogradskom Sava Centru. Održava se Konferencija omladine Srbije. Tema: **moral.** Naziv: **zašto ćutimo.** Veliki broj omladinaca, delegata, novinara, gostiju. Među ovima poslednjima je i Miloje, donedavno omladinski aktivista i član Republičke konferencije omladine Srbije.

Sednica ima neuobičajen tok. Nema klasičnog uvodnog izlaganja, nema pisanih referata. O nemoralu se govori otvoreno, pošteno, žestoko. I Miloje se javlja za reč. Najviše govori o kadrovskoj politici. Mladi ga nekoliko puta prekidaju aplauzom. Očigledno, dopada im se šta i kako govori jedan sekretar Komiteta. Već sutradan su novine pune citata iz Stevanovićevog izlaganja.

U Dragačevu, komunisti se ponose svojim »drugom Miloјem«. Za mnoge nije novost ono što je Stevanović govorio u Beogradu. Slično je govorio i na Međuopštinskoj konferenciji komunista Kraljeva. Tad su mu mnogi čestitali. Među njima i pojedini prisutni članovi CK SKS. Oni upućeniji znaju i **zašto** Miloje Stevanović, politikolog po struci, tako govori o kadrovskoj politici:

— Noćima sam studirao literaturu iz ove oblasti. Proučio sam 28 bibliografskih jedinica. Napravili smo analizu u našoj opštini. Njoj su prethodili razgovori u 58 organizacija sa 630 najodgovornijih ljudi u društveno-političkim organizacijama i samoupravnim organima. Na osnovu teorijskih i ovih empirijskih saznanja došao sam do ubedljivog zaključka: kadrovska politika nam je uzrok brojnih slabosti.

Međutim, nekih mesec dana po održavanju pomenute sednice o moralu, priča poprima neočekivan obrt. Predsedništvo MOK SK Kraljevo formira radnu grupu od pet članova »sa zadatkom da utvrdi sve potrebne činjenice za objektivnu ocenu ovog slučaja...«.

»ČOVEK BOLESNIH AMBICIJA«

Radna grupa vodi sa Milojem dva višečasovna razgovora. Tu je i stenogram onoga što je govorio na sednici RK [illegible]d njega se očekuje da [illegible]A« ali on »ne pokazuje samokritičnst i spremnost da koriguje svoje stavove«. Umesto toga »nudi tri vrste argumenata«:

a) empirijske, iz prakse (**rekli su:** Primeri iz prakse nisu dobri jer se njima sve može lako dokazati);

b) teorijske, pozivajući se na Marksa, Lenjina... (**rekli su:** To teoretisanje može tamo negde na tribini. Ne treba sve knjigama verovati...)

c) onda je počeo da citira odgovorne funkcionere, da se poziva na rasprave u organima SK... (**rekli su:** Mi sad ne razgovaramo o njima nego o tebi).

Radna grupa »utvrđuje« »sve potrebne činjenice za objektivnu cenu...« Između ostalog, zaključuje da Miloje Stevanović »nenaučnim i neprihvatljivim metodom uopštavanja pojedinačnih slučajeva, negativnih pojava i nedoslednosti dolazi do ocene da U NAŠEM DRUŠTVU NIŠTA NIJE DOBRO (podvukao — RR) i da su drastično ugrožene osnovne tekovine revolucije, pri čemu se služi neumesnim i uvredljivim terminima i asocijacijama u vezi sa kadrovima u našem društvu...«

Predsedništvo MOK SK Kraljevo usvaja ocene radne grupe i zaključuje da Miloje Stevanović ne može biti biran za sekretara Predsedništva OK SK u predstojećem izbornom peridu, kao i da mu treba izreći idejno-političku meru.

Predsedništvo i Opštinski komitet SK Lučani izjašnjavaju se i prihvataju zaključke Predsedništva MOK SK krajem januara. Komitet izriče Miloju Stevanoviću — OPOMENU. Dva dana kasnije ispostaviće se da »odluke nisu donete uz potrebnu većinu glasova«. Ceo »slučaj« ponovo se vraća na Predsedništvo i Komitet. Nova sednica OK SK održava se 6. februara. U diskusiji učestvuje i Miloje. Kasnije će u »Informaciji OK SK...« biti zapisano: »U svom podužem izlaganju on je uglavnom ponovio svoje uopštene ocene da u NAŠEM DRUŠTVENO-EKONOMSKOM I POLITIČKOM SISTEMU NIŠTA NIJE DOBRO«. (podvukao — RR). Na sednici »puni doprinos« svojom diskusijom daje Relja Janković, izvršni sekretar OK SK. Za razliku od ostalih članova Komiteta, on Stevanovića napada tvrdeći da »štetniji rukovodilac nije bio na čelu Partije u Dragačevu« i da je reč o »čoveku bolesnih ambicija utopizmu ili, možda neprijateljskoj delatnsti«.

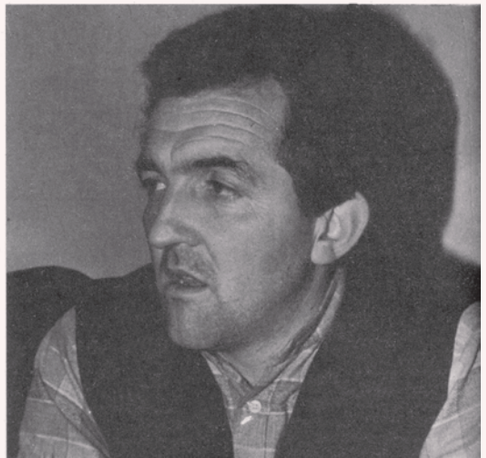

»Ćutim, ali se ne kajem«: Miloje Stevanović.

Posle pauze, u kojoj se sastalo Predsedništvo, usvojeni su ovi zaključci. Miloje Stevanović je smenjen sa funkcije sekretara Predsedništva, isključen iz OK SK (samim tim i iz Predsedništva) i izrečena mu je idejno-politička mera POSLEDNJE OPOMENE. Obrazloženje: »Ove dve odluke Komitet je doneo ocenjujući da je drug Miloje Stevanović idejno-politički odgovoran za delove svog izlaganja na RK SSO... Ovo izlaganje je na RAZLIČITE NAČINE interpretirano i korišćeno u sredstvima infomisanja i javnosti, uključujući i pokušaje zloupotrebe i manipulisanja. OK SK je ocenio da je drug Miloje Stevanović ODGOVORAN ŠTO JE STVORIO MOGUĆNOST TAKVIH INTERPRETACIJA I MANIPULACIJA,...«. (podvukao — RR).

KAZNA ZBOG ISTINE

Dakle, »krivica« Miloja Stevanovića je »jasna« i »dokazana«. Ovde je na »slučaj«, verovatno, trebalo staviti tačku. Preostalo je bilo još samo da OOSK prihvate »dokaze« sročene u »Informaciji za OO SK...«. Međutim, kad »Informacija« stigne »u bazu« njeni sastavljači shvatiće da, naime, osećam da ako ovako nastavimo da ćutimo u ovoj zemlji mora doći do ozbiljnijih socijalnih pojmova. I neka dođe! Revolucija će time dobiti novi impuls, i to je uostalom njena dijalektika i logika. Ali šta će biti sutra kad radnici krenu, što reče ovaj skojevac iz IMT-a, sa pajserima? Ako krenu — šta će biti ako nas ne bude među njima — ili pred njima (mislim na nas iz organa, iz rukovodstva)? Da li ćemo imati moralno pravo da budemo sa njima? I postavlja se još jedno ozbiljno pitanje — ko će to uloviti u mutnom? I dok mi kukavički ćutimo na pitanjima, na kojima će radnicima, svi su izgledi i za Revoluciju sva sreća, popucati trpila, dok mi ćutimo radi svaka ala i vrana, i kler i nacionalisti, i ko sve ne...«

»Mi smo u Lučanima izgradili stav da hoćemo demokratsku konkurenciju sposobnosti i najmanje dva kandidata za svaku funkciju. I znate koji su strahoviti otpori od umišljenih »otaca« u opštini, regionu, pa čak i u Republici! Zašto? Zato što oni koji misle da su uvek prvi, a ne žele da to izlože riziku provere, — zna se šta je njihov motiv... Mi smo svi pljeskali Titu kad se zalagao za dva ili više kandidata, ali kada dođemo, recimo, do mene, ili nekog drugog druga, a naročito kako idemo naviše, onda nalazimo različita objašnjenja. Jer, zna se, u trci u kojoj učestvuje samo jedan konj, on je uvek prvi, osim ako nije u pitanju takva draskela da ni solo hodom ne može da dođe do cilja! (Aplauz delegata) Nemojte, molim vas, ja se bojim da ne dobijem još jednu etiketu posle ovog aplauza...«

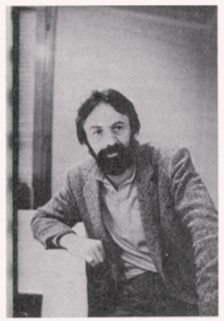

»Obračun zbog ranijih grehova«: Velimir Plazinić.

»Vratio sam knjižicu«: Radoslav Marković.

»Istina je ostala u Komitetu«: Ninoslava Protić.

»Samo stil sporan«: Slobodan Popović.

Šta je rekao Miloje na omladinskoj konferenciji

MALI I VELIKI DEMAGOZI

»Zar ne vidimo kako nam pred očima otkazuju ustavne funkcije pojedinih organa i društveno političkih organizacija? Jedna od tih funkcija je i javnost rada. Na tribinama Saveza komunista, Socijalističkog saveza, omladine, nema javne kontrole nosilaca političkih i drugih društvenih funkcija. Ta ustavna obaveza nije samo iščašena nego je, rekao bih, amputirana, obogaljena do kraja. Zar ne vidimo sklapanje brakova iz računa između političke birokratije i tehnobogova, što ima za posledicu to da nam ovaj ogroman institucionalizovan aparat, umesto primene ustavnih načela, igra onako kako, tatice kažu — i na nivou opštine, Republike i Federacije. To se dešava i u SUP-u, upravi, Službi društvenog knjigovodstva, pa čak i u pravosuđu. I neka niko, molim vas, ne misli da ja ove stvari govorim napamet, jer sam spreman da ponudim i konkretne argumente.«

»Vidite drugovi mi ćemo drvlje i kamenje na sekretara osnovne organizacije SK zato što je dopustio da mu tri demagoga podignu radnički savet i da probiju politiku raspodele. I slažem se treba na njega drvlje i kamenje. Ali postavljam pitanje, možemo li mi makar pesak i strugotine, ako ne drvlje i kamenje, na onog sekretara gore, što mu bajagi, Enver Hodža podigao kontrarevoluciju u zemlji?«

»Po cenu da ovde dobijem etiketu defetiste ili ko zna koju (jer nam se, inače unapred od velikih zvaničnika za kritiku bilo čega a naročito bilo koga-dele lekcije i etikete), želim da kažem jednu stvar koja me kao bivšeg omladinskog rukovodioca, čoveka i komunstu — muči. Naime, osećam da ako ovako nastavimo da ćutimo u ovoj zemlji mora doći do ozbiljnijih socijalnih pojmova. I neka dođe! Revolucija će time dobiti novi impuls, i to je uostalom njena dijalektika i logika. Ali šta će biti sutra kad radnici krenu, što reče ovaj skojevac iz IMT-a, sa pajserima? Ako krenu — šta će biti ako nas ne bude među njima — ili pred njima (mislim na nas iz organa, iz rukovodstva)? Da li ćemo imati moralno pravo da budemo sa njima? I postavlja se još jedno ozbiljno pitanje — ko će to uloviti u mutnom? I dok mi kukavički ćutimo na pitanjima, na kojima će radnicima, svi su izgledi i za Revoluciju sva sreća, popucati trpila, dok mi ćutimo radi svaka ala i vrana, i kler i nacionalisti, i ko sve ne...«

»Mi smo u Lučanima izgradili stav da hoćemo demokratsku konkurenciju sposobnosti i najmanje dva kandidata za svaku funkciju. I znate koji su strahoviti otpori od umišljenih »otaca« u opštini, regionu, pa čak i u Republici! Zašto? Zato što oni koji misle da su uvek prvi, a ne žele da to izlože riziku provere, — zna se šta je njihov motiv... Mi smo svi pljeskali Titu kad se zalagao za dva ili više kandidata, ali kada dođemo, recimo, do mene, ili nekog drugog druga, a naročito kako idemo naviše, onda nalazimo različita objašnjenja. Jer, zna se, u trci u kojoj učestvuje samo jedan konj, on je uvek prvi, osim ako nije u pitanju takva draskela da ni solo hodom ne može da dođe do cilja! (Aplauz delegata) Nemojte, molim vas, ja se bojim da ne dobijem još jednu etiketu posle ovog aplauza...«

kako reče izvršni sekretar OK u svojoj besedi, »Miloje Stevanović nije sam«.

U Gući i Lučanima, dva najveća mesta dragačevskog kraja, o »slučaju« razgovaramo sa dvadeset sagovornika.

Velimir Plazinić, šef mesne kancelarije MZ Goračići, sekretar OOSK:

— Naša partijska organizacija držala je sastanak nekoliko sati. Rekao sam, i ne samo ja, da je Miloje u pravu. Informaciju Komiteta nismo prihvatili, jer nije tačna. Tražili smo da nam se pošalje stenogram Milojeve diskusije. Komitet nam ne odgovara. U svemu ovome ima obračuna zbog Milojeve ranije aktivnosti, još iz vremena kad je bio pravobranilac samoupravljanja.

Slobodan Jolović, sekretar OOSK u »Voćar produktu«, delegat Društveno političkog veća Skupštine opštine, predsednik Komiteta za ONO i DSZ:

— Nije poštovan princip demokratskog centralizma, jer demokratije nije bilo. Nema javnosti u radu, nema borbe mišljenja, nema argumenata. Kako ja razumem, ovde demokratski centralizam hoće da svedu na slepu poslušnost. Rekao sam da je moja baba išla u crkvu i nije tražila bilo kakve argumente. Ona je verovala bogu, a ja i moji drugovi ne dozvoljavamo da nam od Partije prave crkvu.

Predrag Marković, šef knjigovodstva u upravi prihoda:

— Informacija Komiteta je štura i nejasna. Informisali smo se uglavnom iz štampe. Tražili smo stenogram da se uverimo sami da je Miloje rekao kako u ovom našem društvu ništa ne valja, pa kad na to naiđemo da prestanemo dalje sa čitanjem i da tražimo da se isključi iz SK, a ne da mu se izriče poslednja opomena.

Momčilo Đurović, radnik TRO »Drača — Guča«:

— Miloje je smenjen i kažnjen zato što nije ćutao, zato što je govorio istinu. Na žalost, članovi SK ne mogu ni da se informišu šta je zaista rekao, jer drugovi iz Komiteta ne daju potpunu informaciju. Makar mi se desilo isto što i Miloju, biću uz njega do kraja, jer ne mogu i neću da ćutim.

Marjan Đukić, upravnik pošte Guča, sekretar OOSK Guča II:

— To što je govorio u Beogradu na Konferenciji, Miloje je pre toga, čini mi se u oktobru, rekao i na MOK SK u Kraljevu. Tad su mu čestitali i neki članovi CK. A onda ovo... Miloje je u našoj OOSK, a nas niko nije pitao šta mislimo o njemu, što je statutarna obaveza. O njemu se izjašnjavala radna grupa, a OOSK je o svemu obaveštena kratko, šturom i netačnom informacijom. Zaključak organizacije je da nam se dostavi kompletan materijal potreban za rasprave, pa ako je Miloje Stevanović kriv da snosi odgovornost, a ako nije da snose oni koji su krivi. Nema dve istine. Moj je utisak da su se sa Milojem obračunali oni koji su navikli da rade šta hoće i kako hoće, a da za to nikome ne odgovaraju. Kad je on izabran na mesto sekretara Predsedništva OK SK partijsko članstvo je oživelo, počela je borba protiv mnogih nepravilnosti u našoj opštini, počelo je odgovornije ponašanje. U toj borbi na udaru su se našli i neki drugovi na funkcijama. Neki su i smenjeni. Ne želim da branim samo našeg bivšeg sekretara, ali svi smo ubeđeni da braneći njega branimo interes Partije. Zato hoćemo istinu.

TELEFON JE ZAZVONIO

Mišo Vasović, radnik »Elektrodistribucije«:

— Pre nego što je MOK sve pokrenuo, Miloja je 80 od 90 OOSK predložilo da ponovo bude sekretar Komiteta. Komitet je to razmatrao, ali je onda neko zvao telefonom i... Skinuli su našeg najboljeg komunistu. Završio sam regionalnu političku školu i ne plašim se

da kažem šta mislim jer me ne interesuje ni fotelja, ni položaj. U ovom slučaju pobedila je birokratija.

Radoslav Marković, radnik opštinskog sekretarijata za narodnu odbranu:

— Posle 12 godina partijskog staža, istupio sam iz SK. Direktan povod je neslaganje sa onima koji su odlučili da za Miloja Stevanovića nema mesta u Komitetu. Miloja izvanredno dobro poznajem. Često smo raspravljali o tome šta znači biti komunista. Nismo se slagali uvek. Tvrdio sam da imam utisak kako se ne isplati poturati leđa. On je govorio, da sam kukavica ako tako mislim i da mi nije mesto u SK. Sad, kad je došlo do ovoga, zaključio sam da ako za njega nema mesta u OK SK, a ubeđen sam da je od mene pošteniji, vredniji, hrabriji, obrazovaniji, bolji praktičar, onda za mene nema mesta u SK.

Slično je postupila i **Ninoslava Protić**, službenik »Drače«. Posle 29 godina članstva u SK vratila je knjižicu:

— Smatram da se društvo ogrešilo o Miloja Stevanovića. Potpuno se slažem sa onim što je govorio u Beogradu. Pokazao je doslednost čoveka i komuniste. Istina nije došla do nas. Ostala je u Komitetu.

Dolazimo u OK SK Lučane. Prvo nalazimo Dragana Matijaševića predsednika OK omladine. Pitamo ga kako je kod mladih primljena mera izrečena Miloju Stevanoviću.

— Sama mera je teško primljena. Kako neko reče, Miloje je beo sekretar u koga mladi imaju poverenje. A zvanično nismo raspravljali — čekamo zaključke RK SSO.

Prima nas i **Slobodan Komadinić**, novoizabrani sekretar Predsedništva. Razgovaramo.

Šta nam možete reći o samom postupku utvrđivanja odgovornosti Miloja Stevanovića?

— Vodili smo najdemokratskiju raspravu u konkretnom slučaju, uz učešće druga Miloja, vadeći delove izlaganja sa kojima se nismo složili.

Gde mislite da je Miloje grešio i griješi?

— Po mome, najveća je greška što nije rekao ništa afirmativno o tome šta smo sve postigli u posleratnom periodu. Govorio je samo o manjkavostima i negativnostima. One se svaki dan daju čuti na sednicama.

Zašto Komitet nije OOSK poslao stenogram Milojevog izlaganja i druge materijale?

— Objektivno, nije bilo dovoljno vremena — devedeset i nešto OOSK, što znači da bi taj materijal kružio jedno četiri meseca. OOSK bi nam se bavile nečim sporednijim u odnosu na, primera radi, realizaciju prolećne setve.

U »Informaciji« koju ste poslali osnovnim organizacijama stoji i da je Miloje Stevanović došao »do ocene da u našem društvu ništa nije dobro« a, uistinu, takvih ocena nema u njegovom istupanju?

— Znate šta, ne mogu se izvlačiti inserti iz celog izlaganja druga Miloja. U raspravi koju smo vodili, i drug Miloje se složio sa ocenama koje su date. Međutim, ostao je pri svojim stavovima. Ocenili smo da je izuzetno vredan, radan i pošten i da i dalje računamo na njega.

Neke OOSK tražile su opoziv ili izricanje drugih mera izvršnom sekretaru OK Relji Jankoviću zbog njegove ocene?

— Ta izjava izvršnog sekretara nije uticala na izjašnjavanje članova Komiteta. Predsedništvo je ocenilo da to ne stoji. I sam izvršni sekretar je rekao da u momentu nije našao adekvatan izraz O njegovoj odgovornosti će OOSK biti obaveštene na način na koji ih inače obaveštavamo, preko biltena. Bilo je tu par takvih zahteva, ako se ne varam — tri.

Pojedini sekretari stavljaju ozbiljno primedbe na ceo postupak. Kažu da nije poštovan Statut?

— Odmah da kažemo da nakon izricanja mera Miloju Stevanoviću imamo priliv članstva u SK. Zato zaključujemo da OK radi u duhu Statuta i Programa SKJ i na bazi programa osnovnih organizacija. Razgovarali ste sa sekretarima samo dve OOSK. Takvo mišljenje ne deli i ostalih 90.

Kažemo da svi sa kojima smo razgovarali uporno brane Milja Stevanovića. Tražim da nas uputi nekome od koga ćemo čuti i drugačije mišljenje Sekretar preporučuje da razgovaramo sa **Dragoljubom Kulaševićem**, sekretarom mesne zajednice i OOSK.

Prihvatamo preporuku. Dragoljuba Kulaševića nalazimo na radnom mestu. Kaže nam:

— Tražili smo potpunu informaciju od Komiteta i nismo je dobili. Nsimo se izjašnjavali, jer da bi neko o nečemu odlučivao mora imati potpunu informaciju. Konstatovali smo da ako je tačno da je drug Stevanović izjavio da u našem društvu ništa nije dobro da mu nije mesto u SK i da treba krivično da odgovara.

U Školskom centru »Dragačevski bataljon« u Guči sagovornik nam je **Slobodan Popović**, profesor matematike, član OK SK:

— Na prvom sastanku Komiteta rekao sam da mi se ceo postupak ne dopada. Raspravu smo vodili dva meseca posle Milojevog istupanja. Drugi su nam formirali radnu grupu, predlog mera... Ništa nije poteklo odavde. Nisam prihvatio ni obrazloženje, ni predlog mera. Izveštaj radne grupe je bled i neubedljiv. Miloje Stevanović nije demantovan. Sve se svodi na opasnost koja preti, zloupotrebu sredstava informisanja. Kad se sve sabere — zamera mu se na stilu.

Izvršnog sekretara OK SK **Relju Jankovića**, direktora RO »Drača«, ne nalazimo u radnoj organizaciji. Bio je na putu. Kasnije, po povratku u Beograd, uspostavljamo telefonsku vezu. Pitamo ga da li zaista misli o Stevanoviću sve ono što je rekao?

— Radi se o lapsusu — kaže Janković. — Umesto da kažem da će sve to imati najveće štete po našu sredinu, omaškom, rekao sam da je on najštetniji rukovodilac.

A ono da je neprijatelj?

— To nisam rekao i ne mislim da je neprijatelj. Rekao sam da ako neko vidi samo ono što je loše, onda se radi o neprijateljskoj delatnosti.

A da nije sam?

— To sam rekao zato što ima istomišljenike u Komitetu. Znate, sad je došlo do podeljenosti čak i u Predsedništvu Komiteta.

Od izvršnog sekretara saznajemo da je, u stvari, prava žrtva svega što se događalo upravo on. Novinari su loše preneli njegovu diskusiju pa je imao silne neprijatnosti. Bilo je i telefonskih poziva noću, pretnji. Relja Janković je tražio da ga Komitet zaštiti, da se objasni kako je pogrešio. Ali, Komitet se, kaže, poneo vrlo nekorektno, ćuti.

— O Miloju se pišu hvalospevi — nastavio je Janković. — Te kako je diplomirao sa visokom ocenom na Fakultetu političkih nauka, te kako je stradao, a niko od vas novinara ne pominje mene — da sam ekonomista, da sam deset godina bio profesor, da sam bio na vrlo odgovornim funkcijama, da sam nekad bio najbolji sportista Dragačeva da sam za Partiju uvek radio besplatno. Komitetu sam ponudio svoju ostavku, ali nije prihvaćena. Zbog svega što mi se događalo napisao sam žalbu Centralnom komitetu, ali su mi drugovi rekli da je ne šaljem. A ako su Stevanovića izbacili samo zbog moje diskusije — treba da ga rehabilituju.

»MORAM DA ĆUTIM«

Miloje Stevanović, posle svega, radi i — ćuti. Radi kao referent pravobranioca samoupravljanja. Ovaj posao mu nije ni malo stran jer je, pre nego što je izabran na funkciju sekretara Predsedništva OK, bio pravobranilac samoupravljanja. Zašto ćuti?

— Argumenti koje sam iznosio su odbačeni. Pripadam organizaciji u kojoj demokratski centralizam obavezuje. Pošto sam kažnjen zato što sam govorio — meni jedino preostaje da ćutim kako bi idejna mera postigla svoj vaspitni cilj — kaže Stevanović.

Posle svega — da li se možda kaje?

Ne bih mogao reći da se kajem. Sve što se dogodilo (smenjivanje, kažnjavanje, isključenje) boli. Međutim, ne kajem se jer je to što sam govorio rezultat mojih ubeđenja, mojih gledanja na neke probleme naše kadrovske politike. To sam javno govorio na Međuopštinskoj konferenciji SK, na sastancima Komiteta, na konferenciji omladine Srbije. Niko nema pravo da bude mandator istine. Ako u jednoj organizaciji većina kaže da »nije tako«, onda ja nemam pravo da insistiram kako »jeste tako«.

Kako je počelo sve to?

— Ja sam tu malo zbunjen, da ne kažem neinformisan. Možda je dobro da nikad ne saznam pravu istinu. Prvo mi je rečeno da je to »stav Predsedništva CK SK Srbije«. Pobunio sam se, tvrdeći da su pogažena moja statutarna prava, da sam morao da budem pozvan na tu sednicu. Onda su mi rekli da je to »stav drugova iz Predsedništva CK«, a treća verzija je da je moja diskusija »negativno ocenjena u CK«. Pod »CK« podrazumevam precizno definisanu instituciju Partije i možda je u tome nesporazum. Nego, vi mene opet vučete za jezik... Predlažem da mi ovo zaboravimo jer ima mnogo prečih stvari u ovom društvu kojima se treba baviti. A mene pustite da se popravljam ćuteći i radeći.

Kakva ironija! Miloje Stevanović, sekretar koji nije ćutao i koji je drugima govorio kako je dužnost komunista da ne ćute — popravlja se ćuteći!

— U nekim diskusijama objašnjavao sam da ima situacija u kojima čovek boreći se protiv oportunizma — i sam biva sateran u tor oportunizma — kaže Miloje.

Inače, neće da se žali na izrečene mere. To je »tvrdo rešio«.

— Neću, jer ne želim da svoju i tuđu energiju trošim na sporednim kolosecima.

Razgovarano sa Perom Damnjanovićem, bivšim predsednikom omladine Srbije. U novembru je predsedavao na pomenutoj sednici o moralu. Kaže:

— Sednica je počela i završila se u istom stilu i istom tonu. Miloje se samo uklopio u diskusiju koju smo vodili. To što je on rekao ne razlikuje se, u suštini, od onog što su pričali ljudi pre i posle njega. Mislim da se nije dovoljno pažljivo slušalo ono što je govorio. Kad se sve vrlo pažljivo pročita vidi se da su neke stvari izrečene vrlo precizno, pogođenim, ali jasnim stilom. Kao komunista, mislim da čitava ova stvar ne doprinosi onome zašta se vrlo zalažemo u SK — širenju mogućnosti za demokratski dijalog.

Na Republičkoj konferenciji SSO o moralu bilo je nekoliko stotina mladih. Smenjivanjem i kažnjavanjem Miloja Stevanovića, na izvestan način, i njima je dat odgovor na pitanje: ZAŠTO ĆUTIMO. Da li su ga shvatili?

Rade RADOVANOVIĆ
Snimio Srđan Nikolić

ilustrovani list
DUGA

ilustrovani list
broj 268
2–16. jun 1984.

DEBLJI KRAJ ZA ISTINU

Dok sam čitao odlomke iz rada radne grupe koja je ocenjivala „neprijateljsko delovanje sekretara Predsedništva OK SK Lučana, mislio sam da čitam „Grobnicu za Borisa Davidoviča".

„Hoće li sloboda umeti da peva kao što su sužnji pevali o njoj".

Mnogo je lakše zabraniti tuđe mišljenje nego odbraniti svoje. Povodom slučaja sada bivšeg partijskog sekretara Predsedništva OK SK Lučani je mnogo rečeno. Javnosti je već odavno poznato šta je rekao i kako je zbog toga prošao. Osvrnuo bi se samo na htenje radne grupe i predsedništvo MOK SK Kraljevo. Između ostalog od Miloja se očekuje da „PRIZNA" ali on „ne pokazuje samokritičnost i spremnost da koriguje svoje stavove. Umesto toga „nudi tri vrste argumenata".

a) empirijske, iz prakse (rekli su: Primeri iz prakse nisu dobri jer se njima sve može lako dokazati):

b) teorijske, pozivajući se na Marksa, Lenjina... (rekli su: To teorisanje može tamo negde na tribini. Ne treba sve knjigama verovati). (Lična primedba: „Na kojoj i kakvoj tribini se može pozivati na klasike marksizma kada na marksističkim ne može"?)

c) onda je počeo da citira odgovorne funkcionere, da se poziva na rasprave u organima SK... (rekli su: Mi sad ne razgovaramo o njima nego o tebi). Lična primedba: „Izgleda da bismo morali dobro da razmislimo i šta je drug Tito rekao, jer ako nas prozovu neće se uzimati u obzir da je to drug Tito rekao, nego će se govoriti o nama, a mi nećemo imati priliku da se na bilo koga pozovemo. Čitam odlomke iz rada radne grupe pa kao da čitam odlomke iz „Grobnice za Borisa Davidoviča", a ne o drugu Miloju koga znam i sa radnog mesta i sa ulice i kao člana OOSK Guča 2 kojoj smo zajedno pripadali u vreme dok je bio sekretar komiteta, kao komunistu koji je služio i služi za primer ogromnoj većini članova SK SO Lučani i poštenom građanstvu van članstva.

Tek sad kad je zahvaljujući novinama i radio emisiji poznato sve šta je drug Miloje rekao (jer i pored upornog insistiranja OOSK naše opštine nisu mogle da dobiju na uvid scenogram Milojevog govora) nikako mi nije jasno šta je drug Miloje trebalo da prizna. Posle samostalnog uvida u orginal stenograma u OK u kome nema baš ništa što nije već poznato najširoj javnosti to je još manje jasno. Jasno mi je samo da su bukvalno silovana demokratska pravila igre dok nisu postignuti ciljevi koji su bog zna gde dogovoreni.

I čemu svrha svake rasprave kad je rešeno sve unapred i tu se ništa ne može izmeniti. Miloje rekao istinu i izvukao debljи kraj. Izvršni sekretar Opštinskog komiteta kaže svašta ne prezajući ni od kleveta na račun Miloja i ništa. Rekao i postigao neke ciljeve u mutnom, sad poriče ili se delimično ograđuje bez ikakvih posledica.

Nisam kritizer, ali ako je drug izvršni sekretar za Miloja rekao da je neprijatelj i da u tome „nije sam", šta reći za sina izvršnog sekretara koji u hotelu „Zlatna truba" u Guči peva „Oj vojvodo Jankoviću" (vojvoda Janković je bio ubedljivo najzloglasniji četnički kolјaš ovog kraja), ili se u prepunom hotelu ističe gromoglasnim psovkama. Nisam kritizer pa neću da pitam da li je to od tate naučio. A taj isti tatica i slični njemu su članovi opštinskog komiteta proverenog pedigrea koji će za svakoga dati neprikoslovenu ocenu o moralno-političkoj podobnosti. Polazeći od njihovih kriterija sebe i slične meni bi unapred mogao da proglasim moralno-politički nepodobnim.

Primetio sam da su na sastancima naše OOSK u vreme kad je trebalo kazniti druga Miloja bili prisutni „mesni oci". Sad kad se situacija dosta razbistrila i kad je jasno da je Milojeva greška to što je bio ispred lokalne avangarde pa ga je trebalo konzervirati dok avangarda ne pristigne, „mesni sveci" imaju sto opravdanja i obrazloženja zašto ne prisustvuju sastancima OOSK. Očigledno je da je komitet prenaglio ili čak pogrešio u izricanju kazne drugu Miloju, ali verujem da komitet nikad neće naći za shodno da to prizna.

Mada se raspravama ništa ne postiže čovek se oseća pozvan da napada društvene nepravde i time dobija satisfakciju i potvrdu sopstvenog ljudskog postojanja. Jer ma u čijim rukama bila vlast moje je ljudsko pravo da se prema toj vlasti kritički odnosim. No sad kad praksa pokazuje šta biva sa pobornicima istine više nismo mutavi i zato ćutimo, a ćutanje je često najbolji odgovor.

Dušan BELOBRKOVIĆ
l.k. br. 12868 SUP Guča
Diplomirani socijalni radnik

ilustrovani list
DUGA

ilustrovani list
broj 269
16–30. juna 1984.

KAKO NASTAJU GREŠKE

(„Miloje, zaista, nije sam". DUGA, 5. maj)

Ovaj tekst namenjen je bio „Komunistu". Predstavlja reagovanje na članak Obrada Kovića **Kako nastaje „slučaj"**, objavljen u „Komunistu" od 18. maja 1984. Međutim, redakcija „Komunista" (izdanje za Srbiju) odbila je da ovo reagovanje objavi na stranicama svog lista.

Polazeći od činjenice da su moguća različita gledanja na određeni problem, ali da nije moguće postojanje dve istine o istom problemu, pokušaću da negiram samo neke od tvrdnji iznetih u tekstu objavljenom u „Komunistu".

Već u naslovu svog teksta urednik „Komunista" ObradKović konstatuje kako je „još jedan nepotreban slučaj" stvoren „uz 'pomoć' samog Miloja, njegovih istomišljenika i dela štampe". Zašto kada o SLUČAJU govori i sama „Informacija OK SK Lučani" namenjena članstvu u OO SK? Povrh toga, zaboravljajući sopstvenu tvrdnju,Ković piše: „Time na SLUČAJ jednog opštinskog partijskog sekretara nije stavljena tačka".

Ko hoće da vidi — jasno mu je. Slučaj nastaje od trenutka kad radna grupa MOK SK Kraljevo, a zatim i ostali, traže od Miloja Stevanovića da PRIZNA, da se pokaje, a on, umesto priznanja i pokajanja, nudi argumente. Svidali se ti argumenti nekome ili ne, tek smenjeni i kažnjeni sekretar OK SK Lučani, u svom izlaganju na sednici RK SSO Srbije ni jednog trenutka NE DOLAZI do ocene „DA U NAŠEM DRUŠTVU NIŠTA NIJE DOBRO". Takvu „ocenu" daj radna grupa, a nju usvajaju MOK i OK. U pomenutoj „Informaciji OK SK" „ocena" je ponovljena tri puta i to tako da ostavlja utisak kako je izrečena od strane Miloja Stevanovića. Zašto je to i kome bilo potrebno? Zašto je stenogram Milojevog govora za članove OK u Dragačevu imao tretman najstrože čuvane državne tajne? Zašto im je (još uvek) uskraćeno da se upoznaju sa sadržajem istupanja svog bivšeg sekretara? Zašto su se članovi OOSK izjašnjavali samo o posledicama a ne i uzrocima Milojevog istupanja?

Na sva ova (i mnoga druga pitanja) drugovi iz OK SK Lučani i MOK SK Kraljevo odgovore duguju, pre svega, članovima svojih OOSK, pa i široj javnosti. Tim pre što SLUČAJ, ipak, nisu stvorili ni Milojevi istomišljenici ni „deo štampe".

U tekstu **Kako nastaje „slučaj"**, kao jedan od ključnih dokaza Stevanovićeve „krivice" navodi se deo njegovog razmišljanja o mogućim socijalnim lomovima. Citiranje je nepotpuno pa samim tim i nekorektno. Stevanović je tu svoju misao završio ovako: „Ali, šta će biti sutra, kad radnici krenu, što reče ovaj skojevac iz IMT-a, sa pajserima. Ako krenu, šta će biti ako nas ne bude među njima ili pred njima (mislim na nas iz organa i rukovodstava)? Da li ćemo imati moralno pravo da budemo sa njima? I postavlja se još jedno ozbiljno pitanje — ko će to uloviti u mutnom? I dok mi kukavički ćutimo na pitanjima na kojima će radnicima, svi su izgledi, i za revoluciju sva sreća, popucati trpila, dok mi ćutimo, radi svaka ala i vrana, i kler i nacionalisti, i ko sve ne"...

Ovako, do kraja izneta misao znači nešto drugo nego tvrdnja podvučena u međunaslovu: JEDVA ČEKA SOCIJALNE LOMOVE

Radoslav Ivanović, predsednik OK SK Lučani, u pomenutom tekstu, između ostalog, kaže:

„... mi smo duboko ubeđeni da je drug Miloje — bivši sekretar OK SK Lučani bio u pravu. Na žalost, oni koje je on kritikovao i dalje uživaju blagodeti svojih položaja (i privilegija!) a oni koji su izdejstvovali njegovo smenjivanje i kažnjavanje još uvek igraju u kolu konformizma i oportunizma. Mi verujemo u javnost rada, mi verujemo u više organe SKJ, mi se iskreno nadamo, očekujemo i tražimo da se ova nepravda ispravi... Istovremeno želimo javno reći da delimo mišljenje sa drugom Milojem, pa ako njega kao odanog komunistu neće rehabilitovati, neka i nas kazne".

Među potpisnicima ovakvog mišljenja (poslatog listovima koji su o SLUČAJU pisali) nalazi se i 11 (jedanaest) sekretara OOSK, 13 (trinaest) predsednika OOSS, OOSSO, MZ, RS..., 3 (tri) člana SUBNORa...

Da li su svi oni (i mnogi drugi u Dragačevu) samo „nekoliko pojedinaca", kako bi predsednik Jovančević rekao, koji, „uz pomoć pristrasnog načina pisanja nekih listova" ciljaju „ka stvaranju otpora Opštinskom komitetu, a time i ka nejedinstvu u ovoj opštinskoj organizaciji SK".

Drugovi iz OK SK Lučani žale se u tekstu **Kako nastaje „slučaj"** da „dok Milojevi istomišljenici dobijaju najveći deo novinskog prostora, legalni partijski forumi i funkcioneri su najčešće zaobilaženi ili su kao sagovornici smisaono iskrivljavani i podsmešljivo interpretirani".

Čemu žalopojke? Zašto drugovi iz Komiteta ne iznesu koji to novinari i koji listovi tako [illegible] Kada sam bio u Guči i pripremajući radio emisiju „ŽAŠTO?" (SLUČAJ [illegible]ĆA), odnosno ZAIčen u [illegible]rao [illegible]

[illegible] i sredstvima informisanja i javnosti, uključujući i pokušaje zloupotrebe i manipulisanja. OK SK je ocenio da je drug Miloje Stevanović ODGOVORAN ŠTO JE STVORIO MOGUĆNOST TAKVIH INTERPRETACIJA I MANIPULACIJA" (podvukao — RR).

Ako i jeste ljudski grešiti — komunistički greške ne priliči. Upravo zbog toga, sa gorčinom izrečenim bivšem sekretaru OK SK Lučani, ne može se mnogi komunisti Dragačeva. Iz istih razloga, kao član Saveza komunista, ispisao sam i ove redove.

Rade Radovanović
novinar Beograd

O Relji Jankoviću u Dragačevu malo ko misli lepo. O njegovim sinovima još manje. Doduše, u pismu upućenom dole potpisanom, izvršni sekretar OK SK Lučani, ograđuje se i od svojih sinova, ali ne propušta priliku da, kao i u tekstu u „Komunistu", ne vrati uvredama onima koji su „najčešći sagovornici u sredstvima informisanja". Pravo je urednika Kovića da u svom tekstu prostora da koliko i kome hoće ali mislim da bi OK SK Lučani morao konačno da razjasni nejasno u vezi sa svojim izvršnim sekretarom. To traže i neke od OOSK u Dragačevu.

U tekstu **Kako nastaje „slučaj"** kolegaKović ističe kako je razgovarao sa radnicima „dva najveća kolektiva u opštini". Ako je tako, kolega Koviću, zašto niste izneli mišljenje radnika, jer „dvojica od njih", Ratko Joković, sekretar jedne osnovne organizacije u „Milanu Blagojeviću" i Petar Nešovanović visokokvalifikovani radnik Industrijskog kombinata „Guča" — NISU RADNICI. Joković je pravnik, a Nešovanović, sadašnji potpredsednik Skupštine opštine Lučani, rukovodilac održavanja u svojoj RO. Naravno, to što njih dvojica nisu radnici ne osporava njihovo mišljenje ali osporava tvrdnju da to „KAŽU RADNICI".

I površna analiza pokazala bi kako je načinjeno više grešaka u postupku utvrđivanja odgovornosti za javni istup Miloja Stevanovića. U već pominjanoj „Informaciji" OK SK Lučani piše da je Miloje Stevanović smenjen, isključen i kažnjen zato što je njegovo istupanje na sednici RK SSO „na različite načine interpretirano i korišćeno".

лист омладине србије број 555 2. фебруар 1986. цена 70 динара
НОВ

лист омладине србије
број 555
2. фебруар 1986.

лучани

МИЛОЈЕ СЕ ВРАЋА У ДЕМОКРАТИЈУ

Основне партијске организације у општини Лучани за 43 места у ОК СК предложиле су 103 кандидата од којих је 48 ушло у поступак за избор у Комитет. Као пример демократичности „Експрес политика" наводи да је у шест ОО СК за члана Комитета предложен **Милоје Стевановић,** бивши секретар Комитета који је смењен пре три године, после беседе коју је одржао на седници РК ССО Србије посвећеној моралу. Тада је Милоје рекао да ће, уколико се и даље буде ћутало, у земљи морати да дође до озбиљних поремећаја и при том се запитао хоће ли руководиоци имати право да буду са радницима, ако они, не дај боже, крену (радници – не руководиоци).

То је рекао и заћутао. Све новине су писале о смењивању у Лучанима, али у јавности није остао утисак да је то био чин демократског у централизму. Тачније, Председништво Међуопштинске конференције СК Краљево одлучило је да Милоје не може бити поново биран на функцију секретара и да му је потребно изрећи идејну меру. И реч се збн.

Сада се Милоје поново враћа у демократију, и то чак као илустрација начела да сваки члан СК „има право да бира и буде биран"... И шта ту има посебно значајно што је чак и друг Стевановић предложен када он има право да као и **сваки** други члан СК буде предложен? **Ваљда** се хтело рећи да демократија опрашта и својим посрнулим учесницима тиме што им дозвољава да јој се поново придруже?

Међутим, нејасно је докле је Милоје Стевановић догурао у овом изборно-демократском кругу. Јер, није речено да ли је на списку оних 48 кандидата, или је за сада само поново стекао право да буде предложен, а за право да буде биран још увек важи одлука вишег органа од пре три године. Ако није сада за бирање, постоји могућност да то буде за две године. (Под условом да му се нешто не омакне као прошли пут.) А ако је сада не смао предложен, већ и прихваћен за бирање, онда се пре три године омакло неком другом. На срећу, није и сада.

Драган Бисенић

лист младих србије
број 533
23. јул 1985.

■ демократске навике

КАНДИДАТ ЗА ДВА ПОЈАШЊЕЊА

Већина београдских дневних листова пренела је, почетком прошле недеље, у целини онај део излагања **Драгослава Марковића,** члана Председништва ЦК СКЈ, из расправе о припремама за предстојеће изборе, вођене на седници Председништва ЦК СК Србије одржаној 11. јула. Исти ти листови већ су, у извештајима са поменуте седнице, пренели суштину Марковићевог излагања у коме се он залаже за „пун демократизам у процесу кандидовања и, у принципу — за сваку функцију један кандидат, нарочито Савеза комуниста".

Не желећи поново да улазимо у коментар Марковићевог мишљења, морамо, ипак, да укажемо на, код високих друштвено-политичких радника, све чешћу појаву јавних „појашњења" својих ставова. Скоро се то десило и **Стипи Шувару** када се у новинама појавила његова фамозна изјава о томе како би чета војника средила немирне књижевнике. Не закључујући ништа посебно, подсећамо да је Драгослав Марковић пре непуне три године већ објашњавао шта је заправо мислио када је говорио о, по њему, појавама претварања средстава јавног информисања у политичког партнера Савезу комуниста, а такође и о „критеријумима" за одређивање које информације јесу а које нису за јавност.

О чему се ради? О томе да се многобројне повластице које уживају наши највиши друштвено-политички радници лагано, чини нам се, шире и на средства јавног информисања. Таквим потезима они само доприносе ширењу већ доста „популарног" мишљења о јачању монопола на информације који уживају „неки уважени другови".

Исправке су потребне, то је јасно, али не можемо а да не подсетимо на оне бројне случајеве „из живота" када су анатемисани невини људи због тога што се неким званичницима није допала њихова јавно изговорена реч. Конкретно, да ли би **Милоје Стевановић** из Лучана имао приликy да појасни своје оштре ставове из излагања на Конференцији РК ССО Србије о моралу, као што ту могућност „појашњавања" имају неки далеко утицајнији? И, да ли би Милоје у том случају боље прошао него што јесте? Чини нам се да многобројним „великим чуварима социјализма и демократије" тада није на памет падало да Милоју, и многим другим који слично прођуше, пруже шансу да себе „појасне" (ако су то ови, уопште, и хтели!). Наравно, у једном развијеном демократском друштву какво је наше, таква шанса им је пружена али то се није звало „појашњење", већ само „покајање"...

Мирослав Кос

ЧАЧАНСКИ ГЛАС
ЛИСТ СОЦИЈАЛИСТИЧКОГ САВЕЗА РАДНОГ НАРОДА

година LVII број 18–19
1. мај 1989

ЗАШТО ЋУТИМО И ЗАШТО СМО ЋУТАЛИ: МИЛОЈЕ СТЕВАНОВИЋ ПЕТ ГОДИНА ПОСЛЕ

СТУКАЧ ЗА ИСТИНУ И – ХРАБРЕ

Као друштво још нисмо спремни да јавно говоримо о људима који су у ближој или даљој прошлости искорачили испред времена. Многе су догађаји потврдили, али ми им нисмо признали — истину. О рехабилитацији људи којима је време „залепило" етикете јер етика, дисидената, националиста, разбијача јединства, јавно се не говори још, иако процес демократизације тече. Они су отрпели шамар револуције преточен у разне политичке структуре и форуме, недодирљиве врхове и људе... Да ли је сада време да им се каже да су били у праву? Има ли наде за људе које је „убила прејака реч", који су страсно бринули за тековине револуције, судбину народа, за прогрес, будућност земље?... За људе какав је, у овом нашем простору, био Милоје Стевановић, бивши секретар Општинског комитета СК у Лучанима, смењен 7. фебруара 1984. године зато што је неколико месеци раније, на једној омладинској трибини у Београду, отворено говорио о политичком моралу и — „Зашто ћутимо?"

Као друштво још нисмо спремни да јавно говоримо о људима који су у ближој или даљој прошлости искорачили испред времена. Многе су догађаји потврдили, али ми их нисмо признали — истину. О рехабилитацији људи којима је време „залепило" етикете јер етика, дисидената, националиста, разбијача јединства, јавно се не говори још, иако процес демократизације тече. Они су отрпели шамар револуције преточен у разне политичке структуре и форуме, недодирљиве врхове и људе... Да ли је сада време да им се каже да су били у праву? Има ли наде за људе које је „убила прејака реч", који су страсно бринули за тековине револуције, судбину народа, за прогрес, будућност земље?... За људе какав је, у овом нашем простору, био Милоје Стевановић, бивши секретар Општинског комитета СК у Лучанима, смењен 7. фебруара 1984. године зато што је неколико месеци раније, на једној омладинској трибини у Београду, отворено говорио о политичком моралу и — „Зашто ћутимо?"

О Милоју Стевановићу разговарали смо почетком године комунисти Гуче, основне организације ООК „Гуча". Цитирамо „Чачански глас", 1. јануар 1989. „Од Општинског комитета СК се тражи да преиспита одлуку истог свог органа из фебруара 1984. године о кањивању и смењивању Милоја Стевановића, тадашњег секретара Председништва Комитета, јер се потврдило да су залагања и ставови које је Стевановић изнио на јавној расправи у Републичкој конференцији ССО Србије, који су и били узрок смењивања, данас саставни део политичке акције ЦК Србије".

У марту нас је све Милоје подсетио на себе писмом које је дејаковцу на радио-таласима, писмом из срца пријатељу Јанку, Словенцу. Писано у глуво доба ноћи, после збивања у Цанкарјевом дому у Љубљани, писмо-молитва да Митја не забрави Катарину и да се не разгради њихово пријатељство и сва пријатељства словеначког и српског народа.

У нашу редакцију стигло је 21. марта писмо Митје Драмлића из Београда. Витомир каже: „Време је да се сетимо Милоја Стевановића, бившег секретара ОК СК Лучани, политног и успешног младог човека, који је учинио прве [illegible] и омладини застор, а то је — јер[illegible]

— За љубав вербализма и комформизма ми жмуримо пред неким нињицима — усудио се да каже јавно Стевановић — што се ни авангардни омладинској организацији не смеш догодити, уколико не желе да их догађаји прегазе. Тврдим, врло одговорно, да смо у кадровској политици пробрали аршине. Да водимо неку киваву папирнату, резолуцијску кадровску политику, без трунке идејно-политичке борбе. И, договарали смо дотле да нам више борба, сукоби, није потребна, већ је потребно објавити рат за реафирмацију принципа кадровске политике.

Блокада Устава

— Зар не видимо како нам пред очима отказују уставне функције појединих органа и друштвено-политичких организација? Једна од таквих функција је и јавност у раду? На трибинама Савеза комуниста, Социјалистичког савеза, омладине, нема јавне контроле носилаца политичких и других друштвених функција. Та уставна обавеза није само ишчезла, него је, рекао бих амнутирана, избегавана до краја. Зар не видимо скалавање брака на рачуна измену политичке бирократије и техно-богова, што има за последицу да нам овај огроман институционални апарат уместо примене уставних начела — игра како „тати цр" кажу и на нивоу општине, Републике и Федерације. То се дешава и у СУП-у, управи, Служби друштвеног књиговодства, па чак и у правосуђу"...

То је 24. новембра на јавном скупу о политичком моралу казао секретар Председништва ОК СК Лучана Милоје Стевановић. Забринут за будућност, за стање на Косову, за судбину генерација пред којом је говорио.

Људи из „првог" и „другог" реда

— Иронија је, другови, уставни принцип који говори да је радничка класа на власти. Сматам је у поједним ситуацијама и уставни принцип да рад и резултати рада обезбеђују материјални и друштвени положај човека, као и неке друге ствари. Зна се да у овој земљи постоје закони по којима неко може да ради и по шест година, а да има примања као да ради врло одговорно посао. Зна се и да неко мора продавати своје здравље у ексклузи за мале паре, а да неко други може да продаје јалове фразе по овој земљи, за велике привилегије, почев од стана, преко дечијих дневница, преко „мерцедеса" и чопора горила око себе, до јефтиног летовања на Брионима. На жалост ни неки омладински кадрови нису имуни на све те бирократске лакоће.

— Хтео бих да кажем, што идемо даље у друштвеној хијерархији, ситуација је све гора. Појашњавања и све више објашњ[illegible]

ма?!... (мислим на нас из органа, из руководства). Да ли ћемо имати морално право да будемо с њима? И поставља се још једно озбиљно питање — ко ће то ловити у мутном? И, док ми кукавички питамо на питања на која нам не одговара, сви са стране, сви у изгледи и за револуцију сва срећа, попуцати трпила, док ми ћутимо — ради свака ала и врана, и клер, и национа-листи, и ко све не...

Ове речи изрекао је секретар једног Комитета. Звона за узбуну зазвонила су одмах после седнице. Али, прослеђена су бази, прво Међуопштинској конференцији СК региона Краљево, онда је по закључима свог форурума деловао Општински комитет у Лучанима, а по закључима обе „више инстанце" играле су, мада нерадо, основне организације СК Драгачева. Зашто ћутимо? Свима је после Милојевог „случаја" било јасно. Он је рекао:

— Ми се само декларишемо, а у ствари нећемо демократску конкуренцију кадрова. Ми смо у Лучанима изградили став да хоћемо демократску конкуренцију кадрова и најмање два кандидата за сваку функцију. И, знате ли како су то страховити отпори, били од умишљених „отаца" у општини, региону чак и у Републици. Зашто? Зато што они који мисле да су увек први, а не желе да то изађу ризику провере — зна се шта је њихов мотив... Ми смо сви пљескали Титу кад се залагао за два или више кандидата; али кад дође, рецимо до мене, или неког другог друга, а начутио ако идемо навише, онда налазимо препрека обијешења. Јер, зна се, у трци у којој учествује само један коњ, он је увек прави, осим ако је у питању таква драскела да ни сопо ходом не може да дође до

Ко је Милоје Стевановић?

За Милоја Стевановић је дејаковано може рећи да је човек који је надао изнад времена, да је то 1983. године претекао догађаје.

Родио је при четрдесет година у Горачићима. Завршио је са високом оценом Факултет политичких наука. Неколико година је обављао функције секретара Председништва ОК СК Лучана и члана Председништва Конференције Социјалистичког савеза радног народа. Председник Општинског комитета СК у Лучанима био је двогодишњи председник Општинске конференције Социјалистичког савеза радног народа, а у мандатном периоду 1982–1984. године, одмах на шест година, [illegible]

Закључци обезбеђују мир!

На једној страни је мишљење комуниста из базе, на другој закључци више инстанце. Од основних организација се тражи да „прихвате закључке ради очувања јединства" и да се „онога непотребно" не потребно". Заобићемо је мишљење многих средина, чак и ОО СК Гуча И, Милоје Стевановић, који је по статуту једина мородавеза да изрече оцену свом члану, а ОО СК тражи строжи став. Истина је, међутим, остала у Комитету...

Општински комитет два пута гласа: први пут на предлог свог Председништва, Стевановић остаје на функцији до краја мандата и кањивања се само — опомиње. После се конституира да за овај предлог није било довољно гласова (да је у међувремену нешто заиста[illegible] фронтом и изразио неслагање? Поступак

невериће. О Милоју се говори као о комунисти „који је поверовао у своју партију, који је красе изузетне особине, неокаљана радна енергија, јасноћа поштења, принципијелност, истинољубивост"... „Закључујем Милојеву доприносу до сада у унапређивању активности ОО СК на решавању животних проблема".

Милоје Стевановић: Био бих срећнији да нисам био у праву

Стварно и могуће

Постављамо Милоју Стевановићу питање — каква је његов поглед унатраг? Је ли могуће рехабилитација?

— То је немогуће и непотребно. Немогуће, јер упркос демократизацији која заживљава, још нисмо кадри да признамо своје грехе. А непотребно, јер мени је идејно-политичка мера изборена од стране официјелног партијског органа. Осим тога, зар је за нас поцрт битан појединац попут мене? Ја сам средњак био да се о рехабилитацији као демократском и моралном чину у СК изграђује принципијелни ставови и да се рехабилитују пре свега, они људи који су за нас поткрет учинили много. А таквих је на стотине: Авда Кумбеља, Шогра, Жанко... Наша је брука, по мом мишљењу, што горостасни људи, који су, сасвим је извесно, све нас надживели, као Добрица Ћосић, на пример, само зато што су дали дали од нас, чак и у политичкој немоћности. Умете сада „Стварно и могуће", прочитате тај документ из 1968. године — сећам се Добрице Ћосић је надахнуто све нас за две деценије.

Зашто смо, по вашем мишљењу, дошли дотле где смо сада?

— Основни узрок је у бирократији, мислим у бољу бирократију — каже Милоје Стевановић данас, са временске дистанце од пет година. — Бирократа је експерт за „светска отварања". Биркократа „тутиранда". Код мене у Драгачеву има реч — „стукач". То је жртва за воза која истрчава напред. Ако се врати — нисте никата. Ако и даље напред, онда се потеку другу методу: опљуне се етикета и залепи на чело, онда отвара оцењено и вичи „Држ" то непријатељ". А куда повторна каваја да покажа на ту оцењеног се нема годишама. Он има репрезу и данас у „случају" факултетског професора Немада Кесмановића из Сарајева.

Закључци обезбеђују мир!

На једној страни је мишљење комуниста из базе, на другој закључци више инстанце. Од основних организација се тражи да „прихвате закључке ради очувања јединства" и да се „онога непотребно" не потребно". Заобићемо је мишљење многих средина, чак и ОО СК Гуча И, Милоје Стевановић, који је по статуту једина мородавеза да изрече оцену свом члану, а ОО СК тражи строжи став. Истина је, међутим, остала у Комитету...

Општински комитет два пута гласа: први пут на предлог свог Председништва, Стевановић остаје на функцији до краја мандата и кањивања се само — опомиње. После се конституира да за овај предлог није било довољно гласова (да је у међувремену нешто заиста[illegible] фронтом и изразио неслагање? Поступак

ЧАЧАНСКИ ГЛАС
ЛИСТ СОЦИЈАЛИСТИЧКОГ САВЕЗА РАДНОГ НАРОДА

година LVII број 20
11. мај 1989.

РЕАГОВАЊА НА ТЕКСТ ДАНИЦЕ ОТАШЕВИЋ „СТУКАЧ ЗА ИСТИНУ И ХРАБРЕ“ ОД 1. МАЈА 1989.

ТРИ ПИТАЊА КОМИТЕТУ

Друже уредниче,

Дирнути смо и истовремено захвални на напред поменути текст који нам враћа веру да је пут до истине достижан иако је тежак.

Комунисти наше основне организације СК-а нису ни пре пет година прихватили информацију Општинског комитета нити одлуке о кажњавању и смењивању Милоја Стевановића. Највећа неправда која је тада учињена је чињеница да стенограм Милојевог говора није достављен основним организацијама, а од њих се тражила слепа послушност да прихвате парадоксалну одлуку о смењивању и кажњавању.

Данас смо захваљујући вашем и нашем листу још једном потврдили да је Милојево залагање било принципијално и на месту, те да је од хајке која је према њему била примењена, учињена велика неправда и друштвена штета. Јер његове тадашње акције и залагања били су на курсу који је данас саставни део политичке акције свих прогресивних снага у СР Србији. Од те хајке користи су имали само „хајкачи“ — могли су и даље да уживају у својим привилегијама и чувају статус — кво.

То је био разлог да смо прошле године тражили од ОК да преиспита своју одлуку о кажњавању Милоја Стевановића.

На жалост, Општински комитет СК Лучани до данашњег дана ништа није предузео по тој нашој иницијативи иако је председник Слободан Командинић присуствовао састанку наше ОО. Затим је одржан заједнички састанак ООСК и ОК и тада је дато обећање да ће Комитет то питање разматрати. По обичају — „обећање лудом радовање“. Још једном смо обманути и наша иницијатива стоји тамо где је нисмо послали. Вероватно председник Комитета уображава да је он Комитет и зато користимо прилику да преко вашег и нашег листа упутимо три питања.

1. Коме је користила штета која је неправдом нанета Милоју Стевановићу 1984. године?
2. Зар није часно, људски, достојанствено, после пет година, кад је пракса показала исправност његових излагања — то поштено признати?!
3. Хоће ли и остале наше иницијативе (расправа о уставним променама, самоуправно организовање, образовање једне ОО СК у „Воћар-продукт“-у) остати у фиоци председника комитета, поред свих других иницијатива из — базе.

ЧЛАНОВИ ООСК-а
ООК-а „ГУЧА“

Писмо Милоју Стевановићу

Био сам један од оних који су 1984. године сматрали да си у праву за све што си рекао. Драго ми је да се поново пише о теби. Али, мало ми засмета она реченица: „...Отишао је у родне Горачиће, купио пар пчела, козу, почео да прави кућицу, копа...“ Да ли је баш тако? Чињеница је да те је званична политика дискредитовала, али је и чињеница да те није дискредитовало твоје Драгачево до те мере да би морао чувати козе. Напротив, Драгачево ти је пружило прилику да докажеш да си у праву. Био си руководилац „Слоге“, и, како стоји у тексту, „спасао је за годину дана да не стави кључ у браву.“ Ти би био и остао на висини онога што си рекао у „Сава-центру“ да си остао и у борби истрајао у твом Драгачеву, да си ту „Слогу“, као врло способан руководилац, развио из радионице у фабрику (што је Драгачеву и потребно). То би био једини и прави аргумент који би потврдио твоје ставове. А ти си, као и многи које си критиковао оштро, из свега нашао излаз у томе што си отишао у другу средину, па још и у банку где, чини ми се, не треба много засукивати рукаве. А и не заборави, било је још умних Драгачеваца који су своју памет желели да верификују факултетском дипломом, али им материјалне могућности то нису дозвољавале. А тебе је и ту твоје Драгачево ставило у прве редове, био си стипендиста општине у време када су стипендије за многе биле само пуста жеља. Твоји проблеми су увек и брзо решавани — твоја супруга, иако има најсуфицитарније занимање у овој земљи, брзо је добијала запослење у Београду, Гучи, Чачку, већ како зажели и где зажели. А све зарад твоје памети која је Драгачеву била потребна.

Можда је понекада боље ћутати до краја.

Павле Милекић
Лучани
л.к. бр. 76825

„СТУКАЧ ЗА ИСТИНУ И ХРАБРЕ“ ВРАЋА ВЕРУ У НОВИНАРСТВО

Време показује свачија дела

Дозволите ми у првом реду да вам честитам на залагању за истину у вашем тексту „Стукач за истину и — храбре“ објављеном у прошлом броју „Чачанског гласа“. Истинитост вашег текста ја не желим потврђивати, јер је она очигледна. Међутим, осећам потребу да као човек реагујем на тај текст, пре свега ради сопственог достојанства, а и ради читалаца како не би извели закључак да су сви људи и комунисти Драгачева били послушни у случају друга Милоја.

Ја лично никада нисам пристао на такву непринципијелну и неправедну одлуку. У Општинском комитету у Лучанима ми је била припремљена идејно-политичка мера за непослушност.

Био сам у време „обрачуна“ са Милојем Стевановићем, секретар ОО СК ООК „Гуча“, једне од неколико организација које никада нису прихватиле Информацију ОК нити се помириле са закључцима. Када је на наредном састанку наше ОО СК дошао тадашњи председник Комитета Радослав Јованчевић, рекли смо му после његове опортунистичке дискусије и фразерског образложења, да нам нису потребни људи на функцијама попут њега који неће „истрчавати пред руду“, већ управо људи који иду испред времена.

Јавно сам тада рекао (могу вам пружити и материјалне доказе) да у случају Милоја Стевановића „није поштован принцип демократског централизма, јер демократије није било. Нема јавности, нема борбе мишљења, нема аргумената. Како ја разумем овде демократски централизам хоће да сведу на слепу послушност“. Рекао сам тада и да је моја баба ишла у цркву и није тражила било какве аргументе. Она је веровала, а ја и моји другови не дозвољавамо да нам од Партије праве цркву.

Молим вас, да ме истине ради, не сврстате у „хор“ са онима који су басовали у Дражиној кадровској политици и њеном солисти Момчилу Вићентијевићу (и за једног и за другог су комунисти и народ СР Србије рекли довољно, па је непотребно да и ја то чиним).

Контактирајући са народом и комунистима (не мислим на формалне чланове СК) Драгачева убеђен сам да друг Милоје остаје у успомени доследног, искреног и упорног борца за идеале. Зато сматрам да није „пех“ Милојев што је запевао пре зоре, него је „пех“ моћних појединаца у Драгачеву, да цитирам Милоја из вашег текста, који су „као крдо полтрона навалили да покажу своју послушност и верност“. Тај њихов „пех“ ће ускоро време показати. Није, уосталом, Милоје ни први ни последњи који је кукавички изетикетиран и отписан „ради очувања мртвог мора“ у овим нашим просторима. Полтрони и послушни су навикли да аплаудирају минулој политици (али и свакој другој), зато и није чудо што су се тада тако поданички и понашали. У новој политици способних и прогресивних они се не сналазе, па, опет, није чудо што се данас овако понашају.

У нади да ћете ово моје скромно реаговање објавити (могао сам и морао рећи много више, али могу вам причинити непријатности) другарски вас поздрављам.

Слободан Јоловић,
лична карта бр. 3061
Гуча

Кажњен због истине

Поштована другарице Данице,

Вашим текстом „Стукач за истину и храбре“ истина је најзад изашла на светло дана. Тој истини ваља додати још неке истине.

Огроман број људи у Драгачеву је са огорчењем прихватио политичку ломачу над Милојем Стевановић.

Ја сам заједно са још 47 људи (међу њима је 11 секретара ОО СК, 3 заменика секретара ООСК, 13 председника ОО Савеза синдиката, омладине, месних заједница, радничких савета и зборова радника, као и највиших органа у ДПЗ, 3 члана СУБНОР-а, 3 полазника регионалне политичке школе СКС Краљево и тд.) потписао писмо које смо упутили главним и одговорним уредницима листова у СР Србији. Фотокопију тог писма вам достављам у прилогу са молбом да ми исту као неизбрисиву и незаборавну успомену из моје „чворновате“ политичке каријере вратите.

Коме смо писали?

Комунистима-главним и одговорним уредницима листова чији су оснивачи организоване социјалистичке снаге!

Зашто смо писали?

Због истине и правде јер смо знали да нам се сервира неистина!

И шта нам се догодило?

Председник ОК СК Радослав Јованчевић и његови сарадници нас позивају на појединачна и групна саслушања! захтев ООСК да утврде нашу одговорност (радило се о мени и још неколико мојих другова који нису ћутали).

Резултат:

Кажњен сам идејно-политичком мером!

Зашто сам кажњен?

Зато што смо се залагали да се објави истина и правда.

Захвални смо вам на тексту јер је допринос истини и правди, јер ће људи сада схватити у чему је био наш „грех“ и зашто су прогоњени партијски секретари најактивнијих ООСК.

Никола Броћић

КАКО СМО РАДИЛИ — ТАКО НАМ ЈЕ!

Био сам члан Општинског комитета Савеза комуниста Лучани када је смењен Милоје Стевановић. Тада сам поднео оставку на чланство у ОК. Данас, после свега што се догодило у земљи, а и након вашег чланка, убеђен сам да смо погрешили. Да је тада већина подржала Милојеве ставове вероватно би смо допринели да нам се за ових пет година не догоде грдне слабости.

Та одлука-одлука о кажњавању и смењивању Милоја Стевановића је исфорсирана споља, под притиском, а комунисти Драгачева нису ни знали праву истину. Довољно је рећи да је седници ОК (као и пре тога седници Председништва МОК СКС) присуствовао Момчило Вићентијевић, за кога, како смо то видели из средстава информисања, комунисти Смедерева упорно траже одговорност.

Стицајем околности, био сам у кадровској комисији ОК СК када се о томе расправљало. Констатовали смо да о Милоју није потребно говорити. Његови резултати су изванредни. Доласком у Председништво ОК, а затим на дужност секретара за врло кратко време повратио је углед СК у Драгачеву (за којим сада вапимо). Међутим, изгледа, како су се ствари касније одвијале, неком то и није одговарало. „Џелати“ из МОК СКС Краљево и др „одозго“ доказивали су се на његовим „случајем“ и, изгледа, добили визу за напредовање (узлазну визу). То што је она добијена у време политике која је у Србији пропала и што су и данас-дан исти другови „попови“ — о томе ћемо ускоро имати слово. Надам се...

Морам да кажем и то да су се за овим друговима повели наши општински функционери, а онда и неки други. Остали су били преплашени.

Али, када би се и сада детаљно прегледали записници са тих седница видело би се да су чланови ОК Углавном истицали вредности и врлине МС.

Само је један члан ОК видео шансу да се истакне, па је, доказујући Момчилу Вићентијевићу своју лојалност, лепио Милоју етикете које сте у свом чланку навели: „непријатељ“, „није сам“, „најштетнији политичар у Драгачеву од рата“.

Али, кад су комунисти и народ осудили овог члана Комитета за произвољности, он се преко наредних седница и билтена ОК извињавао Милоју.

И, тако пљунусмо — па полизасмо. Како смо радили — тако нам и јесте.

Протић Митар, из Гуче

ЧАЧАНСКИ ГЛАС
ЛИСТ СОЦИЈАЛИСТИЧКОГ САВЕЗА РАДНОГ НАРОДА

година LVII број 21
18. мај 1989.

МИЛОЈЕ СТЕВАНОВИЋ: ОДГОВОР „ПАВЛУ МИЛЕКИЋУ“

ЦРНО НА БЕЛО

(Писмо објављено у „Чачанском гласу“, бр. 20 од 11. маја 1989. године)

Кад ме питаш, право да ти кажем:

1. Ниси ти сматрао 1984. да сам ја у праву, јер да јеси то би вероватно по својој „савести“ рекао. Осим тога, ни ја нисам тврдио да сам у праву, већ сам тврдио да то јесу моја убеђења, не претендујући да ми је богом дата улога мандатора истине, па се, дакле, ти и ја нисмо могли тада сложити.

2. Ако је теби драго што се о мени пише, мени уистину није (што писац текста „Стукач за истину...“ може потврдити), па се, дакле, ти и ја ни сада не слажемо.

3. Ако су писаним и неписаним конвенцијама забрањене одређене ствари, то нема никакве везе са гајењем пчела и коза — јер, колико знам, закон о забрани гајења коза није на снази. А да ли ће човек у свом слободном времену писати есеје, играти шах, певати или чувати козе, то је, ваљда, његово неотуђиво право.

4. Мене званична политика никад није „дискредитовала“, она је само оценила да моје мишљење није ваљано, па ми је због тога мога мишљења изречена идејно-политичка мера коју сам ја, надам се, достојанствено поднео. Ту меру ми је партијски орган, сагласно Статуту, коректно брисао, те ми о томе оптправио одлуку „црно на бело“.

5. Мени Драгачево није пружило никакву прилику да докажем да сам у праву, нити је оно за то имало потребу, јер ја са Драгачевом никада нисам био у рђавим односима. А задатка руководиоца прихватио сам се схватајући то као друштвену и моралну обавезу и учинио оно што су моје скромне могућности дозвољавале. Дакле, није реч о никаквом „доказивању“ о чему постоје бројни официјелни документи „црно на бело“.

6. Разлози због којих сам променио средину су кристално принципијелне природе, јер, по мојим убеђењима, не постоји цена која би залегла за жртвовање достојанства и кршење дате речи, о чему опет постоје аргументи — „црно на бело“.

7. До сада сам професионално обављао седам различитих послова (од просвете до привреде), па се не могу с тобом сложити да у банци не треба засукати рукаве. Али о томе, пре тебе и мене, суд треба да дају људи са којима радим и пословни партнери са којима банка у којој радим сарађује. Сем тога, брдо доказа — „црно на бело“ твоју тврдњу могу показати неоснованом и неодрживом.

8. Тачно је да сам био стипендиста Драгачева. Али, само један од неколико стотина. (Илустрације ради: само од 1974. године до данас кадровски студентски кредит користи 148 драгачевских студената). Осим тога, ја се искрено надам да сам моју стипендију поштено одрадио. И формално-правно. И морално. То, такође, могу доказати „црно на бело“.

9. Тачно је да је моја супруга радила баш у оним местима у којима сам живео ја и наша деца. Али, то је пола истине. Цела истина је и то да од првог дана радног стажа до дана данашњег она ради у једној истој радној организацији. Да при томе није повређено слово уставно-правног поретка, норме самоуправних општих аката, нити принципи морала може се јасно видети — „црно на бело“.

10. Твој став да је боље ћутати до краја (значи: и у будућности) схватам као одраз нивоа твоје демократске културе па ти се у то нећу петљати, али је очигледно да се ти и ја ни у будућности не можемо сложити.

Толико, „Павле“, друже, у поводу твога писма и мисли које си у њему исказао. Ја сам спреман да се погледамо у очи јуначке и укрстимо копља бојна зарад доказивања истине. Време и место окршаја (у четири ока или јавно) препуштам твом избору. Мени дозволи да усвојим само врсту оружја: АРГУМЕТНИ! Желео сам да ти аргументе ставим искрено, другарски и људски на располагање, без новина. Али, авај, жеља ми се није могла испунити. Ти си, боже ме прости, НЕПОСТОЈЕЋИ. Компентентни ми утврдише да човек са именом Павле Милекић не постоји у Драгачеву. И још нешто: твоја л.к. бр. 76825 такође не постоји. Зато, следећи пут кад кренеш у фалсификовање истине учини напор да јој се бар приближиш, јер ће људи помислити да си незналица. Сазнај колико Драгачево има становника па закључи да највећи број личне карте не може бити већи од 30.000. Међутим, при таквим подухватима немој сметнути с'ума да је у драгачевском народу омиљена крилатица: „У ЛАЖИ СУ КРАТКЕ НОГЕ!“

Уверивши се да си покушао облатити мене (на шта сам навикао) и обманути читаоце (што им не би било први пут), дођох до закључка да, ипак, ниси НИКО, већ неко ко нема храбрости ни своје име да потпише испод својих мисли.

Зато сам, готово до суза, увређен што си '84., како рече, био мој истомишљеник. Па ако си иоле неко, фалсификовани броју 76825: искрено, најискреније те позивам на виђење и дружење. Ставићу ти све што горе наведох „црно на бело“ пред очи, убеђен да ћемо се људски зближити, баш као што сам у врло коректним односима са свима онима који су ми ударали политичке батине или ме гађали блатом из политичке каљуге. Јер, реч је о ДЕМОКРАТСКОЈ БОРБИ МИШЉЕЊА, за коју се залажемо, а НЕ О БОРБИ ЉУДИ. Зато нема потребе од истине се крити. Јер, истина је као сунце. А народ вели: „КО СЕ СУНЦА КРИЈЕ — БОЉЕ ДА ГА НИЈЕ“.

С'поздравом,
Милоје Стевановић
од оца Светолика и мајке ми Југославе.

За радне нема — Ордена рада

Другарице Данице,

Ми доле потписани смо одушевљени вашим текстом „СТУКАЧ ЗА ИСТИНУ И ХРАБРЕ“ и потпуно се слажемо са писмом Слободана Јеловића које сте објавили у прошлом броју под насловом „ВРЕМЕ ПОКАЗУЈЕ СВАЧИЈА ДЕЛА“.

Сматрамо да је велика штета за нас грађане Драгачева што Милоје није више у нашој општини.

Али то је свршена ствар и ми би из тога требали да извучемо поуке да нам се и у будуће не би догађало да буду прогањани поштени, радни и честити људи. Један од таквих је и Слободан Јеловић који је био на тапету 1984. јер је био проглашен за Милојевог истомишљеника.

Ми смо тада то доживели као напад на нас саме јер смо и ми тада тако мислили.

Наша Месна заједница задњих неколико година постигла је доста радних победа. Недавно, на свечаности грађана месне заједнице и бројних гостију, председник општине друг Перо Нешовановић је у свом поздравном говору истакао да је наша Месна заједница најуспешнија у општини. Поносни смо на ту оцену.

Али ми смо још пре годину дана рекли, а и сада то понављамо, да је иницијатор, организатор и реализатор свих тих наших акција баш друг Слободан Јоловић.

Зато смо Слободана предложили још прошле године за Орден рада. На жалост, наш предлог са образложењем, које и вама достављамо уз ово писмо, још увек стоји у нечијој фиоци. Вероватно зато што Слободан има своје ЈА и што је 1984. године био истомишљеник са Милојем Стевановићем због чега је Комитет тражио његово кажњавање. Тада су били хитри када треба казнити и прогањати, а у случају одликовања се ћути.

Ми вас, другарице Данице, молимо да посетите нашу Месну заједницу и да се у ово што смо изнели уверите на лицу места и желимо вам да наставите борбу за честите и вредне људе. Будите сигурни да су сви грађани наше Месне заједнице, и младе и старе, уз Вас и Вашу борбу.

У нади да ћете прихватити наш позив и доћи нам у госте и да ћете ово наше писмо објавити, ми Вас поздрављамо.

ЖИВЕЛА БОРБА ЗА ИСТИНУ!

ИЗ ПАРТИЈЕ ЗБОГ — „ПАВЛА“

Другарице Оташевић,

Обраћам вам се поводом текста „Стукач за истину и храбре“ и писма које је потписао Павле Милекић, тј. тзв. „Павле Милекић“.

Кад је изашао у „Чачанском гласу“ ваш текст нисам хтео да вам пишем, јер сте ви казали све о „случају Милоја Стевановића“. Слажем се са оним што је Милоје говорио, слажем се и са реаговањима читалаца у прошлом броју „Гласа“, изузев за тзв. Павлом Милекићем, због кога вам и пишем. Изгледа да Павла Милекића нема међу живим Драгачевцима, али има — „Павла Милекића“ кукавица који се целог живота крије иза туђег имена, (не)човека и то пре у Гучи него у Лучанима.

Друже „Павле“, ако постојиш јави ми се, јер си изгледа међу ретким људима које у Драгачеву не познајем. Из убеђења да твоје јављање узалудно очекујем, да кажем да сам због таквих „Павла Милекића“ и, њему сличних, напустио Партију. И један сам од неколико стотина Драгачеваца који су због таквих „Павла“ сада без црвене партијске књижице, мада, ако није нескромно са моје стране, сматрам да смо већи комунисти у души и на делу од — „Павла“.

Сасвим сам убеђен да је Милоје Стевановић морао напустити Драгачево због „Павла Милекића“ и њему сличних, који су због својих интереса протерали све слободоумне и способне — па се онда разбашкарили...

Велимир Ивановић
л. к. 22629 Гуча

ИСПИРАЊЕ МОЗГА

Овим писмом желим да вам честитам за напис „Стукач за истину и храбре“

У време када је друг Милоје Стевановић смењен, био сам КВ радник, члан Председништва ОК ССО у Лучанима и полазник политичке школе МОК СК Краљево у Крушевцу. У политичкој школи већина мојих другова — омладинаца су подржали Милојево излагање, а истовремено смо били и одушевљени Милојевом храброшћу и одлучношћу. Био сам поносан што смо имали таквог секретара, односно, партијског руководиоца ОК СК. Након његовог кажњавања и смењивања био сам дубоко убеђен да је Партија учинила велику неправду том члану. Зато сам са још педесетак комуниста и другова потписао молбу за неке уреднике — „Комунист“, „Дуга“, „Интервју“ и друге — да помогну откривању истине.

После тога ме је тадашњи председник ОК СК Раде Јованчевић звао на саслушање — „испирање мозга“. То је било велико разочарање у тадашње руководство ОК СК Лучани.

Данас сам више него срећан што је дошло до промена на челу ЦК СКС и што се захваљујући Слободану Милошевићу, а и другима, сазнају истине које су пре пет година држане у мрачном наручју бирократије. Не кајем се због свих непријатности које сам доживео, јер сам био више него сигуран, да је Милоје Стевановић био у праву, а сада знају и виде и други. Време је то заиста показало.

Мишо Васовић
л.к. 24855 СУП Чачак

Кад ме питаш, право да ти кажем:

1. Ниси ти сматрао 1984. да сам ја у праву, јер да јеси то би вероватно по својој „савести“ рекао. Осим тога, ни ја нисам тврдио да сам у праву, већ сам тврдио да то јесу моја убеђења, не претендујући да ми је богом дата улога мандатора истине, па се, дакле, ти и ја нисмо могли тада сложити.

2. Ако је теби драго што се о мени пише, мени уистину није (што писац текста „Стукач за истину...“ може потврдити), па се, дакле, ти и ја ни сада не слажемо.

3. Ако су писаним и неписаним конвенцијама забрањене одређене ствари, то нема никакве везе са гајењем пчела и коза — јер, колико знам, закон о забрани гајења коза није на снази. А да ли ће човек у свом слободном времену писати есеје, играти шах, певати или чувати козе, то је, ваљда, његово неотуђиво право.

4. Мене званична политика никад није „дискредитовала“, она је само оценила да моје мишљење није ваљано, па ми је због тога мога мишљења изречена идејно-политичка мера коју сам ја, надам се, достојанствено поднео. Ту меру ми је партијски орган, сагласно Статуту, коректно брисао, те ми о томе оптправио одлуку „црно на бело“.

5. Мени Драгачево није пружило никакву прилику да докажем да сам у праву, нити је оно за то имало потребу, јер ја са Драгачевом никада нисам био у рђавим односима. А задатка руководиоца прихватио сам се схватајући то као друштвену и моралну обавезу и учинио оно што су моје скромне могућности дозвољавале. Дакле, није реч о никаквом „доказивању“ о чему постоје бројни официјелни документи „црно на бело“.

6. Разлози због којих сам променио средину су кристално принципијелне природе, јер, по мојим убеђењима, не постоји цена која би залегла за жртвовање

ЧАЧАНСКИ ГЛАС
ЛИСТ СОЦИЈАЛИСТИЧКОГ САВЕЗА РАДНОГ НАРОДА

година LVII број 22
25. мај 1989.

ЗАШТО ЈЕ ПАРТИЈСКИ КАЖЊЕН РАДНИК ИЛИЈА ДОМАНОВИЋ?

НЕ ТРАЖИМ ПОМИЛОВАЊЕ, ВЕЋ ИСТИНУ

Комунисте који нису хтели бланко да прихвате „грешку" свог секретара Милоја Стевановића, послушни извршиоци директиве „одозго" прозвали су — „милојевци". Они нис успело бранили Милоја Стевановића, хтели су само — истину. Међутим, нису је са највишег места добијали. Неки од „милојеваца" су и партијски кажњени, друге су позивали на „другарско убеђивање". Кажњени су Илија Домановић, радник ХИ „Милан Благојевић" ООУР „Фапромал" и Никола Броћић, запослен у ИК „Гуча" ООУР „Браварница". Велимира Плазинића и Слободана Јоловића њихове ОО СК нису казниле — комунисти у бази су оценили да су Плазинић и Јоловић „поступили у духу ставова својих основних организација".

Зашто је кажњен Илија Домановић? То се најбоље види из његове жалбе Статутарној комисији Општинског комитета у Лучанима, писане после изречене идејно-политичке мере последња опомена.

„Другови, у СК нисам ушао ради каријере и функција, јер мени не гине да радим имао или немао књижицу. У СК сам ушао желећи да се борим за правду и истину и изградњу социјализма. Желео сам да уђем у Титову партију верујући да је мој основни задатак да будем добар радник и да говорим оно што мислим, а да би могао о нечему да мислим, треба претходно да сазнам шта је шта. Увек сам се трудио да кажем оно што мислим, а своје мишљење сам настојао што више да изграђујем. Ми смо на састанку ОО СК имали Информацију о кажњавању и смењивању Милоја Стевановића. У тој информацији је писало, а и Радојица Обрадовић, председник Извршног савета СО, је рекао да се Милоје смењује зато што је тврдио да у нашем друштву ништа није добро. Касније сам прочитао доста листова у којима се открива лаж, тј. да није истина да је Милоје то рекао и низ других ствари. Сви су у новинама о Милоју говорили све најлепше...

И тада је радник Илија посумњао у истинитост информације коју је ОК СК Лучани упутила основним организацијама.

Тада сам помислио да су Милоја смакли зато што је рекао истину и до данас ме нико у то није разуверио. Пошто нам Комитет није доставио стенограм да би видели шта је човек рекао, а сазнао сам да су многе ОО то тражиле, ја сам се придружио друговима и потписао писмо које је упућено уредницима — комунистима у социјалистичким средствима информисања где их молимо да нам кажу истину..."

Зато што је тражио истину Илија Домановић је — кажњен. Није хтео да поверује да се у СК не може доћи до праве истине. написао је и ово:

— Слободан Комадинић, секретар ОК, који је од мене тражио изјаву, претио ми је и тврдио да Милоје руши смаоуправљање. Ако Комадинић као секретар ОК може мени да прича једно, а у штампи и на радију друго, онда ми није жао што ме он прогони и кажњава, али ми је жао да он може да буде секретар Комитета (Комадинић је данас председник ОК СК у Лучанима — примедбе Д. О.)

„Ако је Милоје рекао да у овом друштву ништа није добро, није ми жао што је смењен. Али, што знам да је то лаж, онда ми је жао и зато сам потписао писмо да се сазна истина. Ако ја имам право на истину, онда желим да будем члан СК, па вас молим да поништите одлуку ОО СК. Ако немам право на истину, онда ми не морате ово ништа решавати, јер верујем да ће после 13. седнице ЦК СКЈ дело изаћи на видело..."

Ево шта је свом Комитету још написао те већ далеке 1984. године, кажњени радник Илија:

„Верујући у вашу објективност уверавам вас да се нисам огрешио о демократски централизам, јер ми није познато да је било који орган СК донео одлуку којом би забранио члановима СК да се распитују за истину. А како је не бих тражио кад је Милоје кажњен зато што је говорио оно што мисли, а — ја сам кажњен зато што сам тражио да видим због чега је он кажњен.

На крају своје молбе-жалбе кажњени Домановић истиче да ОО СК „Фапромал" и ОК СК Лучани нису ниједном олуком забранили члановима СК да траже истину нити да пишу писма комунистима који су уредници социјалистичких средстава информисања. Осим тога, Статут не забрањује да комунисти разговарају ван партијског састанка, „да међусобно размењују мишљење, да то мишљење напишу и потпишу, да га упуте другим комунистима с молбом да им се да истинита информација".

Своје писмо Илија Домановић завршио је речима: **„Ако Устав и ЗУР свим грађанима и радницима СФРЈ гарантују право на потпуну, истиниту, објективну, правовремену и разумљиву информацију, зашто би мени, као члану СК, то право било одузето".**

Статутарна комисија није чула молбу радника-комунисте. Није поштовала оно Уставом загарантовано право на истину. Потврђена је одлука ОО СК — Илији Домановићу изречена је идејно-политичка мера последња опомена. Где су данас они који су „бранили" ОК СК у Лучанима од — истине и онога што је одговорно тврдио Милоје Стевановић, секретар тог Комитета, у „Сава центру" у Београду?! На делу су тада давали одговор младима „Зашто ћутимо?" А данас?!...

Д. Оташевић

Исправка за Месну заједницу Велес

У прошлом броју „Чачанског гласа" објављен је текст-писмо под именом „За радне нема — Ордена рада". Грешком је изостао потпис испод писма па се не зна на коју се месну заједницу похвале односе. Најуспешнија у лучанској општини прошле године била је Месна заједница Велес, а писмо су потписали Стеван Ивановић, Иван Богдановић, Милош Ивановић, Небојша Ћумуровић и Михаило Богдановић, председници друштвено-политичких организација у овом драгачевском селу.

Извињење упућујемо и Слободану Јоловићу, чије презиме, због штампарске грешке, доводи у недоумицу читаоце: два пута је одштампано Јеловић, једном Јоловић. Истина је да је МЗ Велес предложила Слободана Јоловића за Орден рада, јер је он био иницијатор свих акција.

Редакција

ЧАЧАНСКИ ГЛАС
ЛИСТ СОЦИЈАЛИСТИЧКОГ САВЕЗА РАДНОГ НАРОДА

година LVII број 23
1. јун 1989.

ШТА ПОСЛЕ ПЕТ ГОДИНА ОД "СЛУЧАЈА МИЛОЈА СТЕВАНОВИЋА" КАЖУ ГЛАВНИ АКТЕРИ РАСПРАВЕ СЛОБОДАН КОМАДИНИЋ И РЕЉА ЈАНКОВИЋ

МИЛОЈУ ЈЕ СВЕ ВРАЋЕНО, СЕМ ФУНКЦИЈЕ

– каже Слободан Комадинић, председник Општинског комитета СК у Лучанима

Како је истина увек виђена нечијим очима, а старо новинарско правило је да се увек чује и друга страна, обратили смо се прошле недеље Слободану Комадинићу, председнику Општинског комитета СК у Лучанима. Питање је гласило: „Шта данас мислите о смени и кажњавању Милоја Стевановића и хоће ли Комитет одговорити на захтев Ок СК „Вођар-Гуча" да се преиспита раније одлука Комитета о његовом кањжавању?"

— Много смо се бавили Милојем и после пет година — исто. Неки и даље не прихватају да је то завршена ствар. Ствари се морају посматрати у времену. Цео посутпак је имао свој статутарни легалитет. Општински комитет СК није био само слепи извршилац. У изграђивању ставова сви су демократски учествовали, па чак и Милоје Стевановић. У спровођењу закључака, зна се по Статуту, обавезује демократски централизам. Људи и општина ниједним поступком нису се огрешили о Милоја: вратио се на посао који је радио, после годину дана Комитет му је брисао казну. Једино је лишен функције — истиче Слободан Командић, који је на функцији секретара Председништва Ок СК заменио Милоја. У следећим изборима Комадинић је постао први комуниста лучанске партијске организације.

— Став Централног комитета СКС и МОК СК био је да информације о „случају Милоја Стевановића" не иду даље од Општинског комитета. да не иду у базу — напомиње Комадинић. — Камо среће да су се партијске организације упознале са изворним текстм, данас не би имали сумње, неповјерење. Али у Савезу комуниста јасно су дефинисана правила. Нисмо спорили, нити можемо, некоме право на мишљење. Изражавањем сумњи губи се снага у Спровођењу ставова. Ниједна одлука овог Комитета није пала, све су статутарно донете, па и ова о Милојевом кажњавању.

Повод за формирање радне групе МОК СК и „отварање" процеса био је говор секретара ОК СК-а у Београду на омладинској тематској седници о политичком моралу. Процедура, тврди Комадинић, била је, легална, статутарна. Милоју ниједног момента није оспораван рад, поштење, али се не може „нихилистички гледати на ствари".

— Што се тиче рехабилитације, не знам у чему би се она састојала?... Ова друштвено-политичка заједница се није огрешила о Милоја Стевановића. Његов рад је цењен и награђиван, добио је стипендију, разна признања. Остао је само без фотеље. Ја стојим иза одлука овог ОК СК. Свака друга тврдња била би погрешна — каже у разговору председник Комадинић.

Шта је са људима који су те 1984. године гласали „против" одлуке Комитета и данас се не мире са њом питамо?

— Позивани су на разговор, јер је то био став овог Општинског комитета. Тадашњи председник Раде Јованчевић и ја смо само спроводили те закључке. Практично, то је била фракција у Партији, зато смо реаговали, због очувања партијског јединства. Одређен број људи је мештарио, скупљао потписе, није поштовао демократски централизам. Неки и данас хоће да докажу да је истина само оно што они мисле. Овај комитет не може да води расправу преко „Чачанског гласа", „Дуге", радиоталаса... Сву ову „писанију" треба везати за предстојеће изборе у којима многи виде шансу за себе.

Имате захтев једне партијске организације да Комитет преиспита своју ранију одлуку. Хоће ли ОК СК одговорити бази?

— Не могу ОО СК тражити кад оне хоће да Општински комитет расправља о њиховим захтевима. Комитет има свој план рада. ОО СК „Вођар — Гуча" није поштовала демократски централизам, није никада прихватила закључке ОК СК. Како може Комитет да натера основну организацију на послушност, када је свима доступно да виде и чују шта се на највишем нивоу ради?! То се преноси онда надоле. Мора се радити на учвршћивању јединства у СК. Ја лично се залажем за назив КПЈ. „Савез" значи може, а не мора. Из тога „савеза" конституисале су се и републичке партије. Све се то одражава на укупно стање, присутно је и у поменутој ОО СК — истиче Слободан Комадинић.

Потрошено" је доста сати на расправу о Милоју, додаје председник ОК СК у Лучанима, а при том се занемарују успеси ове општине која је у протеклој години била на једанаестом месту по свеукупној успешности у Србији. Међутим, по реаговањима људи из Драгачева још се не може ставити тачка на овај случај, без обзира колико се Комитет заклањао за Статут и легитимност донетих одлука о кажњавању и смењивању бившег секретара Председништва ОК СК Милоја Стевановића.

Д. Оташевић

Поводом текста „Стручак за истину и храбре", и реаговања читалаца на њега, желимо да се захвалимо политичарима Драгачева што су допринели да Милоје Стевановић постане наш суграђанин.

Како видимо, можемо се надати да ће још таквих Драгачеваца доћи у ситуацију да нам се придружи и постану наши суграђани, па се и у њихово име унапред захваљујемо.

ГРУПА ГРАЂАНА ИЗ ЧАЧКА

Слепо сам веровао Партији

– признаје бивши извршни секретар лучанског ОК СК Реља Јанковић

— Био сам члан Општинског комитета СК у Лучанима, први пут, те 1984. године. Тачно је, рекао сам на фебруарској седници ОК СК да је Милојева дискусија у Београду штетна по СК, да је Милоје... Много сам веровао Партији, слепо чак, и направио сам такав фелер у говору. Већ после пар дана многе ствари су ми постале јасне: радне групе и другови из Републике и МОК-а су отишли, Комитет је одахнуо јер је завршио наручени посао. Остао сам сам, моје речи су узете као судбоносне за „случај Милоја Стевановића", оне су га одстрелиле. Нисам Милоја ја казнио, није створен случај због мојих речи. Видео сам, била је то хајка, добро смишљена игра у коју сам ја наивно упетео. После седнице Комитета друг Вићенитијевић ми је честитао, казао да тако говоре комунисти. Са ове временске дистанце не бих тако иступио. Треба многе ствари да се знају, а ја их нисам знао. Нисам могао да поверујем да се моја Партија служи таквим играма. После истека мандата (1985.) никада више нисам ушао у Комитет. У Партији сам данас више из дисциплине. Размишљам да се учланим у лигу за заштиту људских права.

Овако, пет година после, говори Реља Јанковић, комерцијални директор „Драче", некада извршни секретар — волонтер Општинског комитета СК у Лучанима. Његове речи „најштетнији политичар у Драгачеву после рата" „убиле" су Милоја Стевановића. Тако је, барем, после свега испало.

— Био сам љут на Милоја, и, признајем, пренаглио сам у тој љутњи. Имали смо раније један неспоразум. И тада сам говорио да је он поштен, радан, дисциплинован, али сам мислио да Партија и људи горе, знају шта раде, слепо сам им веровао. Читао сам и многе дискусије са седница у Републици, региону. Насео сам, покајао сам се одмах и јавно на седници Комитета после месец дана извинуо Милоју. Многи су то протумачили као моје „посипање пепелом". Ја сам се само освестио од заблуда, схватио на шта су све спремни људи у које сам имао поверења. Сматрам да Милоја Стевановића треба тотално рехабилитовати — одлучно данас каже бивши извршни секретар лучанског комитета.

Д. О.

ВЕРА У НОВЕ ЉУДЕ

Читајући Ваш текст „Стукач за истину и храбре", и сећајући се текстова из штампе и радио-емисија од пре пет година, питам се откуд храброст људима који су казнили Милоја Стевановића да данас јавно подржавају политику руководства и народа Србије, имајући у виду да се баш друг Милоје залагао за промене које данас вршимо.

Ово ме упућује да поставим питање јесмо ли свесни да још увек има људи на руководећим положајима који једно мисле, а друго раде, и може ли нам се десити да такви људи објективно укоче промене које предстоје?.

Јовица Каранац,
л.к. 93397 Чачак

ПОВЕРЕЊЕ СЕКРЕТАРУ

Пажљиво сам прочитао ваш текст „Стукач за истину и храбре" и писма читалаца, укључујући обману тзв. Павла Милекића. Дивим се Вашем тексту и дивим се Милоју Стевановићу за храброст. Разочаран сам одлуком и понашањем Општинског комитета у Лучанима. Верујем да ће време које је испред нас исправити све грешке.

Из задњег броја вашег и нашег листа, сазнао сам да је за новог сектера изабран друг Милан Пајовић, па се надам да ако досадашњи функционери нису уважавали предлоге за Милојеву рехабилитацију (вероватно се стидели да признају своју грешку) да ће то учинити нови људи попут секретара Пајовића.

Молим Ваш лист да ми омогући да јавно честитам другу Пајовићу избор на функцију и да му пожелим успех у борби за правду. Верујем да друг Пајовић припада људима новог времена и нове политике и да неће имати потребе да одуговлачи питање Миливојеве рехабилитације.

Драган Сретеновић
из Чачка бр. л.к. 81212

ПРЕЧИ ПУТ КРОЗ СЕЛО, НЕГО ПУТ У ФРАНЦУСКУ

У досадашњим реаговањима на чланак новинара Данице Оташевић „Стукач за истину и храбре" углавном је било речи о „грешкама" и смењивању, односно кажњавању, друга Милоја Стевановића. Овом приликом рећи ћу нешто о активности и раду Милојевом пре равно двадесет година, када се у њему, као омладинцу, младом наставнику, тек будила политичка свест, а његов таштовити ум се развијао у родољубље.

Наиме, те давне 1969. године Милоје и ја смо били чланови Председништва ОК ССО општине Лучани и са пуно ентузијазма и одговорности обављали задатке које је пред нас друштво поставило. Заиста се то догађало врло давно, али ми у ушима одзвања још његова дискусија са састанака пуна конкретних предлога и аргумената.

Али, један догађај заслужује посебну пажњу и због њега вам пишем. Из Републичке конференције ССО стигао је допис у Председништво ОК ССО у коме се тражи да Лучани предложе два омладинца која би представљала не само СР Србију, већ читаву нашу земљу, на међународној радној акцији у Авалону код Дижона у Француској. Услови су били: посебно активни, здрави, да знају један страни језик... Сви услови као створени за Милоја Стевановића. Поред њега у Француску сам одређен и ја. Нашој срећи нигде није било краја, па смо одмах пошли на неопходне лекарске прегледе. И, када смо требли да одемо на договор у РК ССО у Београд, доживео сам огромно разочарење — Милоје је одустао. Када сам га питао за разлоге, јер се оваква прилика пружа једном у животу, одговорио је „Иво. Жао ми је. за време акције у Француској у мом селу градимо пут. Како да на изградњи не буде иницијатор, а уз то и делегат? Шта би рекли моји људи из села за мене?"...

Остао сам без речи, али сам видео да је у праву. Ето, овај догађај говори све о Милоју који се свом Драгачеву одуживао и на овај начин. Када се 1984. године „оно" догодило с Милојем, као његов друг, тешко сам то поднео. Политички се нисам могао изјаснити јер сам своју партијску књижицу много раније вратио.

Иван Ковачевић
л.к. 27 884, село Рати

Како је истина увек виђена нечијим очима, а старо новинарско правило је да се увек чује и друга страна, обратили смо се прошле недеље Слободану Комадинићу, председнику Општинског комитета СК у Лучанима. Питање је гласило: „Шта данас мислите о смени и кажњавању Милоја Стевановића и хоће ли Комитет одговорити на захтев Ок СК „Вођар-Гуча" да се преиспита раније одлука Комитета о његовом кањжавању?"

— Много смо се бавили Милојем и после пет година — исто. Неки и даље не прихватају да је то завршена ствар. Ствари се морају посматрати у времену. Цео посутпак је имао свој статутарни легалитет. Општински комитет СК није био само слепи извршилац. У изграђивању ставова сви су демократски учествовали, па чак и Милоје Стевановић. У спровођењу закључака, зна се по Статуту, обавезује демократски централизам. Људи и општина ниједним поступком нису се огрешили о Милоја: вратио се на посао који је радио, после годину дана Комитет му је брисао казну. Једино је лишен функције — истиче Слободан Командић, који је на функцији секретара Председништва Ок СК заменио Милоја. У следећим изборима Комадинић је постао први комуниста лучанске партијске организације.

— Став Централног комитета СКС и МОК СК био је да информације о „случају Милоја Стевановића" не иду даље од Општинског комитета. да не иду у базу — напомиње Комадинић. — Камо среће да су се партијске организације упознале са изворним текстм, данас не би имали сумње, неповјерење. Али у Савезу комуниста јасно су дефинисана правила. Нисмо спорили, нити можемо, некоме право на мишљење. Изражавањем сумњи губи се снага у Спровођењу ставова. Ниједна одлука овог Комитета није пала, све су статутарно донете, па и ова о Милојевом кажњавању.

Повод за формирање радне групе МОК СК и „отварање" процеса био је говор секретара ОК СК-а у Београду на омладинској тематској седници о политичком моралу. Процедура, тврди Комадинић, била је, легална, статутарна. Милоју ниједног момента није оспораван рад, поштење, али се не може „нихилистички гледати на ствари".

ЧАЧАНСКИ ГЛАС
ЛИСТ СОЦИЈАЛИСТИЧКОГ САВЕЗА РАДНОГ НАРОДА

година LVII број 23
1. јун 1989.

Слепо сам веровао Партији

– признаје бивши извршни секретар лучанског ОК СК Реља Јанковић

— Био сам члан Општинског комитета СК у Лучанима, први пут, те 1984. године. Тачно је, рекао сам на фебруарској седници ОК СК да је Милојева дискусија у Београду штетна по СК, да је Милоје... Много сам веровао Партији, слепо чак, и направио сам такав фелер у говору. Већ после пар дана многе ствари су ми постале јасне: радне групе и другови из Републике и МОК-а су отишли, Комитет је одахнуо јер је завршио наручени посао. Остао сам сам, моје речи су узете као судбоносне за „случај Милоја Стевановића“, оне су га одстрелиле. Нисам Милоја ја казнио, није створен случај због мојих речи. Видео сам, била је то хајка, добро смишљена игра у коју сам ја наивно улетео. После седнице Комитета друг Вићенитијевић ми је честитао, казао да тако говоре комунисти. Са ове временске дистанце не бих тако иступио. Треба многе ствари да се знају, а ја их нисам знао. Нисам могао да поверујем да се моја Партија служи таквим играма. После истека мандата (1985.) никада више нисам ушао у Комитет. У Партији сам данас више из дисциплине. Размишљам да се учланим у лигу за заштиту људских права.

Овако, пет година после, говори Реља Јанковић, комерцијални директор „Драче“, некада извршни секретар — волонтер Општинског комитета СК у Лучанима. Његове речи „најштетнији политичар у Драгачеву после рата“ „убиле“ су Милоја Стевановића. Тако је, барем, после свега испало.

— Био сам љут на Милоја, и, признајем, пренаглио сам у тој љутњи. Имали смо раније један неспоразум. И тада сам говорио да је он поштен, радан, дисциплинован, али сам мислио да Партија и људи горе, знају шта раде, слепо сам им веровао. Читао сам и многе дискусије са седница у Републици, региону. Насео сам, покајао сам се одмах и јавно на седници Комитета после месец дана извинио Милоју. Многи су то протумачили као моје „посипање пепелом“. Ја сам се само ослободио од заблуда, схватио на шта су све спремни људи у које сам имао поверења. Сматрам да Милоја Стевановића треба тотално рехабилитовати — одлучно данас каже бивши извршни секретар лучанског комитета.

Д. О.

ВЕРА У НОВЕ ЉУДЕ

Читајући Ваш текст „Стукач за истину и храбре“, и сећајући се текстова из штампе и радиоемисија од пре пет година, питам се откуд храброст људима који су казнили Милоја Стевановића да данас јавно подржавају политику руководства и народа Србије, имајући у виду да се баш друг Милоје залагао за промене које данас вршимо.

Ово ме упућује да поставим питање јесмо ли свесни да још увек има људи на руководећим положајима који једно мисле, а друго раде, и може ли нам се десити да такви људи објективно укоче промене које предстоје?.

Јовица Каранац,
л.к. 93397 Чачак

ПОВЕРЕЊЕ СЕКРЕТАРУ

Пажљиво сам прочитао ваш текст „Стукач за истину и храбре“ и писма читалаца, укључујући обману тзв. Павла Милекића. Дивим се Вашем тексту и дивим се Милоју Стевановићу за храброст. Разочаран сам одлуком и понашањем Општинског комитета у Лучанима. Верујем да ће време које је испред нас исправити све грешке.

Из задњег броја вашег и нашег листа, сазнао сам да је за новог сектера изабран друг Милан Пајовић, па се надам да ако досадашњи функционери ни-су уважавали предлоге за Милојеву рехабилитацију (вероватно се стидели да признају своју грешку) да ће то учинити нови људи попут секретара Пајовића.

Молим Ваш лист да ми омогући да јавно честитам другу Пајовићу избор на функцију и да му пожелим успех у борби за правду. Верујем да друг Пајовић припада људима новог времена и нове политике и да неће имати потребе да одуговлачи питање Миливојеве рехабилитације.

Драган Сретеновић
из Чачка бр. л.к. 81212

ЧАЧАНСКИ ГЛАС
ЛИСТ СОЦИЈАЛИСТИЧКОГ САВЕЗА РАДНОГ НАРОДА

година LVII број 24
8. јун 1989.

О „СТРУКАЧУ ЗА ИСТИНУ И – ХРАБРЕ” МЕСЕЦ И ПО ДАНА КАСНИЈЕ

МИСАО ЈЕ ТРАЈНИЈА ОД ВРЕМЕНА

Већ месец и по дана у прилици смо да пратимо реаговања на текст „Стукач за истину и – храбре”,објављен у првомајском броју „Чачанског гласа”, илити „Случај Милоја Стевановића пет година после”. Истина зашто је кажњен и смењен бивши секретар Председништва ОК СК у Лучанима дуго је била у сенци дневне локалне политике, али догађаји на ширем простору распирују те облаке и разголићују многе „тајне”. У писмима наших читалаца сагледана су многа лица и наличја, многи који су веровали сбом сектору, а не форуму, и кажњени, добили су какву-такву сатисфакцију – после пет година о целом „случају” јавно се, барем у новинама, говори.

Те 1984. године било је довољно да Милоје Стевановић каже члановима радне групе МОК: „Другови, признајем, погрешио сам“, па да се захуктала локомотива гнева људи „одозго“ стиша и укочи. То се није десило. Напротив, оно што је одговорно тврдио 1983. година на омладинској трибини у „Сава центру“ Милоје Стевановић аргументовао је новим примерима. И, то је био почетак његовог политичког краја.

Људима који су били на „барикадама“ тадашње политике и који носе барјак промена данас, није довољно што партијска база мисли и каже. Ни од истине не црвене устоличени у недодирљивим (још увек) фотељама. Напротив, спремни су да поведу коло нове политике, која је, умногоме, скренула са курса коме су некада аплаудирали.

Рехабилитација „да” или „не”?!... Милоје је у првом тексту казао да је она немогућа и непотребна све док друштво не буде кадро да призна своје грешке. Међутим, ако би политичка рехабилитација људи којима је време залепило етикете јеретика, разбијача јединства, непријатеља и постала наша стварност; онда њен главни циљ треба да буде – да их сутра више не буде!

Закључујући расправу о томе шта је Милоје рекао и како су скресане „прејаке речи“; упркос бројним писмима читалаца, поново се враћамо главном актеру који је на властитој кожи осетио снагу стукача – Милоју Стевановићу.

На питање једног новинара пре пет година да ли се кајете, одговорили сте одречно. Казали сте да је ваш говор био резултат ваших убеђења. Мислите ли то и данас?

– Мислим исто то. У ближој и даљој прошлости навикли смо да се за нешто боримо због себе, не због идеала. То је накарадно. Одређи се идеје због функције, материјалног положаја, значи издати себе. На то ни данас нисам спреман. После свега што се десило, богатији смо за једно изванредно искуство: осетио сам свим чулима демократски тренутак тог времена, а то човек не може да научи из књиге. Друго, искуство је доживљај официјелно жигосаног човека. У тој ситуацији људи од положаја се понашају на специфичан начин, али зато препознаш много малих-великих људи који ти гледају право у очи и не прелазе на другу страну улице. Зарад њих је требало говорити и радити. Препознаш и људе жељне сензација – виртуозе за конструкције: свакога ко им смета прогласе тзв. „милојевцем“. Било је људи са којима се тако-рећи нисам ни познавао, а били су на „тапету“ због мог мишљења, што их је неко назвао „Милојеви људи“. Према њима и данас осећам дуг, покушавам да неке личности и истине искупим писањем, бележењем, лепим сећањем... – прича о свом случају Милоје Стевановић, који је данас житељ Чачка.

Да говоримо о људима – онима који су гласали „за” иако ни у једној дискусији није оспорена ваша радишност, поштење, упорност, искреност...

– Ја заиста имам пуно разумевања за те људе и никада се на њих нисам љутио – каже бивши драгачевски функционер. – Узрока је било више. Да их илуструјем неким народним изрекама: „У кога је власт, у њега је и истина“, „Не може шукаст са рогатим“, „Врана врани очи не вади“. У СК смо сем бораца за идеале и правдољубаца имали и много властољубаца. Временом смо добили „богове“ и „анђеле“. Критичка мисао почиње да се проглашава за јерес, а послушност за анђеловско поштење. Кад се достигне тај ниво зауздавања свести (не снагом аргумената како пише у Статуту СКЈ), онда се верност доказује дизањем руку за предлоге који долазе „одозго“.

– Верујем, на пример, да је Реља Јанковић искрено рекао оно што сам прочитао у последњем броју „Гласа“. Али, исто тако верујем да је он искрено веровао на оној седници Комитета да сам ја најштетнији политичар после рата... јер, на састанку су седели и дискутовали људи „одозго“, у предлогу је писало да иницијатива иде „одозго“... Поштење је од Реље што је казао своје мишљење, него од оних који су седели на том скупу и – ућутали. После се хајка подигла на Рељу. Мишљење се може побити само мишљу, доказом, не стукачом – говори данас Милоје Стевановић. – И председника Комадинића разумем. Он објективно мора да брани став органа на чијем је челу. Он је тамо дошао после моје „хаварије“ и морао је да обавештава бази и новинарима „случај“. Није коректно очекивати од њега да за љубав мене говори против себе.

Уз ове примере иде још један. Испричао нам га је такође Милоје. „Члан Комитета, високи општински функционер, после „Сава центра“ честита Милоју, слаже се са њим у свакој тачци и запети. Признаје да је само 48. године послушно сагао главу и дигао два прста да му један невин друг оде на Голи оток. Нема цене да ту грешку понови. Кад би од „по пива“ он подиже руку. Још гласноговорнику запрети тужиоцем“...

Када би вам данас понудили неку политичку функцију, да ли би прихватили?

– Сигурно – не. Чак и место у Централном комитету СКС, јер и тамо видим људе који су „крojили“ мој процес, аплаудирали ранијој политици, који су се престројили и опет – аплаудирају. Ја се таквих грозим. Повратак би био могућ у условима када би демократска култура дозвољавала дијалог, борбу мишљења, да се знањем, радом аргументима доказује истина, а не-послушношћу, силом. стукачом.

Време, догађаји, па и наша полемика, показали су да сте били у праву. Ради се о чињеницама, зар не?

– Могу ли уместо одговора да питам: „Сећате ли се оне максиме – Утолико горе по чињенице?!...

Пред судом времена су речи и дела изречена и у овој полемици.

Даница Оташевић

ЧАЧАНСКИ ГЛАС
ЛИСТ СОЦИЈАЛИСТИЧКОГ САВЕЗА РАДНОГ НАРОДА

година LVII број 24
8. јун 1989.

ОТВОРЕНО ПИСМО СЛОБОДАНУ КОМАДИНИЋУ, ПРЕДСЕДНИКУ ОК СК У ЛУЧАНИМА

КОГА ВИ ПРЕДСТАВЉАТЕ?

„Хоће ли слобода умети да пева као што су сужњи певали о њој!"...

Овако сам почињао свој текст објављен у „Дуги" пре пет година поводом излагања друга Милоја Стевановића на трибини „Зашто ћутимо?" и каснијег стаљинистичког процеса који је ОК СК Лучани води против свог секретара и оних који су га подржавали. Иако сам више пута наглашавао да процес против Милоја највише личи на „Гробницу за Бориса Давидовића", једино је тадашњи извршни секретар Реља Јанковић, поднео приватну тужбу против мене за клевету, и то у делу текста који се не односи на стаљинистички процес. На суђењу сам се уверио и сам да је друг Реља „слепо веровао Партији", како је сам изјавио у истоименом тексту у прошлом броју вашег листа. Комитет ме за то није никада позивао на одговорност, јер је знао какав наручени посао је требало да обави.

Казивање председника ОК СК у Лучанима друга Слободана Комадинића у тексту „Милоју је све враћено, сем функције", само потврђују тенденцију повампирења стаљинистичке авети, јер наивно је веровати да је друг Комадинић као „први комуниста лучанске општине", како га назива ваша новинарка, тотално политичке слеп, поготово када се добро зна како се понашао у случају Милоја Стевановића.

Друг Комадинић каже: „Много смо се бавили Милојем и после пет година – исто. Неки и даље не прихватају да је то завршена ствар". Међутим, Милојев говор у „Сава центру" само је био праскозорје преображаја који је последњих година започео у СР Србији, а на које је Милоје указивао. Садашње руководство Србије управо спроводи оно о чему је друг Милојев пре пет година говорио.

О демократском процесу не може бити говора. Зна се да је друг Милоје нудио емпиријске аргументе. Рекли су: „Примери из праксе нису добри"... Теоретске. Није допуштена никаква расправа ни теоретисање. Комитет није допустио ни цитирање одговорних функционера. Па, где је ту демократија?!...

Друг Комадинић и сада „не види" у чему би се састојала рехабилитација друга Милоја. Напротив, донкихотовски смешно тврди да се ова „друштвено-политичка организација није огрешила о Милоја", у како Реља Јанковић тврди, „добро смишљеној хајци" у којој је Комитет завршио наручени посао у једној прљавој игри.

На питање ваше новинарке шта је са људима који су те 1984. године гласали „против" одлуке Комитета... Комадинић одговара: „Позивани су на разговор, јер је то био став овог ОК"... и одмах додаје да смо били фракција у партији и зато су реаговали ради очувања партијског јединства. Ако је тако, друже Комадинићу, зашто нас на том разговору који је вођен по добро утврђеном сценарију из „Гробнице за Бориса Давидовића", после „нађених покајника", нисте казнили? Зар је за недонешење партијске казне било довољно само то што сам рекао да не признајем одлуку о казни овог, већ само – Централног комитета.

У ОК СК било је и безумних предлога да све који су гласали „против" треба похапсити. Било нас је 48, али није била и – 48. година. А међу нас 48 било је и првобораца из НОР-а и 13 партијских секретара. Али, и да смо похапшени, зар би то променило наше „против" и зауставило промене на које је Милоје указивао да су неопходне и које су се са Слободаном Милошевићем на челу почеле претварати у дело?

Јадно нам је партијско јединство за које се друг Комадинић борио. После смењивања Милоја Стевановића само нашу партијску организацију „Гуча II", којој је Милоје припадао, напустило је преко половине чланова. Напустили су је омладинци, студенти, радници, земљорадници. У својој ОО СК остао сам из партијске дисциплине. До Милоја је та организација имала по тридесет састанака годишње, а после – два. Зато бих питао друга Комадинића „Кога ви представљате?"

Душан Белобрковић
дипл. социјални радник
л.к. 22705 СУП Гуча

НЕ МОГУ ДА ОЋУТИМ НА НЕИСТИНУ

ОДГОВОРНИ КРШИЛИ СТАТУТ

У време када је Милоје Стевановић смењен и партијски кажњен, био сам секретар ОО СК Гуча II у којој је тада био повезан и Милоје. Није тачна изјава председника Комитета у Лучанима да је „цео поступак имао свој статутарни легалитет" и то из два разлога:

Прво, прекршен је члан 27. Статута СКС који гласи: „Када се покреће политичка одговорност члана, форума и органа СК, обавезно је да ОО и форум, или орган, усагласе своје оцене и ставове о раду и понашању чланова СК о чијој је одговорности реч, и о мерама које треба предузети".

Тврдим да је Општински комитет СК у Лучанима у случају Милоја Стевановића драстично прегазио ову статутарну одредбу на шта смо ми управо указивали (ОО СК Гуча II), али све је било – узалудно.

Друго, начин на који је смењен Милоје Стевановић најбоље илуструје ваш лист текстом под насловом „Слепо сам веровао Партији" у коме је Реља Јанковић, тадашњи извршни секретар, коректно објаснио суштину овог „процеса".

На основу сазнања да је одлука о кажњавању Милоја Стевановића супротна Статуту и да је, како тврди тадашњи извршни секретар ОК, реч о „играма", ваљда је сада јасно свима зашто су комунисти Драгачева водили „борбу" за истину, јер њу, очигледно, нису могли добити од ОК СК.

И данас, кад и сам председник Комитета тврди да је „став ЦК и МОК био да информација о случају Милоја Стевановића не иду у базу", што је несхватљиво, ствари су сасвим јасне. Наиме, у члану 15. став 2. Статута СКС пише: „осовне организације, органи и форуми СКС дужни су да обезбеде систематско, правовремено, објективно и потпуно информисање чланова и организација СК". Према томе, председник ОК или не говори истину да су ЦК и МОК заузели став какав он тврди да јесу, или су ЦК и МОК погазили свој Статут.

Поред свега председник Комитета олако лепи етикету свим оним људима и члановима СК, који су на било који начин, били против одлука ЦК, називајући нас „фракцијом у Партији". Па зар се заиста људима који се боре за поштовање Статута, може и – сме, лепити таква произвољна етикета?!...

Марјан Дукић, Гуча
Ул. Б. Дмитровића 7/4.

У ИМЕ ЉУБАВИ
друга фиока

Љубио сам правду и мрзио неједнакост,
зато ћу умријети у прогонству.
(Народна мудрост)

Др Зоран Чворовић

МИЛОЈЕ СТЕВАНОВИЋ – БОГОТРАЖИТЕЉ НА ЦРКВЕНОМ СУДУ

Summum ius, summa saepe iniuria.
(Највеће право, често највећа неправда)

Боју Божје, цару царево.

Говорећи о разлици између црквених и државних закона, епископ Никодим Милаш вели и следеће: „Црква има одређено јој Богом устројство, и то устројство она безусловно мора свагда чувати; државе, напротив, имају онаква устројства, каква народне и мјесне прилике захтијевају, и мијењају своје устројство према промјени тих прилика. Црква има задаћу, да учини човјека сретним на земљи и да га спреми за блажену вјечност; државе, међутијем, ограничавају се само тиме, да обезбиједе земаљско добро својим члановима, не бринући се о посмртном његовом стању. И према таквоме своме значају и задаћи цркве, различној од задаће и значаја држава и земаљских друштава, и закони су црквени у основи својој различни од државних и других друштвених закона: они су непромјењиви, а ови промјењиви; они се оснивају на Божјој вољи, а ови на људској; извор је првих вјечни закон, извор других закон временити; они су одређени да спреме човјека да буде сретан и садањег и будућег вијека, а ови теже да обезбједе мир и добар ред само у садашњости."

Парадокс српске црквеносудске стварности.

Ако овакво православно црквеноправно учење о природи, циљу и границама црквених закона упоредимо са црквеносудском праксом у СПЦ у последњих годину и по дана, добићемо трагично-парадоксалну слику у којој су црквени тужиоци и судије заменили улоге са оптуженима. Оптужени се боре да, што рече професор А. С. Павлов, „у односима према Богу искључиво влада закон Божји, а не људски, нити државни", док црквени тужиоци и судије, тумачећи и примењујући црквене законе

логиком реформисаног српског правосуђа, мењају њихову природу и циљ, нарушавајући тако самосталност целе Помесне Цркве.

Наиме, са неканонском и противуставном сменом Епископа рашко-призренског Артемија, отпочело се са вођењем читавог низа црквеносудских поступака против монаштва, чија се сва кривица састојала у томе што су „тврдоглаво" бранили „непромјењивост црквених закона" и што су сматрали да Црква своје „устројство безусловно мора свагда чувати". Тако се обистинила слутња правника-потписника Апела за одбрану правног поретка СПЦ, да ће „владика Артемије бити тек прва жртва оваквог беспоретка јер ће исто страдање задесити све оне који буду слушали заповест светих канона, насупрот вољи гласачких већина".

Будној хришћанској савести „оптужених", која је стражарила над црквеним поретком, јемцем и чуваром вере Отаца, супротставила се клерикална, сталешка свест тужилаца и судија. Зато су поједини црквеносудски органи у „оптуженима", који су подигли глас против узурпације вековног поретка Цркве, искључиво видели узурпаторе сопствених „неприкосновених" и „неотуђивих" сталешких привилегија, и то у времену непривилегованом за већину православних Срба.

Док су се „оптужени" личном жртвом трудили да опомену и најмањег у мученичком светосавском стаду, да се, речју епископа Никодима Милаша, „спреми за блажену вјечност", тако што „неће продати вјеру за вечеру", дотле су се црквени тужиоци и судије, жртвујући целину предатог им стада, паштили да „обезбиједе земаљско добро својим члановима". Како земаљско добро никада није могло да се задобије без наклоности и покровитељства земаљске власти, то су се црквеним тужиоцима и судијама учинили претежнијим хармонични односи са световним властима од мира и поретка у Цркви Светог Саве.

Следствено, црквеносудски поступци су, уместо да одбране јединство СПЦ, постали клица раздора и деоба у овој јединој, још неурушеној и непоунијаћеној националној установи Срба. А све зарад тога што су иницијатори црквеносудских поступака пожелели да „мијењају своје устројство према промјени прилика" и по вољи Великог инквизитора.

Оваква револуционарна логика црквених тужилаца и судија, супротставила се конзервативној (предањској) логици поретка и икономије, на којима се вековима темељила правна свест у СПЦ – мајци свеукупног српског права. Ипак, оно што не знају несрећни црквени тужиоци и судије, добро знају спољни креатори српских деоба и невоља, да права жртва револуционарног насиља над црквеноправним поретком неће бити поједини клирици и верници СПЦ, већ сама јерархија, њен црквеноправни положај и ауторитет. Зато су у посуновраћеној српској црквеносудској

стварности, „оптужени" и њихове „кривице", заправо, најбољи и једини браниоци тужилаца и судија. Само да ово сазнање не стигне прекасно до глава црквених тужилаца и судија, као што је било прекасно за Биљану Плавшић и Момчила Перишића. За СПЦ неће и не може да буде касно, јер је она старија и од судија и од оптужених.

Поступак против Милоја Стевановића – образац за неутихнуле браниоце Предања.

Свака револуција, па и ова црквеносудска, која се одвија у сенци евроатлантске окупације Србије, има своје жртве. Једна од жртава је и Милоје Стевановић, али не обична и не случајна жртва, јер се револуционарни беспоредак увек спроводи по одређеном и до детаља прецизираном плану. Црквеносудски прогон монаштва најављен је неканонском и противуставном сменом владике Артемија, екскомуникацијом домаћина – богоотражитеља Милоја Стевановића, православним Србима се најављује време кафкијанских процеса.

Све „кривице" Милоја Стевановића.

У Одлуци о покретању црквеносудског поступка од 21.1.2011. године, Епископ жички налаже да се против Милоја Стевановића подигне оптужница, зато што је „примио на своје имање у селу Лозница код Чачка одбегле монахе из Епархије рашко-призренске" и што је после њиховог рашчињења „и даље наставио да пружа гостопримство", као и због тога што је „учествовао на њиховим богослужењима". Преступи који се наводе у епископовом акту о покретању црквеносудског поступка, преузети су, у неизмењеном облику, и у Оптужницу црквеносудског тужиоца Епархије жичке. Дакле, црквеноправни тужилац преступе Милоја Стевановића везује за кршење црквених прописа организационо-дисциплинског карактера. Ови прописи у хијерархији црквених аката имају другоразредни карактер, јер су променљиви и стоје испод догмата – непроменљивих закона који утврђују истине хришћанске вере и морала. Управо, оваква инкриминација оптужнице најбоље сведочи о моралној хипокризији једног црквеног тужиоца. Милоје Стевановић би могао да одговара пред црквеним судом за удомљење православног монаштва и учествовања у православном богослужењу, али тек онда када буду црквеносудски одговарали они клирици СПЦ, који су саслуживањем са јеретицима и иноверним, ширењем јеретичких књига и учења, кршењем прописа о богослужењу, избором на световне функције, починили најтеже верске преступе и саблазнили хиљаде „оних малих" што су поверовали у Христа. Таквим грубим игнорисањем начела правне једнакости, које је заветом мајке Јевросиме – ни по бабу ни по стричевима, већ по правди Бога истинога – положен у хришћански етос српског народа, сваки црквеносудски

поступак, па и онај вођен против Милоја Стевановића, претвара се у обичну фарсу и јалову демонстрацију силе, плодоносну само за стварање нових братских међусобица и омраза, а све на радост Великог инквизитора. Црквено казнено право у условима овакве селективне формалне законитости и одсуства хришћанске правне свести, која, по речима Иљина, лично потчињава надличном, претвара се, из оруђа за заштиту Цркве, у оруђе за њено растакање.

Ко суди.

Црквеносудски поступак против Милоја Стевановића покренуо је својим Актом, 21. јануара 2011. године, Епископ жички. Оптужницу је 14.2.2011. подигао црквеносудски тужилац Епархије жичке и првостепену пресуду је 10.3.2011. донео, такође, Црквени суд Епархије жичке, а да све то време, почев од 8.7.2010. Милоје Стевановић није био епархиот ове Епархије, већ Митрополије Београдско-карловачке. По чл. 64. Правила и поступака за црквене судове СПЦ, који стоји у вези са чл. 25. Устава СПЦ, за поступак у црквеним кривицама надлежан је „суд оне епархије на чијој територији су верници стално настањени". Појам сталне настањености разјашњава чл. 66. ст. 2. Правила и поступака за црквене судове СПЦ, везујући га за грађанскоправну категорију пребивалишта, односно боравишта. Сви наведени прописи потпуно недвосмислено указују на то да је првостепени црквеносудски поступак против Милоја Стевановића вођен од ненадлежне епархије СПЦ, јер већ од 8.7.2010. Стевановић није имао пребивалиште у Чачку, већ у Београду. О ову чињеницу оглушује се и највиша судска инстанца у СПЦ, Велики црквени суд, иако је ex officio био дужан да о њој води рачуна и да због ове битне повреде поступка неизоставно поништи првостепену пресуду (чл. 82. тач. 1. Правила и поступака за црквене судове СПЦ). Правно је потпуно неутемељена фишкалска гимнастика чланова Високог црквеног суда, који у Образложењу другостепене Пресуде проширују инкриминације и на догађаје који су се догодили у Жичкој епархији 2008. године и у којима је наводно учествовао и Стевановић, како би покретање црквено-судског поступка повезали са временом када је он имао пребивалиште у Чачку и неспорно био епархиот Епархије жичке. У чл. 64. ст. 2. на који се позива Високи црквени суд, заиста стоји да „суд који је био надлежан за покретање поступка задржава своју надлежност до свршетка поступка", али против Милоја Стевановића поступак није покренут у време догађаја из 2008. године, већ Одлуком о покретању црквеносудског поступка Епископа жичког од 21.1.2011, и то само за оне преступе који се наводе у Оптужници, као и у изрекама првостепене и другостепене пресуде. Овакво одређивање момента покретања црквеносудског поступка потпуно одговара норми чл. 67. ст. 2, у којој

стоји: „Када надлежни архијерej прими пријаву о црквеним кривичним делима, или до њега допре глас о њима, оцениће веродостојност истих и ако нађе да је пријава основана, наредиће покретање поступка." Свако друго тумачење не само да би било извртање језички потпуно недвосмислене одредбе, већ би позицију Милоја Стевановића приближило правно потпуно незавидној позицији оптуженог у средњовековној римокатоличкој Inquisitio haereticae pravitatis, у којој је оптужени сматран дифамним (нечасним) током трајања целог поступка, није знао ни имена тужиоца, ни сведока, а обавештаван је само о резултатима истраге.

Ипак, када је у питању црквеносудска надлежност, у случају Милоја Стевановића још увек немамо одговор на кључно питање: зашто су се чланови највишег суда у СПЦ још једном одлучили да очигледни процесни недостатак покрију својим ауторитетом, уместо да изврше своју службену обавезу и предмет Милоја Стевановића предају надлежном суду – Црквеном суду Митрополије београдско-карловачке? Зашто се немилице троши не ауторитет појединих личности, већ ауторитет њихових звања, српских архијереја и професора Православног Богословског факултета – чланова Великог црквеног суда? Јер безначајна имена провинцијских свештеника у Краљеву, који су осудили свог бившег добротвора Милоја Стевановића – јавност је већ заборавила, али имена судија Великог црквеног суда који су потврдили пресуду ненадлежног суда итекако добро зна.

Како суде.

Како у хришћанској аксиологији истина стоји изнад свих других вредности, јер је Глава Цркве, Господ Исус Христос – Истина, то је од најранијих времена циљ црквеносудског поступка био да се утврди материјална, а не формална истина. Зато је Црква свој судски поступак изградила на начелима когниционог (сазнајног) поступка позне Римске Империје. Црквени судови су у случају Милоја Стевановића поступили потпуно противно оваквој вишевековној пракси, јер су формалну истину претпоставили материјалној истини. Наиме, црквени судови нису узели у обзир службене документе које им је доставило удружење „Законоправило", а који су указивали на ненадлежност црквеносудских органа Епархије жичке, услед промене пребивалишта г. Стевановића, и то само зато што су били поднети од лица које нема активну легитимацију у поступку. Тиме су црквени судови занемарили своју обавезу да према чл. 67. и чл. 68. ex officio прикупљају све доказе, и то како оне којима се потврђује кривица оптуженог, тако и оне који иду у прилог оптуженом. Овакав поступак црквених судова у случају г. Стевановића, који је коначно искључен из црквене заједнице, није само формалноправно незаконит, већ се коси са етиком свештенослужитељске службе, којој први циљ треба да

буде спасење сваке „изгубљене овце” (Лк. 15, 4). Да ли се сотериолошка димензија црквеносудског поступка губи скривањем иза најбаналнијих формализама?

Милоје Стевановић, истински исповедник и боготражитељ, о чијим делима милосрђа сведоче бројне грамате, али и бројна нахрањена уста, у првом црквеносудском поступку кажњава се најтежом казном – екскомуникацијом, којом у историји СПЦ није кажњен ниједан мирјанин. И то у време када анатемом није макар запрећено ниједном од српских издајника и братоубица, ниједном од православних Срба, које су крстили поједини архијереји, а који су сада свакодневни богохулници свих светиња народа Светог Саве. Ругачи свих фела, слободно наставите да ружите православну веру, јер је богомољцима забрањено да је штите – то је порука казне која је изречена Милоју Стевановићу.

Пре свега тога, оваква казна је дубоко супротна сврси црквеног кажњавања, а то је „на првом мјесту”, речју Никодима Милаша, „да би се преступник поправио”. О томе говори 102. правило трулског сабора, који, по еп. Атанасију Јевтићу, представља „синтезу православне пастирске, терапевтичке Канонологије”. Реч је, како је приметио еп. Никодим Милаш, о правилу које дефинише сврху кажњавања у Православној Цркви. Преузимајући правило Јустинијановог Законика, по коме је сврха кажњавања морално поправљање људи (Poena constituitur in emendationem hominum), оци трулског сабора сваки канонски преступ дефинишу као болест коју треба лечити. Исто онако како ће стотинама година касније, али у духу истог Предања, Св. Петар Цетињски у свом Законику формулисати улогу пресуде световних судова – судом лијечити. Коментаришући реченицу 102. правила, која отпочиње речима – Јер Богу, и ономе који је добио пастирску управу, сваки је смисао у томе: да се поврати залутала овца и змијом рањена излечи – еп. Атанасије додаје следеће: „И ова реченица овог Св. Канона показује велику мудрост и Црквено духовно искуство Светих Отаца, који на богоподобан начин приступају човеку грешнику, као боголиком бићу достојном љубави и милосрђа, коме је спасење највеће достојанство, и за то достојанство они се човекољубиво, христоподобно труде и боре и старају”.

Да ли су судије казном анатеме послали поруку Милоју Стевановићу да не спада, ни у „залутале овце” које треба повратити, ни и „змијом рањену” коју треба излечити? Ко су праведници који су били спремни да се маше овакве казне? Да ли ревносним браниоцима клерикалних, сталешких привилегија требају само солвентни, али верски и национално индиферентни Срби, који ће ћутати и када се буде издавала Небеска Србија? Да ли ће се истим судом и истом казном прогонити и други неутихнули бранитељи Предања: протојерej др Матеја Матејић, Предраг Драгић Кијук, проф. др Љубомир Протић, проф. др Драгиша Бојовић, мр Владимир Димитријевић, а посебно сви они епископи, игумани, јеромонаси, свештеници који, не од јуче, воде мученичку борбу за очување чистоте православне вере? Да ли ће у тим поступцима инквизиторски инвентивни дух, као и до сада, користити само она средства која су у највећем несагласју са психолошким профилом и животним приликама оптуженог, како се не би паштили око његовог спасења?

Једно је сигурно, православни Срби не смеју да подлегну искушењу да имају други избор од „борбе непрестане” за Српску Православну Цркву и слободну Српску Државу. Све друго је лажна црква и лажна држава, где би да нас жедне преведу српски „пријатељи”.[11]

11 Грешни Милоје, *Сине мој, не пристај*, друго издање, Чачак, 2011, стр. 643-652.

НЕУСПЕЛА МИСИЈА 2008.

ПРАВОСЛАВНИ
ЕПИСКОП ЖИЧКИ
Трг Светог Саве 4, 36000 Краљево

Е. бр. 617
26. мај 2008. године

На основу чл. 67 Правила и поступка за Црквене судове Српске православне цркве, доносимо следећу

ОДЛУКУ

Налаже се комисији у саставу: јереј Миломир Радић, црквеносудски тужилац Епархије жичке, јереј Небојша Дабић, секретар Црквеног суда Епархије жичке и протођакон Радош Младеновић, уредник часописа "Жички благовесник", сви из Краљева, да саслушају Милоја Стефановића из Чачка по питању његовог учешћа у подстицању протојереја Мирољуба Јовановића, протојереја Драгана Никитовића из Чачка и протопамесника Горана Јанковића из Горачића да не изврше одлуку Епископа жичког бр. 102, 103 и 106 од 23. јануара 2008. године о свом премештају на друго место службовања.

После саслушања комисија ће Нам поднети писмени извештај, који ће, поред њих, саслушавани потписати.

ПРАВОСЛАВНИ ЕПАРХИЈЕ ЖИЧКЕ - У КРАЉЕВУ

† ЕПИСКОП ЖИЧКИ
Хрисостом

Ово доставити:

- Црквеном суду Епархије жичке
- Црквено-судском тужиоцу Епархије жичке
- Секретару Црквеног суда Епархије жичке;
- Протођакону Радошу Младеновићу
- Архијерејском намеснику трнавском - Чачак.

159

Напомена: На полеђини овог документа, руком деде Милоја исписане су ове речи: „Због отпора који је верни народ Чачка и околине пружио појавама новотарења и кршења богослужбеног поретка у чачанској цркви, дошло је до познатих догађаја у којима је Епископ жички поништио нека своја акта, о Савиндану 2008. Да би се тај 'аутогол' виновника безакоња прикрио, ваљало је наћи кривца. За то је одабрана моја маленкост. Проверите зашто."

ПРАВОСЛАВНИ
ЕПИСКОП ЖИЧКИ
Трг Светог Саве 4, 36000 Краљево

Е. бр. 665
2. јун 2008. године

Господину Милоју Стевановићу

ЧАЧАК

Његово Преосвештенство Епископ жички Господин Г. Хризостом оформио је комисију у саставу јереј Миломир Радић, црквеносудски тужилац, јереј Небојша Дабић, секретар Црквеног суда и протођакон Радош Младеновић, уредник часописа "Жички благовесник", сви из Краљева, поводом случаја премештаја протојереја Мирољуба Јовановића и Драгана Никитовића из Чачка, као и протопамесника Горана Јанковића из Горачића, који су три дана у чачанској цркви Вазнесења Христовог штрајковали глађу (или били на потпуном посту, како су касније изјављивали).

Пошто сте Ви били укључени у овај догађај, позивате се у среду, 18. јуна 2008. године у 9 часова у канцеларију парохије храма Светог Саве у улици Доситејевој 66 у Краљеву, ради давања потребних исказа.

ПРАВОСЛАВНИ ЕПАРХИЈЕ ЖИЧКЕ - У КРАЉЕВУ

ПО ОВЛАШЋЕЊУ
ЕПИСКОПА ЖИЧКОГ
АРХИЈЕРЕЈСКИ ЗАМЕНИК
Љубишко Костић, прот. ставр.

Напомена: На позадини овог документа руком деде Милоја је исписано: „Уместо одласка на састанак Комисије, Комисију сам обавестио да није информисана, јер је епископ поништио своја акта о премештају свештеника, те да они, значи, немају никакву кривицу. Самим тим не могу ја бити одговоран за подстицање свештеника на нешто што не постоји. Тих дана из штампе је изашла моја књига *Не йомичи сшаре међе*, прво и друго издање, Горњи Милановац, 2008, која је разграбљена за веома кратко време. Тако је овај поступак о мојем подстицању свештеника на поштовање саборских одлука прећутно обустављен. А да ли ће бити настављен, не зна се."

ЗАСТАЛИ ЈЕСУ – ЗАБОРАВИЛИ НИСУ (ИЛИ) УСПЕЛА МИСИЈА ТРИ ГОДИНЕ ПОСЛЕ

ПРАВОСЛАВНО
АРХИЈЕРЕЈСКО НАМЕСНИШТВО
ТРНАВСКО
Цара Душана 2, 32000 Чачак

Е. бр. 99
4. јун 2010. године

Поштовани,

У вези Вашег дописа од 3. јуна 2010. године, упућеног Његовом Преосвештенству Епископу Жичком Г.Господину Хризостому, по благослву Епископа Жичког обавештавамо Вас следеће:

Препоручите монаштву манастира Црна Река којима сте указали гостопримство да свој канонски статус једино могу решавати преко администратора епархије којој припадају, тј. Рашко – призренске и Косовско – метохијске, Његовог Високопреосвештенства Митрополита и Архиепископа Г.Г. Амфилохија. Стога Вам се препоручује да братству манастира Црна Река откажете гостопримство и упутите своме канонски надлежном епископу администратору Г.Г. Амфилохију у вези решавања свих својих недоумица и проблема.

По благослову Епископа Жичког

протојереј Саша Јоловић
Архијерејски намесник трнавски

Писмо Архијерејског намесника адресирано на Милоја Стевановића

ОДГОВОР

Милоја Стевановића Архијерејском намеснику трнавском,
Саши Јоловићу[12]

„...Вашу препоруку нисам могао извршити па Вас коленопреклоно молим да ми опростите, да ме схватите и да ме разумете.

Не могу, најпрво, јер сам дао реч, а потомцима сам у својој књизи *Казивања* оставио упозорење: „И пази добро шта обећаш. Или заветујеш. Оно и да испуниш. Јер, *во се веже за роїове, а чо'ек за реч*" (треће издање, стр. 91).

Не могу јер сам своју реч и формално-правно пред судом (овоземаљским) оверио (Освновни суд Чачак ОВ бр. 8278/2010).

Не могу зато што поштујем ове Божје људе и знам да су они пред Богом неупоредиво вреднији од мене грешног.

Не могу ни због суза које сам видео у њиховим очима.

Не могу ни због оне моје сузе која се скотрљала када су ми рекли да се у дому моме осећају као у мајчином крилу.

Не могу ни због моје деце која су их дочекала са хлебом и сољу, пошто сам тих дана био на путу.

Не могу, јер бих имао несан памтећи како су у гостинској соби моје бабе Драгиње мирисале дуње, како су тамо биле иконе, најлепши ћилими

---

12 Исцрпан одговор, на 16 страна, објављен је у књизи: *Сине мој, не йристај*, друго издање, Чачак, 2011, стр. 402-417. Овде преносимо само кратак део, како би се сагледала хронологија.

Уз овај документ, нашли смо прихефтану фотокопију из дединог дневника, у којој, поред осталог, стоји:

„Монаси и монахиње – духовна деца владике Артемија тражили су и нису добили канонски отпуст од тзв. администратора, који су постављени супротно чл. 111. и 112. Устава СПЦ. Администратори Атанасије Јевтић и Амфилохије Радовић су са својих плећа збацили Христов, а упртили Каинов крст. Неколико монахиња, које су пар дана боравиле овде, у нашој кући у Ломиној улици, одавде су одлазиле и молиле више епископа (сремског Василија, банатског Никанора, добробосанског Николаја, бањалучког Јефрема...) да их приме под кров неког од својих манастира. Али, авај, ови поступише као онај свештеник и онај левит из јеванђелске приче о *Милосшивом Самарјанину* (Лк. 25, 37).

Слава Богу, јер се и то збило по Божјем промислу. После тог и таквог односа било је јасно да и овде важи правило: ***У се и у своје кључе***. Тако су трудом монаштва и народа светосавског, почеле да ничу катакомбе – ***колибе йраведничке***, које ће, ако Бог да, процветати (Приче 14, 11).

Управо тај чин немилосрђа тзв. српских епископа, пресудно је допринео да се Нада и ја одлучимо на дело задужбинарства, па смо потражили и добили благослов владике Артемија да саградимо манастир посвећен заштитнику дома нашег, Светом Николају Мирликијском чудотворцу.

Слава Богу за све! "

и чаршафи. И у ту собу ми нисмо смели ући. Она се чувала за госте. За путнике. За намернике. У њој је могао да спава и Драгутин звани Пињо, који је по занимању био просјак. После њега се све проветравало и прало. Али ми, деца, нисмо могли ту да спавамо, јер су гостинска соба и гостољубље били светиња моје бабе Драгиње која је из Драгачева у Студеницу ишла на молитву пешке.

Не могу, јер видим неизбрисиву слику из детињства кад је једне зимске ноћи, мој покојни отац натоварио на леђа пијаног Благоја Поповића, који је лежао у каналу, којим се ваљала вода од снега који се топио и, уз натчовечанске напоре, однео га до његове, веома удаљене, куће.

Не могу, оче, да извршим Вашу заповест јер ми се чини да бих се тиме наругао Милостивом Самарјанину, да бих изневерио претке, осрамотио потомке.

Не могу јер сам се сетио оца Саве Вазнесењског, који би ми сигурно рекао у беседи: „Оћеш ли, шашавко један шашави, и ти да бациш камен на ове мученике? Оћеш ли и ти да судиш: *Распни Га, распни*?! Ил' ћеш као Вероника да им бациш убрус да обришу сузе, јер су младост и живот даривали Богу и роду? Оћеш ли и ти да их пљунеш или да притрчиш да им помогнеш понети њихов претежак крст? Јеси ли заборавио шта Јеванђеље каже о милосрђу? Јеси ли сметн'о с ума речи Светих Апостола које изговорише пред Синедрионом: *Већма се треба Богу покоравати неголи људима*? Јеси ли заборавио гостољубље Аврамово? Јеси ли утувио речи Светог Теодосија Кијевског, који каза: Чини милостињу не само својим по вери, већ и туђима. Ако видиш нагога или гладнога или неког ко је запао у беду – било Јеврејин, Турчин или Латин – према свакоме буди милосрдан, избави га од несреће како можеш... а камоли према хришћанину, а камоли према монасима српским и православним коју су толике године провели у подвигу ради спасења рода нашега. Ради спасења душа наших. Никог, бре, не смеш да слушаш ако те удаљује од Бога и закона Божјег. Прави се глув и иди својим путем."

Не могу, часни оче! Не могу! Надам се да ме разумете.

С друге стране, пак, искрено се надам да ће монаси Црне Реке, милошћу архипастира наших, ускоро решити свој канонски статус, и наћи манастир у коме ће наставити свој подвиг, па ће и отићи, Божјим путем, даље.

26. маја/8. јуна 2010. године Господње

Целивајући Вашу десницу, искрено одан,
Грешни Милоје Стевановић"

ПРАВОСЛАВНИ
ЕПИСКОП ЖИЧКИ
Трг Св.Саве 4, 36000 Краљево
Б. бр. 47
21. јануар 2011. године

На основу чл. 108, т. 19, други део, Устава Српске православне цркве, доносимо следећу

ОДЛУКУ

Милоја Стевановића, приватног привредника из Чачка, предати Црквеном суду Епархије жичке.

Налаже се црквеносудском тужиоцу Епархије жичке да против горе именованог напише оптужницу и подигне је против истог код Црквеног суда Епархије жичке.

Образложење

1. 3. јуна 2010. године Милоје Стевановић је примио на своје имање у селу Лозници код Чачка одбегле монахе из Епархије рашко-призренске без благослова њиховог надлежног Епархијског архијереја – администратора за Епархију рашко-призренску, а такође и без благослова Епископа жичког, на чијем се канонском подручју налази село Лозница код Чачка.
2. Што је исти Милоје Стевановић после рашчињења од стране Великог црквеног суда Српске православне Цркве поменутим монасима и даље наставио да пружа гостопримство, што је са њима, као рашчињенима, као и са

рашчињеним умировљеним епископом рашко-призренским, сада монахом Артемијем, у Љуљацима учествовао на њиховим "богослужењима".

+ЕПИСКОП ЖИЧКИ

Одлуку доставити:

1) Црквеном суду Епархије жичке-Краљево;
2) Црквеносудском тужиоцу - Краљево;
3) Управи парохије у Чачку - Чачак;
4) Архијерејском намеснику трнавском - Чачак;
5) Милоју Стевановићу - Чачак.

ЦРКВЕНИ СУД

ПРАВОСЛАВНЕ ЕПАРХИЈЕ ЖИЧКЕ

Трг Светог Саве 4, 36000 Краљево

Ц. С. Бр. 5/1

10. март 2011. године

Црквени суд православне Епархије жичке у Краљеву

по кривичном спору против

Милоја Стевановића из Чачка

СУДИЛИ СУ :

За председника Црквеног суда, протојереј-ставрофор Љубинко Костић, Архијерејски заменик из Матарушке Бање;

ПОЧАСНИ ЧЛАНОВИ:

Протојереј Милић Драговић из Ужица;

Јереј Милан Јовановић из Прилика;

Деловођа: Јереј Мр Небојша Дабић из Краљева

Црквени суд Епархије жичке у предмету окривљеног православног хришћанина Милоја Стевановића, приватног предузетника из Чачка, са станом у улици Хајдук Вељкова 26, због кривичних дела, која је учинио као члан СПЦ на територији Епархије жичке: што је примио на своје имање одбегле монахе из Епархије рашко-призренске, чиме је оформио мошнику заједницу на територији Епархије жичке без благослова Епископа жичког; што је у више махрата учествовао је на "богослужењима" која је вршио бивши Епископ, а сада монах Артемије у селу Љуљацима уз учешће неколико рашчињених монаха; што је на више места у Епархији жичкој био учесник антицрквених догађаја; што је одбио да дође на позиви комисије Епископа жичког због непослушности Цркви и што у својим јавним наступима недоличним оптужује архијереје СПЦ и поједине свештенике, чиме је учинио преступе против вере и учења Цркве и црквеног поретка из чланова 47 и 49 Правила и поступака за црквене судове СПЦ, као и свети канони: Апостолског 31; Гангрског Помесног Сабора 6.; Антиохијског Помесног Сабора 4. и светог Василија Великог 1. Канон. По оптужном предлогу Црквено-судског тужиоца, одржан је дана 10. марта 2011. године јавн

претрес без присуства оптуженог Милоја Стевановића, који се није одазвао на судски позив, уручен на поменуту адресу, о чему постоји уредна поштанска повратница да је исти примљен, те је Црквени суд на основу члана 66 Правила и поступака за црквене судове СПЦ дана 10. марта 2011. године објавио

ПРЕСУДУ

Окривљени Милоје Стевановић од оца Светолика и мајке Јеле рођен 1949. године у Горачићима, данас приватни предузетник из Чачка, са станом у улици Хајдук Вељкова 26, а раније општински правобранилац, директор предузећа, банкар, секретар СКЈ у Лучанима

КРИВ ЈЕ

Због тога

што је примио одбегле монахе на своје имање (територија Епархије жичке) чиме је оформио нову монашку заједницу без благослова надлежног Епископа жичког, па је и након писменог упозорења Епископа одбацио послушност и одбио да изврши његову одлуку, занемарујући своје верске и црквене дужности, чиме је учинио преступ из члана 47 Правила и поступака за црквене судове СПЦ као и светог 6. канона Антиохијског Помесног сабора

што је у више наврата учествовао на " богослужењима" бившег Епископа Артемија, сада монаха, уз учешће такође различитих свештеномонаха, чиме је свесно, или под утицајем других, радио против црквеног поретка и интереса Цркве уопште, тако да је учинио кривично дело из члана 49 Правила и поступака за црквене судове СПЦ, као и светих канона Апостолског 31; Гангрског помесног сабора 6. и 1. правила Св. Василија Великог

Црквени суд Епархије жичке окривљеном на основу наведених законских прописа и правеном истих, **УТВРЂУЈЕ** да кривично дело свесног предузимања радњи против црквеног поретка, или црквених интереса или Цркве уопште, за које је оглашен кривим, а за шта је предвиђена казна коначно искључење из црквене заједнице и за кривично дело одвајања послушности својој јерархијској власти, стварања буна и завера, ускраћивања дужног поштовања, вређања, клеветања и инсултирања, не признавања и не извршавања одлука, за које је оглашен кривим слободном оценом суда, па на основу тога **ИЗРИЧЕ** следеће:

ОСУЂУЈЕ СЕ

Милоје Стевановић, приватни предузетник из Чачка, казном **КОНАЧНИМ ИСКЉУЧЕЊЕМ ИЗ ЦРКВЕНЕ ЗАЈЕДНИЦЕ** због кривичних дела: примања одбеглих монаха из Епархије рашко-призренске, чиме је оформио монашку заједницу на територији Епархије жичке без благослова Епископа жичког; одвајања на "богослужења" бившег Епископа рашко-призренског Артемија, а сада монаха Артемија, коме су саслуживали такође различити свештеномонаси, чиме је учинио

Ц. С. бр. 54/11

Деловођа:

Мр Небојша Дабић

јереј

Мр Небојша Дабић јереј

За председника Црквеног суда

Љубинко Костић

протојереј-ставрофор

Љубинко Костић, прот. ставр.

На основу члана 128 Устава Српске православне цркве, и члана 72 Правила и поступка за Црквене судове Српске православне цркве са пресудом сагласан

+ЕПИСКОП ЖИЧКИ

Хризостом

Напомена: Одлука у целости са образложењем објављена је у књизи Грешни Милоје, *Сине мој, не пристај*, друго издање, Чачак, 2011, стр. 589–596.

Великом Црквеном суду СПЦ
Београд

(преко Црквеног суда Епархије жичке)

ПРЕДМЕТ: **Жалба на Пресуду Црквеног суда православне Епархије жичке Ц. С. бр. 54 од 10. марта 2011. г.**

Поштовани оци благословите,

Пресуда Црквеног суда Епархије жичке Ц. С. бр. 54 од 10. марта 2011. године, а која је подносиоцу ове Жалбе уручена 23. марта 2011. године, црквеноправно је неодржива из процесног разлога предвиђеног у члану 82. тач. 1. Правила и поступака за црквене судове СПЦ.

Црквеносудски поступак против подносиоца ове Жалбе, покренут је Оптужницом црквено – судског тужиоца Епархије жичке Ц. С. бр. 42 од 14. фебруара 2011. године, иако Црквени суд Епархије жичке, сагласно чл. 25. Устава СПЦ, као и чл. 64. Правила и поступака за црквене судове СПЦ, од 8. јула 2010. године није надлежан да против подносиоца ове Жалбе води било какав црквеносудски поступак.

Наиме, од 8. јула 2010. године подносилац Жалбе је стални становник Града Београда, са уредно пријављеним пребивалиштем на адреси ул. Теразије 29/15, а тиме у црквеноправном погледу епархијот Београдско – карловачке архиепископије, а не неке друге епархије СПЦ. Правила и поступци за црквене судове СПЦ надлежност црквеног суда, сагласно чл. 25. Устава СПЦ, недвосмислено везују за „место сталне настањености" оптуженог у тренутку покретања поступка пред црквеним судом, тј. у тренутку подизања оптужнице од стране црквеносудског тужиоца (чл. 64. ст. 2. Правила и поступака за црквене судове СПЦ). Да се под изразом тзв. место сталне настањености мора једино подразумевати место пребивалишта, односно боравишта, као установе световног права које је црквени законодавац преузео у својим актима, показује систематско и језичко тумачење чл. 66. ст. 2. Правила и поступака за црквене судове СПЦ. Овом одредбом Правила црквени законодавац уређује покретање црквеносудског поступка против лица које је одсутно и при том дефинише, да се ради о лицу коме је непознато пребивалиште, односно боравиште. А contrario пребивалиште, односно боравиште оптуженог јесу одлучујуће чињенице које опредељују црквеносудску надлежност појединих епархија СПЦ. Зато су тзв. „материјална сазнања", на којима Црквени суд Епархије жичке темељи своју надлежност, потпуно ирелевантна са становишта наведених црквеноправних прописа. Уколико

се надлежност црквеног суда не би опредељивала према несумњивим правним категоријама - пребивалишта и боравишта, већ арбитрерно, према некаквим тзв. „материјалним сазнањима", одређивање надлежности постало би иницијални извор правне несигурности за оптуженог, а тиме и незаконитости црквеносудског поступка. На значај који за законито вођење црквено – судског поступка има правилно одређивање месно надлежног суда, указао је и каноничар Валсамон у тумачењу 9. правила IV васељенског сабора: „Ако има један клирик да се тужи на другог клирика, или на епископа, или на митрополита, он мора сходно законима поднети своју тужбу пред онај суд, коме потпада оптужени..." Оно што важи за клирике, у Цркви Христовој, у којој смо *сви уди једнога тијела* (I Кор. 12. 12), важи и за мирјане.

Црквени суд, према чл. 61. ст. 1. Правила и поступака за црквене судове СПЦ, води поступак по службеној дужности, због чега је обавезан да сам прибави све чињенице које су битне за одлучивање. Међутим, већ прве процесне радње (*Акт Епископа жичког Е. бр. 47/2011*) покренуте против подносиоца ове Жалбе, указивале су да ће се црквеносудске власти Епархије жичке оглушити о ову процесну обавезу и то тако што ће одлуку о својој надлежности донети на основу непроверених и нетачних информација о пребивалишту оптуженог. У намери да помогне ваљаном вођењу црквеносудског поступка, оптужени је, иако на то није био обавезан, благовремено доставио Црквеном суду Епархије жичке доказе који су указивали на чињеницу да од 8. јула 2010. године није више био њен епархијот (*Одговор на Оптужбу црквено – судског тужиоца од 1. марта 2011. г. и Поднесак на Оптужницу Ц. С. бр. 42 од 9. марта 2011, са приложеном фотокопијом личне карте*). Истовремено, предложено је Црквеном суду Епархије жичке да судски поступак, заједно са списима, уступи Епархији чијој јуридикцији оптужени подлеже од времена покретања црквеносудског поступка, а сагласно чл. 25. Устава СПЦ и чл. 64. Правила и поступака за црквене судове СПЦ. Такође, Црквеном суду Епархије жичке достављен је читав низ доказа којима се поткрепљивала чињеница да промена пребивалишта оптуженог није извршена у циљу опструкције црквеносудског поступка, за који оптужени пре више од седам месеци није ни могао да зна, већ да је до промене места становања дошло из личних и професионалних разлога (докази поднети од стране УГ „Законоправило": *фотокопија личне карте Милоја Стевановићаса са променом пребивалишта, фотокопија возачке дозволе Милоја Стевановића са новим пребивалиштем у Београду, фотокопија саобраћајне дозволе породичног аутомобила са новим пребивалиштем у Београду, фотокопија саобраћајне дозволе службеног теретног возила Милоја Стевановића са новим пребивалиштем у Београду, рачуне „Телекома", наслovљене на Милоја Стевановића, на новом пребивалишту Теразије 29/15 у Београду, почев од јула 2010. до фебруара 2011, рачуне „Инфостана" за исти период, рачуне „Електродистрибуције" Београд за исти период*). Уз све то, подносилац Жалбе понавља став изречен у Одговору на Оптужбу црквено – судског тужиоца од 1. марта 2011. године, да ће и у другостепеном поступку, на захтев Суда, приложити низ материјалних доказа и предложити многобројне сведоке који ће потврдити аргументе изнете у овом поднеску.

Црквени суд Епархије жичке није ни узео у разматрање поднете писмене доказе службеног карактера, већ је одлуку о својој надлежности засновао на тзв. „материјалним сазнањима" непознате форме и порекла, као и на оним писменима који су настали пре извршене промене пребивалишта, и што је значајније, знатно пре покретања црквеносудског поступка (*Писмо Епископу жичком од 3. јуна 2010. г. о пријему монаха манастира Црна Река*). Међутим, Црквени суд Епархије жичке није указао поверење доказима о промени пребивалишта само онда када се њима оспоравала надлежност овог суда, док их је итекако узимао у обзир приликом слања поднесака оптуженом, јер је Позив за суђење Ц. С. бр. 53 и Пресуду Ц. С. бр. 54, упутио на једину важећу адресу подносиоца ове Жалбе – Теразије 29/15, Београд. Према томе, Црквени суд Епархије жичке је у овом предмету, игноришући чињенице које су му биле познате, свесно донео незакониту одлуку о својој надлежности.

И најзад, покушај Црквеног суда Епархије жичке да моменат заснивања надлежности веже за догађаје из 2008. године, који су се збили на територији Епархије и у којима је наводно, као њен епархиот, учествовао и подносилац ове Жалбе, у најмању руку црквеноправно је скандалозан. Овакво тумачење не само да нема упориште у члановима 64, 67. и 68. Правила и поступака за црквене судове СПЦ, већ би се његовим прихватањем у црквеносудску праксу СПЦ увеле, противно 6. правилу II васељенског сабора и 132. и 133. правилу Картагенског сабора, тајне оптужнице. Тако би се надлежност црквеног суда ретроактивно одређивала, не према чињеницама које важе у моменту објављивања јавне оптужнице, већ према чињеницама које су тајном тужиоцу биле познате у моменту подизања тајне црквеносудске оптужнице. Следствено, оваквим тумачењем Црквеног суда Епархије жичке довела би се у везу два догађаја, која не само временски, већ ни формално, нити материјално не стоје у вези. Процесним повезивањем догађаја између којих не постоји никаква узрочно – последична веза, Црквени суд Епархије жичке јасно показује, да у овом случају није имао намеру да на црквеноправно ваљан начин утврди материјалну истину, већ да свим средствима отежа процесну позицију подносиоца ове Жалбе.

Из свих напред наведених разлога, а у циљу очувања црквеноправног поретка и јединства наше Светосавске Цркве, предлажем да се, сагласно чл. 82. тач. 1. Правила и поступака за црквене судове СПЦ, поништи првостепена пресуда, јер је донета од стране ненадлежног црквеног суда.

Као доказе за напред изнете тврдње прилажем:

1. Пресуда Црквеног суда Епархије жичке Ц. С. бр. 54 од 10. марта 2011. године.
2. Акт Епископа жичког Е. бр. 47/2011.
3. Одговор на Оптужбу црквено – судског тужиоца од 1. марта 2011.
4. Поднесак на Оптужницу Ц. С. бр. 42 од 9. марта 2011.г, са приложеном фотокопијом личне карте.

5. Фотокопија личне карте.
6. Фотокопија возачке дозволе.
7. Фотокопија саобраћајне дозволе породичног аутомобила.
8. Фотокопија саобраћајне дозволе службеног теретног возила.
9. Рачуни „Телекома" за стан на Терезијама 29/15, Београд, од јула 2010. до фебруара 2011.
10. Рачуни „Инфостана" за стан на Терезијама 29/15, Београд, од јула 2010. до фебруара 2011.
11. Рачуни „Електродистрибуције" Београд за стан на Терезијама 29/15, Београд, од јула 2010. до фебруара 2011.
12. Писмо Епископу жичком од 3. јуна 2010. г.
13. Фотокопије коверата поднесака Црквеног суда Епархије жичке - Позив за суђење Ц. С. бр. 53 и Пресуду Ц. С. бр. 54, упућених на адресу ул. Терезије 29/15, Београд.

У Београду,
5. април 2011. г.

Подносилац Жалбе

Милоје Стевановић,
ул. Терезије 29/15
11 000 Београд

ВЕЛИКИ ЦРКВЕНИ СУД
СРПСКЕ ПРАВОСЛАВНЕ ЦРКВЕ
Бр. 42/11
29. април 2011. г.

ВЕЛИКИ ЦРКВЕНИ СУД
СРПСКЕ ПРАВОСЛАВНЕ ЦРКВЕ
Бр. 42/11
29. IV 2011 год.
У БЕОГРАДУ

ПРЕСУДА
ВЕЛИКОГ ЦРКВЕНОГ СУДА

Надлежног по преступима Милоја Стевановића, приватног предузетника из Чачка, са новом адресом у Београду.

Присутни: Председник Великог Црквеног суда –
Митрополит црногороско – приморски АМФИЛОХИЈЕ
Чланови Већа: **Епископ бачки ИРИНЕЈ, Епископ далматински ФОТИЈЕ**
Свештена лица мирског реда: **протојерej - ставрофор др Радомир Поповић**, професор Богословског Факултета БУ у Београду и **протојерej др Драгомир Сандо**, професор Богословског факултета БУ у Београду.

В. д. референта Великог црквеног суда ђакон Александар Секулић, службеник Канцеларије Његове Светости Патријарха Српског.

Велики Црквени суд је по службеној дужности, а на основу чл. 79 Устава Српске Православне Цркве, размотрио одлуку Црквеног суда Епархије жичке **ЦС бр. 54 од 10. марта 2011.** г., а у вези са *коначним искључењем (екскомуникацијом) из црквене заједнице* **Милоја Стевановића**, приватног предузетника из Чачка, са новом адресом у Београду.

По размотрењу горње пресуде и свих релевантних аката, према својим овлашћењима, а на основу чл. 79 Устава СПЦ, Велики црквени суд једногласно је нашао да је Милоје Стевановић крив због примања на приватно имање одбеглих јеромонаха и монаха, клирика Епархије рашко-призренске који се нису одазвали позиву надлежног Архијереја да се врате у Епархију и на тај начин оснивања монашког општежића на приватном имању без благослова надлежног Архијереја, затим вређања надлежног Епископа, свештеника, црквених и црквено-судских власти у својим текстовима и књигама, а посебно након покретања црквено-судског поступка, као и учешћу на такозваним богослужењима која је обављао рашчињени и у ред монаха враћени бивши Епископ Артемије, у месту Љуљаци, сходно чл. 47 и 49 Правила и поступака за Црквене судове СПЦ, као и: 31. Апостолског канона, 6. канона Гангрског помесног сабора, 4. канона Антиохијског помесног сабора и 1. канона Правила Св. Василија Великог, те је тиме пресуда Црквеног суда Епархије жичке **ЦС бр. 54 од 10. марта 2011. г.**, којом је Милоје Стевановић, *коначно искључен (екскомуникациран) из црквене заједнице*, ПО КАНОНСКИМ И ЗАКОНСКИМ ПРОПИСИМА ОСНОВАНА И ВЕЛИКИ ЦРКВЕНИ СУД ИСТУ ОСНАЖУЈЕ.

ОБРАЗЛОЖЕЊЕ

Приликом изрицања овакве пресуде, Велики црквени суд једногласно је констатовао да се на основу овлаштења која Велики Црквени суд има према чл. 79 и 216 став б) тачка 2 Устава СПЦ, постоје прецизно дефинисане казне у чл. 47 и 49 Правила и поступака за Црквене судове СПЦ, као и: 31. Апостолског канона, 6. канона Гангрског помесног сабора, 4. канона Антиохијског помесног сабора и 1. канона Правила Св. Василија – неизоставно се мора испоштовати горепоменута и предвиђена казна коју је донео Црквени суд Епархије жичке у својој пресуди **ЦС бр. 54 од 10. марта 2011. г.**

С обзиром да се у Пресуди Црквеног суда Епархије жичке јасно види чињеница да је оптужени Милоје Стевановић, (*не помињући у овом случају његову отворену антицрквену делатност у време када је сам био општински секретар Савеза Комуниста Југославије у Лучанима*) своје нецрквено и противцрквено деловање започео подршком такозваног штрајка глађу двојице свештеника у Чачку

јануара и марта 2008. године, па у немилом догађају 17. јуна 2008. године, у селу Душковци приликом освећења сеоског храма, када је Његово Преосвештенство Епископ жички и физички нападнут. Такође, узимањем учешћа у „богослужењима" која су обављана од рашчињених клирика, која су саслуживала бившем епископу Артемију, који је одлуком Светог Архијерејског Сабора лишен епископског чина и враћен у ред монаха, оптужени Милоје Стевановић није показао ни један знак покајања, као и услед настављања јавне саблазни, Велики Црквени суд потврђује пресуду Црквеног суда Епархије жичке ЦС **бр. 54 од 10. марта 2011. г.**

Велики Црквени суд сматра да поступак против оптуженог Милоја Стевановића не може бити обновљен или ревидиран услед свих канонских прекршаја којима је Милоје Стевановић показао потпуну непослушност надлежном Архијерeју, као и Црквеној јерархији СПЦ уопште. У том смислу, пријава нове боравишне адресе не лишава Црквени суд Епархије жичке права да суди у првој инстанци, из разлога што су сви преступи који су наведени у оптужници почињени на територији Епархије жичке. Затим, промена пребивалишта је регистрована 7. јула 2010. године, тј. након писма којим је Епископ жички господин Хрисостом упозорио оптуженог Милоја Стевановића да отпусти монахе који су неканонски напустили – одбегли из манастира у којима су до тада боравили. Такође, сходно чл. 64 Правила и поступка за црквене судове СПЦ, **„црквени суд који је био надлежан за покретање поступка задржава своју надлежност до свршетка поступка"**, Велики Црквени суд, иако према чл. 84 Правила и поступака за црквене судове СПЦ, није обавезан да образлаже пресуду коју у целости потврђује, (*сем у случају непотпуног или нетачног првог образложења*) чини овај изузетак ради недвосмисленог и прецизног потврђивања прописане казне коју је Црквени суд Епархије жичке као првостепена власт, уредно доставио Великом Црквеном суду на коначно расмотрење, сходно чл. 77 односних Правила.

Следујући вишевековном црквеном поретку и судећи према приложеним доказима уз оптужницу против Милоја Стевановића, Велики Црквени суд не признаје право оптуженом да сам бира судску власт пред којом ће одговарати с обзиром да је већ игнорисао појављивање на главном претресу Црквеног суда Епархије жичке, јер то свакако не спада у његову надлежност, већ је јасно прецизирано чл. 63 Правила и поступака за Црквене судове СПЦ.

Одлуке Великог црквеног суда су коначне и извршне, сходно чл. 79 Устава СПЦ.

Из седнице Великог Црквеног суда СПЦ одржане у Српској Патријаршији,

29. априла 2011. године, **ВЦС Бр. 42/11**

В. д. референта
ђакон Александар

ВЕЛИКИ ЦРКВЕНИ СУД СРПСКЕ ПРАВОСЛАВНЕ ЦРКВЕ

ПРЕДСЕДНИК
ВЕЛИКОГ ЦРКВЕНОГ СУДА
† Амфилохије

ПОЛИТИКА 17. фебруар 2015.

Грешни Милоје коначно искључен из СПЦ

Милоје Стевановић екскомуницран због „оснивања монашког општежића на приватном имању". На овај начин, постао је једини Србин који је искључен и из Савеза Комуниста (1984.) и из Српске православне Цркве.

http://www.politika.rs/rubrike/Drustvo/Gresni-Miloje-konacno-iskljucen-iz-SPC.sr.html

BLIC online UTORAK, 17.02.2015.

Grešni Miloje izopšten iz crkve

Tanjug | 18. 05. 2011. - 12:43h | Komentara: 11

Čačak - Poznati čačanski privrednik Miloje Stevanović (62), poznat pod nadimkom Grešni Miloje, izopšten je iz Srpske pravoslavne crkve, odlučio je Veliki crkveni sud kojim je predsedavao mitropolit crnogorsko-primorski Amfilohije potvrdivši prethodnu presudu Eparhije žičke.

http://www.blic.rs/Vesti/Drustvo/254573/Gresni-Miloje-izopsten-iz-crkve

27. март 2011. | 20:51 | РТВ

"Грешни Милоје" изопштен из Цркве

ЧАЧАК - Чачански привредник Милоје Стевановић, који је 1983. године искључен из Савеза комуниста због јавно изречене критике слабости тадашњег поретка, сада је, одлуком Црквеног суда Епархије жичке, изопштен из црквене заједнице.

http://www.rtv.rs/sr_ci/zivot/drustvo/gresni-miloje-izopsten-iz-crkve_245771.html

SREDA 18.05.2011 | 12:38 B92

Amfilohije izopštio Grešnog Miloja

IZVOR: TANJUG

Čačak – Mitropolit Amfilohije izopštio je iz SPC Grešnog Milloja jer je na svoje imanje u Loznici kod Čačka primao odbegle jeromonahe i monahe iz manastira Crna Reka.

http://www.b92.net/info/komentari.php?nav_id=512889

VEST e24

Grešni Miloje izopšten iz crkve

Autor: Tanjug 18.05.2011. - 12:37 13:05 Komentara (0)

Poznati čačanski privrednik Miloje Stevanović (62), poznat pod nadimkom Grešni Miloje, izopšten je iz Srpske pravoslavne crkve, odlučio je Veliki crkveni sud kojim je predsedavao mitropolit crnogorsko-primorski Amfilohije potvrdivši prethodnu presudu Eparhije žičke.

http://arhiva.24sata.rs/vesti/aktuelno/vest/gresni-miloje-izopsten-iz-crkve/1804.phtml

Kurir 18.05.2011

Grešni Miloje izopšten iz crkve

ČAČAK - Poznati čačanski privrednik Miloje Stevanović (62), poznat pod nadimkom Grešni Miloje, izopšten je iz Srpske pravoslavne crkve, odlučio je Veliki crkveni sud kojim je predsedavao mitropolit crnogorsko-primorski Amfilohije potvrdivši prethodnu presudu Eparhije žičke.

http://www.kurir.rs/gresni-miloje-izopsten-iz-crkve-clanak-89200

večernje NOVOSTI V. ILIĆ | 18. maj 2011.

Čačak: Isključen iz crkve zbog podrške Artemiju

Veliki crkveni sud u Čačku potvrdio isključenje Miloja Stevanovića iz crkve. Komunisti ga izbacili zbog Dolanca, a Crkva zbog podrške Artemiju

http://www.novosti.rs/ Чачак: Искључен из цркве због подршке Артемију

BLIC 28. 03. 2011.

KAD MU JE SUĐENO DA STRADA

Grešni Miloje sada izbačen i iz Srpske pravoslavne crkve

BEOGRAD - Čačanski privrednik Miloje Stevanović, koji je 1983. godine isključen iz Saveza komunista zbog javno izrečene kritike slabosti tadašnjeg poretka, sada je, odlukom Crkvenog suda Eparhije žičke, izopšten iz crkvene zajednice.

http://www.blic.rs/Vesti/Drustvo/244113/Gresni-Miloje-sada-izbacen-i-iz-Srpske-pravoslavne-crkve

16 Danas terazije

četvrtak, 26. januar 2012.

Miloje Stevanović iz sela Goračić kod Guče imao je sasvim neobičnu životnu sudbinu

Jedini Srbin koga su izbacili iz SK i SPC

REPORTAŽA

Pre mene iz Srpske pravoslavne crkve isključen je samo Vasa Pelagić, ali on je imao sveštenički čin. Ja nemam taj čin, pa neki zvaničnici SPC kažu da sam ja prvi. Tako da vi imate čast da sedite sa najgorim Srbinom od Svetog Save naovamo. Jedini sam koji je izbačen i iz Komunističke

nović, onda su me prekidali sa replikama, što nije bilo uobičajeno, a nije bilo uobičajeno da aplaudiraju.

- Verovao sam u tu ideju, 12 odmora proveo kao komandant omladinskih radnih brigada, ali kada sam ušao u strukture ja sam spoznao prevaru. Shvatio sam da se radi o jednom licemerju. U to vreme ministar unutrašnjih poslova bio je Stane Dolanc... I uve-

neka dobra ženska, tebi se složi. Shvatiš da su vrednosti koje smo imali zamenjene nekim novim vrednostima. Mi smo se javno ponosili nemoralom. I nije nikakvo čudo što u jednoj takvoj atmosferi osetite da se nalazite u prevari. Hteo sam da izvršim sopstvenu katarzu.

Želeo sam da budem čist pred samim sobom - kaže Miloje.

Šest meseci je trajalo utvrdiva-

http://kmn.rs/novosti-danas-kmn-beograd-domaca-hrana.html

m:) mondo 03.03.2011.

Grešni Miloje poput Dušana Silnog

Tim za odbranu Miloja Stevanovića (62), koga Crkveni sud Eparhije žičke hoće da izbaci iz SPC zbog pomoći „Artemijevim" monasima, odbacio sve optužbe uz kontraoptužbu o inkviziciji.

http://mondo.rs/a200409/Info/Drustvo/Gresni-Miloje-poput-Dusana-Silnog.html

Kurir 22.02.2011.

Tužba zbog podrške Artemijevim monasima

ČAČAK - Crkveni tužilac Eparhije žičke zatražio je da Miloje Stevanović (62) iz Čačka bude izbačen iz crkvene zajednice zato što je na svom imanju ugostio monahe koji su lojalni raščinjenom episkopu Artemiju, potvrđeno je danas u crkvenom sudu.

http://www.kurir.rs/tuzba-zbog-podrske-artemijevim-monasima-clanak-74824

ПОЛИТИКА 09.06.2010.

Реч грешног Милоја

„Не улазим у разлоге због којих су црноречки монаси остали без крова, али не могу да им откажем гостопримство", каже Милоје Стевановић, верник из Чачка

Чачак – Милоје Стевановић (61) из Чачка, на чијем имању је од 3. јуна смештено 10 монаха (од којих четворица јеромонаха) и седам искушеника из манастира Црна Река, није услишио писану препоруку архијерејског намесника из Чачка, Саше Јоловића, да им откаже гостопримство. О разлозима за своју одлуку Стевановић је јуче, такође писмом, обавестио намесника. Дакле, због чега је као верник одбио послушност?

– Једно је одбити послушност, друго немати моћи. Ја сам своју немоћ покушао да објасним архијерејском намеснику. Осим тога, постоје многи примери из историје православља који нас уче да не смемо отказати гостопримље нити погазити дату реч – рекао је Стевановић јуче за „Политику".

Он се годинама познаје с црноречком братством и објашњава како им је понудио бивак у свом етноселу у Лозници, на падинама Јелице.

– У Љубљани сам, током пута, прочитао саопштење црноречких монаха да ће напустити манастир и поручио сам им: „Ако немате где главу склонити, и ако вам није испод части да уђете у дом грешног Закхеја, врата моје куће су вам отворена. И то да не буде сваког госта за три дана доста."

Стевановић је тада монасима понудио да потпишу уговор и овере у суду, нудећи братству две могућности. Или да им поклони све што има на том имању од неколико хектара или да им, пошто су се сопствене имовине одрекли приликом монашења, етносело да у закуп на одређено време и без икакве накнаде.

– Уговор о закупу без накнаде потписали смо и оверили у Основном суду у Чачку, 2. јуна ове године. Дакле, пре него што сам, 4. јуна, добио писмо архијерејског намесника којим ми се препоручује да монасима откажем гостопримство.

Милоје Стевановић (фото Г. Оташевић)

Стевановић моли намесника да му опрости што не испуњава препоруку и тражи разумевање: „Не улазим у разлоге због којих су црноречки монаси остали без крова над главом, али не могу да им откажем гостопримство."

– Не могу, најпрво, јер сам дао реч. Потомцима сам у својој књизи *Казивања* оставио упозорење: „И пази добро шта обећаш. Или заветујеш. Оно и да испуниш. Јер во се веже за рогове, а чо'ек за реч." Не могу ни због тога што поштујем ове божје људе и знам да су они пред Богом неупоредиво вреднији од мене грешног. Не могу ни због суза које сам видео у њиховим очима – приповеда Стевановић који је своју поменуту књигу потписао као „Грешни Милоје".

Надлежни епископ за ово подручје, владика жички Хризостом, преко намесника из Чачка, поручио је братству из Црне Реке да се врате у манастир и све своје недоумице решавају с надлежним старешином, митрополитом Амфилохијем. Међутим, калуђери то не прихватају. Они су напустили станиште после смене владике Артемија Радосављевића са места столујућег у њиховој, Рашко-призренској епархији, и тада навели да не могу прећи преко чињенице да им је одузет њихов духовни отац, као и право да се код њега исповедају. Монаси су се у међувремену одјавили са боравком у Тутину и пријавили боравиште на подручју Полицијске управе у Чачку.

– Искрено се надам да ће калуђери Црне Реке, милошћу архипастира наших, ускоро решити свој канонски статус, да ће наћи манастир у коме ће наставити свој подвиг и кренути даље, Божјим путем – рекао нам је Милоје Стевановић.

Гвозден Оташевић

http://www.politika.rs/rubrike/Drustvo/Rech-greshnog-Miloja.sr.html

У ИМЕ НАРОДА

трећа фиока

Све судије да суде по Законику, право, како пише у Законику,
а да не суде по страху од Царства ми. 172. (174)
Душанов законик, Призренски рукопис [почетак XVI в.] – превод

ПОЛИТИКА

Београд, среда 25. март 2015.
Број 36412 година CXII

Основана 1904. године
Оснивач Владислав Рибникар

Примерак 35 динара ***

Врховни суд дозволио Грешном Милоју да приђе манастиру стр. 15

У авионској несрећи на југу Француске погинуло 150 људи стр. 3

Предраг Марковић о лажима које су постале историја стр. 8

Врховни суд дозволио Грешном Милоју да приђе манастиру

Преиначена правоснажна пресуда и укинуте казне Милоју Стевановићу – 15.000 динара и 12 месеци забране приступа манастиру Вазнесење у Овчар Бањи

Чачак – Врховни касациони суд Републике Србије усвојио је захтев за заштиту законитости који је поднео републички јавни тужилац и преиначио правоснажне пресуде изречене Милоју Стевановићу и Слободану Илићу из Чачка, оценивши да су нејасне и неразумљиве. Пресудом Врховног касационог суда обуставља се прекршајни поступак против њих двојице, чиме су поништене и одлуке о новчаним казнама и забрани приступа манастиру Вазнесење у Овчар Бањи.

Пресудом Прекршајног суда у Чачку од 1. априла прошле године, коју је 3. јула потврдио Прекршајни апелациони суд у Крагујевцу, Стевановић и Илић су оглашени кривим јер су „дрским и безобзирним понашањем реметили јавни ред и мир". Први је кажњен глобом од 15.000 динара и заштитном мером од 12 месеци забране приступа манастиру Вазнесење, а други са 10.000 динара и шестомесечним неприласком богомољи.

Прекршајни судови за грех су им узели што су „12. јула 2012. године са групом присталица монахиња које су искључене из Вазнесења и Српске православне цркве, дошли у порту овог манастира у намери да обаве парастос бившем игуману оцу Сави, те да су и поред упозорења садашњег игумана Тимотеја, на гробљу иза цркве обавили парастос". Међутим, у таквој изреци, по налазу Врховног касационог суда, уопште није описано шта је то дрско и безобзирно било у понашању људи на парастосу.

Тиме је, наводи се у пресуди ВКС, учињена битна повреда одредаба прекршајног поступка која би довела до укидања пресуде, али је 12. јула прошле године ионако наступила апсолутна застарелост за вођење прекршајног поступка.

У обореној пресуди Прекршајног суда у Чачку наводи се да је онда, на Петровдан 2012. године, игуман Тимотеј упозорио рашчињеног свештеника Слободана Илића да не може да обавља службу у порти манастира, а Милоја Стевановића да му је

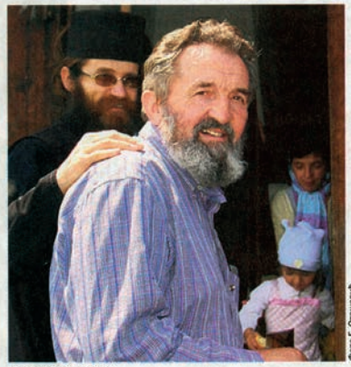

Фото Г. Оташевић

Милоје Стевановић

декретом забрањен улаз у цркве и манастире Жичке епархије, „на шта су се они оглушили, прошли кроз порту и дошли до гробља иза цркве где је обављен парастос".

Тражећи заштиту законитости пред Републичким тужилаштвом, Илићев адвокат Томислав Ерић из Чачка подсетио је да је парастос „тиха молитва за умрле" па не може бити речи о „дрском и безобзирном понашању", додајући да посета гробљу не задире у црквено устројство Вазнесења, јер посетиоци нису улазили у друге објекте у порти, у цркву, трпезарију или економију, нити се инцидентно понашали.

Иначе, Слободан Илић је 40 година радио као свештеник, а три генерације његове породице имају 125 година службовања у манастирима. Одмах после пензионисања, пресудом Црквеног суда Жичке епархије, коју је 2012. године потврдио Велики црквени суд СПЦ, кажњен је лишењем свештеничког чина и искључењем из црквене заједнице.

И предузетник и верник Стевановић, који своје књиге потписује као Грешни Милоје, искључен је из СПЦ 2011. године, јер се ставио на страну рашчињеног владике Артемија, и своје народно село на Јелици уступио за манастир избеглим монасима Црне реке. И сестринство Вазнесења, избачено маја 2012. из храма на Овчару, подиже на тој планини свој манастир, уз помоћ Стевановића. И Илић се, као свештенослужитељ, припојио Епархији рашко-призренској у егзилу којој је на челу архијереј Артемије (Радосављевић), и која не прихвата екуменизам.

Милоје Стевановић (66) је пре неколико дана Полицијској управи у Чачку упутио дојаву у којој објашњава да је сада „мерама 'апшења, привођења и изрицања казни васпитно поправљен", и додаје:

„Обавештавам вас да намеравам да наредних дана запалим свећу на гробу мог духовног оца, Саве Вазнесењског, чије тело почива на меморијалном јавном месту – гробљу покрај манастира Вазнесење. О томе вас, дакле, обавештавам зато што по доктрини командира Тихомира Салевића и игумана Тимотеја такав чин представља дрско и безобзирно понашање. Том приликом ћу употребити оно што, по осећају Тимотеја, представља веома опасно оружје: молитву, свећу од чистог воска и тамјан. Чак и шибицу. Зато предлажем да по вашем провереном и уиграном обичају, ради предострожности упутите на Вазнесењско гробље кордон добро наоружаних људи".

Гвозден Оташевић

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ПРЕКРШАЈНИ СУД У ЧАЧКУ
XII Пр.бр.2643/12
Дана 27.08.2012. године
Ч А Ч А К

У ИМЕ НАРОДА

Прекршајни суд у Чачку, судија Верослава Лазић као судија појединац у прекршајном поступку против окривљених Стевановић Милоје из Београда и Дејовић Небојша из Ужица, због прекршаја из члана 12 став 1 Закона о јавном реду и миру, а на основу чл. 91, 93, 94, 214 и 217 Закона о прекршајима (Сл.Гласник РС 101/05, 116/08 и 111/09), дана 27.08.2012. године доноси

П Р Е С У Д У

ОКРИВЉЕНИ СТЕВАНОВИЋ МИЛОЈЕ, од оца Светолика, рођен 20.03.1949. године у селу Горачићи-Општина Лучани, ЈМБГ: 2003949783738, са пребивалиштем у Београду, улица Теразије бр.29, по занимању дипломирани политиколог, остварује зараду од 20.000,00 динара месечно, ожењен, неосуђиван, прекршајно некажњаван,

КРИВ ЈЕ

Што се дана 25.05.2012. године око 21,30 часова, испред улазне капије у двориште манастира „Вазнесење“ у Овчар Бањи, налазио у групи лица која су се окупила испред улазне капије, па у једном тренутку, када је наишло службено возило Полицијске управе Чачак, марке „Шкода октавиа“, рег. ознаке ЧА 001-АА, које је требало да уђе у двориште манастира, револтиран поступцима присутних свештеника Епархије жичке, реаговао је тако што је скочио на хаубу службеног возила, при чему је на возилу настало незнатно оштећење, па је дрским и безобзирним понашањем нарушавао јавни ред и мир,

Чиме је учинио прекршај кажњив по чл. 12 став 1 Закона о јавном реду и миру,

Па се на основу наведених прописа и чл.39 Закона о прекршајима

О С У Ђ У Ј Е

НА НОВЧАНУ КАЗНУ У ИЗНОСУ ОД 8.000,00 ДИНАРА (осамхиљададинара),

Коју је окривљени дужан платити у року од 15 дана од дана правоснажности ове пресуде, а ако то не учини, изречена новчана казна ће се заменити казном затвора у трајању од 8 дана, рачунајући сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне у један дан затвора.

Окривљени се обавезује да на име трошкова поступка уплати **износ од 1.000,00 динара** у року од 15 дана од дана правоснажности ове пресуде, под претњом принудног извршења.

Окривљеном Стевановић Милоју се **ИЗРИЧЕ ЗАШТИТНА МЕРА ЗАБРАНЕ ПРИСТУПА МАНАСТИРУ „ВАЗНЕСЕЊЕ“ У ОВЧАР БАЊИ У ТРАЈАЊУ ОД 6 (шест) МЕСЕЦИ,** рачунајући од дана правоснажности ове пресуде.

Окривљени Стевановић Милоје се обавезује да доказ о уплати казне и трошкова достави писарници овог суда.

ПРЕКРШАЈНИ СУД У ЧАЧКУ
Дана 27.08.2012. године. **XII Пр.бр.2643/12**

С у д и ј а
Верослава Лазић

Факсимил – инсерти из Пресуде Прекршајног суда у Чачку П. Бр. 2643/12.

ПОЛИТИКА 08 Недеља 27. мај 2012.
drustvo@politika.rs

Монахиње се нису покајале

Јеромонах Герман преузео управу над Вазнесењем, сестринство се иселило у колибу на врху Овчара

Гвозден Оташевић

Овчар Бања – Читаво сестринство манастира Вазнесење под врхом Овчара, игуманија Јелена Ђурић са седам монахиња, напустило је богомољу у суботу пре свањења, у 2.30 сати. Калуђерице су узеле аутомобил, нешто личних ствари и неколико коза и настаниле се у једној колиби на приватном имању, километар од манастира.

То је, ето, био расплет једне мучне, кишовите ноћи на олисталој планини, коме су претходили вишечасовни сукоби верника и клирика, потезање за реверe, хапшење и безуспешно позивање на покајање. У петак у 22.15, у овај женски манастир из Жиче је дошао владика Хризостом, сучелио се са калуђерицама и позвао их да остану у богомољи, уколико се покају. Нису хтеле ни да чују већ су ускоро, по заповести владичанској, напустиле храм.

Иначе, сви искушеници и искушенице у СПЦ, приликом монашења, заклињу се у три ствари: девственост, сиромаштво и послушност.

Побуниле су се о Спасовдану, 24. маја, на дан манастирске славе и писмом поручиле владици Хризостому, под чијом је управом овај манастир, да напуштају епархију и прелазе под старешинство владике рашко-призренског у егзилу Артемија. Као разлоге навеле су неприхватање на екуменизам нити на новотарије у богослужењу.

Та два питања последњих година често су разлог што један део ортодоксних верника пребацује архијерејима Српске православне цркве. Ти верујући чак су спремни да своје дојакошње пастире назову „екуменистима" и „папистима", док из редова Цркве за другу страну стижу придеви „зилоти" и „артемијевци", и ето сукоба. Иста подела виђена је и прекјуче на Овчару па је срећа те нема разбијене главе, иако су амбулантна кола била приправна.

Владика Хризостом је одлуком од 25. маја сменио Јелену са дужности настојатељице и наредио да се све монахиње удаље из манастира. Заповест, око 17.00 сати, нису могли да спроведу двојица чачанских свештеника и јеромонах Герман Авакумовић, сабрат манастира Јежевице, послати за тај посао. Јер, на улазу у храм испречила се група од 30 верника која је подржавала сестринство. Онда је Црква одлучила да доведе своје свеже снаге, па су позвани клирици из многих места епархије да дођу у Вазнесење и иселе непослушно сестринство. Свештеници су, пешачећи уз гору, пристизали у групицама дубоко у ноћ. Полиција цени да се у једном тренутку у манастиру обрело 120 свештеника, калуђера и монахиња СПЦ, и то је било сасвим довољно да Жичка епархија преузме богомољу.

Фото Г. Оташевић

На **улазу у манастир стално су дежурали полицајци**

Јаке снаге чачанске полиције све време стајале су на каменим вратима манастира и великој капији од облица, не дозвољавајући улазак никоме ко нема мантију. А шта се догађало у храму?

– Из манастира смо избачени око 20.00 сати. Нас око 30 верника и сестринство појали смо молитвене песме у трпезарији, клечећи, али су нас свештеници, којих је било све више и више, пожуривали да напустимо манастир. У једном часу почели су да ломе намештај у трпезарији и, пошто су били бројнији, физички да нас износе на капију, где нас је прихватала полиција и гурала још даље од манастирских врата. Сестринство је тада остало у манастиру у једном углу порте, али видео сам да је неки свештеник вукао калуђерицу за косу јер се опирала неком његовом наређењу – каже за „Политику" Миодраг Матовић (58), верник из Чачка.

Највећи инцидент ван порте због се у 22.15, приликом доласка епископа Хризостома. Полиција је тада ухапсила двојицу из групе избачених верника, Чачанина Милоја Стевановића, који је прошле године искључен из Српске православне цркве, и Небојшу Дејовића из Ужица, окривљујући их да су се бацили на хаубу епископског аутомобила. Све се догађало у мрклој ноћи, пресецаној једино фаровима аутомобила.

Стевановић и Дејовић су, после саслушања у чачанској Полицијској управи и код судије за прекршаје, у 4.00 сата пуштени на слободу. Очекује се да суд за прекршаје објави одлуку пошто следећег понедељка саслуша и сведоке, а полиција је тражила да се Стевановићу судски забрани прилазак манастиру.

Намесник трнавски и старешина чачанске цркве, протојереј Саша Јовић рекао је јуче само да неће давати никакве изјаве о догађају. Сазнали смо да је управа Жичке епархије у току дана припремала саопштење о збивањима на Овчару и око манастира Вазнесење, који се помиње још у турском попису из 1525. године.

Иначе, у Вазнесењу је јуче почела верска служба, литургијом коју је у 7.00 сати служио привремени настојатељ Герман Авакумовић, а данас ће му се у богослужењу, које почиње сат касније, придружити и чачански свештеници. ¶

Вишем прекршајном суду- одељење у Крагујевцу
-преко Прекршајног суда у Чачку-

Предмет: Ж А Л Б А

на Пресуду Прекршајног суда у Чачку XII Пр.бр.2643/12 коју сам примио 22. септембра 2012. са ПРЕДЛОГОМ да Виши суд првостепену поништи, а мене ослободи од кривице.

Своју жалбу, односно предлог темељим на следећим чињеницама:

1.Првостепени суд своју Пресуду није засновао на чињеницама већ на вери, али не на вери у Бога и правду Његову већ на вери у полицију[1] тј на ставу: **„њихови искази су јасни и изричити** (не и истинити- прим. М.С) **и немају разлога да не говоре истину, па је њиховим исказима суд у потпуности поклонио веру"**

Доказ 1: Пресуда, стр 6, пасус 6

2.Тако Суд не поклања веру мојој маленкости са све седом брадом већ из пријаве тзв „службених лица" преписује измишљотине о томе да сам се ја **„дрско и безобразно понашао";**

Доказ 2: Пресуда, стр 4, пасус 1. Ред 4

3.Суд није поклонио веру сведоцима Радовановићу и Богосављевићу **„уколико су у супротности са изјавама... сведока којима је поклонио веру"** тј службених лица која су ме пребила, отела телефон, покидзла кожну фотролу, крвнички угурала у „марицу", држала целу ноћ у полицији, своје безакоње „опрали" лажном пријавом, привели ме стражарно судији, исти они лажно и међусобно контрадикторно сведочили против мене

Доказ 3: Пресуда, стр 6, пасус задњи

[1] Суд тиме понавља оно што је својевремено Ниче рекао за лицемерно западно хришћанство: „Праве се да верују у Бога, а верују само у полицију".
До суза је невероватна констатација Суда да тзз „службена лица" (полицајци) немају разлога да не говоре истину. Ово тим пре и више кад се зна да је у потоњих 50-60 година на хиљаде невиних људи пострадало баш због лажи тзв „службених лица" у монтираним судским процесима, о чему сведоче томови књига. Један од лажова био је челник тзв „службених лица" – министар унутрашњих послова СФРЈ Стане Доланц, чију лаж и издају сам обелоданио пре 29 година и због тога пострадао као непријатељ државе. Сада тзв „службена лица" штите од православних Срба челнике СПЦ који су огрезли у издају светоотачког Предања, који нас понижавају удварајући се папи - највећем архијеретику и србомрсцу.
Суд је пренебрегао начело судске независности, васпостављено још у Душановом законику: „Све судије да суде по закону... а да не суде по страху од царства ми".
Суд се срозао до нивоа на коме је правосуђе било пре три деценије, када је суд „утврдио" да се Ђорђе Мартиновић (коме су Шиптари поцепали утробу набијеном флашом кроз анални отвор) самоповредио , тако што се флашом самозадовољавао. Писац текста *Вазнесењска ноћ* (у прилогу) је дао идеју суду како би могао да образложи своју Пресуду: као мој мазохизам.

4.Суд није поклонио веру ни себи, својим очима, својим речима и својим списима. Наиме, Суд у своме записнику, чији препис сам добио на лицу места , констатује: **„Окривљени показује ударац у лист десне ноге и задобијени крвни подлив који је уочљив“**

Доказ 4: Записник од 26.05.2012, предзадњи пасус,стр 1

5.Предраг Павловић, командујући спец. јединице – возач кола (дакле, седи за воланом) тврди да ја „ леђима наскачем на хаубу возила“ . ПОШТО ЧОВЕК СЕДЕЋИ ЗА ВОЛАНОМ „ВИДИ“ ДА ЈА ИСПРЕД ЊЕГОВИХ ОЧИЈУ НАСКАЧЕМ НА ВОЗИЛО СА БОЧНЕ СТРАНЕ, ја постављам питање указујући на апсурдност тврдње – **он мења исказ и каже ДА САМ СЕ „ПОЈАВИО СА ПРЕДЊЕ СТРАНЕ“. Пошто је човек командујући у полицији њему ваља поклонити веру – што Суд и чини.**

Доказ 5: Пресуда, стр 3 задњи пасус и стр 4 први пасус

Али тужна, болна и забрињавајућа истина је то што суд мора да поклони веру и главном инспектору Тихомиру Салевићу (ваљда зато што је главни и што је могао да ми покида фотролу и отме без судског налога мобилни телефон и да наложи да ме крвнички згурају у „марицу“) који не знајући да сам претходном сведоку поставио „незгодно“ питање **каже да сам ја „НА ВОЗИЛО НАСКОЧИО СА ДЕСНЕ СТРАНЕ“**

Доказ 6: Пресуда, стр 4 пасус 3

Нашавши се у „необраном грожђу“ судија за сведоком излази у ходник и указује на несагласје. Али полиција има за све решење. У име народа сачекаћемо мало дуже времена да се у причу уведе још један сведок- полицајац Живко Лукић који је ствар учинио неспорном: ОН ЈЕ БОЉЕ ОД ОНОГА КОЈИ СЕДИ ЗА ВОЛАНОМ, ДАКЛЕ, ТИК УЗ ПРЕДЊУ ХАУБУ, ВИДЕО ДА САМ ЈА НА ВОЗИЛО НАСКОЧИО С ДЕСНЕ СТРАНЕ. Дакле, „видео“ је тачно оно што и његов руководилац Тихомир.

Доказ 7: Пресуда, стр 4 пасус 4 и 5

Суд је поклонио веру овом несагласју, вероватно се руководећи већином гласова око стране са које сам наскочио. Тако је пресуда потпуно у сагласју са (само)вољом оних што су саучествовали у безаконом изгону монахиња из њиховог стана без суда и пресуде, саучествовали у мом насилном извлачењу са молитве, који су ме ударили колима, који су ми отели и уништили личне ствари без судског налога, који су ме крвнички као последњег никоговића угурали у комби, који су ме до зоре држали у полицији, затим стражарно привели судије написавши захтев, који су лажно сведочили против мене не рекавши да су ме ударили колима, него да сам са Дејовићем „скочио на хаубу“.

АКО ЈЕ И У ИМЕ НАРОДА, МНОГО ЈЕ!

6.Суд сам телефоном обавестио да сам имао много озбиљније здравствене последице од „уочљивог крвног подлива“ надајући се да ће Суд у циљу истине и правде проверити ту информацију. Наиме, због несносних болова, који упркос

мировању нису јењавали, одлучио сам да затражим медицинску помоћ од свог изабраног лекара у Медицини рада у Чачку, који ме је упутио специјалисти ортопеду, а овај на ултразвук, након чега сам добио терапију, затим, око 20 дана лежао апсолутно непокретан (лежао сам у једној од канцеларија своје фирме, јер без помоћи нисам могао ни до купатила – што може посведочити више десетина мојих сарадника, као и огроман број људи који су ми за то време долазили у посету) а затим сам почео да се крећем са две штаке (што такође, може посведочити више стотина људи)

Доказ 8: Медицинска документација којом располажем лично и то:
Уверење о здравственом стању;
Извештај лекара специјалисте – Специјалиста за ортопедију, хирургију и трауматологију др Миленко А. Савић;
Извештај лекара специјалисте – Специјалиста радиолог др Биљана Вучетић,
Извештај о привременој спречености за рад за 31.05.2012.г.
Извештај о привременој спречености за рад 01.06 - 29.06.2012.г.

с тим што предлажем да, уколико то није довољно, Суд по службеној дужности прибави медицинску документацију ради утврђивања истине која ће показати да моја маленкост – старац који је рођен у првој половини прошлог века, деда шесторо унучади, привредник, задужбинар, писац већег броја књига... није човек који би се „дрско и безобразно понашао“ нити са Дејовићем (који је хвала Богу ослобођен од кривице) **„скочили на хаубу возила“** (в. Диспозитив Пресуде, као и Опис прекршаја у Захтеву за покретање прекршајног поступка).

7.Суд ми је, у име народа, изрекао заштитну меру забране приступа манастиру Вазнесење у трајању од 6 месеци, што из напред изнетих разлога, представља правну лакрдију, коју треба склонити из правног простора, да га не загађује. Дакле, молим и предлажем да се заштитна мера поништи, као неоснована.

Напомињем, да ја у манастир Вазнесење, по својој вољи, нећу ићи све док њиме управљају г. Тимотеј и г. Хризостом на чије безакоње, вероломље, гажење Канона, светоотачког предања, прописа о богослужбеном поретку, одлука Сабора СПЦ...сам непрестано указивао. Испоставило се да је световни суд под пуном влашћу једног црквеног лица, чега има само у земљама познатим по теократским претензијама, каква је Саудијска Арабија. Уколико, пак, другостепени суд потврди одлуко о заштитној мери – молим да се она не односи на гробље које се налази у порти манастира и то из 2 разлога:

-гробље је јавно добро

Доказ 9: Правно мишљење г. Жугића

-на том гробљу почива мој духовни отац, Сава, и имам духовну потребу да одлазим на његов гроб, ради молитве .

8.Неприхватљив је идолопоклонички став Суда који слепо поклања веру тзв „службеним лицима“ која су у ноћи у којој су ме ухапсили саучествовали у невиђеном безакоњу и разбојништву силеција у мантијама – свештеника који више не служе Богу, него свом послодавцу еп. Хризостому, јер су применили силу супротно уставно-правном поретку и апсолутно супротно канонима и прописима Православне цркве, избацивши свирепо и дивљачки монахиње из њиховог легалног и легитимног стана, без суда и пресуде, отевши им њихову замуку ,брашно, со, сир, козе, кокошке, кашику... Иако је Суду указано на ово брутално нечовештво, Суд је поштовао само

једно правило: искази „службених лица“ (која су чак међусобно у колизији) су једино мерило „правде“ (или сигурне каријере).

Надам се да ће другостепени суд пажљиво погледати списе и поклонити веру понуђеним доказима, те са тих разлога поништити Пресуду и Заштитну меру и ослободити ме од кривице која не постоји.

Напомена: уколико, пак, и другостепени суд не уважи доказе и чињенице, па потврди првостепену Пресуду – изјашњавам се да не желим да платим новчану казну, и одмах се **неопозиво опредељујем за запрећену ми казну затвора,** па у том случају молим да ми саопштите где и када треба да се јавим ради издржавања евентуалне казне.

У Београду, 27.09.2012.

Подносилац жалбе,
Милоје Стевановић

П.С. Наравно, да у овој земљи има правде, могао бих се жалити на оне који су ме ударили аутомобилом (полицијског шефа, возача владике Хризостома) и који су вршили насиље у Вазнесењу. Но тако је , како је. А докле ће тако бити, видеће се.

Прилози:
-Доказ о уплаћеној такси у износу од 900,00 динара
-Записник о испитивању окривљеног од 26.05.2012.г.
-Уверење о здравственом стању;
-Извештај лекара специјалисте – Специјалиста за ортопедију, хирургију и трауматологију др Миленко А. Савић;
-Извештај лекара специјалисте – Специјалиста радиолог др Биљана Вучетић,
-Извештај о привременој спречености за рад за 31.05.2012.г.
-Извештај о привременој спречености за рад 01.06 - 29.06.2012.г.
-Правно мишљење Жељка Жугића, у тексту Писмо Хризостому
-Књига „Тајна безакоња“
-ЦД- емисија Фокус радија
-Часопис „Православни глас“- текст „Вазнесењска ноћ“ из којих ће Суд сазнати праве разлоге мог хапшења, привођења суду и осуђивања.

Република Србија
Виши прекршајни суд
Одељење у Крагујевцу
Број:I-115 Прж. 30400/12
Дана 04.12.2012. године
Крагујевац

У ИМЕ НАРОДА

ВИШИ ПРЕКРШАЈНИ СУД, Одељење у Крагујевцу, у Већу састављеном од судија Мирјане Мићић, као председника Већа, Наташе Деспотовић и Драгомирке Босильчић, као чланова Већа, са саветником суда Љубишом Томићевићем, као записничарем, решавајући по жалбама окривљеног Милоја Стевановића, из Београда, изјављеним против пресуде Прекршајног суда у Чачку, Пр. број 2643/12, од 27.08.2012. године, којом је осуђен због прекршаја из члана 12.ст.1. Закона о јавном реду и миру, на седници одржаној дана 04.12.2012. године, а на основу члана 91. став 2, члана 93. став 3, члана 145. чл.239. и чл. 242. Закона о прекршајима ("Сл. гласник РС", број 101/05, 116/08 и 111/09, доноси

П Р Е С У Д У

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване жалба окривљеног Милоја Стевановића, из Београда, а пресуда Прекршајног суда у Чачку, Пр. број 2643/12, од 27.08.2012. године, у односу на жалиоца, **ПОТВРЂУЈЕ**.

ВИШИ ПРЕКРШАЈНИ СУД , Одељење у Крагујевцу
Дана 04.12.2012. године I-115 Прж.30400/12.

ДБ/ОМ

Председник већа- судија
Мирјана Мићић, с.р.

Примио дана 27.02.2013
за Жарко Лођић
001316069
ПУ Чачак

Факсимил – инсерти из Пресуде Вишег прекршајног суда, Одељење у Крагујевцу Прж. 30400/12. у чијем образложењу се не помињу наводи из жалбе (стр. __Записника, лекарско уверење, налази специјалиста, закон о гробљима...)

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ПРЕКРШАЈНИ СУД У ЧАЧКУ
Пр.бр.3194/12
Дана 01.04.2014. године
Ч А Ч А К

У ИМЕ НАРОДА

Прекршајни суд у Чачку, судија Верослава Лазић као судија појединац у прекршајном поступку против окривљених Илић Слободан из Чачка, Стевановић Милоје из Београда, Крстић Зоран из Чачка, Звиздић Зоран из Пожеге и Јовановић Новак из Ужица, због прекршаја из члана 12 став 1 Закона о јавном реду и миру, а на основу чл. 91, 214 и 217 Закона о прекршајима, дана 01.04.2014. године доноси

П Р Е С У Д У

ОКРИВЉЕНИ:

1.ИЛИЋ СЛОБОДАН, од оца Радомира, рођен 24.12.1943. године у месту Мршевци код Скопља-Република Македонија, ЈМБГ: 2412943780017, са пребивалиштем у Чачку, улица Браће Спасића бр.15, свештеник у пензији, са примањима од 30.000,00 динара, ожењен, неосуђиван, прекршајно некажњаван,

2.СТЕВАНОВИЋ МИЛОЈЕ, од оца Светолика, рођен 20.03.1949. године у месту Горачићић-општина Лучани, ЈМБГ: 2003949783738, са пребивалиштем у Београду, Теразије бр.29, предузетник, ожењен, неосуђиван, прекршајно некажњаван,

КРИВИ СУ

Што су дана 12.07.2012.године око 11,30 часова, у порти манастира Вазнесење у Овчарско-кабларској клисури-Чачак, дошли са групом присталица монахиња, које су искључене из манастира Вазнесење и из Српске Православне цркве, у намери да са свештеником Илић Слободаном, рашчињеним свештеником СПЦ, обаве парастос „оцу Сави"-бившем игуману манастира Вазнесење, када их је игуман манастира, отац Тимотеј, упозорио да не могу да прођу кроз манастирску порту и да не могу без одобрења епископа Жичког да обављају службу у порти манастира. Надаље, игуман манастира је посебно упозорио свештеника Илић Слободана да не може у складу са канонима и правилима цркве да обавља службу у порти манастира, јер тиме крши правила и упозорио је Милоја Стевановића да му је декретом забрањен улаз у цркве и манастире Жичке епархије, где су се пријављени, на упозорење игумана оглушили, са осталим присталицама прошли кроз порту манастира и дошли до гробља иза цркве где је обављен парастос, па су дрским и безобзирним понашањем реметили јавни ред и мир,

Чиме су учинили прекршај кажњив по чл. 12 став 1 Закона о јавном реду и миру,

Па се на основу наведених прописа и чл.39 Закона о прекршајима

О С У Ђ У Ј У

ОКРИВЉЕНИ ИЛИЋ СЛОБОДАН НА НОВЧАНУ КАЗНУ У ИЗНОСУ ОД 10.000,00 ДИНАРА (десетхиљададинара)
ОКРИВЉЕНИ СТЕВАНОВИЋ МИЛОЈЕ НА НОВЧАНУ КАЗНУ У ИЗНОСУ ОД 15.000,00 ДИНАРА (петнаестхиљададинара)

Коју су окривљени дужни платити у року од 15 дана од дана правоснажности ове пресуде, а ако то не учине, изречена новчана казна ће се заменити казном затвора у трајању од 10 дана (Илић Слободан) и 15 дана (Стевановић Милоје).

Окривљени се обавезују да на име трошкова поступка уплате **износ од по 1.000,00 динара** у року од 15 дана од дана правоснажности ове пресуде, на рачун буџетских средстава Републике Србије, под претњом принудног извршења.

Окривљеном Илић Слободану се ИЗРИЧЕ ЗАШТИТНА МЕРА ЗАБРАНЕ ПРИСТУПА МАНАСТИРУ „ВАЗНЕСЕЊЕ" У ОВЧАР БАЊИ У ТРАЈАЊУ ОД 6 (шест) МЕСЕЦИ, рачунајући од дана правоснажности ове пресуде.

Окривљеном Стевановић Милоју се ИЗРИЧЕ ЗАШТИТНА МЕРА ЗАБРАНЕ ПРИСТУПА МАНАСТИРУ „ВАЗНЕСЕЊЕ" У ОВЧАР БАЊИ У ТРАЈАЊУ ОД ГОДИНУ ДАНА, рачунајући од дана правоснажности ове пресуде.

Окривљени се обавезују да доказ о уплати казне и трошкова доставе писарници овог суда.

ПРЕКРШАЈНИ СУД У ЧАЧКУ
Дана 01.04.2014. године. Пр.бр.3194/12

С у д и ј а
Верослава Лазић

Факсимил – инсерти из Пресуде Прекршајног суда у Чачку П. Бр. 3194/12.

ПОЛИТИКА

Петак 13. јул 2013.
drustvo@politika.rs 08

Грешни Милоје опет ухапшен

Чачак – Предузетник из Чачка Милоје Стевановић и свештеник из овог града Слободан Илић ухапшени су јуче у подне са још тројицом верника старокалендараца у порти манастира Вазнесење на планини Овчар код Чачка. Сва петорица саслушана су у Полицијској управи у Чачку и у 15 сати приведени дежурном судији за прекршаје, а терете се, како смо сазнали, за безобзирно и дрско понашање. Од тројице поменутих верника један је из Ужица, други из Пожеге, а трећи из Чачка и запослен је као службеник у Полицијској управи.

Група од 30 верника старокалендараца и присталица рашчињеног владике рашко-призренског Артемија јуче је давала парастос јеромонаху Сави Ћировићу, који је до смрти, 2004. године, био игуман Вазнесења и сахрањен је у порти те богомоље. У међувремену, садашњи игуман овог манастира Тимотеј позвао је полицију да их удаљи пошто речени верници нису добродошли на поседе Српске православне цркве, а Стевановић, познат као грешни Милоје, прошле године је искључен из СПЦ. Полицајци су сачекали да верници завршe парастос и узму панаџију, а затим петорицу из групе привели на саслушање у Чачак, међу њима и свештеника Илића у служећим одеждама. Осталима је наређено да напусте порту.

Иначе, Милоје Стевановић је већ био хапшен 25. маја испред Вазнесења, кад је Жичка епархија из богомоље избацила побуњено сестринство на челу са игуманијом Јеленом, и управљање поверила некадашњем игуману Студенице, Тимотеју. Стевановић и још један верник тада су приведени у чачански Суд за прекршаје, чија пресуда још није објављена, а полиција је у тој пријави захтевала да се Стевановићу судски забрани прилазак овом манастиру.

Г. Оташевић

Фото Г. Оташевић

Милоја Стевановића и свештеника Слободана Илића полиција спроводи у Суд за прекршаје у Чачку

ПРЕКРШАЈНОМ АПЕЛАЦИОНОМ СУДУ
БЕОГРАД
ОДЕЉЕЊЕ КРАГУЈЕВАЦ
- Преко Прекршајног суда у Чачку-

ЖАЛБА
на пресуду бр. 3194/12. од 1.4.2014. коју сам примио дана 22.4.2014.

Умољавам Апелациони суд, да горе цитирану одлуку са привременом мером, поништи, преиначи или врати првостепеном суду на поновно одлучивање, еда би жалиоца ослободио одговорности због погрешне примене права, као и због неправилно утврђеног чињеничног стања.

Разлози:

1. Прекршајни суд у Чачку је превидео неприкосновено право жалиоца, да без икаквих субјективних и ичијих самовољних ограничења, посети гробље на коме је сахрањен његов духовни отац.

То право је неотуђиво и зајемчено Уставом РС:

- Члан 19. тог највишег правног акта каже да јемства неотуђивих људских права у Уставу служе очувању људског достојанства и остварењу пуне слободе и једнакости сваког појединца у праведном, отвореном и демократском друштву, заснованом на начелу владавине права.
- Члан 39. Устава сваком, па према томе и жалиоцу, даје право да се **слободно креће.**
- Чланом 43. Устава јемчи се слобода мисли, савести, уверења и вероисповести, право да се остане при свом уверењу или вероисповести или да се они промене према сопственом избору.

Свако је слободан да испољава своју веру или убеђење вероисповедања, обављањем верских обреда... појединачно или у заједници с другима, као и да приватно или јавно изнесе своја верска уверења.

Првостепени суд је превидео да права жалиоца извиру из уставно-правног поретка земље Србије, те да извор права жалиоца не може бити то шта мисли и шта говори извесни игуман Тимотеј или командир полиције Тихомир, који се наводе у Пресуди, а чије речи Суд узима као основ и меру права која они неовлашћено укидају жалиоцу.

2. Осим тога, Закон о сахрањивању и гробљима говори да свако мора бити сахрањен на гробљу. Овде се под гробљем подразумева градско, односно месно гробље. На другом месту Закон говори да друга гробља могу постојати ако су заснована на посебном Закону или Одлуци Скупштине општине.

Закон о црквама и верским заједницама предвиђа право цркава и верских заједница да у оквиру својих храмова или на своме земљишту могу обављати сахрањивања. Другим речима, формирати црквена гробља, за своје потребе. Организацију и управљање тим гробљима не одређује Закон о црквама и верским заједницама.

Пошто је сахрањивање ствар од јавног интереса, и пошто је право цркве да оснива своја гробља изведено од општег правила да се сви упокојени морају сахрањивати на градским односно месним гробљима, то генерални статус црквених гробаља не сме бити различит од генералног статуса градског, односно месног гробља.

А генерални статус свих гробаља јесте тај да су гробља јавна, меморијална места.

Над гробљем, као јавним местом од посебног значаја, нико не може мимо прописа, по неком сопственом надахнућу, ограничавати неотуђиво право доласка на гробље. Ово право уживају и домаћи и странци подједнако, без обзира на националну, верску, расну или било коју другу припадност.

Закон не дозвољава да се организују приватна или тајна гробља. Устав СПЦ предвиђа права архијереја да оснива црквено гробље. То је његово црквеноуправно право. Али он га не може спроводити без одобрења надлежних државних институција, јер би, иначе, дошао под удар Закона о сахрањивању и гробљима. **Он не може на "свом" гробљу организовати приватни режим и одлучивати о томе ко може, а ко не може да дође на гробље. Једино, он може, као што то предвиђа Закон о сахрањивању и гробљима, да уреди одређени општи поредак посета гробљу.**

У складу са овим, имамо и обичајно право које је **обилажење гробља сматрало за светињу.**

ДОКАЗ (1):

Књига: *Тајна безакоња,* ИСБН 978-86-89093-01-8, Народна библиотека Србије, рецензент Косара Гавриловић, Ревнитељ, Ниш, 2012, **страна 64-69.**

Ни по ком правном основу жалиоцу нико није могао ускратити право да посети гробље на коме је гроб његовог духовног оца, тим пре и више што је жалилац то учинио са пијететом, у молитви и са свећом у руци, без икаквог "дрског и безобзирног понашања" и ничим није ни у најмањем "реметио јавни ред и мир", јер је молитву узносио БЕЗГЛАСНО, срцем и умом, а пламен свеће на гробљу, коју је држао у руци, није *неред* нити *немир.*

ДОКАЗ (2):

Изјава монаха Недељка Ивановића, иначе сабрата игумана Тимотеја из манастира Вазнесење, који је, као побожан човек (вероватно послушавши глас своје савести, а не глас свог игумана и командира полиције, који су га предложили за сведока, полазећи од 9. Божје заповести: "Не сведочи лажно" и предачког завета: "Боље ти је, сине, сагубити главу него своју огрешити душу") рекао **„да је парастос био у миру и да окривљени нису нарушавали јавни ред и мир".**

Интересантно је да Суд н**ије поклонио веру овом сведоку, нити је прихватио предлог жалиоца да као сведоке саслуша монахиње и више десетина очевидаца,** који су били на лицу места, већ су сведоци били искључиво људи које је предложио игуман Тимотеј и командир Тихомир.

Изјави Тимотеја Миливојевића **"да он као игуман има право и овлашћење да ускрати парастос, ако сматра да то некоме треба ускратити"** суд није смео, нити могао поклонити веру, а да се претходно не увери:

а) одакле то право себи приписује игуман Тимотеј, иначе, иницијатор непотребног ангажовања полиције, непотребног лишавања слободе жалиоца и других лица?

б) ко, кад, где, како и на основу чега му је "дао" то овлашћење?

Да је суд исказ коме је "поклонио веру" сравнио са уставно-правним поретком земље као и са међународним правом, видео би да се ради о бахатости, острашћености и самовољи, која представља анахронизам давно минулих времена.

3. Правилно је Суд ослободио кривице приведене и оптужене Крстића, Звиздића и Јовановића (стр. 2. т. 3, 4 и 5).

Није, међутим, јасно по чему је Суд, и зашто, **направио разлику** између жалиоца и наведене тројице оптужених, будући да се жалилац ни по чему у молитви и понашању није разликовао од њих..

Такође, Суд није применио логички метод у утврђивању одговорности жалиоца, не расуђујући по којим критеријумима је г. Тимотеј нанишанио прстом на жалиоца и још четири оптужена, које је полиција неосновано лишила слободе, а затим поднела пријаву против њих, кад је неспорно да се они **ни по чему нису разликовали од осталих „30-50" присутних верника** на молитви.

4. Првостепени суд није утврдио да ли је тачан исказ жалиоца о томе да му НИКО, НИКАД и НИГДЕ није уручио никакав "Декрет о забрани уласка у цркве и манастире".

Чак и кад би такав "Декрет" био уручен, он би био насиље над уставно-правним поретком, тј. у директној колизији са позитивним прописима, јер мимо државе нико други, па ни епископ, не може ограничити права и слободу кретања неком грађанину.

Поред тога, из исказа жалиоца, а и сведока, је очигледно да жалилац **није ни дошао у манастир него на гробље** које, као што је горе наведено, није и не може бити својина ни епископа ни игумана, већ је јавно меморијално место.

5. Без икаквог је правног значаја истицање сведока Тимотеја Миливојевића и Тихомира Салевића, којима суд поклања веру, да постоји одлука о искључењу жалиоца из СПЦ. Ово зато што:

5.1. Та евентуална околност нема апсолутно никакве везе са неотуђивим правима које Устав и Закон јемчи жалиоцу, нити они који нису екскомуницирани из цркве уживају већа грађанска права од жалиоца, укључујући и право слободног кретања и слободу мисли, савести, уверења и вероисповести.

5.2. Осим тога, жалилац **никад, нигде и ни од ког није добио одлуку** коју поменути сведоци истичу, а суд није утврдио да ли је исказ жалиоца на ту околност истинит или не. Суд **поклања веру очигледним прогонитељима окривљеног,** који се неовлашћено стављају у улогу његових старалаца или тутора.

5.3. Да одлука окривљеном није достављена, доказујем тако што прилажем Суду следеће

ДОКАЗЕ (3 и 4):

(3) Књигу *Разговор са академиком...* ИСБН 978-86-89093-10-0, Народна библиотека Србије, рецензент проф. др Томислав Тришовић , Ревнитељ, Ниш, 2014, **страна 91.**

(4) Књигу *Не дај душу, роде,* ИСБН 978-86-89093-05-6 , Наодна библиотека Србије, рецензент проф. др Милан Мићуновић, Ревнитељ, Ниш, 2013, **стр. 124, 127 и 283.**

6. Суд игнорише изјаву сведока - монаха Недељка Ивановића који је, иначе, сабрат игумана Тимотеја. Та изјава, како стоји у образложењу одлуке стр 5 . пас. 2. гласи:
"а зна само да је парастос био у миру и да окривљени нису нарушавали јавни ред и мир".

7. Индикативно је то да суд за сведока узима командира полиције Тихомира Салевића и да поклања веру његовом исказу, упркос чињеницама:

7.1. да он уопште није био на лицу места;

7.2. да је он раније, без правног основа, хапсио жалиоца, отео му телефон, покидао футролу од телефона... када је лично предводио јединицу полиције, која је саучествовала у невиђеној **повреди уставног начела о неповредивости стана, којом су приликом из легалног и легитимног стана избачене у шуму и помрчину вазнесењске монахиње, без суда и пресуде,** те да је том приликом жалиоцу, од стране полиције, колима, којима је управљао

командант специјалне јединице, нанета повреда, због које је три недеље био непокретан, а потом се кретао помоћу штака **(Видети детаљније: стр. 183-187. Књиге наведене у Т. 5. 3. под /4/).**

7.3. Суд се не пита зашто репрезент секуларне државе улази у нешто што државу, по природи ствари, не би требало да интересује, као на пример да је окривљени искључен из цркве, јер то нема никакве везе, нити са правима жалиоца као грађанина, нити има ич везе са "прекршајем" из чл. 12. ст.1. *Закона о јавном реду и миру,* односно чл. 39. *Закона о прекршајима.*

7.4. Изјаву овога сведока Суд узима накнадно, без присуства окривљеног, чиме је окривљеном ускраћена могућност да се изјасни на његове произвољности и да му постави питања на основу којих би Суд лако могао доћи до закључка да се ради о човеку који, под теретом власти коју има, себи даје за право да безразложно хапси, оптужује, необјективно сведочи... Једном речју, да врши невиђен прогон жалиоца и небивалу тортуру над њим. И да парадокс буде већи, Суд поклања веру сведоку, који на телефонски позив игумана Тимотеја, шаље наоружане људе да жалиоца ухапсе без основа, који затим подноси пријаву против жалиоца, затим сам „сведочи" без присуства жалиоца и могућности да се изјасни о његовом исказу.

8. Интересантно је да Суд тражи и као алиби прибавља одлуку црквеног суда (стр. 6. пас. 3. Пресуде), која нема везе са предметом пријаве, а која, као што докази говоре, окривљеном ни до данас, 27. априла 2014., није уручена.

9. Суд на стр. 6. пас. 4. помиње допис Епископа, из кога се, по субјектима којима је шаље адресант, очигледно види да за тај допис окривљени не зна, односно да му га нико, никад и нигде није доставио, односно уручио.

10. Суд у изреци пресуде (стр. 1. т. 2) каже за жалиоца да је **"неосуђиван, прекршајно некажњаван"**, да би онда на стр. 8. пасус 7. Пресуду Пр. бр. 2643/12 узео као **отежавајућу околност,** иако истовремено констатује да је она **постала извршна 14.3.2013,** што значи тек после 8 месеци (и словима: после осам месеци и два дана), од дана када се догодио догађај који је жалиоцу стављен на терет. Наиме, Суд (на стр 1. Пресуде) каже: "Што су дана **12.7.2012**. око 11,30 часова..." а онда (стр. 8. пас 7) исте Пресуде, исти Суд каже: **"Раније изречена казна није деловала на окривљеног..."**

Дакле: Казна која је изречена жалиоцу 14. марта 2013., није деловала на жалиоца лане (претходне године), тј. 12. јула 2012.

***O tempora, o mores*!**

На основу наведеног

У М О Љ А В А М

Апелациони суд да отклони неправду која је нанета жалиоцу, горе цитираном Пресудом Прекршајног суда у Чачку, те **да ослободи одговорности жалиоца и укине противуставну и противзакониту привремену меру.**

Београд, 27. априла 2014.

Прекршајни суд у Чачку
ПОТВРЂУЈЕМ
28 APR 2014
у предмету
3194/12 2 примерака са
3
(Печат суда)
Примљено за пријем

Подносилац жалбе,
Милоје Стевановић

Београд
Теразије 29/15

Република Србија
Прекршајни апелациони суд
Одељење у Крагујевцу
Број I-114 Пржс. 11922/14
Дана 03.07.2014. године
Крагујевац

У ИМЕ НАРОДА

ПРЕКРШАЈНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД, Одељење у Крагујевцу, у већу састављеном од судија Мирјане Мићић, као председника већа, Наташе Деспотовић и Вере Миликић, као чланова већа, са саветником Надеждом Јанковић, као записничарем, решавајући по жалбама браниоца окривљеног Слободана Илића, из Чачка и окривљеног Милоја Стевановића, из Београда, изјављеним на пресуду Прекршајног суда у Чачку, I-6 Пр.бр. 3194/12 од 01.04.2014. године, којом су оглашени кривим због прекршаја из чл. 12.ст.1. Закона о јавном реду и миру, на седници већа одржаној дана 03.07.2014.године, на основу чл. 91.ст.2., чл.93. ст.3., чл.145., чл.239. и чл.242. Закона о прекршајима («Сл. Гласник РС» 101/05, 116/08 и 111/09) и чл. 340. Закона о прекршајима („Сл. Гласник РС" бр. 65/13), доноси

П Р Е С У Д У

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване жалбе браниоца окривљеног Слободана Илића, из Чачка и окривљеног Милоја Стевановића, из Београда, а пресуда Прекршајног суда у Чачку, I-6 Пр.бр. 3194/12 од 01.04.2014.године, у односу на ове окривљене **ПОТВРЂУЈЕ**.

У преосталом делу, у делу одлуке којом су окривљени Зоран Крстић из Чачка. Зоран Звиздић из Пожеге и Новак Јовановић из Ужица ослобођени кривице да су извршили прекршај из чл. 12. ст.1. Закона о јавном реду и миру првостепена пресуда остаје неизмењена.

РЕШЕНО У ПРЕКРШАЈНОМ АПЕЛАЦИОНОМ СУДУ,
Одељење у Крагујевцу
Дана 03.07.2014.године,
Пржс 11922/14.

Председник већа-судија
Мирјана Мићић, с.р.

Факсимил – инсерти из Пресуде Прекршајног апелационог суда, Одељење у Крагујевцу Пржс. 11922/14.

Уз претходну пресуду закачена је фотокопија текста „Уздарје судији Верослави" и песма о истој, из дединог *Дневника*:

УЗДАРЈЕ СУДИЈИ ВЕРОСЛАВИ

– Из *Дневника* Грешног Милоја, 20. јули 2014 –

Данас примих и другу правноснажну пресуду којом ми је одмерена нова казна и којом ми је изречена нова привремена мера, због које још годину дана нећу моћи да посетим гроб оца Саве, на коме сам у дан четрдесети по његовом пресељењу у вечност, 2004. године Господње, на парастосу, пред мноштвом јереја, монаштва и верног народа, изустио неколико реченица.[13]

Елем, прочитавши ову Пресуду, сетио сам се, ни сам не знам зашто, молитве Светог Владике Николаја:

„**Благослови непријатеље моје, Господе**. И ја их благосиљам и не кунем.

Непријатељи су ме више гурнули Теби у наручје него пријатељи. Пријатељи су ме везивали за земљу, непријатељи су ме дрешили од земље, и рушили сва моја надања у земљу.

Ови су ме учинили странцем у земаљским царствима, и непотребним становником земље. Као што гоњена звер нађе сигурније склониште него ли негоњена, тако сам и ја, гоњен непријатељима, нашао најсигурније склониште сакривши се под Твој шатор, где ни пријатељи ни непријатељи не могу погубити душу моју. Благослови непријатеље моје, Господе. И ја их благосиљам, и не кунем.

Они су место мене исповедили грехе моје пред светом.
Они су ме шибали кад сам се ја устезао шибати сама себе.
Они су ме мучили онда, кад сам ја бежао од мука.
Они су ме ружили онда кад сам ја сам себи ласкао.
Они су ме пљували онда, када сам се ја гордио собом.
Благослови непријатеље моје, Господе. И ја их благосиљам, и не кунем.
Кад сам се ја правио мудрим, они су ме називали лудим.
Кад сам се правио моћним, они су ми се смејали као кепецу.

13 Види: Грешни Милоје, *Казивања*, четврто издање, Ниш, 2012, стр. 177; https://www.youtube.com/watch?v=ukiDTCWcafM

Кад сам хтео водити људе, они су ме гурали у позадину.
Кад сам журио да се обогатим, они су ме стукали гвозденом руком.
Кад сам мислио мирно спавати, они су ме будили из сна.
Кад сам зидао дом за дуг и спокојан живот, они су га рушили и изгонили ме ван.

Заиста, непријатељи су ме одрешили од света и продужили руке моје до Твога скута.

Благослови непријатеље моје, Господе. И ја их благосиљам, и не кунем.

Благослови их и умножи их; умножи их и још више их огорчи против мене – да би моје бекство к Теби било бесповратно;

да би се нада у људе искидала сва као паучина;

да би се смирење потпуно зацарило у души мојој;

да би срце моје постало гробом моја два зла близанца: гордости и гнева;

да би све своје благо сабрао на небу;

ах, да би се једном ослободио самообмане, која ме је и заплела у страшну мрежу варљива живота.

Непријатељи су ме научили да знам – што мало ко зна – да човек нема непријатеља у свету изван себе.

Само онај мрзи непријатеље ко не зна да непријатељи нису непријатељи но сурови пријатељи.

Заиста тешко ми је рећи, ко ми је учинио више добра и ко више зла у овоме свету: пријатељи или непријатељи.

Зато благослови, Господе, и пријатеље и непријатеље моје.

Роб куне непријатеље јер не зна. А син их благосиља јер зна.

Јер зна син да му се непријатељи не могу дотаћи живота. Зато слободно корача између њих и моли се Богу за њих; Благослови непријатеље моје, Господе. И ја их благосиљам, и не кунем."[14]

Подстакнут речима овог Божјег човека, закључио сам да је судија Верослава мој добротвор. Нико ми, као што су она, командир Тихомир Салевић, Богдан Трифуновић и Стане Доланц, трио Иринеј Буловић – Амфилохије Радовић – Хризостом Столић (и њихови слугани) није учинио толико доброте. Они су моји, иако сурови, убедљиво највећи пријатељи.

О тим својим *суровим пријатељима* по нешто сам прозборио или записао. Осим о судији Верослави, према којој гајим осећање великог дужника. Јер она је знала да је један премудри свети отац рекао: *Боље ће сплаи него ће похвали*. И зато ме је она, снагом својега знања и умећа, покарала, те од мене безакоњу склоног *дрскоī и безобразноī нарушиоеља јавноī*

14 *Молитве на језеру – Молитва 76.*

реда и мира[15] на Овчарској гори, покушала да начини лојалног и покорног грађанина, због чега овим редовима хоћу да јој изразим захвалност.

Она ме је даривала пресудама које су постигле свој васпитно-поправни циљ. Она је допринела, својим привременим мерама, да схватим да нисам достојан гроба свог духовног оца Саве Вазнесењског, као што ни мој духовни отац није био удостојен, 50-тих година минулог века, да буде у друштву слободних и срећних људи у земљи која је на темељима братства и јединства убрзаним кораком ишла у срећну будућност братских народа и народности, па је послат на *друштвено-користан* рад који је утицао да се он по изласку из затвора видно поправи. Да ућути. После му нешто дошло, те окрете леђа том ка срећи ходајућем свету и предаде се манастирској тишини и молитви.

Из захвалности судији Верослави чије само име казује да веру слави, оте ми се стих. Она је прославила своју веру у дату реч: „Заклињем се својом чашћу да ћу своју функцију вршити верно Уставу и закону, по најбољем знању и умећу и служити само истини и правди."[16] Ово све у сагласју са достојношћу и моралним особинама судије како је стриктно прописано законом.[17]

Како је диван осећај кад, на својој кожи, осетиш укус *истине и правде* у које је уткано *знање, умеће и част,* окићени *заклетвом, достојношћу и моралним особинама* судије.

О, красоте, о лепоте, о дивоте, од које се човеку шире груди, па од *милине неке не може да дише*.

Нешто ми паде на ум приповест о Давиду Штрпцу.[18]

15 Прецизније: Према судији Верослави, старац у седмој деценији свога живота је: **„скочио на хаубу службеног возила... па је дрским и безобразним понашањем нарушио јавни ред и мир."** Случајно је заборавила да је у свом судском записнику написала: **„Окривљени показује ударац у лист десне ноге и задобијени крвни подлив који је уочљив"**. Други пут судија Верослава осуђује и изриче привремену меру свештенику Слободану Илићу и Милоју Стевановићу зато што су на гробу оца Саве, молећи се за покој Његове душе: **„дрским и безобразним понашањем реметили јавни ред и мир"**! Зашто? Зато што тако пише у Пријави командира Тихомира Салевића, без обзира што тамо живући калуђер (чији су ред и мир „реметили" оптуженици) Орсисије (Недељко) каза, а судија Верослава његове речи записа. Орсисије засведочи да је **„парастос био у миру и да окривљени нису нарушавали јавни ред и мир."**

16 Судијска заклетва – чл. 54 Закона о судијама „Службени гласник РС", бр. 116/2008 и 104/2009.

17 В. чл. 45. *Закона о судијама*.

18 В. Петар Кочић, *Јазавац пред судом*.

И к'о да се проломи пророчанство изнад *пропевале гомиле*:
Ко не слуша песму слушаће олују.
И почех трагање за одговором на питање свих питања:
Хоће ли слобода умети да пева
као што су сужњи певали о њој?[19]

Иначе, место мог трагања за одговором на горње питање бејаше манастир Вазнесење на Овчару, у коме је уиграним *стриктним поштовањем*[20] светих канона, као и чл. 40. Устава РС и чл. 139. Кривичног закона[21], Епископ жички са преко стотину попова у мрклу ноћ избацио монахиње из њиховог стана (дабоме, без суда и пресуде – сагласно премудрости наслеђеној од великог вође: *Не треба се придржавати закона к'о пијан плота*).[22]

С правом, разуме се, јер су се вазнесењске калуђерице дрско и безобразно усудиле да бране Светосавље (*то мрачњаштво, ту затуцаност, тај опијум за народ* – како су учили напредни народни универзитети), са којим ми *не можемо у ев**ропску** унију* (како вели Станислав Хочевар, велики брат наших двају Иринеја, којима је заједнички *свети* им *отац* – папа), због чега је и кордон народне полиције, под командом Тихомира командира, Епископу и поповима (који *се праве да верују у Бога, а у ствари верују у полицију* – што би рекао Ниче) пружила логистичку подршку, снагом свог *свијетлог оружја*.

Друго место мојег грехопада бејаше гроб мог духовног оца Саве на који сам се, заиста *дрско*, усудио да принесем три по друштво, које немадијаше алтернативу ев**ропском** путу, веома опасне ствари: воштаницу, тамјан и *Оченаш*.

Услед те стравичне опасности, народна полиција се, полазећи од Уставом зајемчене *слободе вероисповести, Закона о црквама и (Ев)**ропске** Конвенције за заштиту људских права и основних слобода*, мућевито одазвала страсном вабу игумана Тимотеја Миливојевића (бив. игумана Студенице), те ме коришћењем бројног људства и материјално-техничких средстава, уз ритмичан звекет *свијетлог оружја*, за моје добро, лишила

19 В. Бранко Миљковић: *Поезију ће сви писати.*

20 Акт бр. Е 741/2008 еп. Хризостома завршава се реченицом: „У исто време подсећамо вас да ову одлуку треба **стриктно примењивати** и ње се држати." То рече. И порече! А што, не зна се. Зна се да су због тог *финог господина* са два лица пострадале вазнесењске монахиње. И још понеко. Види: *Чувари вере предачке*, Ревнитељ, Ниш, 2014, стр. 97.

21 В. *Сагрешења у СПЦ*, Ниш, 2014, стр. 281–330.

22 Јосип Броз.

слободе (шта ће ми слобода кад н'умије да пева) и привела праведном судији и правди, возећи ме *марицом* о свом трошку.

А судија је упрегла све своје снаге да ме казненом мером поправи, а привременом мером онемогући у понављању греха, односно употреби *Оченаша*, тамјана и воштанице, како поново не бих угрозио јавни ред и мир на Овчарској гори. За ту њену бригу, правдољубље, човекољубље, истинољубље и добротољубље приносим јој скромно уздарје. Нисам смео да јој дарујем цвеће или било који други дар материјалне природе, зато што би злобни људи могли овој *правдољубивој* души приписати корупцију или мито, и тиме угрозити њену *част и верност служењу истини и правди*, па сам зато одлучио да јој подарим стихове. Њих ионако нико не чита поред толико занимљивијих ствари као што су *Фарма, Велики брат, Медијски сервис евро̄пске Србије*, новине које пишу *робови који се боре за голе животе*[23] и којекакве лепоте, дивоте и красоте. Тако ће моје благодарје оној што именом својим *веру слави* – а знањем, умећем, чашћу, заклетвом, достојношћу и моралним особинама *правду слави* – остати мала тајна. *Мала слатка тајна*.

Пошто слобода н-умије да пева, запеваћу ја песму коју неће чути многи.

Ваљда им је дано да више воле олују.

23 Александар Тијанић: *Тестамент – интервју НИН-у*, објављен 31. октобра 2013.

СУДИЈИ ВЕРОСЛАВИ

Што се грбо роди време не исправи

Кад бејах кажњен мирно спавах и сањах
Како се *Душанову Законику* клањах.
У сну виђах Вероставу са *Законико*м
Коме се руга, са Тимотејем и Тиком.[24]

Калуђерице је с поповима Тико ишћеро
А мене пребивши Веростави оћеро
Она ме дарива искићеном пресудом
Изатканом правицом и науком худом.

И кад сам се на гробу оца Саве молио
Јопет ме је командир Тико затворио
Пред Вероставу стражарно спровео
Па сам новом пресудом пређе ране преболео.

Опет рече, милосрдна судијо,
Да прићи гробу нисам заслужио
Пресудом тад ниси рекла:
Да ли те је савест пекла?

Одговор међ списима чами и дрема
О, зар може пећи нешто чег нема?
Кад год силници чињаше зверства
Циљ оправдаваше сва средства.

24 Тимотеј, игуман овчарског манастира Вазнесења, из кога су без суда и пресуде протеране монахиње, који уместо молитве користи кордоне полиције, на челу са командиром Тихомиром Тиком Салевићем.

Још ко да гледам сузу мати Јелене
Како залива сећање које не вене.
Сада тугујем и уздишем што не могу гробу
И апелација у пресуди превиђе наказу и грдобу.

Опет у сну угледах тебе, Тимотеја и Тика
Како се дивисте што вам је моћ силна и велика
Како не бригасте шта ће једног дана бити
И не знадете: *Како мериште нако ће вам се мерити*.[25]

Благодарје прими добротворко
За писаније надуго и нашироко
Учинила си оно што се с дипломом морало
У Јевросимино[26] време се копало и орало.

Напремас ћу се молити јер шта друго могу
Не убисте ми душу, само ми пребисте ногу.
О, часни оче Саво(!) чујеш ли молитве моје?
Где год такнем земљу – додирнем ивицу раке Твоје!

Кад истекне забрана друга чека ме трећа
У зловремју овом ипак ми се осмехну срећа:
Правда ме Верославина оснажи и усправи
Однекуд чујем Валтазара: *Што се грбо роди време не исправи*. [27]

25 Сличност овог стиха са стихом из Евангелија (Мт. 7, 2) није случајна.

26 У стара времена, кад је наш народ био прост и без школа, академских титула и функција, кад је веровао у бесмртност душе, кад није био образован ал имао образ (док се нису појавили они што *говорећи да су мудри полудеше* – Рим. 1, 22) знадијаше да је „боље неправду трпети, него чинити"; „Немирна савест је и тужилац и судија у исто време" и сл. Тако и неписмена мајка Јевросима заклиње свог сина Марка: „Марко сине, једини у мајке, / не била ти моја рана клета, / немој, сине, говорити криво: / ни по бабу ни по стричевима, / већ по правди Бога истинога; / немој, сине, изгубити душе; / **боље ти је изгубити главу / него своју огрјешити душу."** (*Урош и Мрњавчевићи*). Судија Верослава је имала срећу: није је заклињала мајка Јевросима. Она се заклела пред неким другим. Зато је, с правом, донела своје пресуде: испунила је заклетву.

27 Валтазар Богишић (1834-1908), сотворитељ изреке: **„Што се грбо роди, вријеме не исправи".**

Иако ме Верослава пресудама корела
Теши ме то што ничија до зоре није горела
Једнога дана, а можда и пре, истина ће васкрснути
А њени ругачи и гробари ће из књиге часних нестанути.

О, судијо Верослава, ман се Тика командира
нигде га бит неће кад долазећег труба засвира
Таштина је и каријера и све што је светско
О сазнајмо: *Примиче се Царство Небеско!*

Правда!?!

ИСТИНА И ПРАВДА СУ СПОРЕ, АЛИ ДОСТИЖНЕ

Иштите најприје Царство Небеско и правду Његову, а остало ће вам се све додати (Мт 6, 33).

Иако је осуђени Милоје одбио да тражи правду од људи, Бог ју је послао преко благочастивих судија Врховног касационог суда:

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 926/2014
10.12.2014. године
Београд

ПРЕКРШАЈНИ
У ЧАЧКУ
ПРИМЉЕНО
Дана 02 MAR 2015

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Бате Цветковића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Лазин, као записничарем, у прекршајном предмету окривљених Слободана Илића и Милоја Стевановића, због прекршаја из члана 12. став 1. Закона о јавном реду и миру, одлучујући о захтеву за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца ПТЗ.бр.396/14 од 19.09.2014.године, поднетом против правноснажних пресуда Прекршајног суда у Чачку Пр.бр.3194/12 од 01.04.2014.године и Прекршајног апелационог суда, Одељење у Крагујевцу I-114 Пржк.11922/14 од 03.07.2014.године, у седници већа одржаној дана 10.12.2014.године, једногласно, донео је

П Р Е С У Д У

УСВАЈА СЕ захтев за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца ПТЗ.бр.396/14 од 19.09.2014.године као основан, па се у односу на окривљене Слободана Илића и Милоја Стевановића **ПРЕИНАЧУЈУ** правноснажне пресуде Прекршајног суда у Чачку Пр.бр.3194/12 од 01.04.2014. године и Прекршајног апелационог суда, Одељење у Крагујевцу I-114 Пржк.11922/14 од 03.07.2014.године, тако што се, на основу члана 248. став 1. тачка 6) Закона о прекршајима („Службени гласник РС“ бр. 65/2013), прекршајни поступак против окривљених Слободана Илића и Милоја Стевановића због прекршаја из члана 12. став 1. Закона о јавном реду и миру **ОБУСТАВЉА.**

Трошкови прекршајног поступка падају на терет буџетских средстава суда.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Прекршајног суда у Чачку Пр.бр.3194/12 од 01.04.2014.године, окривљени Слободан Илић и Милоје Стевановић оглашени су кривим због прекршаја из члана 12. став 1. Закона о јавном реду и миру и осуђени су на новчане казне и то окривљени Слободан Илић на новчану казну у износу од 10.000,00 (десетхиљада) динара, а окривљени Милоје Стевановић на новчану казну у износу од 15.000,00 (петнаестхиљада) динара, које су окривљени дужни платити у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, а ако то не учине изречене новчане казне ће се заменити казнама затвора и то у трајању од 10 дана (окривљени Слободан Илић) и 15 дана (окривљени Милоје Стевановић).

Окривљенима су изречене заштитне мере забране приступа манастиру „Вазнесење“ у Овчар Бањи и то према окривљеном Слободану Илићу у трајању од 6 (шест) месеци, а према окривљеном Милоју Стевановићу у трајању од 1 (једне) године, а рачунајући од дана правноснажности пресуде. Окривљени су обавезани да на рачун буџетских средстава Републике Србије уплате на име трошкова поступка износе од по 1.000,00 динара, у року од 15 дана од правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Окривљени Зоран Крстић, Зоран Звиздић и Новак Јовановић су ослобођени од кривице да су учинили прекршај из члана 12. став 1. Закона о јавном реду и миру, јер није доказано да су учинили прекршај за који је против њих поднет захтев за покретање прекршајног поступка. Одређено је да трошкови прекршајног поступка у смислу члана 131. став 2. Закона о прекршајима падају на терет суда.

Пресудом Прекршајног апелационог суда, Одељење у Крагујевцу I-114 Пржк.11922/14 од 03.07.2014.године одбијене су као неосноване жалбе окривљеног Милоја Стевановића и браниоца окривљеног Слободана Илића и у односу на ове окривљене потврђена је пресуда Прекршајног суда у Чачку Пр.бр.3194/12 од 01.04.2014.године. У преосталом делу, у делу одлуке којом су окривљени Зоран Крстић, Зоран Звиздић и Новак Јовановић ослобођени кривице да су извршили прекршај из члана 12. став 1. Закона о јавном реду и миру, првостепена пресуда је остала неизмењена.

Против наведених правноснажних пресуда и то у делу који се односи на окривљене Слободана Илића и Милоја Стевановића, Републички јавни тужилац поднео је захтев за заштиту законитости ПТЗ.бр.396/14 од 19.09.2014.године, због битне повреде одредаба прекршајног поступка из члана 234. став 1. тачка 15. Закона о прекршајима („Службени гласник РС“ бр. 101/05, 116/08 и 111/09) и повреде материјалног права из члана 235. став 1. тачка 1. Закона о прекршајима, са предлогом да Врховни касациони суд укине правноснажне пресуде Прекршајног суда у Чачку Пр.бр.3194/12 од 01.04.2014.године и Прекршајног апелационог суда, Одељење у Крагујевцу I-114 Пржк.11922/14 од 03.07.2014.године и списе предмета врати првостепеном суду на поновни поступак и одлуку.

Врховни касациони суд је одржао седницу већа, о којој је у смислу члана 286. став 2. Закона о прекршајима („Службени гласник РС“ бр. 65/2013) обавестио

Републичког јавног тужиоца, на којој је размотрио списе предме́та са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца је основан.

Основано Републички јавни тужилац у захтеву за заштиту законитости указује да је Прекршајни суд у Чачку као првостепени, у делу пресуде који се односи на окривљене Слободана Илића и Милоја Стевановића, учинио битну повреду одредаба прекршајног поступка из члана 234. став 1. тачка 15. Закона о прекршајима („Службени гласник РС“ бр. 101/2005, 116/2008 и 111/2009, у даљем тексту раније важећи ЗПР), према којем се оцењује законитост побијане пресуде, сходно одредби члана 340. став 1. сада важећег ЗПР који се примењује од 01.03.2014. године, као и да ову битну повреду одредаба прекршајног поступка није отклонио другостепени прекршајни суд, иако је на исту у својој жалби указивао бранилац окривљеног Слободана Илића.

Наиме, и по налажењу Врховног касационог суда, изрека првостепене пресуде је неразумљива у делу који се односи на окривљене Слободана Илића и Милоја Стевановића, обзиром да је нејасно и неразумљиво у чему се конкретно састоји дрско и безобзирно понашање окривљених Слободана Илића и Милоја Стевановића. Ово, имајући у виду да су ови окривљени оглашени кривим за прекршај из члана 12. став 1. Закона о јавном реду и миру и у изреци пресуде је између осталог наведено да су дошли у порту манастира „Вазнесење“ у Овчарско-кабларској клисури-Чачак са групом присталица монахиња које су искључене из манастира „Вазнесење“ и Српске православне цркве, у намери да обаве парастос “оцу Сави“ - бившем игуману манастира „Вазнесење“ те да су, и поред упозорења игумана манастира, оца Тимотеја, на гробљу иза цркве обавили парастос, па су дрским и безобзирним понашањем реметили јавни ред и мир, при чему у самој изреци уопште није описано, тачније није наведено на који су то начин окривљени својим „дрским и безобзирним понашањем реметили јавни ред и мир“, а што је околност која чини битно обележје прекршаја из члана 12. став 1. Закона о јавном реду и миру и од које зависи оцена суда да ли се у радњама окривљених стичу елементи овог прекршаја или не. Ово, посебно имајући у виду да се под дрским и безобзирним понашањем не може сматрати свако непристојно или забрањено понашање, већ само оно које је у грубој супротности са прихваћеним правилима понашања.

Из напред изнетих разлога Врховни касациони суд налази да је у првостепеној пресуди, у делу који се односи на окривљене Слободана Илића и Милоја Стевановића, учињена битна повреда одредаба прекршајног поступка из члана 234. став 1. тачка 15. раније важећег ЗПР, која би довела до укидања

првостепене пресуде у односу на ове окривљене, а коју повреду није отклонио другостепени прекршајни суд доносећи побијану другостепену одлуку у поступку по жалбама на првостепену одлуку.

Међутим, имајући у виду одредбу члана 76. став 7. раније важећег ЗПР којом је прописано да прекршајно гоњење застарева у сваком случају када протекне два пута онолико времена колико се по закону тражи за застарелост гоњења, те да су окривљени оглашени кривим за прекршај који је извршен дана 12.07.2012.године, то је сходно напред наведеној законској одредби дана 12.07.2014.године наступила апсолутна застарелост за вођење прекршајног поступка.

Са изнетих разлога, Врховни касациони суд је усвојио захтев за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца и преиначио правноснажне пресуде Прекршајног суда у Чачку Пр.бр.3194/12 од 01.04.2014.године и Прекршајног апелационог суда, Одељење у Крагујевцу I-114 Прж.11922/14 од 03.07.2014.године, само у односу на окривљене Слободана Илића и Милоја Стевановића, тако што је обуставио прекршајни поступак против ових окривљених због прекршаја из члана 12. став 1. Закона о јавном реду и миру, а на основу чланова 286. став 1. и 287. став 4. у вези члана 248. став 1. тачка 6) Закона о прекршајима („Службени гласник РС“ бр. 65/2013) и одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник,
Снежана Лазин,с.р.

Председник већа-судија,
Невенка Важић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић

ВЖ

ДА ЛИ ЧАЧАНСКИ ПРЕКРШАЈНИ СУД ОКРЕЋЕ ЛИСТ?[28])

Судија Светлана Аћимовић је у предмету Пр. бр. 1696/13, од 30.4.2015. донела Решење којим се обуставља прекршајни поступак против окривљеног Милоја Стевановића.

Слично поступа и судија Нела Андрић у предмету Пр. бр. 1697. од 1.4.2015, доневши, такође, решење којим се обуставља поступак против окривљеног Милоја Стевановића.

28 Чачанска полиција се острвила у односу на г. Милоја Стевановића, вероватно у жељи да помогне напоре оних који су га искључили из Цркве. Зато је она покренула читаву серију прекршајних поступака, а чачански Прекршајни суд (преко судије Верославе Лазић), као што видесмо, није утврђивао истину, већ је своје пресуде заснивао на поклањању апсолутне вере полицији. Исто тако су се понеле и судије Апелационог суда у Крагујевцу. Међутим, након Пресуде Врховног касационог суда – пресуде чачанског Прекршајног суда се више не заснивају на апсолутном поклањању вере службеним лицима. Наиме, у два предмета Суд није поклонио веру полицији и игуману Тимотеју, попут судије Верославе Лазић и њених солидарних колега у Крагујевцу, али није показао ни неверу. Нашло се соломонско решење: ауторитет полиције није доведен у питање, оптужени није могао да жалбама исправља криве Дрине и прозива уставом заједмчене слободе. Једино је истина извукла дебљи крај, јер се не зна на чијој је она страни, иако је своју одбрану (у писменој форми у оба предмета) окривљени благовремено дао не жалећи ни дивит ни ’артију.

Зато је писац ове опаске у дилеми:

Да ли је чачански Прекршајни суд преврнуо лист и одлучио да Пресуде заснива на утврђивању истине, уместо на поклањању вере полицији, или се догодио прецедент, те судије Светлана Аћимовић и Нела Андрић не суде по страху од царства им него по правди Бога истинога? – питање је сад (оп. Љ. П).

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ПРЕКРШАЈНИ СУД У ЧАЧКУ
Пр. бр. 1697/13
Дана 01.04.2015. године
Чачак

Прекршајни суд у Чачку, судија Нела Андрић, у прекршајном поступку против окривљеног Стевановић Милоје из Београда, због прекршаја из чл. 12 став 1 Закона о јавном реду и миру („Службени гласник РС" бр. 51/92, 53/93, 67/93, 48/94 и 101/2005) а на основу чл. 91, 93, 94, 214 и 217. Закона о прекршајима („Сл. гласник РС" број 101/05, 116/08 и 111/09), доноси дана 01.04.2015. године следеће

Р Е Ш Е Њ Е

ОБУСТАВЉА СЕ прекршајни поступак против окривљеног Стевановић Милоје, од оца Светолика, рођен 1949. године у Лучанима, ЈМБГ 2003949783738, са пријављеном адресом у Београду, Стари град, улица Теразије број 29, због прекршаја из чл. 12 став 1 Закона о јавном реду и миру, да је дана 26.02.2013. године у 10,55 часова у Међувршју - Овчар бања, Стевановић Милоје дошао испред улазне капије у порту Манастира Вазнесење. Док је пролазио поред окупљеним монахиња и присутних грађана обратио им се речима: „Браћо немојте да слушате ово псето, ово су паписти, то су ватиканска копилад, слепци, новотарци" након чега је кренуо да уђе у порту манастира. Од стране полицијских службеника Јовановић Милојице и Анђелковић Ђубинка заустављен је и предочено му је да му је од стране Прекршајног суда у Чачку изречена заштитна мера забране приступа Манастиру Вазнесење. Стевановић је тврдио да пресуда није правноснажна, али му је опет предочено да су полицијски службеници пре поласка на извршење службеног задатка упознати са правноснажном пресудом и заштитном мером. Стевановић им на то одговара: „Шта је вас Тико упознао? Онај полтрон што се преко цркве гребе за чин". Стевановић је упозорен да својим понашањем чини прекршај, на шта се он поново обратио полицијским службеницима: „Да нећете да ме приведете?". Одговорено му је да ће бити приведен ако настави са дрским понашањем, након чега се Стевановић померио од групе окупљених грађана и престао са нарушавањем ЈРМ-а.

Прекршајни поступак се обуставља јер је наступила апсолутна застарелост за даље вођење прекршајног поступка, на основу чл. 216 став 1 тачка 6 Закона о прекршајима.

Трошкови прекршајног поступка падају на терет овог суда.

Решењем известити окривљеног и подносиоца захтева.

О б р а з л о ж е њ е

Полицијска управа Чачак, је актом број 1-810-00040/13 од 27.02.2013. године, је поднео захтев за покретање прекршајног поступка против окривљеног Стевановић Милоја из Београда због прекршаја из чл. 12 став 1 Закона о јавном реду и миру, а који захтев је достављен Прекршајном суду Чачак дана 14.03.2013. године.

2

По поднетом захтеву покренут је прекршајни поступак који није могао бити у потпуности спроведен због немогућности утврђивања свих чињеница које су од важности за доношење законите одлуке, а у међувремену је већ наступила апсолутна застарелост за вођење прекршајног поступка, па је поступак обустављен сходно чл. 216 став 1 тачка 6 Закона о прекршајима.

Трошкови поступка изречени су у складу са чл. 131. став 2 Закона о прекршајима и падају на терет овог суда.

Сходно свему изложеном одлучено је као у изреци овог решења.

ПОУКА О ПРАВНОМ ЛЕКУ: Против овог решења може се изјавити жалба Прекршајно Апелационом суду Београд, Одељење у Крагујевцу, преко овог суда у року од 8 дана од дана достављања овог решења.

Отправак решења доставити подносиоцу захтева и окривљеном.

Одлучено у Прекршајном суду у Чачку дана 01.04.2015. године, под Пр. бр. 1697/13.

Судија
Нела Андрић

После Пресуде Врховної касационої суда, Милоје је йринео вошшаницу іробу свої духовника – оца Саве Вазнесењскої.
За дивно чудо није ухайшен.
Може биши зашо шшо је казано:
„Свака сила за времена".

ПОРОТА И СВЕДОЦИ
четврта фиока

Не сведочи лажно на ближњега свога
(2 Мој. 20. 16)

Група српских интелектуалаца:

АТАК НА МИЛОСРЂЕ

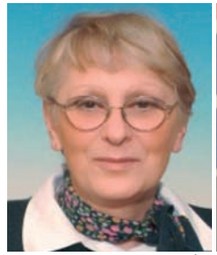
др Радмила Маринковић

др Драгиша Бојовић

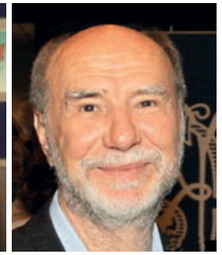
Гојко Ђого

Душко М. Петровић

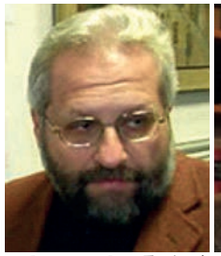
мр Владимир Димитријевић

др Марко Павловић

др Мирољуб Јоковић

др Вера Бојић

Сйасоје Јовановић

мр Зоран Чворовић

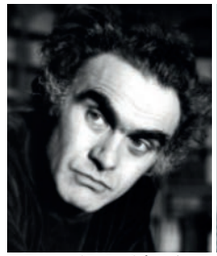
Предраг Р. Драгић Кијук

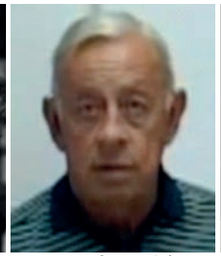
др Љуба Протић

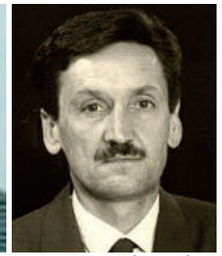
др Милан Мићуновић

Недавно је Црквени суд Епархије жичке покренуо судски процес против г. Милоја Стевановића, предузетника из Чачка, због тога што је, у јуну месецу 2010. године, на свом имању у селу Лозници удомио монахе избегле из Епархије рашко-призренске. Они су пошли за својим духовним оцем, владиком Артемијем, зато што им привремена администрација Епархије није дала канонски отпуст.

Не улазећи у црквено-канонска питања и недоумице, г. Милоје Стевановић је према одбеглом монаштву поступио хришћански милосрдно. Примио је у свој братски загрљај православне српске монахе, који су оставили све Христа ради, и тиме показао да се држи светоотачког предања о милосрђу (које се огледа и према иноверним, а камоли према једноверним).

Не заборавимо: ученици Светог Нила Сорског, једног од највећих руских подвижника, скривали су од државног прогона чак и јеретике (иако се нису слагали с јереси), пружајући пример љубави према ближњем (Георгије Федотов, *Светитељи Старе Русије*, Београд, 2005, стр. 160-161). Милоје Стевановић није пружио уточиште јеретицима него својој браћи по крсту и крви, потомцима Светог Саве.

Ми, доле потписани, зато верујемо да ће Црквени суд Епархије жичке имати разумевања за хришћански поступак г. Стевановића, и да га неће подврћи никаквим санкцијама. Најзад, иако живимо у времену у коме се умножило безакоње и охладнела љубав многих, надамо се да се безакоње неће наметнути као закон православној Србији, и то закон који суди Љубави.

Остајући одани Христу на путу Светог Саве:

Др Радмила Маринковић, Др Драгиша Бојовић, Гојко Ђого, Душко М. Петровић, Владимир Димитријевић, Др Марко Павловић, Др Мирољуб Јоковић, Др Вера Бојић, Спасоје Јовановић, мр Зоран Чворовић, Предраг Р. Драгић Кијук, Др Љуба Протић, Др Милан Мићуновић

У Београду, на дан Св. Саве Другог архиепископа Српског,
21/08. фебруара 2011.[29]

29 Грешни Милоје, *Сине мој, не пристај*, друго издање, Чачак, 2011, стр. 6-7.

Момир Лазић, књижевник

ОД ГРАМАТЕ ДО ИЗОПШТЕЊА

Ако нема Бога све је дозвољено (Достојевски). Они који су донели најстрашнију осуду Милоју Стевановићу да га изопште из Српске православне цркве, само зато што је своје имање уступио монасима Рашко-призренске епархије, што је братску руку пружио владици Артемију, потврђују поразну чињеницу да су у Србији дошла последња времена. То је исти онај човек који је за своја доброчинства добио грамату патријарха Павла, одликовање епископа жичког Стефана, грамату, признање епископа жичког Хризостома и многа друга признања. Поделио је своје имање избеглицама из Хрватске и учинио толико добра само Богу знана и угодна.

Боже благи, избави и помилуј душе затроване ватиканским 'пламеном љубави'!

Србијо часна, буди уз Милоја!"[30]

30 *Исто*, стр. 506.

Наташа Јовановић, новинар

У РЕДУ ЈЕ ДА ЗАТРАЖИМ ИСТО

Не знам ни да ли сам заиста пронашла Бога у себи, оног кога је мој народ кроз векове и војевања носио у грудима, али знам да је мој пут до Њега ишао преко владике Артемија. Не преко Берђајева кога сам ишчитала у младости, Јеротића чија сам предавања још као студент слушала недељом у манастиру Сланци, па чак не ни онда када сам у Преображењу код Чачка дубоко схватила да постоји Истина која није од овог света...

Шта сам помислила када сам чула да је подигнута оптужница против једног човека са претњом искључења из СПЦ? Помислила сам да је у реду да затражим то исто. У име исте оне истине, оних протераних мантија, оног издатог Косова! Са дубоким жаљењем што нисам била у могућности да понесем све тачке оптужнице, посебну ону којом је, исписујући хришћанско милосрђе, Милоје Стевановић понудио своје имање Артемијевим монасима."[31]

31 *Исто*, стр. 507.

Милосав Славко Пешић,
српски књижевник, критичар и новинар

ГРЕШНИ МИЛОЈЕ ЧИР НА ОКУ ЦРКВЕ

Српска параноична црква (СПЦ) признаје да већ дуже време *држи на оку* грешног Милоја Стевановића (62) зато што *љуби ближњега свога* када СПЦ мрзи оне које је волела – владику Артемија и по Богу сабрању своју: монахе.

И не само да СПЦ *држи на оку* српског трговца из Чачка – аутора књиге *Казивања* чија су три издања распродата, а његов сајт бележи готово три и по милиона посета – но га и тужи јер је на свом имању *угостио* монахе лојалне бившем епископу Артемију.

Стевановић нема времена за дангубу, па је епископу жичком кратко отписао: *Ваше преосвештенство, милосрђе и гостољубље су хришћанске врлине и од тога ме не одвраћајте... Незамисливо ми је да се у Српској православној цркви са верницима поступа методама уобичајеним у партијско-политичким организацијама, у чему имам веће искуство од Вас који ме на овај начин потежете, јер носим ожиљке тих метода на својој кожи готово три деценије* – наводи се у поруци. Потпис како следи: *Грешни Милоје.*

Тако Грешни Милоје његовом преосвештенству епископу жичком Хризостому (*Златоусти*). Не могу да верујем: Црква тужи верника који испуњава учење православља више но што ико очекује! То би могло да значи:

а) Милоје, грешан или не, није схватио основ вере и

б) да је Црква дементна, па заборавља своје учење...

Молим, обратите пажњу на дистинкцију: Милоје је 17 монаха примио на своје имање, а не на црквено, дао им кост и конак у свом етно-селу на планини Јелици. И земљу, грађевине, машине и стоку, све како стоји у овереном судском уговору *на неограничено уживање, без накнаде*. Све је то Милојево, ништа није црквено, ни државно, ни ичије до Милоја, *Грешног*!

Милоје даје/уступа монасима све без накнаде, а оно што произведу поштено ће им откупити. Такву погодност монасима ни Црква није дала.

Таква су сагрешења Грешнога Милоја, како га и мештани зову, да је црквени тужилац у оптужници, коју је подигао средином фебруара, пред-

ложио *да се Стевановић казни коначним искључењем из црквене заједнице*. Можда зато што Милоје себе сматра грешним, па искаче из црквенога рама. Ако и јесте грешан, платио је Цркви за опрост, платио и позлатио.

Толико је грешан Милоје да црквени великодостојници не могу да га виде. И како ће када им је на оку?!...

За ужасна сагрешења Црква криви Милоја. Пошто га Црква *држи на оку* зна да је у јуну 2010. на планини Јелици код Чачка на своје имање примио *одбегло* братство манастира Црна Река.

Нико не каза рашта монаси *одбегоше*.

Поред тога, Црква терети Грешнога Милоја да верује у Бога (у којег не верује држава, па изгледа ни Црква; вероватно и омладину квари), њему се моли и у Дом Господњи одлази на богослужења. Све сама јерес, греси смртни, неискупиви.

Ако моја скромност добро разуме оптужницу, Црква је променила курс и у Бога више не верује, иначе Милоја, макар био грешан, не би повлачила по суду. Додуше по црквеном суду, али каква је разлика ако Милоје дангуби?!...

Да не кријем кад је Црква већ обзнанила: опремљена је *за праћење и држање на оку* па не само да је видела (што јој мило није) како монаси иду по планини Јелици на имање Грешнога Милоја него и сам Грешни Милоје – где ће му душа – одлази на богослужења у село Љуљаци.

Не знам да ли ће Црква тужити пароха цркве у Љуљацима што је јавио коме треба да је бивши епископ Артемије служио у сеоској цркви. И да чинодејствује у присуству Грешнога Милоја.

Необично ми је да попа пријављује онога коме иначе љуби руку и клања се до земље. Можда Црква укида и поштовање, и уверење народа и свештенства да је на епископе сишао Дух Свети.

У образложењу оптужнице истакнуто је да је Жичка епархија *и раније имала Стевановића на оку јер је свесно ишао у правцу расколништва*. Шта је то и како се иде у том правцу – нико из епархије није објаснио Грешном Милоју који би волео да зна куда Црква иде.

Тужилац сматра да је Грешни Милоје *противник Цркве и рушитељ црквеног поретка*. Ако је тако, онда нема друге: поредак је слаб, лоше утемељен и мора да је систематично подриван. То Милоје није могао сам, мада тужилац и о томе има необориве доказе које наводи, како ред налаже, у оптужници.

Грешног Милоја Стевановића тужилац ошрашћено (што грех је, о да!) опада да се *бавио пословима општинског правобраниоца, директора предузећа, радио је и као банкар, а био је и секретар Општинског комитета СКЈ у Лучанима*. Куд ћеш већа сагрешења него уз помоћ власти

подривати Цркву која је властима ближа и од ње саме. Једино не каже тужилац да ли се Црква раније гадила свих тих Милојевих бављења кад јој је давао прилоге у новцу и роби. Да ли Црква одби Милојеве даре?!

После свега не би ме изненадило да СПЦ за обрачун с Грешним Милојем васкрсне Томаса Торквемаду, мада међу владикама може да нађе достојну, ако не и ригиднију замену.

Грешни Милоје: милосрђе и јосто љубље су хришћанске врлине и од тога ме не одвраћајте

Грешни Милоје Стевановић од патријарха Павла добио је одличја и грамате и од владикâ Стефана и Хризостома (који га сада тужи да је скренуо с пута православља). У Новом тестаменту – морам да поменем – јасно се наводе Христове речи: *ако те удари по десном образу, окрени му и други* (Матеј, 5, 39). Невоља је што Грешни Милоје, изгледа, има само један образ, па га не да ма куд пукло![32]

32 Извор: http://blog.dnevnik.hr/print/id/1628992060/gresni-miloje-cir-na-oku-crkve.html

Ранко Гојковић, православни публициста и преводилац (Земун)

СМЕНА ПАСТВЕ

За црквену 'елиту' или, боље рећи, црквену бирократију, главни непријатељ је народ Божији, ти уистину православни људи који осећају себе пред лицем Христовим, који на живот гледају са позиције вере, а не политичке целисходности, примитивне користољубивости и елитно-клановских расподела – написао је познати руски црквени аналитичар Владимир Петрович Семенко.

Да је то тако, показује и последња одлука те 'елите' о подизању оптужнице за искључење Грешног Милоја из СПЦ. Још једна реченица В. Семенка просто запрепашћује и као да се односи на нашу црквену стварност: *Сада је потпуно јасно да је реални пројекат, чији су носиоци симфонијски срасла световна и црквена бирократија, ни мање ни више него* ***смена саме паства****...*

Црквена бирократија је на добром путу остварења свог циља – **смене саме паства**. Јер шта има заједничко светлост са тамом?" [33]

33 *Исто*, стр. 519.

Јеромонах Максим

БРАТУ МИЛОЈУ УТЈЕШЕНИЈЕ
(Поводом подизања оптужнице против њега)

„... А и сви који побожно хоће да живе у Христу Исусу, биће гоњени" (2. Тим. 3, 12).

Побожност, дакле, тј. православност у дубљем смислу ове речи, јесте главни критеријум по коме се спискови за одстрел пишу. Зато није случајно што је први на том списку и владика Артемије са својим монаштвом, али такође није случајно што се на том списку, у отпору рушитељима Цркве и благочешћа, нашао и брат Милоје Стевановић, јер: *Онај ко поседује благо бива нападан од разбојника, а ономе ко ничега нема неће досађивати разбојници.*

Својевремено је, у једном од својих обраћања Синоду, владика Артемије изнео став да су његовом безаконом суспензијом и уклањањем, синодални епископи бацили „атомску бомбу" у ЕРП. Овакво сликовито описивање тог пуча на ЕРП, извршеног од стране Синода показује се као врло применљиво на сва даља дешавања у СПЦ, проистекла из безаконог уклањања и прогона епископа Артемија од стране административне управе СПЦ...

Због тога је и несрећна оптужница, подигнута против брата Милоја, само један од „озрачених" гелера управо поменуте „атомске бомбе".

Главно питање које данас одређује положај сваког појединог члана наше Цркве, јесте: признаје ли он владику Артемија као епископа или не?

На ово питање брат Милоје је својом отвореном подршком епископу Артемију дао недвосмислен одговор. Тај одговор и јесте суштина оне одговорности о којој је горе било речи, са којом брат Милоје приступа Цркви, вери Православној и црквеном животу, трудећи се на спасењу своје душе и на спасењу својих ближњих. То је уједно и суштина не мање безаконе и неканонске оптужнице Жичког црквеног суда, подигнуте против њега.

Безакоњем које је почињено епископу Артемију, безакоње је у СПЦ постало и остало једино 'правило' које је епископима-гласачима и епископима-учесницима/саучесницима, посредним и непосредним, у том безакоњу могуће поступати, судити и расуђивати. То и такво 'правило' представља разлог црквено-судског, инквизиторског прогона, који се

над братом Милојем и осталим ревносним светосавцима управо спроводи. Прихватити одлуке таквог суда, који својим начином рада подлеже осуди свега канонског и правичног у Цркви; прихватити одлуке такве 'правде', значило би учествовати у демонском послу потурања неправде и лудости наместо свештених канона и еванђелске правде којом су они надахнути, значи рушити поредак на коме се темељи сама Црква, а то пак значи рушити њу саму. А знамо под какво проклетство такви 'работници' потпадају (1. Кор. 3,17).

Иако се у оптужници, коју је црквени тужилац Епархије жичке упутио брату Милоју, наводе и неке 'кривице' које су му раније спочитаване, попут еванђелског, аврамовског гостопримства указаног монасима ЕРП, и томе слично, очигледно је да је у самој ствари главна 'кривица' брата Милоја, због које је процесуиран на црквеном суду Жичке епархије, управо непризнавање савршено безаконе, неканонске одлуке о рашчињењу епископа Артемија. Дакле, сваки суд и пресуда своде се на један једини канон у СПЦ, на прогнаног владику Артемија, који је, хтели то његови прогонитељи или не, постао главни и једини канон и мера, свих и свега што се догађа у СПЦ.

Оно што је очигледно и у самој ствари потпуно бесмислено, јесте чињеница да управо епископи, попут Хризостома у датом случају, који су учествовали у безаконом рашчињењу владике Артемија, сада суде онима који то њихово безакоње не прихватају, тј. због свог безакоња ови епископи суде другима. Ето, стигосмо до парадокса који обележава ове наше тешке дане. Свим овим антиканонским одношењем према епископу Артемију, епископи – прогонитељи показују да су, по оној народној, *за правило лудост изабрали*. Та лудост довела је до тога да пастири, епископи, прогоне сопствену паству, како то управо чине у случају брата Милоја и неколицине других осведочених светосаваца...

У тенденциозној оптужници Жичке епархије, упућене брату Милоју, недостају чак и оне фарисејске доследности канонима, а камоли људске, правничке или хришћанске. Наиме, тужилац се позива, између осталог, на 1. Канон Св. Василија Великог, превиђајући, свесно ли неупутство овог светитеља у њему, да: 'треба држати обичај и следити Оцима који су наше ствари уредили (οἰκονομήσασι = решили икономијом)...' , а притом у канонском хаосу и пометњи која је настала у СПЦ грубим кршењем канона у случају владике Артемија, као и у догматском скретању административног врха СПЦ, Синода и Патријарха по питању екуменистичке јереси, жички, црквено-судски 'истеривачи' правде 'терају мак на конац' и 'цеде комарца' гутајући притом 'камилу' безаконог протеривања епископа Артемија (које и јесте основа овог антицрквено-судског процеса против

Деда Милоје и бака Нада са веома драгим гостима

брата Милоја), показујући се тиме као верни следбеници својих учитеља у безакоњу, тј. виновника поменуте смутње и пометње у СПЦ. За наук их подсећамо на Еванђеље које вели: *каквим судом судите, онаквим ће вам судити; и каквом мером мерите, онаквом ће вам се мерити* (Мат. 7, 2).

Из свега наведеног, логика чињеница намеће само један правилан закључак: оптужница упућена брату Милоју од стране црквеног суда Жичке епархије представља само још једно сведочанство урушавања канонског поретка у СПЦ, накалемљено на безаконе и антиканонске одлуке Синода и Сабора СПЦ о позицији владике Артемија. Послуживши се отачком мудрошћу и присетивши се речи Св. Василија Великог 'чега је почетак лажан, све остало је презрено', схватамо да је поменута оптужница достојна само презрења, будући да сама по себи презире темеље црквеног устројства и судства, тј. свештене каноне, по којима, управљајући се, долазимо до закључка да је епископ Артемије и даље канонски епископ Цркве Православне, о чему ових дана аргументовано посведочише многи веродостојни и побожни људи. Самим тим, суштина оптужнице (тј. Милојева 'кривица' признавања епископа Артемија за канонског епископа) показује се као канонски, еванђелски, правно и црквено неутемељена и бесмислена.

Признавати црквени суд који на темељима безакоња гради своју ’правичност’ било би равно саучесништву у безаконом и свесном, злочиначком рушењу канонског и догматског предања Цркве, које се спроводи у СПЦ од стране Синода и неколицине епископа који су узурпирали и Сабор СПЦ.

Признавање тог суда и аката, тог и таквог суда, значило би ’хватање у коло’ са истим тим и таквим епископима, који у таквом колу све брже срљају путем екуменистичке и реформаторске погибли на који покушавају да заведу светоимену црквену паству, од чега нека би сваког Бог сачувао.

Стога, поучени речима светог Апостола: *Све испитујте, добра се држите. Од зла у сваком виду уклањајте се* (1. Сол. 5, 21-22), брату Милоју пред Богом и својом савешћу препоручујемо да истраје на путу светосавског ревновања за очување Светог Предања, а самим тим и поретка, канонског и догматског, у нашој Цркви, управо непризнавањем и савршеним игнорисањем суда и пресуда Жичке и било које епархије, која буде на темељу кршења канона и црквеног благоустројства: канонског, догматског и литургијског, судила и пресуђивала, јер све пресуде на тај начин утемељене нису и не могу бити у духу Еванђеља, Светих Апостола, Светих Отаца и Светог Предања Цркве. Без испуњења тог предуслова, нити једна одлука не може бити одлука Цркве, још мање пројава Божије воље и благовољења и тај суштински недостатак предањске неутемељености таквих оптужница и таквог суђења не може надоместити никаква административна, црквено-судска, бирократска форма. Ма како прецизно она била споља испуњавана, њен главни садржај ће ипак остати лаж и дело оца лажи. Од тога нека би нас све Бог сачувао.”[34]

34 Грешни Милоје, *Сине мој, не пристај*, друго издање, Чачак, 2011, стр. 509.

Мр Владимир Димитријевић,
православни публициста (Чачак)

ЗБОГ ЧЕГА САМ ПОТПИСАО ЈОШ ЈЕДАН АПЕЛ?

Човек у друштву прича шта му се десило:

– Седим ја пре неки дан у кафани и гледам напоље. Кад, имам шта да видим: петорица насрћу на једнога и туку га. Шта да радим? Да ли да се умешам? Конобар, дај једну да попијем, да размислим!

– И?

– Попијем ја лозу, и гледам: она петорица песниче човека, шутирају га, олешише га од батина. Шта да радим? Да л’ да се умешам? Конобар, дај још једну, да размислим!

– И? Шта би?

– Напољу хаос. Она петорица бацила човека на земљу и газе га – да не верујеш. Ја опет: конобар, дај још једну, да размислим!

– Па добро, човече, шта би на крају?

– Умешам ти се ја и изгазисмо човека начисто!

Ово је некад био виц, а данас је стварност. Ако хоћеш да будеш прави следбеник ’евхаристијске еклисиологије’, ’одан Цркви’, треба да се укључиш у гажење једног седамдесетпетогодишњака који је педесет година монах, који је као владика рашко-призренски бранио српско Косово, који је, као духовник, замонашио онолико инока колико их немају поједине помесне Цркве, који је као богослов наставио путем свог духовног оца Јустина Поповића, сведочећи да је екуменизам лаж и издаја православља. Треба да га (вербално, макар) шутираш и пљујеш, тврдећи да је ’опсе-днут’, ’дрогиран’, ’излапео’, ’тврдоглав’, ’секташ’, ’псевдозилот’. Треба да кажеш како је уз њега ’педесетак раскалуђера’ (Чуј, педесетак! Цела Србија, за време Карађорђа, није имала ни тридесет монаха!). Да би доказао како си на правој страни, треба да потврдиш како је тај човек, владика Артемије, ’виђен како подиже паре у Војвођанској банци’. (О, злочина! О, какав је то Али Баба са својих педесет хајдука! Или их има, скупа с хајдучицама у раси, можда мало више? Али, разбојници, разбојници! Подижу паре у Војвођанској банци!). Ако се умешаш, међу хајкаче, смеши ти се успешна црквена каријера, или, ако си мирјанин, орден Светог Саве.

Бака Нада: Добро нам дошао драги наш Владико!

Милоје Стевановић је одбио да се придружи хајкачима и није хтео да владику Артемија и његово монаштво прогласи кривима за подизање пара у Војвођанској банци. Због тога му се суди.

Сматрао сам својом моралном обавезом да потпишем апел у одбрану Стевановићевог права да не учествује у хајци, права да потребитима, не питајући хајкаче, укаже помоћ. Потписивао сам, до сада, све апеле које су потписали мудрији и честитији од мене, а у заштиту гоњеног, његове духовне деце и осталих, који, с тим у вези, пострадаше (случај мр Зорана Чворовића). У данима који долазе, трудићу се да то учиним кад год кроз прозор наше мученичке историје видим да гомила некога линчује.

Ако је то грех, грешан сам. А господину Милоју Стевановићу и даље желим да се угледа на милостивог Самарјанина, а не на свештеника и левита који равнодушно пролазе путем за Јерихон."[35]

35 *Исто*, стр. 526.

Жељко Жупић Которанин,
правник (Београд)

НЕБИВАЛО СТАЊЕ

Никад није било да један народ у мирно доба заједно са својим владиком, свештенством и монаштвом оде у егзил у друге области, а понегде и остане у своме дому, и опет у егзилу. То чудо небивало догодило се са Епархијом рашко-призренском и косовско-метохијском.

Дошло је до тога да широм Србије народ прилази канонском владици Артемију и његовој епархији у егзилу. Они који су узроковали ово стање сада покушавају репресивним мерама да спрече окупљање и сабирање свога народа око канонског владике Артемија и Епархије рашко-призренске и косовско-метохијске у егзилу. Против угледних појединаца подижу се несмислене оптужнице пред епархијским судовима.

Владика жички господин Хризостом задужио је епархијског тужиоца да подигне оптужницу против Милоја Стевановића из Чачка, а однедавно из Београда. Садржај оптужнице базиран је формално на двема тачкама. Прво, зато што је на своме имању угостио избегло братство манастира Црна Река заједно са њиховим игуманом оцем Николајем, обезбедивши им кров над главом и пруживши им могућност да живе од свога рада. И друго, због учествовања у богослужењима којима је начелствовао канонски владика Артемије са својим јеромонасима у месту Љуљаци. Уз ова два дела у оптужници се провлачи као генерална црта карактера личности Милоја Стевановића његово вишегодишње расколничко деловање, чиме се мисли на његово залагање да се служба Божја обавља на законит начин у складу са бројним одлукама СА Сабора наше Цркве.

Не желећи да будемо адвокати Милоја Стевановића, морамо указати да у центру ове оптужнице није сам Милоје, нити његово дело, које он и не пориче као дело, него као квалификацију преступног чина, већ да је у њеном центру канонски владика Артемије коме се одузима атрибут 'канонски' и достојанство владике, и који се своди на монаха Артемија. Дакле, канонски гледано, да ли је господин Артемије канонски владика или монах? Од одговора на ово питање зависи одговор на питање да ли

је Милоје Стевановић учинио прекршај против црквеног поретка, како стоји у оптужници, или је учинио дело милосрђа које треба да краси свакога хришћанина.

Овде имамо владику Артемија који није одбегао од СА Сабора него је исти Сабор, злоупотребљен од Синода и Патријарха, донео управну одлуку, а не пресуду о рашчињењу владике Артемија. Таква одлука је без ваљаности. Нико без суђења не може бити рашчињен.

Без суда и суђења владика Артемије је неканонски одгурнут у егзил, праћен паством своје епархије.

А да ли су епископи који већ годинама узурпирају СА Сабор такви да се не могу ни у чему окривити како канони предвиђају? Они су екуменисти – јеретици, који руше догмат о Једној, Светој, Саборној и Апостолској Цркви. Они су рушитељи црквенога јединства заснованог на светим канонима Цркве. Они уводе новине у богослужбени поредак. Они светкују са Јеврејима јеврејски празник Хануке, и у београдској синагоги пале свеће на јудејској менори. Где је крај њиховим безакоњима и догматском отпадништву?

Рекли бисмо – у Ватикану. У унији са римокатолицима.

Уједно, тај засад који данас зовемо Епархија рашко-призренска и косовско-метохијска у егзилу јесте место окупљања других владика и других епархија који на Унију неће пристати. Тада ће ово небивало стање прећи у препознатљиво стање о коме су Свети Оци у својим канонима говорили и одлучивали.

Јеретици отпадају од Цркве и немају могућности више да суде православнима. Сви они које они данас осуде, тада ће бити награђени, и не само тада, него им је та награда доступна већ данас."[36]

36 *Исто*, стр. 521.

Братство Св. краља Милутина (Шабац)

ПОДРШКА БРАТУ МИЛОЈУ

Братство Св. краља Милутина са владиком Артемијем

Ђакон чистке 'неподобних и непослушних' у црквеном клиру, почела је чистка и мирјана, оних који неће римског папу за намесника, већ хоће да служе Христу. Они (екуменисти) који оптужују Вас, брате Милоје, тим чином дигли су оптужницу против свих нас који се држимо завета који је дао Свети Сава у име народа свога, а који је запечаћен крвљу Св. мученика Цара Лазара и његове војске на Косову пољу, а који у најсажетијем могућем исказу гласи да смо ми Срби Христов народ. Вашим животом Ви сведочите да је онај ко је слуга Христов најбољи домаћин, најхрабрији војник, најплеменитији и најпоштенији човек. Ви се држите речи Преподобног Јустина Ћелијског: *Нема истине без љубави ни љубави без истине*. Као такав, Ви сте први притекли у помоћ онима који су протерани из свог дома (манастира), не само зато што су остали верни своме духовном оцу, на његовом Голготском путу, већ што су остали верни ИСТИНИ. Међутим, оно што посебно треба истаћи, што многима недостаје, у тренуцима безумља и хајке на Вас, Ви остајете сми-

Кума Драiана, бака Нада, деда Милоје, кум Милош и владика Артемије

рени и са љубављу одговарате Вашим судијама, који су донели пресуду и пре суђења, који заударају гневом, лажима, завишћу и мржњом. Ваш пример је поука за све нас, како се понаша прави Христов војник, а посебно за оне који се колебају, који мисле да могу служити и Богу и екуменистима.

Братство Св. краља Милутина пружа Вама, часном брату у Христу и достојном чеду наших Светих предака, подршку да истрајете у борби за очување чистоте Православне Вере, да Ваш крст узнесете часно до краја. Молимо се Господу, Пресветој Богомајци, Светоме Сави, Светом краљу Милутину, Светом Николају Српском и свим светитељима, да будете здрави и да као верни слуга Бога живога, одолите свим невољама које су се на вас обрушиле".[37]

37 *Исто*, стр. 528.

Др Милан Мићуновић,
професор Универзитета (Крагујевац)

МАЛА АПОЛОГИЈА ГРЕШНОГ МИЛОЈА

Да бисмо добро разумели која је највећа кривица господина Милоја Стевановића, погледајмо у Јеванђеље по Матеју 25, 34-40: *Тада ће рећи Цар онима што му стоје са десне стране: Ходите, благословени Оца мојега, примите Царство које вам је припремљено од постања свијета. Јер огладњех, и дадосте ми да једем; ожеднех, и напојисте ме; странац бијах, и примисте ме; наг бијах, и одјенусте ме; болестан бијах, и посјетисте ме; у тамници бијах, и дођосте ми. Тада ће му одговорити праведници говорећи: Господе, када те видјесмо гладна, и нахранисмо? Или жедна, и напојисмо? Кад ли те видјесмо странца, и примисмо? Или нага, и одјенусмо? Кад ли те видјесмо болесна или у тамници, и дођосмо ти? И одговарајући Цар, рећи ће им: Заиста вам кажем: кад учинисте једноме од ове моје најмање браће, мени учинисте.*

Ево његове кривице. Примио је људе – православне хришћане на конак, дао им парче хлеба, заштитио од зиме без икакве земаљске накнаде. Он и његова породица су жртвујући материјално, уверен сам, добили онај духовни бисер због којег вреди све дати. Заиста, овим чином је заслужио да му се поклонимо до земље, јер таква веома ретка племенитост говори какав православни хришћанин може и треба да буде. Кога је примио? Оне равноангелске молитвенике наше који ништа немају, а све поседују – оне који су сироти и најбогатији. И опет Господ рече причу о Милостивом Самарјанину. Поред све огромне слојевитости и многих поука, та прича говори да чак и иноверне ваља угостити, примити и помоћи. Гостопримство се и код дивљих народа ценило изнад свега. Тако, кажу да је неки Арбанас погинуо штитећи кошуту која је залутала у његово двориште од обесних ловаца. Но, занимљиво је да овај православни хришћанин и брат наш у Христу Милоје не беше суђен нити осуђиван када је недавно удомио муслимане и римокатолике. Зашто? Мислим да његови тужитељи и судије тада нису били угрожени као данас. Чега се они плаше и зашто су тако нервозни? Плаше се, јер уместо да Владику Артемија после његовог изгона са Косова сви оставе, огроман број монаха, његових духовних чеда,

крете за њим, па још и много верујућих хрли у љуљачку пустињу сваког празника и недеље. Дакле, треба сурово ударити највећенијег међу 'артемитима', па ће се онда остали поплашити и разбежати.

За крај ове моје мале апологије подсетимо се још једне драгоцене поуке Распетога и Прогоњенога Спаситеља нашег из Јеванђеља по Матеју 7, 16-18: *По плодовима њиховим познаћете их. Еда ли се бере са трња грожђе, или са чичка смокве? Тако свако добро дрво плодове добре рађа, а зло дрво плодове зле рађа. Не може дрво добро плодове зле рађати, ни дрво зло, плодове добре рађати.*

Заиста они који овако кажњавају најбоље хришћане не могу бити у праву. Да бисмо то схватили, нису нам потребни канони – све пише у Светом Писму. Да нису овако сурови, можда бисмо им и поверовали јер изнад свега желимо мир и спокојство у Светој Цркви Српској – онај дивни мир који нам подари Господ молитвама оца нашег Павла Српског. Поред свих тадашњих мука и невоља нисмо знали шта имамо док он беше међу нама. Ипак, драги брате Милоје, надамо се најбољем и рецимо као стари Срби:

СРЕЋНЕ ТИ РАНЕ, ЈУНАЧЕ!"[38]

Владика Артемије

38 *Исто*, стр. 530.

Нада Стевановић, рођ. Цогољевић (Београд)

КАКВОМ МЕРОМ МЕРИТЕ?

Својом безрезервном подршком Милојевим одлукама у пружању гостопримства прогнаним монасима, мирне савести, чиста срца и са радошћу великом саучествовала сам у његовим 'кривицама' укључујући и одлазак на заједничке молитве са Њ. П. владиком рашко-призренским у егзилу господином Артемијем и богољубивим прогнаним монахињама и монасима Српске Православне Цркве, који својим животом сведоче Истину Јеванђеља и који ме тим сведочењем учвршћују на богоотражитељском путу.

Приступајући Светој Тајни Брака, драговољно сам прихватила да са својим мужем делим добро и зло до краја живота.

Имам приговор савести: због чега и ја нисам оптужена?"[39]

Владика Артемије у посети бака Нади

39 *Исто*, стр. 533.

Др Јасмина Богићевић,
Душица Гачић и Јелена Пойовић

ХВАЛА ВАМ, ЧАЧАНСКИ САМАРЈАНИНЕ

Суочене са антиеванђелским насртајем на милосрђе брата у Христу Грешног Милоја, прогонитељима Правде и Истине – инквизиторима Жичке епархије упућујемо приговор савести – осудите и нас јер смо у срцима својим настанили предрагог епископа Артемија и његове прогнане монахе.

P. S. Поштовани брате у Христу, Грешни Милоје, само хиљадити део Вашег Истинољубља, Правдољубља, Богољубља, гостопримља и милосрђа довољан је да Вам изразимо најдубљу захвалност што сте под кров свог братољубља примили и нашег оца Николаја црноречког и његове равноангелске молитвенике.

Хвала Вам, чачански Самарјанине!"[40]

Душица Гачић, милошћу Госпођом, сада – монахиња Јустина

40 *Исто*, стр. 545.

Славко Радовановић (Лучани)

ДВА ГРЕХА МИЛОЈЕВА

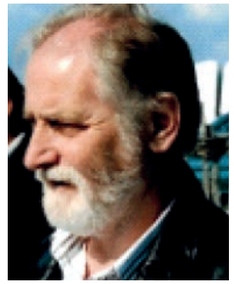

Црквеносудске власти Епархије жичке са предлогом драконске казне за Милоја Стевановића показују да им је најмање стало до душа хришћанских и до стада Христовог.

Милоја познајем скоро две деценије. Отуда не могу да поверујем да је некоме могла да падне на памет идеја да човека који живи хришћанским животом коначно одлучи од Цркве Христове. Сва доброчинства Милојева није могуће побројати, али ћу, овом приликом, навести нека од њих:

– Он је добитник преко десет грамата СПЦ за учињена доброчинства према нашим светињама;

– Он је кућу, покућанство и имање подарио избеглицама из Хрватске;

– Он је учинио небројена милосрђа према болеснима, сиромашнима, страдалнима... и са својом породицом приредио хиљаде и хиљаде оброка кроз трпезе љубави;

– Његова породица је пример хришћанског понашања и хришћанског живота;

– У његовој фирми радници почињу посао са молитвом, паљењем кандила и кâдом;

– Он је привео Цркви Христовој огроман број својих пословних партнера, познаника, сарадника;

– Он је многим одраслим и старијим људима помогао да сазнају Истину и да приступе Светој тајни Крштења, а није мали број оних којима су он и чланови његове породице, при том чину, постали кумови;

– Он је организатор многобројних венчања парова који су живели невенчано, од двадесетогодишњака до седамдесетогодишњака;

– У небројеним случајевима је молио и возио свештенике да исповеде и причесте болеснике, по кућама и болницама, а многи од њих су се исповедали и причестили у дан самртни;

– Он је у великом броју случајева сносио трошкове сахрана и подушја, како би ожалошћеним породицама помогао;

– Он је велики поклоник православних светиња широм света, укључујући и вишеструки обилазак светиња на Светој Гори и у Светој Земљи;

– Он је објавио већи број књига из којих зрачи љубав према православљу, а многи текстови из његових књига би могли бити уврштени у лектиру из веронауке;

– Он је својеврстан мисионар, који учешћем у бројним радио и ТВ емисијама шири хришћанску љубав и сведочи Јеванђеље;

– Он је обновитељ старих српских гробаља и верни чувар традиције српског народа;

– Он је несебичним улагањем свога знања, труда и средстава многим људима помогао да направе фирме и обезбеде егзистенцију својим породицама...

Тврдим да напред наведено није ни делић од онога што представља лик овог хришћанина.

Изопштити из Цркве таквог човека, било би безумно, бездушно и богохулно. Чак и да су тешки греси оно што му тужилац ставља на терет, због напред реченог, његова би доброчинства сигурно на ваги правде превагнула та 'два греха'.

А која су то 'два греха', због којих овом човеку хоће да изрекну казну коначног изопштења из црквене заједнице?

Први грех је то што је у свој живот преточио Јеванђеље о Страшном Суду, о чему је недавно у тексту *Мала апологија Грешног Милоја* писао професор Универзитета у Крагујевцу г. Милан Мићуновић. Осуђивати човека за дело милосрђа, значи ругати се, безумно, Закону Божјем.

Други грех је то што се молио Богу са Божјим човеком, какав је владика Артемије, православним, а прогнаним монасима и монахињама и са стотинама и стотинама православних Срба који из целе земље хрле у Љуљаке.

Да ли је, и у којој мери, овај човек учинио грех за који су наумили да га изопште из Цркве, нека прозборе два доказа:

Прво: овог човека нико не виде да се моли са јеретицима, са припадницима других вероисповести, што је, пак, по канонима строго забрањено и кажњиво, а што се за прогонитеље правоверних у нашој Светој Цркви не би могло рећи;

Друго: да ли је грех то што је Милоје извршио аманет Владике Николаја: *Народ не треба да следује својим слепим вођама, кад га ови воде путевима лажним и удаљују од Бога и Божијег закона*.

Да ли је Милоје одласком на молитву код владике Артемија починио тако страшан грех који потире сва његова добра дела? И да ли је то уопште грех? Напротив, по мом суду, Милоју Стевановићу припада хвала пред људима, а награда пред Богом" (*исто*, стр. 537).

Др Зоран Чворовић (Краљево)

МИЛОЈЕ СТЕВАНОВИЋ ИЛИ КОГА И ЗАШТО (НАС) ПРОГОНЕ

У трагичну књигу оних који су пострадали од братске руке уписао се ових дана и Милоје Стевановић из Чачка.

Милоја сам упознао једне вечери, у време када се прогоњени рашко-призренски монашки збег склонио под кровове његовог братољубља. Тада сам срео човека који припада оном данас ретком сoју Срба, домаћина и боготражитеља, сoју који је кроз историју био со овом народу. Српски непријатељи су знали да ће затирањем домаћина – боготражитеља, а умножавањем скоројевића – богоотпадника, уништити главу српског народа. Ових дана је црквени суд Жичке епархије подигао оптужницу против овог домаћина – боготражитеља. Тако је један несрећни црквени тужилац (не)свесно постао продужена рука српских непријатеља.

У време свеопште пљачке и грабежи народног имања, Милоје се окривљује за милосрђе.

Крив је, јер је раздао своје имање монашком збегу, али и целој Жичкој епархији.

Крив је, јер прилаже као боготражитељ, а не као купац опроштајница.

Крив је, јер је ордене и плакете схватио као позив на подвиг и боготражење, а не као куповину места међу моћницима овог света.

Крив је, јер је са слабима, а не са силнима.

Али свачије ће дјело изићи на видјело; јер ће Дан показати, јер ће се огњем открити, и свачије ће се дјело огњем испитати какво је (1. Кор. 3. 13).

Још један приговор савести упућујем инквизитору – оптужи и мене, јер сам се, у мери своје вере и својих моћи, трудио да радим исто оно што је радио и Милоје Стевановић."[41]

41 *Исто*, стр. 534.

Томислав Ерић, адвокат (Чачак)

АРХИЈЕРЕЈ АРТЕМИЈЕ И ГРЕШНИ МИЛОЈЕ, ЈУНАЦИ НАШЕГ ВРЕМЕНА – И ВРЕМЕНА КОЈЕ ДОЛАЗИ

Екуменистичка струја у СПЦ покушава да без суда, без правног основа у Уставу СПЦ и канонима, или 'преким судом' суди таквим ДУХОВНИМ И ЉУДСКИМ ГРОМАДАМА какве су Архијерej Артемије и Грешни Милоје Стевановић, а судила је и већ пресудила другим мање познатим благочестивим свештеницима, монасима и православним мирјанима...

Кроз започети црквено-судски поступак према Грешном Милоју Стевановићу у пренесеном значењу стварно се суди – самом милосрђу, доброчинству, гостопримству и сваком вековно традиционално наслеђеном добру, и јеванђелској хуманости до сада усађеној у српском народу и његовој друштвеној култури.

Како то другачије и схватити – када је Грешни Милоје у многобројним и небројеним примерима нахранио гладне, оденуо голе и босе, духовно и материјално подржао бројне невољнике и прогнанике – него схватити као суђење самом Јеванђељу и његовим заповестима – да ко учини оним људима земаљски малима – да је онда тако учинио самом Господу Христу...

Можда је данас 'стадо мало', али га ипак чине стотине и хиљаде верних, оних који чувају нашу веру Православну од екуменистичке пропасти..."[42]

42 *Исто*, стр. 546.

Павел Тихомиров, историчар, публициста, писац

ПОП НИКОЛА БАЦА СЕНКУ НА СВЕТОГ НИКОЛУ[43]

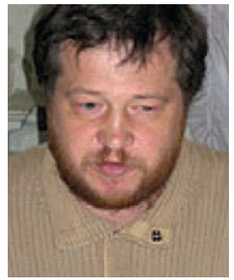

Не заборавимо: због неког попа Николе не смемо имати ружне помисли на Св. Николу. Острашћени прогонитељи православних нису Црква. И зато наш однос према Светој Цркви мора бити чврст и непољуљан. Јер, Црква је Христова творевина, а не својина оних који су умислили да су они Црква, и то без Светих Отаца, без канона и без лаоса Божијег. И најзад, не смемо сметнути с ума да они који нас гоне нису наши непријатељи, него наши сурови пријатељи. И зато, помолимо се Богу за њих.'. Тим речима завршава се интервју који је 8. марта дао српском сајту 'Борба за веру' г. Милоје Стевановић.

'Сурови пријатељи' су, по мишљењу Светог Николаја, они који нам не дају да се 'раслабимо', да уобразимо да смо већ спасени, него нас подстичу на трезвеност и ревновање.

Пословни човек из Чачка, г. Милоје Стевановић, добро је познат у Србији својим делима милосрђа и доброчинства. Али му је унеколико још већу славу донео скандал изазван претњом црквеног суда Епархије жичке СПЦ да ће Милоје бити 'коначно искључен из црквене заједнице', зато што је своје имање дао на употребу групи монаха који су напустили Рашко-призренску епархију СПЦ.

Група правника, усталих у одбрану интереса г. Стевановића, буквално је исмејала епархијске тужитеље, показујући, наочиглед свима, како је зграда оптужбе конструисана. И ако је у случају уклањања епископа Артемија са епархије нарушавање канона у извесном смислу церемонијално – прикривено, Милоју су решили да 'сломе кичму' заплотњачком методом, не обраћајући уопште пажњу на јавно мњење, а камоли бринући о томе да Милоја анатемишу у складу са неким каноном који би Милоја довео под удар анатеме.

43 Другде је тај израз сачуван у нешто измењеној формулацији: „Због мојега сина Николе омрзла ми је слава Светога Николе"(нап. лектора).

Лозница: место на коме је деда Милојево јостољубље проілашено злочином

Исход је тај да се према Милоју примењује ’превентивна, упозоравајућа казна’, раније непозната... црквеним канонима.

Не зна човек чега би се овом приликом сетио: да ли мајстора Стивена Спилберга, са његовим антиутопијским филмом ”Minority report” („Издвојено мишљење”), или господина Бернара Кушнера са његовом идејом превентивних бомбардовања?...

Идеја ’стратегије превенције’ изгледа да је заразна...

Формално испада да је Милоје оптужен да је примио ’грађане Србије који су остали без крова над главом’...

Познати правник из Краљева, Зоран Чворовић, који је остао без посла јер се бавио заштитом владике Артемија, с болом је говорио о ’несрећном црквеном тужиоцу, који је (не)свесно постао продужена рука српских непријатеља’...”

Павле Тихомиров, специјално за „*Руску народну линију*”.[44]

44 *Исто*, стр. 550.

Милош М. Стефановић (Ариље)

ВАПИЈУЋА ПОРУКА СИЛНИЦИМА

Поштовани брате у Христу и драги Куме мој.

Не пишем ово да бих ти давао подршку, јер сам сигуран да је имаш од Господа, па би моја била излишна, него пишем вапијућу поруку силницима, који узеше овоземаљску власт у руке своје и не осврћући се на веру својих отаца и на Свето Предање, газе сав поредак који Господ остави свима нама, да живимо у слози, љубави и Православљу. Нисам могао ни претпоставити да ћеш и ово доживети од оних, који су требали за твоја дела да ти дају орден Светог Саве, а они најтежу казну, прогон из Цркве као да је то њихово власништво. А није!

Знам да те нико не може издвојити и оделити од своје Православне и Светосавске Цркве, па ни ови лажни тужитељи и лицемери.

Желим ти, брате у Христу и Куме мој, мир у души, љубав у срцу, здравље духовно и телесно, да сачувамо Православље и Светославље онако како смо га и добили од предака наших. Амин, Боже дај!”[45]

45 *Исто*, стр. 556.

Верољуб Браничевски

ЖИВОТ НАМ ЈЕ ДАТ РАДИ ИЗБОРА

Живот нам је дат ради избора између добра и зла, ради избора између Христа и Антихриста. Због нашег избора можемо бити и осуђени од земаљских судова, али и од Божијег суда. Судови су створени да би се судило само за зла дела; за добра дела се не суди, него се овде на земљи награде дају, а на небу Бог нам за добра дела даје Царство Небеско.

Ево, сада хоће земаљски Црквени суд Грешном Милоју да суди за добра дела. Какви су то судови који људе кажњавају за добра дела?

Сви ми, светосавски православни хришћани, знамо причу о добром Самарјанину...

Како нас је Исус учио, тако учини и Грешни Милоје.

Али, екуменисти хоће да суде Грешном Милоју. Но, они неће судити Грешном Милоју, већ милосрђу; они хоће да суде љубави према ближњем свом, а ко суди милосрђу – тај суди Исусу. И Пилат је то знао.

Знајте само, српски екуменисти, да се верни народ Српски плаши једино праведног суда Божијег!"[46]

46 *Исто*, стр. 558.

Милосав Славко Пешић,
српски књижевник, критичар и новинар

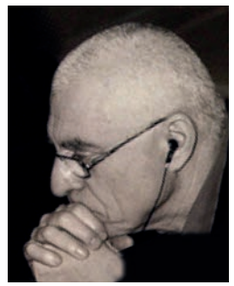

ШТО ЈЕ ТО ДАНАС ГРЕШНИ МИЛОЈЕ?!

Окрену се година од како се грешни Милоје Стевановић, као Свети Георгије, трговац из унутрашњости Србије, бори с аждахом. И никако да је савлада. Уистину, није сва његова заслуга, али свакако му је припомоћ што Црква, загледана у себе, као невеста што је дуго чекала тај дан, и даље кочи узбрдо.

А рекао бих, ако бих понашање Цркве пренео на реални терен, не у сферу срца/религије, да је Црква љубоморна што је Милоје озбиљно схватио концепцију хришћанства, па помаже и оне које је Црква до ономад прихватала, хвалила, славила. Дабоме, реч је о монасима и епископу, рашчињеном додуше, а то је посебна бајка, да на монаха сиђе Свети дух, што је ваљда некакав знак, неизбрисив, па Свети(тељски) синод објави да је изабран епископ или архиепископ. А онда, гром из ведра неба, пуј–пике не важи. Пишманио се Дух свети.

Ма није грешни Милоје уведен међу црквене великодостојнике, али, колико одавде видим, Милоју би пре пристајали круна и жезло патријарха и да уседне у патријаршијски престо него двојици Иринеја, не једноме, но двојици...

Док је давао СПЦ, све је било да боље не може (а више увек!), али када је милосрђе и благо своје поделио с прогнаним монасима и епископом Артемијем, наједном згреши Милоје и одбаци га Црква као кужног, као да је он у Цркви трговао, као да се он на удову бацио каменом.

Зато што нема греха, тако милог СПЦ, изопштен је...

Ми знамо ко је шта чинио, али – ћутимо. Такво је време, наш омиљени вербални и (не)морални штит.

Милоје обилази стећке знаних и незнаних, обнавља их, моли се, свеће пали, а Црква се моли да се у православљу најзад јави Тома Торквемада па да видимо чија мајка црну вуну преде.

Милоје, грешни, и даље се бори за милост Цркве, за милост оне коју је милошћу својом, милосрђем, љубављу толико надмашио да му се никада неће примаћи...

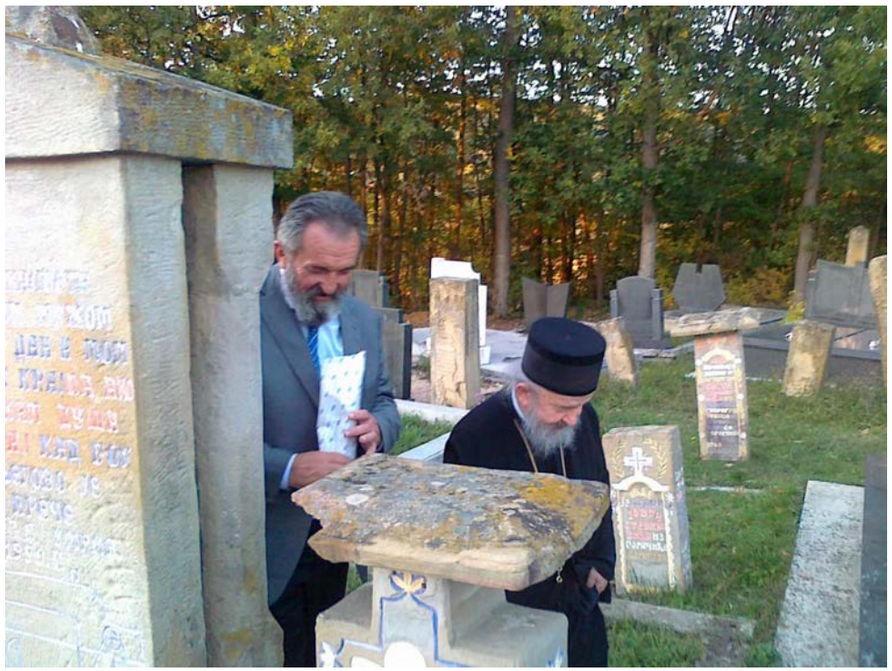

Гробље Черіовиште: „Ти іробови нису раке, већ колевке нових снаіа" (Ј. Ј. Змај)

СПЦ ће радије да се одрекне онога што би јој Милоје Грешни још дао, него што ће пристати да Милоје даје и другима.

Зато је узаман Милојев труд и трудољубивост. Заман је дао имање, зграде, земљу, благо, механизацију монасима да обделавају, а плод ће њихов, Милоје поштено платити. Али, ти монаси нису по вољи Иринејима, ни Артемијевом наследнику. Никоме у СПЦ.

Црква је задовољна, само када она има. Црква је задовољна када се само њој гура."[47]

47 http://blog.dnevnik.hr/sitnaknjiga/2012/01/1629783927/sto-je-to-danas-gresan-miloje.html.

Инж. Светомир Грујић, пензионер (Београд)

НИКАД МИ НЕЋЕ БИТИ ЈАСНО ЗБОГ ЧЕГА ЈЕ ИСКЉУЧЕН

Грешног Милоја познајем од наше младости, моје и његове. Значи, неких педесетак година. Знао сам његове покојне родитеље, који су били добри и честити домаћини, био сам код њих у кући. Одушевљавао сам се са њима, са њиховим погледима на живот и на свет. И знајући све ко су и какви су људи, волео сам код њих, у њиховој кући да будем гост, то ми је била велика част. Своју је породицу тако васпитао, заједно са његовом Надом, која је, такође, из честите породице, једна честита жена и права хришћанка. Успели су да своје ћерке, унучад и зетове приведу вери, да је милина погледати како се они у цркви понашају. Где год дођу у цркву, он је цркву помагао, манастир је помагао, давао велике прилоге. То мени, као старом човеку и једном хришћанину, никад неће бити јасно због чега је искључен. Да ли је искључен зато што је чинио доброчинство? Ја знам да је дао двојици дечака земљу и кућу. Касније, то је исто учинио када су монаси из Црне Реке остали без дома тамо где су живели, без манастира. И да ли је то разлог да један човек, који чини милосрђе, буде истеран из Цркве, то ми никад неће бити јасно. Нека ми Господ Бог да дара и моћи да ја то разумем, али за сада не разумем."[48]

48 https://www.youtube.com/watch?v=y6_fhd1zlpk

Славко Радовановић (Лучани)

БЛАГОЧАСТИВ СРБИН

Леца архијеретика, кога зову папа – извршавају свој домаћи задатак, мислећи да и кад убијају, чине добро дело Господу. Како другачије оправдати њихову радост добијањем напрсних крстова, добијањем прстења од папе... Нису сачекали ни да се наш Свети Патријарх Павле охлади у гробу, они су већ напали на Владику Артемија. И урадили су то што су урадили. При том, једна колатерална штета је наш брат у Христу Милоје, један од највећих Срба, један од најблагочастивијих Срба, који се родио на овим просторима..."[49]

Деда Милоје каже: „Кад народ Христов има пастира доброг, неће залутати." (Лозница, 2013)

49 https://www.youtube.com/watch?v=y6_fhd1zlpk

Момир Лазић, књижевник

ТО ШТО ЈЕ УРАДИО ЈЕ ЧАСНО

Дубоко верујем, док имамо људи као што је брат Милоје, као што је владика Артемије, као што су његови монаси и многи други људи, који данас помажу својој браћи на Косову и Метохији, не треба да се плашимо шта нам се сутра може десити, јер смо уз Христа, а онај ко је уз Христа, он је човек само такав, какав је данас потребан српском народу...

Случај брата Милоја је, по мени, јединствен случај у нашој Српској Православној Цркви. У једном времену, када српски народ, у тешком времену, трпи једну од највећих издаја, од Светог Саве до данас.... Имамо случај да нам, управо, кидише Српска Православна Црква, односно њени највиши органи, владике, на једног обичног мирјанина, на човека чија је тежина кривице та што је своје имање дао прогнаним монасима, што је своја имања и куће поклонио избеглицама, Србима, из бивше Републике Хрватске, односно усташке државе Хрватске, садашње. Човека који је збринуо на своје имање све оно што је изнемогло, што је остало без крова над главом, али што је остало у вери. Према томе, ово што се дешава брату Милоју јединствен је случај...

То је частан човек и то што је урадио часно је. Он треба да се поноси тиме што је помогао владици Артемију, монасима, Србима који су протерани са своје вековне земље. И ако је то цена, да због тога буде избачен из Српске Православне Цркве, ево ја сутра први, за све такве ствари које ћу урадити пристајем да будем избачен из Српске Православне Цркве."[50]

50 https://www.youtube.com/watch?v=y6_fhd1zlpk

Љубо Курћубић, аутомеханичар (Чачак)

ЗАПЛАШИВАЊЕ НАРОДА

Брата Милоја сам упознао још 2000. године, када смо ишли у манастир Свето Вазнесење, код оца Саве...

Било ми је чудно зашто њега да искључе из Цркве...

После сам схватио да је то нека врста заплашивања народа, како су Милоја могли, да би и нас могли, ако не будемо послушни, у овом безакоњу што се чини..."[51]

Да ли су заплашили народ?

51 https://www.youtube.com/watch?v=y6_fhd1zlpk

Зоран Звиздић, професор (Прилипац)

БОГАТСТВО ЈЕ ИМАТИ ТАКВОГ ЧОВЕКА

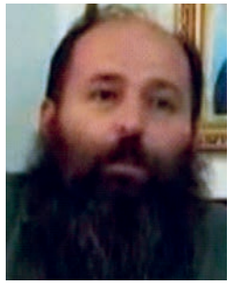

Знам човека, да иде у цркву, да се моли Богу, да помаже људима... Колико је он уложио и дао другима... Треба да га награде... Упознати таквог човека, богатство је дружити се са њим. Можда други људи не знају, који нису са њим. Али када са њим почнеш да радиш и сарађујеш, богатство је имати таквог човека, да ти пренесе оно његово знање... Ја бих желео да будем као он."[52]

Владика Артемије и деда Милоје на гробљу Чериовиште у Горачићима

52 https://www.youtube.com/watch?v=y6_fhd1zlpk

Миленко Вучићевић, пензионер (Пожега)

МИЛОЈЕ САМО ЧИНИ ДОБРА ДЕЛА

Знате шта, ја Милоја познајем последњих петнаест година. Упознали смо се у манастирима овчарским. Ја идем у цркву искључиво Бога ради. И никаквог другог разлога немам. Сазнао сам да је Милоје добио бројне награде и од епархије и од Патријаршије, због тога што је чинио доброчинства, сходно речи Господњој из Јеванђеља: *Неће вам пропасти плата ако једном од мојих служитеља дате чашу воде.*

Милоје је то чинио и много више од тога. Милоје је дао некој двојици дечака, нису из Србије, један посед у Драгачеву. И неке, муслиманске националности, људе он је угостио и помогао им. Помогао је једну сиромашну удовицу, која је дошла боса и гола, код њега, да је он обуче и дао јој пара да иде, да обиђе сина у затвору. Ето, сад је примио са Косова те изгнанике, монахе, на своје имање. Сматрам да, по закону, који је сад на снази, сваки човек има право да своју имовину, било да прода, било да поклони, било да завешта, може шта хоће. Он је примио те монахе и ја не видим да је он починио било какву грешку која може да повуче осуду по апостолским правилима, по одлукама свих седам васељенских сабора и по црквеном праву... ако је то сад на снази.

Ја не видим да је Милоје направио икакву грешку, што је овако поступио, која је супротна речи Господњој из Јеванђеља... Милоје се тога придржава. Милоје је, по мом мишљењу, и по речи Господњој, само чинио добра дела и ништа лоше..."[53]

53 https://www.youtube.com/watch?v=y6_fhd1zlpk

Др Љубомир Протић, професор универзитета из Београда

ОН ЈЕ ЈЕДАН ОД НАЈЗАСЛУЖНИЈИХ СРБА

Историја Српске православне цркве и наша историја последњих осамсто година је имала, а и данас има, много и горих и грешнијих Срба, него што је Милоје. Чак супротно, одликован је највишим граматама патријарха Господина Павла, одликован граматама владике Стефана Боце, и да би комедија била до краја завршена, онда је одликован граматама владике Хризостома Жичког, који га је казнио искључењем из крила Српске православне цркве. Дакле, по овим граматама, ...он је један од најзаслужнијих Срба за развој Српске православне цркве". [54]

Деда каже: „И моји преци су страдали од ништака!"

54 https://www.youtube.com/watch?v=y6_fhd1zlpk

Др Милан Мићуновић, професор универзитета (Крагујевац)

МИЛОЈЕ ЈЕ ПРАВ А СУД КРИВ

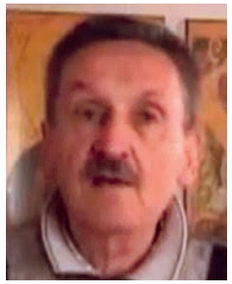

Говорећи о случају Милоја Стевановића, који је самог себе прозвао Грешни, може се рећи следеће – најкраће: да је Милоје прав, а суд крив. Јер је суд себе осудио судећи човека који је показао доброту велику и љубав. Господ је рекао да је љубав виша од света.

Ето, не да је брат Милоје најгори од свих, него, колико ја то видим, он је један од најбољих. Јер, чак и у Светом Писму стоји на једном месту: *Не дирајте тога човека, јер, можда, ако је он с Богом, постаћете богоборци*. Мислим да су људи који су на Милоја ударили баш то – богоборци. Јер требало је радовати се жртви Милојевој, а не тако сурово са њим поступити.

Ето, брат Милоје је један светли пример за све нас. Ако будемо могли да га пратимо и мало, биће добро. И нека му Бог да и даље снаге у доброти и љубави и за своје непријатеље, као што је дао и за свете монахе из Епархије рашко-призренске."[55]

55 https://www.youtube.com/watch?v=y6_fhd1zlpk

Ђорђе Бојић, техничар (Пожега)

ПОБОЖАН И ДОБАР ЧОВЕК

Што се тиче Милоја, познајем га у задњих десетак, петнаест година, из манастира. Знам да је велики добротвор, да је добио велика признања од Цркве. Знам га као побожног и доброг човека, који је помагао многе и дан-данас помаже. Знам га као оног ко је помогао монахе са Косова и Метохије, из Рашко-призренске епархије и тога који је, по Божијој промисли, дао то имање монасима, чиме је, поред свих осталих дела, још већи углед у мојим очима добио.

Јер, сваком изгнанику, коме се помаже, је од Бога – са неба, плата већа. А ови наши монаси са Косова и Метохије су прогнани, са својим преосвећеним владиком Артемијем, на правди Божјој. То је веће дело, и већи благослов за Милоја.

Мислим да је од новог Синода и од нове власти Српске православне цркве за њега благослов да буде искључен из ове Цркве. И мислим да има нас много, који би требало да будемо искључени, јер не припадамо јеретичкој цркви, не припадамо епископима који саслужују са римокатолицима, јер знамо да, по канонима, свако ко саслужује са јеретицима, треба да буде искључен из цркве... А онај ко је крив, по црквеним канонима, треба да му буде суђено.

Међутим, владики Артемију нису судили, Милоју нису судили како треба, него су по неком свом новом канону, јер ове старе каноне каче мачку о реп, су осудили, пресудили владики Артемију и Милоју. То су наша двојица прогнаника и 'грешника', који испаштају због свих нас. Мислим, као што рекох, да је част и понос Милоју да буде на овој страни, на којој јесте. Потпуно се слажем са њим и подржавам га. Мислим да није крив ни једну трунку, ни једну зеру, што би рекао наш народ..."[56]

56 https://www.youtube.com/watch?v=y6_fhd1zlpk

Милан Марковић, земљорадник (Љуљаци)

ВЕЛИКИ ДОБРОТВОР

Е во, ја могу да кажем за Грешног Милоја да сам га упознао, нема пуне две године, да је један велики добротвор, хришћанин, који помаже и води рачуна о сиротињи, помагао је стално народу српском и Цркву помаже и на правом је путу уз нашег владику Артемија и монахе...”[57]

Владика Артемија, игуманија Сара и деда Милоје на Никољдан 2014.

57 https://www.youtube.com/watch?v=y6_fhd1zlpk

Др Никола Вујовић (Чачак)

ИСТИНОЉУБИВ И ПРАВДОЉУБИВ ЧОВЕК

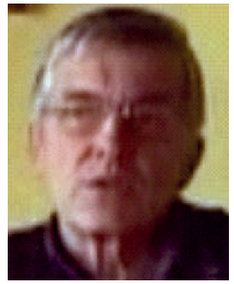

Милоје је једна велика тема, могу да вам кажем, јер ја сматрам да је он велики човек, пре свега. И велики православац. Знамо се уназад двадесетак година. Значи да је то време довољно да се човек сагледа са свим његовим манама и врлинама. Ако бих и почео о њему да причам, о свим његовим врлинама, то би можда испало као неки хвалоспев, нешто што не желим.

Он је у суштини један скроман човек и један типичан покајник, као што смо, мање-више сви ми православци овде, јер Црква није ништа друго него скуп грешника који се кају. Милоје је схватио своје грешке које је чинио у младости, од којих нико није, што кажу, оперисан. На један прави, истински, православни начин показао је дубину тог свог покајања, не само што је себи пришио епитет Грешни Милоје, декларисао се као грешник велики и што је написао књиге о својим грешкама, што је мало ко учинио.

То у ствари говори о дубини његове вере и побожности. Многе добре ствари је чинио и за Цркву и за народ. Он је привредник, хуманиста, односно, боље рећи, он воли људе, односно, има велику љубав за свој народ. Код њега увек могу да се обрате и обраћају му се на десетине и стотине људи, који су били бескућници, или једноставно немају за основне животне потребе и он поштено свима даје.

Е, сад, што се тиче те казне, он је заиста човек који нема длаке на језику. Он је врло истинољубив и свака неправда га боли и он то не може да крије у себи. И то је нека његова црта која га је довела у ситуацију, јер то није могао у себи више да чува и да гута. Када је у питању вера, ту човек мора да буде начисто. Да човек буде хладан и да се склони у страну да види шта ће бити. Јер то је питање наших душа. Ми морамо чувати нашу веру, а како ћемо је чувати ако јавно не иступимо у одређеном тренутку, када будемо позвани да бранимо Христа и да бранимо нашу Православну цркву, да бранимо наше Светосавље и да бранимо тиме наше душе, породице, цео народ.

Он је тога дубоко свестан. Чини ми се свеснији и од многих нас осталих и многе ствари је учинио које ми нисмо учинили, а можда смо могли. Пишући, иступајући јавно и тако даље, мислим да је човек истине, пре свега.

Е сад, сам проблем тог његовог кажњавања, жигосања, да кажем, који је беспримеран у историји Српске православне цркве. Овде има пуно писама, многи су писали и не бих имао нешто много да додам, само могу да кажем шта лично осећам у души. Мислим да је он заиста неправедно кажњен, да је морао бити узет за пример многим другим људима, да се не би усудили да се дрзну да тако јавно иступе. У ствари, мислим да није кажњен због тога, да није суштина у томе што је он примио то монаштво, јер то би било стварно наопако, мада тако речено, да се због тога првенствено кажњава. Наравно да је једна од највећих хришћанских врлина гостољубље, да помогнемо невољнима. Ти монаси су у том моменту били и још увек су, да кажем, бескућници, али у том моменту су били јако угрожени и физички и на сваки други начин и Милоје им је пружио своју руку, као прави српски домаћин. Као човек који је заиста истинољубљив, правдољубив, који воли своју Цркву, а самим тим и своје монаштво, које је неправедно изгнано са Косова.

Основ, због чега мислим да је кажњен, није то што је примио монаштво, него што је јавно иступао, чак и против великих црквених достојника.

Милоје је свесна жртва и мислим да ни у једном моменту није размишљао о томе шта може да му се деси. Једноставно је сам себе уложио у то. И урадио је праву ствар.

Али, ево, ја сад отворено кажем да Милоје није ван тог тела (Христовог). Он је само ван тог тела за те који су га осудили неправедно. За двојицу или тројицу епископа и судија његових неправедних, а ми који чинимо огроман део те Цркве и даље га држимо за свог брата и свог члана."[58]

58 https://www.youtube.com/watch?v=y6_fhd1zlpk

Др Жарко Гавриловић, протојереј

ТО ЈЕ САТАНИН ПРОХТЕВ

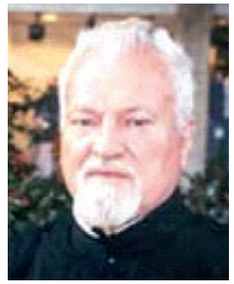

У овом нашем избезумљеном времену многе чудне ствари се дешавају. Дешава се да се они који су први стављају на зачеље живота, а који су последњи да се стављају напред. Неки пате у Цркви да су безгрешне римске папе и да могу да раде шта год хоће. Ја им кажем и поручујем да могу да раде шта хоће, али не докле хоће. Међу њима је испао жртва господин Милоје Стевановић, звани Грешни Милоје, прво због тога што се ставио на страну оних правих синова наше Цркве и следбеника Господа Христа. Тако да је и пре тога, дакле, био стављен под суд од стране епископа жичког, који има много путера на својој глави и који није заслужио да буде то што јесте, да седне на столицу Светога Саве. Он онакав какав јесте. Био је ћумурџија у Хиландару и боље му је било да је остао ћумурџија или да је воденички камен обесио о своме врату и скочио у Мораву или Ибар. Ја не знам кад је ма који лаик кажњен тиме што ће бити искључен из Цркве. Чији је то прохтев, ако не сатанин, преко грешних људи у Цркви".[59]

59 https://www.youtube.com/watch?v=y6_fhd1zlpk

Ратко Ћаловић, стаклорезац (Чачак), добитник Ордена Светог Саве

ПОСТУПИО ЈЕ ХУМАНО И ЧЕСТИТО

Моје лично мишљење је да није истина да је крив. То су напаковали владике и појединци који мрзе и српску Цркву и српски народ и који се удварају Ватикану и сличнима. Који све раде против народа. Са Милојем сам ишао код владике у Жичу када је владика овде хтео да отера тројицу свештеника из чачанске цркве. Од тада је и почела сва гужва око Милоја и око осталих у Чачку. Отишли смо, нису хтели да нас приме. Потцењивали су нас, изазивали и све да бисмо ми изазвали скандал, али ми нисмо отишли да се свађамо, него смо ишли да разговарамо. А владика Хризостом који неће с народом да разговара, нек му служи на част. Доћи ће и он где се полажу рачуни...

Што се лично Милоја тиче, мислим да је Милоје исправан по питању овог искључења. Сто посто је поступио хумано и честито што је примио монахе које су отерале поједине владике и људи који су учествовали у целој уједурми...

Сматрам лично да ће Господ Бог помоћи Милоју и људима који су прогањани од наших старешина Цркве. Да све дође на своје место, а да ти људи (прогонитељи) већ једном оду са места које не заслужују”.[60]

60 https://www.youtube.com/watch?v=y6_fhd1zlpk

Косара Гавриловић, преводилац и књижевник

ВЕЛИКИ КОМПЛИМЕНТ ЗА ГРЕШНОГ МИЛОЈА

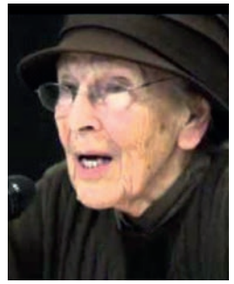

Једино што знам и што могу да тврдим са великом увереношћу, то је да искључење из Цркве нашега брата Милоја, нема никакве везе са Грешним Милојем. То је просто један акт од стране наше Цркве, коју бих желела да назовем нецрквом, да наставе са уништавањем нашег владике Артемија.

И то треба да буде велики комплимент за Грешног Милоја. И тиме што су Грешног Милоја искључили из Цркве, они су хтели да покажу колико је мало важан у целом овом покрету, у свим оним збивањима, наш владика Артемије, без кога свега овога не би било, јер бисмо ми одавно већ поклекнули и изгубили битку за нашу веру, што је главно.

Јер, као што је рекао наш владика Артемије једном: *Ни Косово није тако важно у нашим животима, као што је наша вера важна, јер Косово смо имали, па губили, па га поново имали, па га опет губили, али оно је увек било наше. Али, ако изгубимо веру нашу, праву веру, ону веру у коју смо веровали вековима од када смо покрштени, веру Светог Саве, онда смо изгубили све, укључујући и Косово и саме себе.*”[61]

61 https://www.youtube.com/watch?v=y6_fhd1zlpk

Радисав Ћајић, металски радник (Чачак)

ТО МОЖЕ ДА КАЖЕ НЕКО КО НИЈЕ СРБИН

Да ли је Милоје најгори Србин?

То може да каже неко ко није Србин. А резултат тога што је испало да је Милоје такав јесте стање у нашој Цркви. Значи, врх Цркве иде тим путем да онога који нечему вреди и који брани Православље како треба, искључи из Цркве. То само говори о томе какав је наш врх Цркве. Да је Милоје урадио то што је урадио према овим монасима из Црне Реке, да је то урадио неким католицима или Шиптарима или некоме другом, добио би награду.

Али он је добио награду другу, која се од њега неће узети. Они су га наградили, с Божјом помоћу".[62]

Деда Милоје каже: „Ко се с народом судио ћарницу је саіубио"

62 https://www.youtube.com/watch?v=y6_fhd1zlpk

Ранко Гојковић, преводилац и књижевник

ЧЕСТИТ СРПСКИ ДОМАЋИН И ВЕРУЈУЋИ ЧОВЕК

Ево овако, ја сам први пут чуо за Грешног Милоја читајући неке његове текстове на српским Православним сајтовима и морам да признам да ми је било интересантно читати тај нови стил, нове погледе...

Мислим да се ради о једном честитом српском домаћину и вјерујућем човеку, православцу који је обишао многе светиње, од светиња Русије до Свете Земље и да његова вера није била 'фарисејска' вера и то је оно што ме највише и боли код ове пресуде...

Сигуран сам да Милојево давање као великог ктитора није било фарисејско давање, него да је он искрени и велики добротвор Српске православне цркве, што говоре и многе грамате које је добио и од блаженопочившег патријарха Павла и од епископа жичких, тако да не знам шта да кажем. *Човек снује Господ пресуђује.*

Време ће показати да ли је ово стварно једна велика грешка српског свештеноначалија, или није. Ја верујем да је то једна трагична грешка, на такав начин, што је равно смртној пресуди, обрачунати се са једним српским домаћином, мислим да није било ни мудро ни разборито, али време ће показати све. Господ је судија свима."[63]

63 https://www.youtube.com/watch?v=y6_fhd1zlpk

Мр Владимир Димитријевић,
православни публициста и књижевник

НИЈЕ ХТЕО ДА СЕ ПОМИРИ СА (ЗЛИМ) ВРЕМЕНОМ

Милоје Стевановић, који је избачен из Цркве зато што је примио једну групу монаха који су у тешким околностима монашког живота молили за пријем. У ствари чак га нису ни молили, он се једноставно понудио као човек милостив, који је учинио велики број добрих дела, не само монасима, него и мирјанима и великом броју људи. И други разлог је што се молио тамо где је забрањено да се моли. Ето два разлога због којих је овај човек искључен из црквене заједнице и лишен права које је добио Милован Ђилас, а то је право на црквено опело...

Владика Николај је говорио да је основна дистинктивна црта православног хришћанина: милосрђе. То је говорио и Свети Теодосије Кијевопечерски. Он је рекао: *Поштуј само своју веру, али љубав и добра дела чини људима свих вера и нећеш бити од Бога лишен награде за своје млосрђе*.

Милоје Стевановић је одбио да се придружи онима који газе човека и само због тога, избачен је из црквене заједнице.

После Другог светског рата, натерају комунисти једног домаћина да изађе пред народ свога села и да га позове у задруге. Човека било срамота да било шта говори на ту тему, изађе за говорницу и каже: *Народе! Ммммм*. И сиђе с говорнице. И ми живимо у таквом времену.

Очито, Милоје Стевановић није хтео да се с таквим временом помири, па се сад налази у положају горем од положаја Милована Ђиласа."[64]

64 https://www.youtube.com/watch?v=-NQ5Jiue3KU

Др Зоран Радојичић (Чачак)

ДА ЈЕ ОВОЈ ДОМАЈИ ВИШЕ ТАКВИХ ГРЕШНИКА – БИЛА БИ СРЕЋНИЈА

Моје прво сусретање са братом Милојем било је средином седамдесетих година, када је нас, чачанске бруцоше, који смо живели у студентском дому на Вождовцу, извео, а то је био наш први излазак у град, на филмску представу, која се приказивала у Дому синдиката у Београду. Друго сусретање је било средином осамдесетих, на мом дежурству у гучкој болници, када сам га затекао у болесничкој постељи, а то је било одмах после његовог чувеног говора у Сава центру и недужне хајке која се одвијала после тога.

Тада, као да му је сам Господ рекао: *Милоје, устани из те постеље, иди и не греши више*. Не треба изгубити из вида чињеницу да је он своју грешку – чланство у Савезу комуниста – увидео релативно млад, у својој тридесет петој години, а када је могао бити на почетку једне блиставе каријере, посматрано из угла тадашњег времена.

Треће сусретање збило се крајем деведесетих година у манастиру Вазнесење под Овчаром, када смо готово сваке недеље били на Литургији и остајали на беседама духовног горостаса оца Саве, који је често говорио и наглашавао: *Како смеш да не знаш*? – мислећи на потребу свакодневног читања Јеванђеља и стицања знања.

Има једна пословица која каже: *Речи уче, а примери привлаче*.

Брат Милоје не само да је гутао сваку реч из Јеванђеља, него је и делао по њима, па се може рећи да је више пружио онима који немају од многих других, да је више приложио црквама и манастирима од многих других, да је више привео неверујућих од многих других, учећи их да је крштење, венчање, пост, исповест, молитва и причешће, једини спас душа наших.

Шта рећи? Да је овој домаји више оваквих 'грешника' што по њој ходе, ова домаја била би много срећнија!"[65]

65 https://www.youtube.com/watch?v=-NQ5Jiue3KU

Гвозден Јешић, занатлија (Ужице)

МИЛОЈЕ ЈЕ С НАМА У ВЕЧНОСТИ

Доласком, милошћу Божјом, у манастир Вазнесење, срели смо и брата нашег Милоја и утврдили смо се у вери.

Осећам у души то и могу да кажем и за нашег брата Милоја да сам га први пут срео и сваки следећи пут то се продубљивало... Брат Милоје је с нама свима у вечности.

Шта се дешава?

У моменту крштења, да ли малог детета или човека у већ зрелим годинама, Богу знаном кад се коме деси, срце човечије печати се даром Духа Светог. Ко може човека да одлучи од Цркве, осим једини Бог? Наравно, читајући *Житија светих*, ми доживљавамо пострадања великих Божјих угодника и неминовно је да, колико је брда, онолико мора бити и долина. Ми пловимо једним бродом, на коме је крмарош Господ Исус Христос.

Нека би нас Господ укрепио молитвама Светог Саве, пресвете Мајке Своје и свих светих Божјих угодника и укрепио нашег брата Милоја и сав побожан православни свет, како нам је говорио отац Сава."[66]

66 https://www.youtube.com/watch?v=-NQ5Jiue3KU

Живомир Симеуновић, обућар (Ужице)

БОГОМ ДАН ПРАВОСЛАВНИ ЧОВЕК

Брат мој Милоје, ја га знам од пре двадесет година. Ми смо се упознали у манастиру Вазнесење код оца Саве. Он је једини који је видео тог мог духовног оца, када служи литургију, он сија сав, у лицу, као анђео. За време док је држао беседу, нама за трпезом, он је сијао као анђео, у његовом лицу. То је једини брат Милоје видео.

Ја о њему имам толико поштовање и толико вере да је он, у овом тренутку, један од највећих православних хришћана који чува веру. И добро побожан. Сви ми који рачунамо да смо мало побожни да станемо на један тас, а он на други, он би претегао!

Владика Артемије и деда Милоје: пређах у једној од бројних шетњи

Толико је он отишао у дубину вере, у дубину своје православне духовности. Знајући га толике године, читао сам његове књиге, то је ретко у православном свету да се роди такав Богом дан православни човек. Ем је школован, ем је добро побожан, ем добро расуђује. Ем је он тај који је гладног и жедног свратио да напоји и нахрани. И због тога су га ови несретници, за које треба да се молимо Богу, казнили. Казнили га да не може да уђе у цркву.

Зашто?

Па он је Божји човек. Па и мој Свети Никола, кога ја славим, он је Арија, зато што је проповедао јеретичку веру, ошамарио. А брат Милоје је ишао онде где се служи служба онако како је богоугодно...

Он је изабрао, од свих њих, најбољег и најодлучнијег – владику Артемија. И он је једном тамо рекао: *Ја ћу ићи за владиком Артемијем докле он буде на светосавском путу. Ако он буде скренуо са тог пута, онда ја идем за другим који је на том путу. Ако га нема: ту је моја кућа, ту је моја соба, ту су моје иконе, ја ћу се Богу молити ту.*

Према томе, ја не бих имао ту много шта да говорим о брату Милоју. Све је то речено, све се то зна. Не може никада неправда да победи правду, не може лаж да победи истину, јер Бог је истина...

Брату Милоју желим све најлепше што може бити. Дај Боже да се још роди и створи као што је брат Милоје. А има нас доста, само нисмо сви баш толико способни, верни, истрајни, школовани као што је брат Милоје."[67]

67 https://www.youtube.com/watch?v=-NQ5Jiue3KU

Првослав Јелесијевић, пензионер (Пожега)

ЗАТО ШТО ГОВОРИ ИСТИНУ

2001. године почео сам да долазим у овај манастир. За време литургије, *Симбол вере* говорио је Грешни Милоје код оца Саве. Сигуран сам да такав човек не може да буде лош и да је то добар човек.

А зашто му се све то догађа?

Па догађа се, вероватно, због његовог настојања да говори истину".[68]

Ђурђевдан у дому кумова Стефановића у Грдовићима код Ариља

68 https://www.youtube.com/watch?v=-NQ5Jiue3KU

Милија Тановић, социјални радник (Ужице)

ЊЕГОВО ИЗБАЦИВАЊЕ ЈЕ ИЗБАЦИВАЊЕ СВИХ СРБА

Милоје Грешни, на кога смо се многи угледали, у номенклатури савремених Срба један је на кога сви треба да се угледамо. Ја, конкретно, јесам преко његових књига.

А његово избацивање јесте и избацивање свих Срба. Свих оних који се боре за праву православну веру, за чистоту српског односа, морала, живота."[69]

Леушићи: игуманија Варвара, прот. Драгољуб Петровић, владика Артемије, Љуба Протић, ------- Радосављевић, о. Николај и деда Милоје

69 https://www.youtube.com/watch?v=-NQ5Jiue3KU

Славка Симеуновић, домаћица (Ужице)

ЈА САМ ПОНОСНА НА ТАКВУ ПОРОДИЦУ

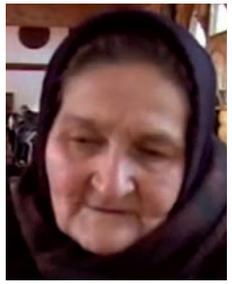

Ја, ево, уз Божју помоћ, нешто да кажем о брату Милоју, о коме знају сви побожни људи, који желе добро Цркви и који желимо својим душама, породицама да живимо у побожности, коју су нам наши свети оци оставили.

Ја имам унуке и молим се Богу да наставе тако гледајући на брата Милоја и на његову породицу.

Ја сам често желела да му пољубим руку, као што син љуби мајци руке. Ал' она (Милојева мајка) је у гробу срећна што има таквог сина, да се поносимо сви, јер брани Православље, брани Цркву, помаже и духовно и материјално.

Нека му Бог буде у помоћи. И његовој породици. Ја сам поносна на такву породицу. У мојим скромним молитвама ја ћу их помињати да се одрже, јер су тешка времена.

Он је много прогањан, али ја се у Бога надам, колико га прогањају, да он још више жели да се брани."[70]

70 https://www.youtube.com/watch?v=-NQ5Jiue3KU

Предраг Драгић Кијук, књижевник, преводилац, један од сто слободних мислилаца у свету 2010, творац зборника CATENA MUNDI…

МИЛОЈЕ СТЕВАНОВИЋ – ВЕЛИКИ ПРАВЕДНИК

Крсни лист Срба је Косово и Метохија. А примери показују да су све институције, пре свега државне, што и није никакво чудо, па и Црква, давно престали да помињу Косово и Метохију...

То је, ваљда, разлог зашто је на стуб суђења и састрадања дошао и Зоран Чворовић, као млади правник, за њим и његова колегиница Соња Спасојевић и владика Артемије и Милоје Стевановић – један велики праведник, али то је, заправо, истина у којој се налази српски народ данас."[71]

О. Николај, владика Артемије, деда Милоје, др Зоран Чворовић и др Драгољуб Петровић

71 https://www.youtube.com/watch?v=rALebVEYZ8I

Протосинђел Ефтимије, настојатељ манастира Светог Саве на Косову

БРАТ МИЛОЈЕ – КОСОВСКО МЕТОХИЈСКИ „ЗАРОБЉЕНИК"

Данас је посебан дан и посебна радост за нас, у овом манастиру Светога Саве, у катакомби, јер имамо наше драге госте из Београда, имамо и брата Милоја, ктитора манастира Светог Николе у Лозници, и брата Милоша, ктитора новоподигнутог манастира Светог Стефана у Ариљу...

Хтео сам да се захвалим што сте дошли на Свето Косово код нас, у важним тренуцима за Србију и за српство. У тешким тренуцима, да се видимо, да се помолимо Богу заједнички, да нам дâ снаге, да нас укрепи. Није лако бити Србин, није лако бити православни Србин, нарочито на распетоме Косову. И ја вам се од срца захваљујем што сте дошли да нас подржите као своју браћу, што нисте окренули главу од нас, што сте пришли браћи у невољи и то је велико... Али, ви сте такође дошли на извор српске духовности, у колевку српства сте дошли, и да се ви окористите духовно, јер Косово има такву моћ, такву моћ да преобрази духовно човека, да само – ко и једном дође на Косово – није више исти човек...

Реч бих препустио нашем драгом брату Милоју који није први пут код нас. Ето, он је *један од заробљеника косовско-метохијских, по његовом сведочењу, тако да он увек осети радост и пуноћу духовну*".[72]

72 https://www.youtube.com/watch?v=w9musWW9rq4

Иван Жекоски, пекар (Врбас)

ИЗБАЦИЛИ СУ ПРАВЕДНИКА, А ОЛОШ ДРЖЕ ПОРЕД СЕБЕ

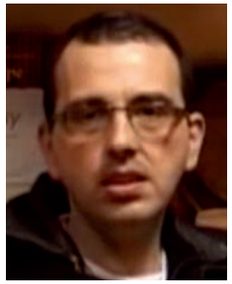

Данас је дошло наопако време, да они, који су добротвори Цркве, буду избацивани из Цркава, као што је Грешни Милоје, који је учинио многа добра дела: помагао црквама, манастирима, чак и избеглицама које су долазиле код њега и које је прихватао. И оце са Косова, који су прогнани из манастира, а људе који су криминалци, који нарушавају устројство Цркве, њих владике држе поред себе. По мом мишљењу, избацили су праведника из Цркве, а олош и криминалце држе поред себе".[73]

73 https://www.youtube.com/watch?v=-NQ5Jiue3KU

Драган Бубуљ, машинбравар (Бачка)

ТО НИЈЕ У РЕДУ

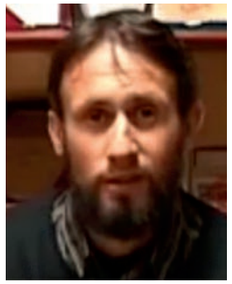

То што се десило брату Милоју... од стране људи који су на погла-варствима Српске православне цркве, није у реду што су урадили. Мислим да би требало да ту тужбу и пресуду повуку."[74]

У славу Господа и у част Светог Николаја Чудотворца

74 https://www.youtube.com/watch?v=-NQ5Jiue3KU

Мирко Ковачевић, академски сликар

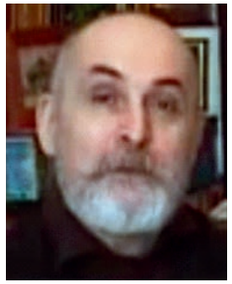

ЧУДО ОД ЧОВЕКА

Брат Милоје је један од бољих и савеснијих људи које сам ја упознао за свог живота, а знам га дуго, вероватно три деценије и више. Милоје Стевановић је једно чудо од човека, када је посао у питању... Никад нисам срео човека који је толико причао о послу. То је човек од кога се може само нешто паметно чути.

Ако је Милоје најгори, ко је онда најбољи?

Ја сведочим, знам Милоја јако добро, знам га као породичног човека, као човека који стално ради на себи и који се труди да остави за собом једну попутнину своје душе и срца и завета који је спознао и сазнао да једног дана када буде отишао тамо где ћемо сви путовати, да они који остану за њим могу да кажу да се Милоје трудио да живи један поштен и честит живот."[75]

75 https://www.youtube.com/watch?v=-NQ5Jiue3KU

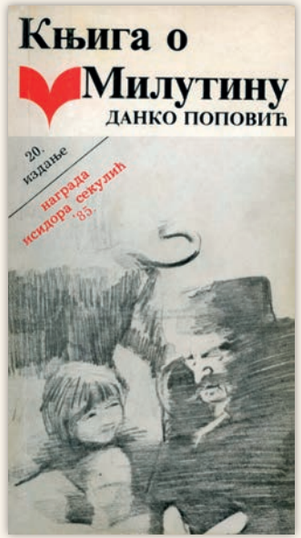

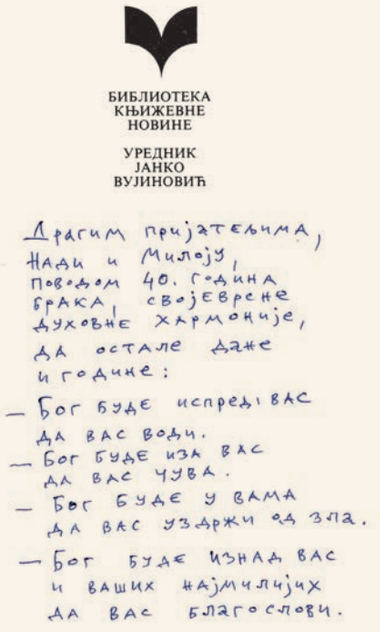

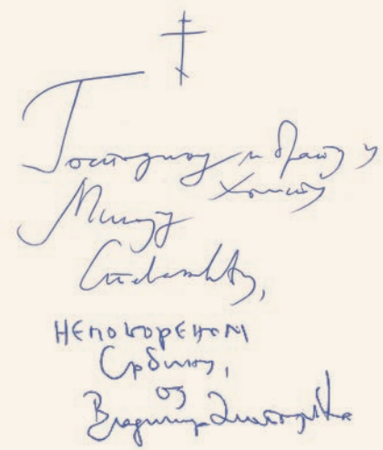

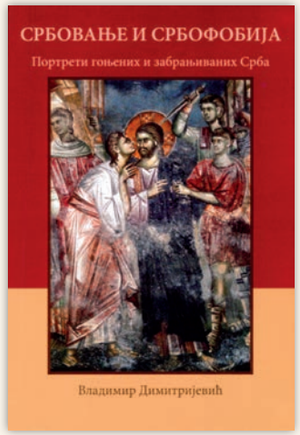

Мирослав С. ПУШОЊА

СРБИ, НАРОД КОГА НЕМА
Економија идентитета

ДРАСЛАР

32 ХРИШЋАНСКА МИСАО БИБЛИОТЕКА СВЕЧАНИК 32
Књига 32

ЉИЉАНА ЧОЛИЋ

ПУТ
ПРИПОВЕСТ ЈЕДНОГ НЕУСПЕШНОГ МИНИСТРА ПРОСВЕТЕ

Хришћанска мисао
Београд 2005

Милан Гавриловић

ЛОНДОНСКИ ДНЕВНИК

Приредили
Алекса Гавриловић
и
Косара Гавриловић

Жагор

ЗУБЉА КОЈА ЗРАЧИ

Скица за портрет Јелисавете Суруџић

ЗОРАН ЂОРЂЕВИЋ

ТРАГ ЗВЕЗДАРНИЦЕ

Веома драгоме брату
Милоју
с вером у Господа
и Васкрс Србству
у његовом Св. Сабору
Жеровница

Лестве

Косовска Митровица
2012/7520

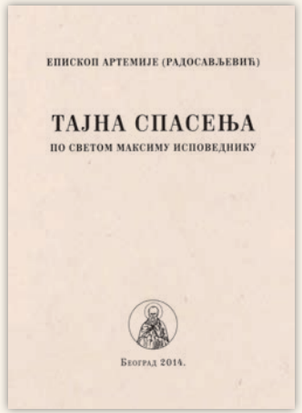

Епископ Артемије (Радосављевић)

ТАЈНА СПАСЕЊА

ПО СВЕТОМ МАКСИМУ ИСПОВЕДНИКУ

Докторска дисертација одбрањена
на Богословском факултету
у Атини 1975. године

Веома драгом у Господу
духовном чеду
г. Милоју Стевановићу

У Никољдан 2014. г.
Чачак

с благословом
+Ев. Артемије

Београд, 2014.

др Миодраг М. Петровић

ОДАБРАНИ РАДОВИ У ШЕСТ КЊИГА

Књига шеста

Неколика црквеноканонска богослужбена и језикословна питања

Зрачак ревности у православљу,
неуморном ученику
и браћу у Христу,
Милоју Стевановићу
срдачно,
М. Петровић

у Београду,
с Крстовданом
2014.

Београд 2014

Шиптарски геноцид над Србима у 20. веку

Документа Архиве Епархије рашко-призренске и косовско-метохијске

Веома драгом у Господу
браћу Милоју
за ревност у Христу у вери
и љубави према Српском роду
с благословом
+Ев. Артемије

28/VI. 2014.
Лозница - Грачаница

Књига је одштампана дотацијом Министарства Вера Републике Србије

Грачаница - Београд
2008.

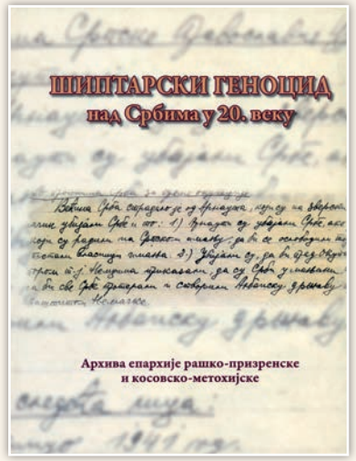

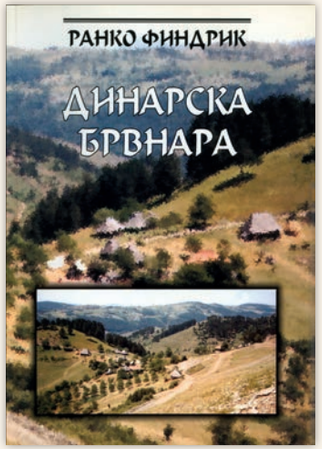

РАНКО ФИНДРИК

ДИНАРСКА БРВНАРА

Сирогојно 1996.

Србољуб Живановић

ЈАСЕНОВАЦ

Одабрани радови, чланци, интервјуи, говори и дискусије

Друго, допуњено издање

Књига је награђена наградом „Растко Петровић" као ауторско дело од националног значаја

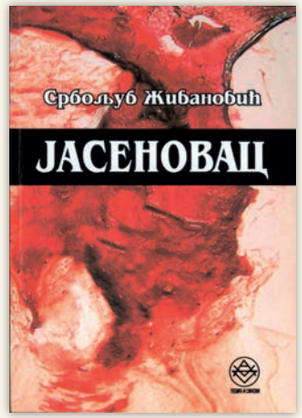

ПЕШИЋ И СИНОВИ
Београд, 2012.

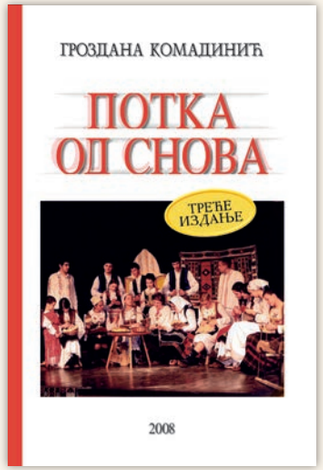

ГРОЗДАНА КОМАДИНИЋ

ПОТКА ОД СНОВА

Треће издање

ОГРАНАК ВУКОВЕ ЗАДУЖБИНЕ У ЧАЧКУ

2008.

Др Животије Ђорђевић

УЛОГА ВАТИКАНА И ЕНГЛЕСКЕ У САТИРАЊУ СРПСТВА

ДРАСЛАР

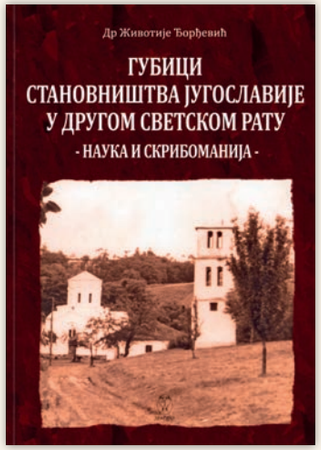

Животије Ђорђевић

ГУБИЦИ СТАНОВНИШТВА ЈУГОСЛАВИЈЕ У ДРУГОМ СВЕТСКОМ РАТУ – НАУКА И СКРИБОМАНИЈА

Мом драгом пријатељу и сапатнику
Милорду Стевановићу,
као сведочанство на тешко време.
31.12.2014.
у Сопоту

ДРАСЛАР

Слободан Обрадовић

Бјеше Мутап, сиви соко

(Лазар Мутап у историји и народном предању)

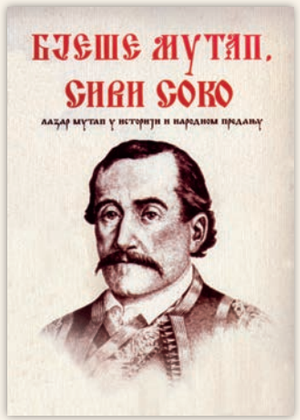

Овај свој рад приређивач уместо свеће воштанице приноси за здравље:
Хаџи Миломиру Милошевићу, Милоју Стевановићу и Милошу Вучићевићу, за њихову веру, наду, молитве и истрајност.
Нека их Господ награди Царством Небеским.

Манастир Рукумија
Лио
2011.

Поштовани Господине Милоје,

Свом душом захваљујем на изванредној књизи КАЗИВАЊА, чији сте аутор. КАЗИВАЊА су у служби вере, благослова, измирења, жртвеника.

Тешко о величанственим српским душама истинито суд и стваралац. Дубоко сам учествовала у разговору ваших душа, свим срцем их заволела и блиским, као род рођени, осетила.

На ето, читавајући КАЗИВАЊА, и сама постадох дете.

Лета Господњег 2013. год.
Пред почетак Васкршњег поста

Са особитим поштовањем,
Драгана Петровић

Инсерти из писма Драгане Петровић из Београда са древним фотографијама њеног ђеда.

Миленко Трифуновић (лево)
Солунац из Врњаца

Драганин деда Миленко – болничар (1912)

академик Коста Чавошки
мр Владимир Димитријевић

ИСТИНА О СЛУЧАЈУ МР ЗОРАНА ЧВОРОВИЋА

Браћу у Христу Милоју, исповеднику вере Отаџа, који ме је постидео својом ревношћу и милорђем.

У Београду, 19-10-2011.

Бранка Здравковић

ФОНД ИСТИНЕ
Београд
2011.

ПСАЛТИР

Вољена браћо у Господу браћу Милоју Стевановићу на свакодневно прочитавање

Чачак 25.07.2014. с благословом † Архим. Атанасије

РЕВНИТЕЉ

ДРАГОЉУБ ПЕТРОВИЋ

СРПСКИ ЈЕЗИЧКИ ЗАПЕРЦИ

Драгом Милоју, братски,

Бгд., 19.11.2013. Драгољуб

Архимандрит
МЕТОДИЈЕ МУЖДЕКА
РЕКТОР БОГОСЛОВИЈЕ

Београд
2013.

ТУМАЧЕЊА ЈЕВАНЂЕЉА

За пријатељску и љубавну сарадњу драгом ми у Христу брату Милоју Стевановићу – великом борцу за веру Православну и чистоту Божјег учења, од прот. саветника Милоја Васићевића

Авг. 20, 2014. Београд

СВЕТ

БЕОГРАД – ЛОНДОН
2011

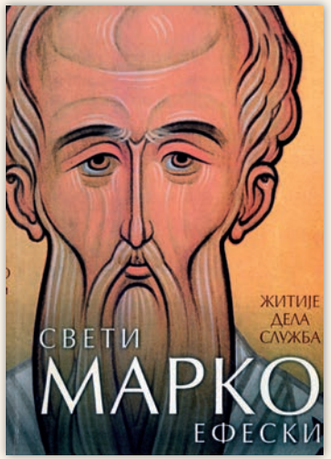

СВЕТИ МАРКО ЕФЕСКИ ИСПОВЕДНИК

Житије – Изабрана дела – Служба

~

Превео и приредио: Младен Станковић

Молитвама ове Свете Исповедника, нек би и ми мирјани на путу исповедничком Христа сачекали 2011 о Вазнесењу

Предањске студије
Београд, 2007.

Душко Милошевић

МОЈ РЕЧНИК ЧАЧАНСКИХ ПОЈМОВА

-кратке приче-

проширено и допуњено издање

Драги Милоју за књигу која говори о нама, а ја сам је прочитао. У Вашгтону. Јануар 2013. Душко Милошевић

Београд
2011.

БИБЛИЈА

СВЕТО ПИСМО СТАРОГ И НОВОГ ЗАВЕТА

СТАРИ ЗАВЕТ по преводу Ђуре Даничића и НОВИ ЗАВЕТ по преводу Вука Караџића и Светог архијерејског синода, по исправкама и преводима Светог Владике Николаја.

Брат Милоју, у знак дубоке захвалности што ми је подстакао запретану духовну везу са Вером предака, Драгиј Раде Ранковић

У Чачку, на Нову ММVI годину

ГЛАС ЦРКВЕ
2005.
ШАБАЦ – ВАЉЕВО – БЕОГРАД

ВЛАДИКА НИКОЛАЈ

ОМИЛИЈЕ

Драгом Милоју и породици Поводом освећења књижаре м. св. Срећења

12/25.05.2000 у Чачку

Игум. Митрофан и сестре

ГЛАС ЦРКВЕ
2000.

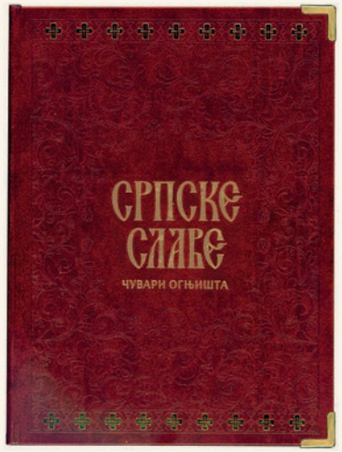

СРПСКЕ СЛАВЕ
ЧУВАРИ ОГЊИШТА

Поштованом у Господу,
браћу Милоју Стевановићу и
његовој породици
на дар,
а у знак захвалности
за све што су учинили и чине за
Епархију рашко-призренску у егзилу

Ей. Ћутавац са свима
монашивањем

На Св. Никољу
у Лозници код Чачка,
19. 12. 2012. год.

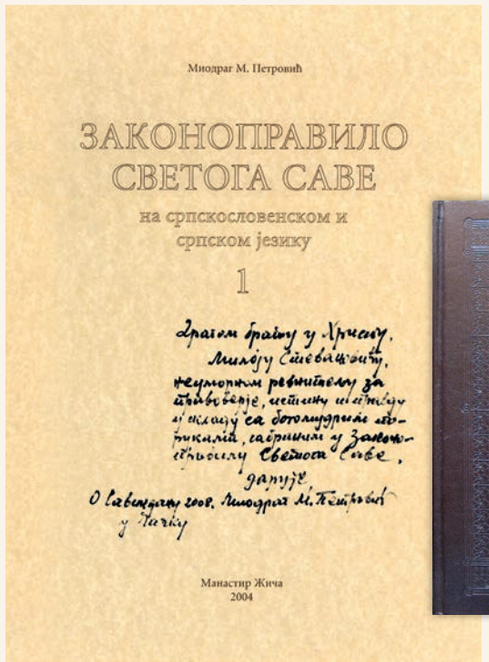
Миодраг М. Петровић

ЗАКОНОПРАВИЛО СВЕТОГА САВЕ

на српскословенском и српском језику

1

Драгом браћу у Христу,
Милоју Стевановићу,
жељном ревнитељу за
православље, читању и
изучању са богомудрим
отицима, габровим у Завет-
ној књизи Светога Саве,
дарује
О Сабантују 2008. Миодраг М. Петровић
у Чачку

Манастир Жича
2004

ДАНИЛО Н. БАСТА

КРОЗ ПРОЗОРСКО ОКНО ПРЕВОЂЕЊА

Сакупљени преводи (1974–2013)

Г. Пижу Милоју,
с особитим
у знак,
12. 12. 2013.
Данило Баста

БЕОГРАД • 2013

ИСАИЈА
МИЛОСАВ СЛАВКО ПЕШИЋ

Милоју Стевановићу
у свет срца
МСП
28.02.12.

Смедерево, 2011.

Слободан Реметић

ТЕКСТОВИ ИЗ ГОВОРА ИСТОЧНОБОСАНСКИХ ЕРА

Милоју Пречисном од још Пречистијег аутора
Срдачно
С. Реметић

Београд, 23.2.2015.

VANJA BULIĆ

Драгом Милоју,
с поштовањем.
Вања Булић

5.6.2015

Laguna

ПРЕДРАГ Р. ДРАГИЋ КИЈУК

Хришћанство
без
Христа

Драги нам
Милоју и Кази
Сибиновићу
раду нам у Христу васкрслом
браћа
Предрага Драгића Кијука
сви
Рашка
Марија и
сујата Драгана

На промоцији књиге одржаној у Нишу
22/трећа/2012.

РАШКА ШКОЛА
2011.

Зоран Чворовић

ПРАВО И
ПРАВОСЛАВЉЕ

Драгом у Христу Милоју,
са којим ме је здружила
борба за истинито Православље
са Косова и Метохије,
у Београду,
27.04.2015.

недостојан
протођакон
Милојево
Здравко

CATENA MUNDI
Београд, 2014.

Јун 2013 г. по Р.Х.

Ранко Гојковић

Милоју, као мало дужнице
на исказану љубав.
Од срца!
Ранко

НЕБЕСКА СРБИЈА
И СВЕТА РУСИЈА

РЕБЕКА ВЕСТ
И
ГАВРИЛОВИЋИ

Пријатељство

Писма превела
и коментар написала

Косара Гавриловић

Београд, 2013

Драгом Милоју и Нади
с дубоким поштовањем,
дивљењем и радошћу у
срцу што сам их упознала

На Сретење 2011. г.

ЖАГОР
2008

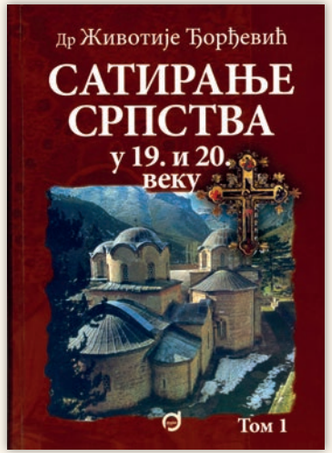

Животије Ђорђевић

САТИРАЊЕ СРПСТВА
У 19. И 20. ВЕКУ

Том 1.

Драгом пријатељу
Милоју Стевановићу

23.12.2013.
Београд

Ђ. Ђорђевић

Београд, 2012.

Др Животије Ђорђевић

ИСТИНОМ ЗА СРБИЈУ

Драгом, искреном пријатељу и
сабрацу
Милоју Стевановићу

14. октобар 2014.
Београд

ЈАГОДИНА, 2004

Зоран Чворовић, Владимир Димитријевић

Српска Црква и Викиликс/Завет или издаја?

рецензент: проф. др Љубомир Протић

Господину Милоју Стевановићу, с надом у Бога Праде, О Ваведењу 2013. Владимир Димитријевић

РОМАНОВ

Веселин П. Целетовић

СРПСКО СРЦЕ ЈОХАНОВО

- једанаесто издање -

На дар и радост брату Милоју од Миодрага Бортјећића

Истина је тешка али достижна... Радујеја...

Београд, 2013.

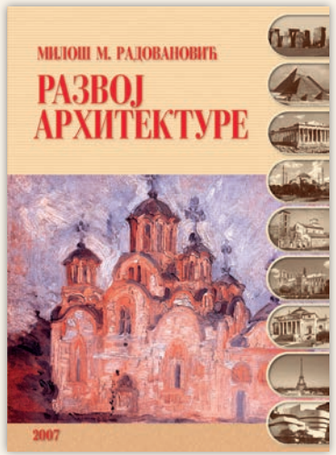

МИЛОШ М. РАДОВАНОВИЋ

РАЗВОЈ АРХИТЕКТУРЕ

Милоју, Пријатељу и брату у Христу у знак захвалности за изузетну сарадњу у Стацимировом граду На дан Светог Георгија Љета Господњег 2007. од Милоша Радовановића

2007.

БИБЛИОТЕКА ПОЛИТИКА и ДРУШТВО

82

Данило Н. Баста

САМОПОШТОВАЊЕ И ПУЗАВОСТ 3

НАЈНОВИЈИ ТЕКСТОВИ С ПОВОДОМ

Брату Милоју, у дуго. 9.6.2015. Д. Баста

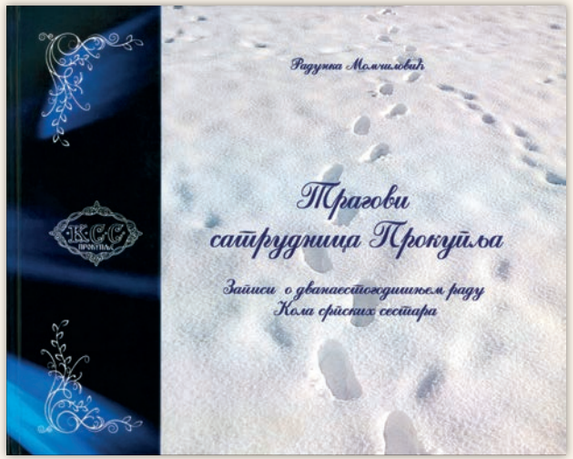

Радунка Момчиловић

ТРАГОВИ САТРУДНИЦА ПРОКУПЉА

Запис о дванаестогодишњем раду
Кола српских сестара

Браћу жалем Милоју,
са молитвама Господу, да га чува
и сачи на тешком исповедничком путу
очувава и одржи Светосавског предања.
Молимо се за благочестиву породицу
Стевановић и да се све српске земље исцели
овачвим Божијим чудима.

Лета Господња 2012.

Прокупље, 2008.

Чланови Кола српских сестара
Прокупље

Дар владике Артемија: икона Светог Марка Ефеског са посветом на полеђини

Дар протосинђела Иринеја: икона Праведног Јова са посветом на полеђини

Повеља којом нашем Српском и Светосавском роду дарујемо имање у Лозници (КП 1361/2 и 1362) са свим грађевинама и нашом задужбином црквом Светог Николе.
Ову Повељу и кључеве роду нашему уручујемо преко нашег духовног оца, владике рашко-призренског и косовско-метохијског у егзилу Артемија, која нам подари Господ да страдањем својим сведочи Светосавску веру отаца наших.
На дан освештања цркве Светог Николе, 22/9. маја 2012. године Господње у Лозници.
Грешни Милоје и Нада Стевановић

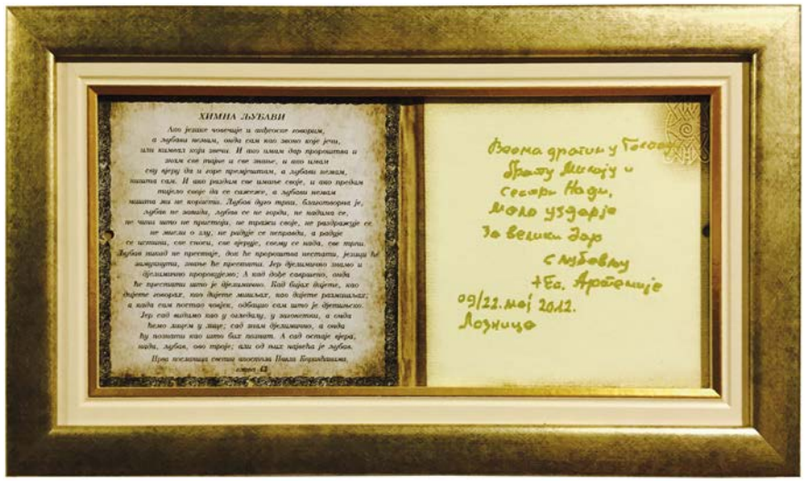

Веома драгом у Господу брату Милоју и сестри Нади, мало уздарје за велики Дар
с љубављу
+Еп. Артемије
09/22. мај 2012.
Лозница

Предстојатељ Епархије рашко-призренске и косовско-метохијске у егзилу додељује ову Захвалницу породици Милоја и Наде Стевановић из Чачка као ктитору подигнутог храма Светог Николаја мириликијског чудотворца за исказану делатну љубав у борби за очување чистоте светог православља.
Благослов Божији да буде свађа са вама и вашим благочестивим домом.
19. 12. 2014.
+Еп. Артемије

„Крст носити нама је суђено, страшне борбе с својим и с тућином"
(П. П. Његош)

Благодарећи Господу што нам је у време прогона свете вере православне и светосавске, кроз нашег кума и брата у Христу Милоја указао на место за градњу манастира, предајемо ову
БЛАГОДАРНИЦУ
Г-дину Милоју Стевановићу
у знак дубоке захвалности за исказану љубав и свесрдну помоћ у изградњи манастира Св. Архиђакона Стефана у Грдовићима више Ариља, са жељом да њему и његовој породици милостиви Господ подари свако добро овде на земљи и живот вечни у Царству Небеском.
У Ариљу 2014. год.
С љубављу кумови: Милојко, Драгутин, Ђорђе и Милош са породицама

Ми
Павле
Божјом милошћу православни
архиепископ пећки, митрополит
београдско-карловачки и патријарх
српски овим проглашавамо
Милоја Стевановића из Чачка за
добротвора Спомен храма Светог Саве
на Врачару, у Београду
Дано у првопрестолном граду Београду,
дана 29.05.1998. год.
С благословом
патријарх српски Павле

Српска царска лавра
+манастир Студеница
најтоплије благодари на прилогу
г. Милоју Стевановић – „КМН"
у молитвама да Вам ово доброчинство
врати Небески Дародавац ходатајством
блаженог ктитора нашег светога Симеона
и христољубивог оца светога Саве

У Студеници
о Ђурђевдану 2003. г.
Настојатељ
иг. Тимотеј

Граматa Хаџи Милоју Стевановићу, у Јерусалиму 2008. године

Стефан српски православни епископ
За указану моралну и материјалну помоћ Српској
православној црквеној општини у Горачићима, око изградње
нове парохијског дома, а у смислу члана 108. тт. 9. Устава
Српске православне цркве,
одлучили смо: одликовати
господина Милоја Стевановића из Чачка овом нашом
Архијерејском похвалницом. У молитвама да њему и
његовој породици Небески Дародавац врати уздарје у свом
благослову и благодати ходатајством
Владичице наше Богородице.

Дано 21. септембра 2000. г.
Манастир Жича – Краљево
Са Благословом Божијим,
+епископ Жички,
Стефан

СТЕФАН

српски православни епископ жички

захваљује

Господину МИЛОЈУ СТЕФАНОВИЋУ

трговцу из Чачка

на прилогу од 5.000 (петхиљ. дин.) дин.

за спомен храм светог саве

на врачару, у београду.

дано у краљеву

дана 2.11 1998 г.

број 21.

с благословом божијим

+епископ жички

Стефан

СТЕФАН
српски православни епископ жички
захваљује
господину Милоју Стефановићу
трговцу из Чачка
на прилогу од 5.000 дин.
за спомен храм Свете Саве
на Врачару, у Београду

Дано у Краљеву
дана 2. 11. 1998. г.
С благословом Божијим
+епископ Жички
Стефан

ХРИЗОСТОМ

ПО МИЛОСТИ БОЖЈОЈ

ПРАВОСЛАВНИ ЕПИСКОП ЖИЧКИ

На предлог Управе манастира Сретења у Овчар Бањи

ГОСПОДИНА МИЛОЈА И ГОСПОЂУ НАДУ СТЕВАНОВИЋ

из Чачка

Дародавца манастира Сретења у Овчар Бањи

ГРАМАТОМ ПРИЗНАЊА

Учвршћујемо у ред црквених

ДОБРОТВОРА

Призивајући на њих и домаћу Цркву њихову Божју благослов. Дано у нашој Епископској резиденцији у Богом чуваном граду Краљеву, другог / петнаестог децембра двехиљаде пете године, а осамнаесте године Нашег архијерејског служења Господу.

Б. Бр. 2671/2005. г.

горе поменути смерни

+ЕПИСКОП ЖИЧКИ

ХРИЗОСТОМ
по милости Божјој
православни епископ Жички
на предлог Управе манастира Сретења у
Овчар Бањи
господина Милоја и госпођу Наду
Стевановић из Чачка
Дародавца манастира Сретења
у Овчар Бањи ГРАМАТОМ ПРИЗНАЊА
Учвршћујемо у ред црквених
ДОБРОТВОРА
Призивајући на њих и домаћу Цркву њихову
Божји благослов. Дано у нашој Епископској
резиденцији у Богом чуваном граду Краљеву,
другог/петнаестог децембра две хиљаде
пете године, а осамнаесте године Нашег
архијерејског служења Господу.

Горе поменути смерни
+епископ Жички
Хризостом

ХРИЗОСТОМ

ПО МИЛОСТИ БОЖЈОЈ

ПРАВОСЛАВНИ ЕПИСКОП ЖИЧКИ

На предлог Управе парохије у Горачићима

ГОСПОДИНА МИЛОЈА СТЕВАНОВИЋА

из Чачка

Дародавца храма Рођења Пресвете Богородице у Горачићима

ГРАМАТОМ ПРИЗНАЊА

Учвршћујемо у ред црквених

ВЕЛИКИХ ДОБРОТВОРА

Призивајући на њега и домаћу Цркву његову Божји благослов. Дано у Нашој Епископској резиденцији у Богом чуваном граду Краљеву, двадесетог/двадесет петог августа двехиљаде седме године, а двадесете године Нашег архијерејског служења Господу.

Б. Бр. 1773/2007. године

горе поменути смерни

+ЕПИСКОП ЖИЧКИ

ХРИЗОСТОМ
по милости Божјој
православни епископ Жички
на предлог Управе парохије у Горачићима
господина Милоја Стевановића
из Чачка
дародавца храма Рођења Пресвете
Богородице у Горачићима
грамотом признања
Учвршћујемо у ред црквених
ВЕЛИКИХ ДОБРОТВОРА
Призивајући на њега и домаћу Цркву
његову Божји благослов. Дано у нашој
Епископској резиденцији у Богом чуваном
граду Краљеву, дванаестог/двадесет
петог августа две хиљаде седме године,
а двадесете године Нашег архијерејског
служења Господу.

Горе поменути смерни
+епископ Жички
Хризостом

СПОМЕНИЦА

СВЕТЕ СРПСКЕ ЦАРСКЕ ЛАВРЕ

МАНАСТИРА ХИЛАНДАРА

издаје се

Хаџи Милоју Стевановићу

који је походио наш манастир

и поклонио се колевци

светосавске духовности

лета господњег 2000.

у манастиру хиландару

архим. Мојсије

800 ГОДИНА

СПОМЕНИЦА
Свете српске царске лавре
манастира Хиландара
издаје се
Хаџи Милоју Стевановићу
који је походио наш манастир и поклонио
се колевци Светосавске духовности

Лета господњег 2000-тог
у манастиру Хиландару
архим. Мојсије

Црква Рођења Пресвете Богородице у Горачићима додељује
Захвалницу
Милоју Стевановићу из Горачића за донаторство у изградњи звонаре

Ко Цркви даје, Богу позајмљује,
а Бог враћа сто пута више

У Горачићима
21. септембра 2001.
Старешина цркве
Горан Јанковић, протонамесник

Грађевински одбор за изградњу храма
Свете великомученице Марине
(Огњене Марије)
у Атеници
ЗАХВАЉУЈЕ
Милоју и Нади Стевановић
на прилогу од 30.000 динара
У молитви да Вам Небески Дародавац врати уздарје ходатајством Св. великомуч. Марине у свом благослову и благодати

Атеница 29. VI 2000 ї.
Радосав Милинковић протојерej

ЕПАРХИЈА ЖИЧКА
манастир Св. Јована Крститеља – Стјеник
Жели да искаже своју благодарност
дарујући ову ЗАХВАЛНИЦУ Господину Милоју
Стевановићу за показану љубав према нашој
Светој обитељи а посебно за уложен труд и
несебичну помоћ без надокнаде.
Молимо Господа, Пресвету мајку Божју и св.
Јована Крститеља да Вам подари свако
истинско добро.

Лета Господњег 7. јула 2002. ї.
С благословом и љубављу
сестринство манастира
Св. Јована Крститеља

Духовни центар
„Др Николај Велимировић" у Чачку
Одбор за изградњу нове цркве
„Успенија Пресвете Богородице" у Чачку
Захваљује приложнику Милоју Стевановићу из Чачка на динара 1.000 ДМ који је помогао зидање нове цркве „Успенија Пресвете Богородице" у Чачку, духовног центра јединственог у Србији који ће служити слави Божијој и на корист Српском роду.

У Чачку дана 28. 04. 2000. ї.

СРПСКО ЛЕКАРСКО ДРУШТВО
СЕКЦИЈА ИНФЕКТОЛОГА

ДОДЕЉУЈЕ

ЗАХВАЛНИЦУ

КМН М. Стевановић

ЗА ПОМОЋ У ОРГАНИЗАЦИЈИ САСТАНКА ОДРЖАНОГ ОД 30. 09. – 2. 10. 2005. У ЧАЧКУ

Бр.

Чачак, 1. 10. 2005.

ОРГАНИЗАЦИОНИ ОДБОР САСТАНКА

Српско лекарско друштво
секција инфектолога
додељује
Захвалницу
КМН М. Стевановић
за помоћ у орїанизацији састанка
одржаної од 30.09. до 2.10.2005. у Чачку

1.10.2005.

Коло српских сестара
Месни одбор Чачак
додељује
Захвалницу
„КМН"
у знак признања за доїринос у
остваривању хуманитарних и културних
циљева

У Чачку, 8.08.2008.

КОЛО СРПСКИХ СЕСТАРА
МЕСНИ ОДБОР ЧАЧАК

КОЛО СРПСКИХ СЕСТАРА

1903.

ДОДЕЉУЈЕ

ЗАХВАЛНИЦУ

„КМН"

У ЗНАК ПРИЗНАЊА ЗА ДОПРИНОС У ОСТВАРИВАЊУ ХУМАНИТАРНИХ И КУЛТУРНИХ ЦИЉЕВА

У Чачку, дана 8-08-2008

Председник месног одбора

Бојана Шишић

ДРУШТВО СРПСКО-РУСКОГ ПРИЈАТЕЉСТВА „КОСОВСКО ОГЊИШТЕ" Косовска Митровица

ОБЩЕСТО СЕРБСКО-РУССКОЙ ДРУЖБЫ „КОСОВСКИЙ ОЧАГ" Косовская Митровица

Додељује:

ЗАХВАЛНИЦУ

МИЛОЈУ СТЕВАНОВИЋУ - КМН

ЗА ХУМАНИТАРНУ ПОМОЋ СРБСКОМ НАРОДУ КОСОВА И МЕТОХИЈЕ

ЗА ДСРП „КОСОВСКО ОГЊИШТЕ"

Верољуб Петронијевић

Лета Господњег
2014

Друштво српско-руског пријатељства
„Косовско оїњиште" Косовска Митровица
Додељује Захвалницу
Милоју Стевановићу – КМН
за хуманитарну помоћ
српском народу Косова и Метохије

Лета їосподњеї 2014.

ТЕСТАМЕНТ

Ја, Милоје Стевановић од оца Светолика и мајке Југославе, при чистој свести и здравом разуму дарујем своју кућу са свеукупним покућством и економски објекат који се налазе на делу КП 373 у КО Гуча* браћи:

Милошу Милићу и Петру Милићу

којим је детињство одузео рат у бившој Југославији па су они, као избеглице, остали бескућници.

Нека им уз овај скромни дар Господ Бог Милостиви дарује дуг и срећан живот и нека израсту у добре и благочестиве људе.

Овај тестамент сачинио и својом руком потписа о Петровудне лета Господњега 2007.

Милоје Стевановић

* Део КП 373 који се са графичког плана тестаментом дарује утврђује се на основици овог тестамента.

ТЕСТАМЕНТ Ја, Милоје Стевановић од оца
Светолика и мајке Југославе, при чистој
свести и здравом разуму дарујем своју кућу
са свеукупним покућством и економски
објекаш који се налази на делу
КП 373 у КО Гуча браћи:
Милошу Милићу и Петру Милићу
којим је детињство одузео рат у бившој
Југославији па су они, као избеглице, остали
бескућници.
Нека им уз овај скромни дар Господ Бої
Милостиви дарује дуї и срећан живоїт и
нека израсту у добре и блаїочестиве људе.
Овај тестамент сачини и својом руком
їотписа о Петровудне
лета Господњеїа 2007.
Милоје Стевановић

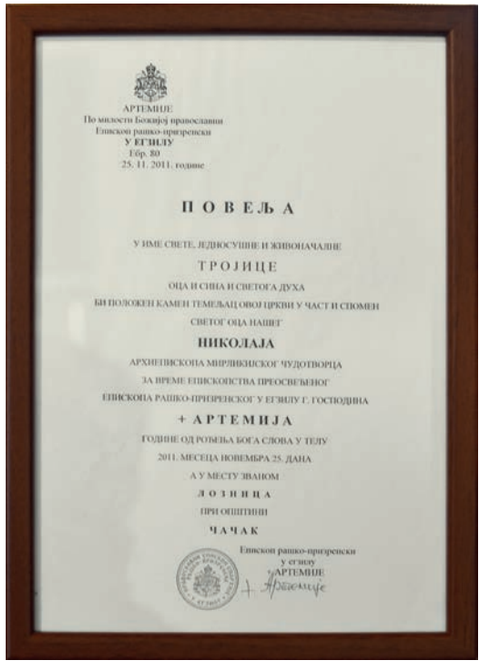

АРТЕМИЈЕ
По милости Божијој православни
Епископ рашко-призренски
У ЕГЗИЛУ
Бр. 80
25. 11. 2011. године

ПОВЕЉА

У ИМЕ СВЕТЕ, ЈЕДНОСУШНЕ И ЖИВОНАЧАЛНЕ
ТРОЈИЦЕ
ОЦА И СИНА И СВЕТОГА ДУХА
БИ ПОЛОЖЕН КАМЕН ТЕМЕЉАЦ ОВОЈ ЦРКВИ У ЧАСТ И СПОМЕН
СВЕТОГ ОЦА НАШЕГ
НИКОЛАЈА
АРХИЕПИСКОПА МИРЛИКИЈСКОГ ЧУДОТВОРЦА
ЗА ВРЕМЕ ЕПИСКОПСТВА ПРЕОСВЕЋЕНОГ
ЕПИСКОПА РАШКО-ПРИЗРЕНСКОГ У ЕГЗИЛУ Г. ГОСПОДИНА
+ АРТЕМИЈА
ГОДИНЕ ОД РОЂЕЊА БОГА СЛОВА У ТЕЛУ
2011. МЕСЕЦА НОВЕМБРА 25. ДАНА
А У МЕСТУ ЗВАНОМ
ЛОЗНИЦА
ПРИ ОПШТИНИ
ЧАЧАК

Епископ рашко-призренски
у егзилу
АРТЕМИЈЕ

ПОВЕЉА
у име свете, једносушне и живоначелне
ТРОЈИЦЕ
Оца и Сина и светога Духа
би положен камен темељац овој цркви
у част и спомен светога оца нашег
Николаја
архиепископа мирликијског чудотворца
за време епископства преосвећеног
епископа рашко-призренског у егзилу
г. господина
+ АРТЕМИЈА
године од рођења Бога слова у телу
2011. месеца новембра 25. дана
а у месту званом Лозница
при општини Чачак

Епископ рашко-призренски
у егзилу
+ Артемије

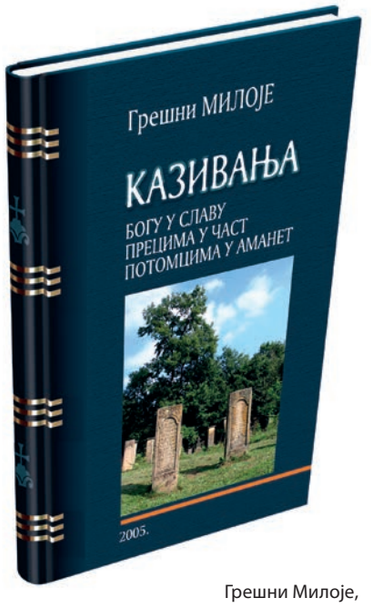

Грешни Милоје,
Казивања : Богу у славу; прецима у част; потомцима у аманет, аутор, Чачак, 2005.

Група аутора,
Тајна безакоња, треће издање,
Ревнитељ, Ниш, 2012.

Грешни Милоје,
Сагрешења у Српској православној цркви, Ревнитељ, Ниш, 2014.

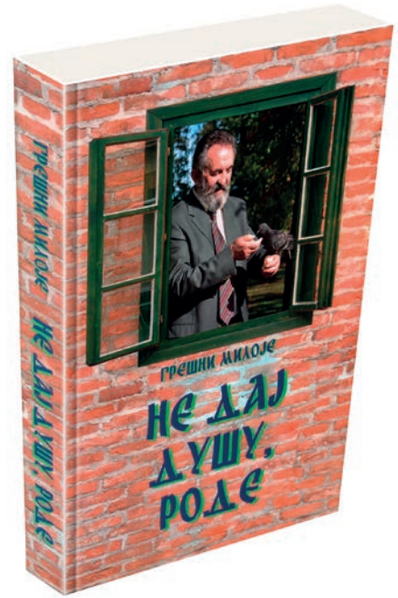

Грешни Милоје,
Не дај душу, роде, Ревнитељ, Ниш, 2013.

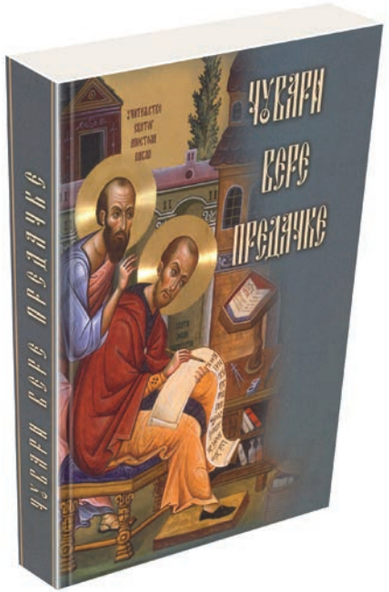

Група аутора, *Чувари вере предачке,*
Ревнитељ, Ниш, 2014.

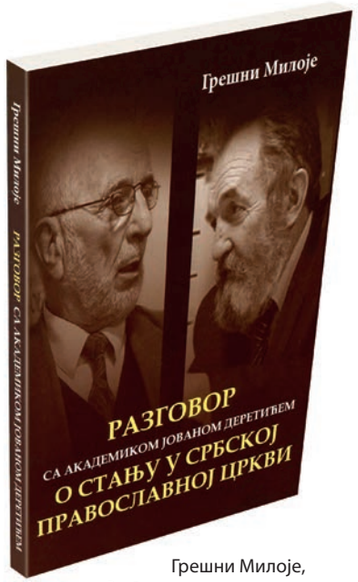

Грешни Милоје,
Разговор са академиком Јованом Деретићем о стању у српској православној цркви,
Ревнитељ, Ниш, 2014.

Грешни Милоје,
Казивања, четврто издање,
Ревнитељ, Ниш, 2012.

Грешни Милоје,
Не помичи старе међе,
Лио, Горњи Милановац, 2008.

Грешни Милоје, *Чаша Обрадова,*
Милоје и Нада Стевановић, Чачак, 2007.

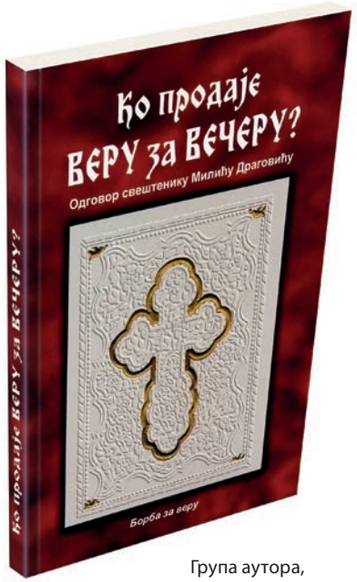

Група аутора,
Ко продаје веру за вечеру : одговор свештенику Милићу Драговићу,
Православни сајт „Борба за веру”,
Чачак, 2009.

Грешни Милоје,
Момчило Алексин,
Родословље Стеванова, Лио,
Горњи Милановац, 2011.

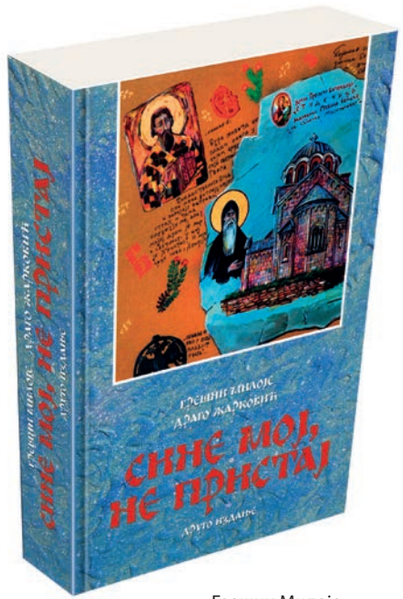

Грешни Милоје,
Сине мој, не пристај, Лио,
Горњи Милановац, 2008.

Радош Стевлић (Аризона, САД)

ЛУЧА ЧАЧАНСКОГ КРАЈА И ЦЕЛОГ СРПСТВА

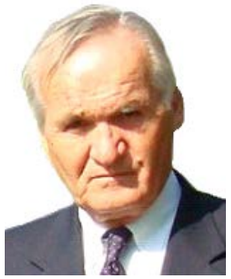

Већ стиже још једна књига! И њу ћемо у Конгрес у Вашингтон да замирише... Твоја издања су најбоља ствар што се могла десити Конгресној библиотеци јер се у њима прославља Бог.

Ниси Ти, господине, сељак из Драгачева, како велиш. Ти си витез или боље: Војвода драгачевски. Немој да си прескроман, буди оно што јеси: луча чачанског краја и целог Српства.

Кажеш да ће се књига звати *Тајна дедине фиоке*.

Шта ли је деда оставио у фиоци: дукате или можда доларе и евре?

Или веру прађедовску?

Нека је благослов Свевишњег на теби.

Твој брат у Христу, Радош

У прилогу Ти шаљем допис који сам добио од Библиотеке из Вашингтона.

LIBRARY OF CONGRESS

Germanie Slavic Division
Southeast European Seetion
101 Independence Avenue, SE
Washington, DC 20540-4240
U.S.A.

Telephone: (202) 707-9491
Telefax: (202) 252-3379
E-mail: mipe@loc.gov

Rados Stevlich
8654 W Salter Dr.
Peoria, AZ 85382

March 25, 2015

Dear Mr. Stevlich,

It is our pleasure to acknowledge, with many thanks, receipt of the material listed below. We deeply appreciate your kindness in sending this gift to the Library of Congress.

Sincerely,

Milisa Petronijevic

Milisa Petronijevic
Librarian
Senior Acquisitions Specialist

The material received:

1) **Čuvar vere je narod** / priredio Profesor dr. Ljubomir Protic. Beograd: Izdanje priredjivaca, 2010.
2) **Gde je kome Kosovo** / grupa autora. Nis: Ravnitelj, 2014.
3) **Odbrana pravoslavnog ispovedanja vere od krivoverja prof. dr Ignjatija Midića, Episkopa Branicevskog** / Episkop Artemije. Nis: Revnitelj, 2014.
4) **Ne daj dusu, rode** / Gresni Miloje. Nis: Revnitelj, 2013.
5) **Sagresenja u Srbskoj pravoslavnoj crkvi** / Gresni Miloje. Nis: Revnitelj, 2014
6) **Istina o slucaju Vladike Artemija** / Priredili mr Zoran Cvorovic, mr Sonja Spasojevic.
7) **Ko i zasto goni Vladiku Artemija** / Patriceikus. Srbija, 2010.
8) **Istina o slucaju mr Zorana Cvorovica** / Kosta Cavoski, Vladimir Dimitrijevic. Beograd: Fond istine, 2011.
9) **Cuvari vere predaka** / grupa autora. Nis: Revnitelj, 2014.

Др Десанка Крстић (Торонто, Канада)

ВЕЛИКА ЈЕ ЛИСТА ЊЕГОВИХ ДОБРОЧИНСТАВА

За читаоце који нису упознати са случајем 'Грешног Милоја' напоменућу укратко да је 1984. године искључен из Општинског комитета Савеза комуниста у Лучанима чији је био секретар, због критике државног врха када је у Сава центру у Београду у свом говору од 28 минута образложио своју критику и предвидео злокобне последице такве политике које су се, на жалост, и обистиниле. О његовом 'случају' већало се данима да би коначно била донета одлука о његовом искључењу и кажњавању којом приликом нису изостале и етикете које су га увеле у ред непријатеља државе и партије.

Можда је интересантно напоменути да је Душану Чкребићу, председнику ЦК СК Србије, после 'распећа' Грешног Милоја, митрополит Амфилохије окачио орден Светог Саве. За које заслуге?

Председник Великог Црквеног суда био је митрополит Амфилохије, а чланови већа епископ бачки Иринеј и далматински Фотије који су својим ауторитетом, а не законским и канонским правом хтели да одбране неоснованост самог поступка. Фарсу овог суђења, јалову демонстрацију силе, процесне, уставне и неканонске пропусте доказали су правници, познаваоци црквеног права и канона.

Значи, као сваки инквизитор, приклонише се јаловој демонстрацији силе, а не закону. *Коме закон лежи у тојузу, траїови му смрде нечовјештвом* – рече велики митрополитов претходник...

Грешни Милоје је 'крив' јер је на 'своје имање у Лозници код Чачка примио одбегле монахе из Епархије рашко-призренске' и што је после њиховог рашчињења 'и даље наставио да пружа гостопримство', као и због тога што је 'учествовао на њиховим богослужењима' са владиком Артемијем.

Олакшавајућа околност није била што је 'грешни Милоје' за своја доброчинства носилац бројних грамата и захвалница, многа гладна уста нахранио, организовао бројне трпезе љубави, невољнима помогао, избеглице из Босне и Хрватске помагао, па неким и своју земљу и кућу пок-

лонио, несебично помагао нашем намученом народу на Косову, многе неверне вери привео, увек будно мисионарио, веру својих отаца чувао и ширио и, као истински боготражитељ, ходочасник је многих светих места… Велика је листа његових доброчинстава, знаних и незнаних…

Све то не беше олакшавајућа околност за његове инквизиторе? Напротив, то беше отежавајућа околност којом се један мирјанин први пут у историји српског народа казни тако драстичном казном доживотне екскомуникације из црквеног живота. А што је још апсурдније, пресуда му никад није била достављена и за њу је сазнао преко средстава јавног информисања. Не помаже ни што сваке године, на дан изрицања оптужбе узалудно тражи своју пресуду...

И, кад се прочита овај чланак из *Политике* (Гвоздена Оташевића), *Грешни Милоје избачен из СК и из СПЦ*, може да се помисли да је у питању нека грешка – да један исти човек може да буде избачен из тако две, идеолошки и духовно фундаментално, потпуно супротне 'институције'...

Свима је познато да су г. Милоје Стевановић као и доктор права Зоран Чворовић, 'колатерална штета' у прогону владике Артемија и његовог монаштва. Марионете у влади Србије и у СПЦ уклонили су владику Артемија са Косова, као истинског браниоца народа и светиња на Косову, по налогу империје како би лакше створили такозвану државу Косово. О томе сведоче Викиликсове тајне депеше америчке дипломатије. *Ако коза лаже, рог не лаже*...

Али, како је дошло до тога да се критеријуми Савеза комуниста и архијереја Великог Црквеног суда изједначе? То није само њихова лична трагедија, већ и национална трагедија, несагледивих размера! То је исто што и изједначити мерила Бога и мамона...

Обојица, и митрополит Афилохије и владика Иринеј Буловић, носе напрсни крст и прстен римског Понтифакса Максимуса и тиме, 'одричу јединствену и свеспасоносну истинитост Православне Цркве и вере, признају римске и друге јереси за равноправне са Истином, признају римског Понтифакса Максимуса са свом његовом демонски противцрквеном гордошћу' – како рече о. Јустин, њихов духовни отац..."[76]

76 Извор: http://srbinaokup.info/?p=47052

Биљана Ђоровић, новинар

ПРАВИ СРПСКИ ДОМАЋИН

Код нас је у студију, велико нам је задовољство, господин Милоје Стевановић – Грешни Милоје, који, не само што јесте веома успешан привредник, већ је и човек кога бих ја окарактерисала као правог српског домаћина, а прави српски домаћин је онај који води рачуна о прецима, о својим савременицима и потомцима. То је човек који поштује светосавске стандарде и уводи их у све што ради, показујући да је могуће часно, поштено радити, за добробит народа...

Уопште, то је једна породица на коју сви треба да се угледају. А наш данашњи саговорник је неко коме би требало обезбедити сате и сате програма, како би могао да пренесе све оно што је његово животно искуство, али и оно што јесте важно данас задржати, као једну тачку ослонца, од које нема одступања... [77]

Шта значе – *ти дани зли и облаци што долазе иза дажда*?

Данас постављамо ово питање, јер га је на много начина поставио и наш данашњи гост, никако уобичајен, нити неко кога можете срести овим и оним поводом, и у овој или оној прилици.

Реч је о човеку који чини ону ретку мањину, можда и појединце који се могу пребројати на прстима једне руке, који су одабрани по оној логици о којој и Ајнштајн говори као кроз синтагму – 'Бог се не коцка'. То је наш данашњи гост – мени је велико задовољство што је он данас са нама у емисији *Силен*. У питању је господин Милоје Стевановић, познат као Грешни Милоје, човек који је данас веома успешан привредник, неко ко би свима могао да служи као узор, неко на кога би се заправо сви требало да угледамо, човек изузетног образовања, који је после Учитељске школе завршио Педагошку академију, Факултет политичких наука, био бриљантан студент, постдипломске студије студирао је на Правном факултету код професора Радомира Лукића...

77 Извор: https://www.youtube.com/watch?v=GG96X_DlA_k – емисија *Инфорaтник*, Радио Снага народа.

Аутор је великог броја књига које је почео да исписује од 2005. године. То су: *Казивања, Чаша Обрадова, Родословље Стеваново*, из циклуса који испитује традицију и корене. Потом је ту и читав низ књига које су усмерене и упућене и учествују у борби за очување Светосавља: *Не йомичи сшаре међе*, 2008, *Сине мој, не йрисшај*, 2011, *Тајна безакоња*, 2012, *Не дај душу, роде*, 2013. Данас ћемо покушати да неколико ствари које су, чини ми се, веома битне у данашњим временима у којима се налазимо такорећи, у пат, односно мат позицији, у односу на свеукупна кретања која се сада заокружују, са покушајем да оно што јесте битно из овог једног богатог живота истакнемо, и са једном сасвим одређеном амбицијом да потакнемо оне успаване снаге које постоје у сваком појединцу, а које су захваљујући култури, медијима, целокупној институционалној организацији света у коме данас живимо, порекнуте, и некако се повлаче из света.

Господине Стевановићу,

Ви сте неко ко би могао и требало да буде пример за углед будући да је то пут којим треба ићи. С друге стране, оно што сте Ви урадили...

(Грешни Милоје: *Обрнуто, обрнуто, Биљана. На мене се не треба уйледаши... Ја сам најїори (де јуре). Имам йисмено уверење да сам најїори. И то два йуша. Једно је сшаро три деценије, а једно је мало млађе*).

То писмено уверење су многи у историји добијали. Неке су убијали кукутом попут Сократа. Исус је разапет. Бројни су примери: Мартин Лутер Кинг, Ганди... А и научници који су својевремено тврдили да је земља... закривљена, а не равна плоча. Но, ако неко сада каже: закривљена је, а не равна плоча, и донесе законе којима прописује и казну за теоретичаре завере који то поричу, онда одаберите сами.

Јер, свако сноси одговорност за своју судбину.

Велика је тема и, као што сам рекла, Ви сте: *У сâ и у своје кљусе*, успели економски да направите чудо у околностима које су Вам биле наметнуте, а са друге стране производите чудо, о чему ћемо неком другом приликом. А то је читав процес у коме се борите против безакоња.

Хвала Вам много.

Поштовани слушаоци, био је то Милоје Стевановић, познат као Грешни Милоје. Био је гост наше емисије *Силен*.

Сваком препоручујем да чита ове књиге. Из њих се може научити много. На пример, крените од књиге *Казивања*."[78]

78 Извор: https://www.youtube.com/watch?v=igkIcSYov90 – емисија *Силен*, Радио Београд 2, 27. септембар 2013.

Драїана Сенић (Чачак)

ЗАШТО ПИШЕТЕ ЛАЖИ?

Сведоци смо такозваног предавања, ако можемо тако да га назовемо, које се недавно десило у Дому културе, овде код нас у Чачку. Предавач је био епископ Атанасије Јевтић, који је на неки начин нас Чачане, то морам да подвучем, буквално прозвао... Да ли нас случајно, уочи Савиндана, то предавање доводи у још једну недоумицу. Најављена је тема: *Јединсшво вере и заједница Свеїої Духа*...

То предавање је изазвало велике полемике међу Чачанима лаицима. Ми смо заиста збуњени и заиста не знамо шта се то дешава, јер ми нисмо судије да се стављамо на ову или ону страну. Зато је врло драгоцено то што ћете нам објаснити о чему се ту ради... Јер, мене је иритирало то да Вас неко, а не неко, него епископ Атанасије Јевтић, назива 'лажовом'.

То је јака реч, сама од себе, а да не кажем када је изговорена од стране епископа. Мислим да тада има још већу тежину. Ја бих Вас замолила да најпре то објасните...

Био је један потпуно неприродан призор: долази нам један „уважени" епископ – Атанасије, а притом видимо буквално полицију у униформама, али не само ту у Дому него и иза, тамо где је он говорио на позорници, па тамо иза оних драперија вире ноге. То обезбеђење је било комплетно ту распоређено. Од кога треба да се он заштити?...

Још једно питање које је он нама наметнуо, у ствари не питање, него мисао коју је он нама сугерисао као исправну, па да би потврдио, питао је зашто ви градите катакомбе, код толико лепих храмова?...

Господине Милоје, зашто Ви у својим књигама пишете лажи да су митрополит Амфилохије и владика Иринеј примили прстен од папе када то није истина? Владика Атанасије је најмање два пута сведочио на предавању да је то лаж!"[79]

79 Извори: https://www.google.rs/?gws_rd=ssl#q=utuk+atanasiju – Транскрипт емисије *Или или* Грешни Милоје, *Сайрешења у СПЦ*, Ниш, 2014, стр. 466, 470 и 480-481 – где је дат одговор на постављено питање.

Милан Митровић, новинар

ЖИВОТ ПОСВЕТИО ПЛЕМЕНИТОСТИ

Толико о људској племенитости, о људима који чине нешто за добро ближњег и оним другим који ту племенитост не желе да виде. Елем, мој и ваш гост је човек који је сав свој живот посветио племенитости да помогне другима и зарадио је један чудан надимак. Поштовани гледаоци, мој и ваш гост је Милоје Стевановић, у народу познат као Грешни Милоје. Господине Стевановићу, добро дошли у емисију *Сасвим лично*...

Користили сте сваку прилику да чините добра дела, угодна дела. Ево, колико сам ја успео да сазнам, припремајући се за ову емисију: породичну кућу дали сте једној фамилији избеглој из Хрватске, давали сте сиромашнима, давали сте људима у невољи, помагали на сваком кораку, помагали сте и Српску православну цркву, али сте ипак… 2011. изопштени из Српске православне цркве. Због чега?”[80]

80 Извори: https://www.youtube.com/watch?v=OF_HYUPQuBs и Грешни Милоје, *Сагрешења у СПЦ*, Ниш, 2014, стр. 458.

Весна Радовић, новинар

КО ДАЈЕ ЛЕГИТИМИТЕТ ЧОВЕКУ

Гост у нашем студију вечерас је господин Милоје Стевановић. Добро вече Вам желим, добро дошли!...

У студио смо позвали, да кажем и то, након конференције која је одржана пре неколико дана у чачанској цркви, старешину те цркве Сашу Јоловића. Међутим, он је одбио учешће у овој емисији. Такође смо позвали и игумана студеничког – господина Тихона, који је, такође, после два дана, ипак рекао да не жели да учествује, јер би својим учешћем у оваквој емисији ипак дао легитимитет Милоју Стевановићу. Жао ми је што, дакле, немамо и другу страну да чујемо различита мишљења, различите ставове о овој врло значајној и, за јавност Чачка, пре свега последњих дана, занимљивој теми. Но, вечерас смо одлучили, поштовани гледаоци, да чујемо вас. Можете да се јавите на наш телефон...”[81]

Манастир Светоі Николе у Лозници: Благословен који долази у име Господње

81 Извор: https://www.youtube.com/watch?v=dwM8NsnZnks, Грешни Милоје, *Не дај душу, роде,* Ниш, 2013, стр. 133-134.

Јелена Тасић, новинар

КТИТОРИ ЦРКВЕ МИЛОЈЕ И НАДА СТЕВАНОВИЋ

У Лозници код Чачка, прекјуче је на Празник преноса моштију Светог Николаја – летњег Светог Николе (22. маја 2012), освештана црква-брвнара посвећена овом мирликијском светитељу и чудотворцу.

Ктитори цркве су чачански привредник Милоје Стевановић, у јавности познат и као Грешни Милоје, и његова супруга Нада. Они су 'своје имање у Лозници са свим грађевинама и задужбином – Црквом Светог Николе, даривали српском и светосавском роду', како пише у *Повељи*, коју су с кључевима предали 'свом духовном оцу владики рашко-призренском и косовско-метохијском у егзилу Артемију'...

Ова 'катакомба' налази се на падинама планине Јелице, са којих се Чачак види као на длану, па многима нова црква-брвнара, што због архитектуре, што због положаја, изгледа као 'Нојева барка' над градом, који се шири на десној обали Западне Мораве.

Освештање цркве, у којој се од јуче свакодневно служи литургија, пало је на крсну славу њених ктитора, само годину дана пошто је 22. маја у црквама Епархије жичке читана пресуда Великог црквеног суда СПЦ, којом је Грешни Милоје екскомуниciран – искључен из СПЦ због помоћи коју је пружио рашчињеном владики и монасима. Иако је био радни дан, свечаност у Лозници прекјуче је окупила више стотина верника из целе Србије, укључујући и Косово и Метохију. Позивајући се на број 'празничних флајера', подељен гостима, монаси кажу да је на освећењу било 1.200 људи. Међу гостима били су и председник Скупштине заједнице општина АП КиМ Марко Јакшић и Зоран Чворовић, бивши асистент Правног факултета Крагујевачког универзитета, који је због ангажовања у 'случају' владике Артемија остао без посла.

Богослужење је трајало готово четири сата, током којих се подно Јелице 'променило' неколико годишњих доба праћених ветром, кишом и сунцем, на крају. Владика Артемије је освештао цркву, служио литургију, рукоположио монаха Софронија у чин јеромонаха, а ђакона Јоасафа у

јерођакона, презао славски колач манастира и породице Стевановић. Вече уочи летњег Светог Николе у Лозници су замонашене и четири монахиње.

– Господ је одредио овај дан да се радујемо, да славимо Васкрсење Господње и великог чудотворца Светог Николаја Мирликијског. И овај храм је једно од његових чуда – подигнут је за шест зимских месеци трудом ктитора и уз помоћ монаштва и њихове молитве. Нека дâ Бог да овај храм до скончања века служи народу на спасење, а Господу на славу… Да нас Свети Николај благосиља небеским благословом како би наша вера и данас била неумањена, како смо је примили од Светих отаца и Светог Саве – поручио је владика Артемије.

После богослужења уследила је празничка трпеза испод великих шатора у дну манастирског имања."[82]

Црква-брвнара посвећена Светом Николају Мирликијском, на дан освећења 22. маја 2012.

82 „Катакомба на планини Јелици", *Данас*, 23. мај 2012; http://kmn.rs/novosti-danas-manastir-loznica-artemije.html

Угљеша Мрдић, новинар

ДА ЛИ ЋЕ ВАС ИСКЉУЧИТИ ИЗ ДРЖАВЉАНСТВА СРБИЈЕ?

Поштовани слушаоци, настављамо са емисијом „Рудник" (Фокус радија). Наш и ваш гост је господин Милоје Стевановић, у јавности познат као Грешни Милоје. Моје име је Угљеша Мрдић.

Питање за господина Стевановића је: господине Стевановићу, према мојим информацијама, Ви не само да сте ктитор у Српској православној цркви и добротвор тако што сте имање дали на располагање монасима... Према мојим информацијама, Ви сте и кућу и део имања дали избеглој деци са подручја Хрватске. Имајући у виду да сте то урадили мимо дозволе државе Србије и надлежних институција и министарстава, а имајући у виду залагање званичног Београда за што бољу регионалну сарадњу између Србије и Хрватске, да ли сада очекујете да ћете имати жестоке последице због тога и можда Вас сада искључе из држављанства Србије?"[83]

83 Извор: https://www.youtube.com/watch?v=tq_nzG7iy94, Грешни Милоје, *Не гај душу, роде*, Ниш, 2013, стр. 165.

Љуба Ранковић, протођакон

ХРИШЋАНСТВО НИЈЕ ТЕОРИЈА – ОНО ЈЕ ЖИВОТ

Дакле, сада се ти концентрични кругови хришћанскога живота шире на Вашу околину, пре свега, на Вашу фирму. Да кажемо нашим гледаоцима да је господин Милоје Стевановић власник једне веома успешне фирме која носи назив 'КМН'. То су почетна слова имена Ваше породице. То је породична фирма... Ја сам имао прилике да видим. Изненадио сам се, у срцу града два супермаркета. Изузетно, европски добро снабдевена. Осамдесет запослених људи у Вашој фирми. Фирма која веома, веома успешно ради. Дакле, каква је атмосфера, како водите фирму, како сведочите својим радницима? Да ли осећате да се то негде прима у њих и како пулсира живот Ваших сарадника, гледано из хришћанскога угла. И какве су, дакле, користи. Хајде да будемо тотално прагматични... Хришћанство није само теорија, оно је, пре свега, живот. Хајде мало о томе...

И, ево, он је вечерас представљен овде и на неки начин Ваш живот. Хвала Вам, брате Милоје... што сте дошли у Шабац... да на свој начин сведочите Бога свога овде, пред нашим гледаоцима. Свакако ће многе интересовати где могу ову књигу набавити. Мали, ограничен број примерака биће овде у Гласу Цркве у Шапцу. А Глас Цркве се припрема да изда ову књигу. Да је уврсти међу своја значајна издања..."[84]

84 Извор: https://www.youtube.com/watch?v=I7rvVY-bM2Y, Грешни Милоје, *Казивања*, четврто издање, Ниш, 2012, стр. 254 и 268.

Оливера Сечивановић, новинар

ИЗГОВОРЕНО ИСКРЕНО И ИЗ СРЦА

Интересантан део ваше књиге представљају и беседе које сте ви врло надахнуто написали, односно изговорили. То су *Туђованке* и *Радованке*. Писане су помало архаичним језиком којим се служе, иначе, људи блиски цркви, али су оне у сваком случају топле и, види се, изговорене искрено и из срца."[85]

Црква-брвнара у Лозници посвећена Светом Николају Мирликијском Чудотворцу

85 Извор: https://www.youtube.com/watch?v=I7rvVY-bM2Y, Грешни Милоје, *Казивања*, четврто издање, Ниш, 2012, стр. 254 и 268.

Драгољуб Дража Петровић и Раде Радовановић, новинари

ХТЕО ЈЕ ДА ОДГОВОРИ ЗАШТО ЋУТИМО

Милоје је некада био атеиста, познати акцијаш, секретар Општинског комитета СК Лучана, општински правобранилац, а 1983. је, како каже, 'погинуо' у Сава центру. Као истакнути партијски активиста, обратио се окупљенима на омладинској конференцији под називом 'Зашто ћутимо?' Његов проблем је, као и увек у животу, био што је заиста хтео да одговори на то питање, и при том објасни шта нас чека. Рекао је отприлике: 'Другови, ако наставимо да радимо овако како раде они који нас воде, доћи ће до распада економског система, социјалних ломова, политички систем ће се растурити, а избори су трка у којој учествује један коњ'... Алудирао је на Дражу Марковића, тада високог функционера партије. Међу учесницима је био и Богдан Трифуновић, онда су ме прекидали са репликама, што није било уобичајено, а није било уобичајено да аплаудирају.

– Веровао сам у ту идеју, 12 одмора провео као командант омладинских радних бригада, али када сам ушао у структуре, ја сам спознао превару. Схватио сам да се ради о једном лицемерју. У то време министар унутрашњих послова био је Стане Доланц... И увече пре него ћу поћи у Београд, на ону конференцију, он каже на телевизији да се не осећа одговорним за оно што се дешава на Косову, јер није био обавештен. Рекао сам: па он је нас 20 милиона слагао, јер је немогуће да такву лаж каже неко ко је претендент на место Тита. Морао сам да очистим своју савест, јер нисам могао увече да спавам. Пробудио сам супругу Наду у пола ноћи. Знао сам да ће то што ћу тамо рећи бити вербални деликт и да ћу се задржати у затвору неколико година. А казна за деликт је била пет година. Ја сам заиста на то био спреман – каже Милоје."[86]

86 „Једини Србин кога су избацили из СК и СПЦ", *Данас*, 25. 1. 2012; http://kmn.rs/novosti-danas-kmn-beograd-domaca-hrana.html

Марко Андрејић, новинар

ОД УЧИТЕЉА ДО ПРЕДУЗЕТНИКА

Милоје Стевановић направио је од мале пиљаре у Чачку успешну породичну фирму за производњу и продају хране. Обезбедио је посао за своју породицу, 120 запослених и више од 500 домаћинстава која су добављачи КМН-а. Дневно се произведе око 1.700 килограма хране за више од две хиљаде муштерија. Од пре три године послује и у најстрожем центру главног града."[87]

87 „Домаћа храна у центру Београда", *Економетар*, бр. 122, фебруар, 2015, стр. 30-33.

Нађа Божовић, новинар

НЕФОРМАЛНИ ХОЛДИНГ ОД 500 СЕОСКИХ ДОМАЋИНСТАВА

Када су власници компаније КМН отворили експрес ресторан, односно специјализовану продавницу у Београду, у пролазу у Змај Јовиној улици, првог дана имали су 17 муштерија. Данас, две и по године касније, дневно им кроз ту радњу прође више од 900 људи и то за радно време од 9 до 19 часова."[88]

88 „Ништа без кашике", *CafeBar*, бр. јун-јул, 2014, стр. 22-23.

Гвозден Оташевић, новинар

БРАНИ СЕ КЊИГАМА

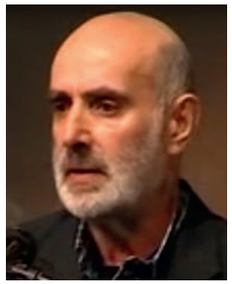

Чачак – Милоје Стевановић књигом одговара на одлуку о екскомуникацији из СПЦ јер је пружио подршку игуману и монасима који су напустили Епархију рашко-призренску. Једини мирјанин који је искључен из Српске православне цркве, Милоје Стевановић (65), никад се није жалио на ту пресуду Великог црквеног суда СПЦ-а, изречену пре 40 месеци. Али, судијама је одговорио ових дана, својом осмом по реду књигом *Саīрешења у Србској īравославној цркви*, где је штампао и недавно упућено писмо председнику тог Суда:

Из средстава информисања дознао сам да је Велики црквени суд СПЦ-а својом īресудом од 29. аīрила 2011. коначно оснажио īресуду Црквеноī суда Еīархије жичке од 10. марта īе īодине. Како ни до данашњеī дана нисам добио īу īресуду, формално-īравно онемоīућен сам да искористим īрава која ми īрипадају, īе ишīем да ми се иста достави – поручио је Стевановић судијама 9. априла 2014. и додао да обавезно једном годишње *ише исīу од īредседника и судија*.

У разговору за 'Политику', каже да данас живи у Београду, *као анатемисани īривредник и īисац који не доколичи ни у īензији*. Са супругом Надом оснивач је фирме 'КМН' која производи и продаје храну у Чачку и Београду и има 120 запослених, а за овај колектив ради и око 400 сеоских домаћинстава у западној Србији.

Пресуда мојих īроīонитеља, којом су ме осудили на најīежу казну īод каīом небеском, јесīе њихово дело, њихов образ, њихово оīледало, њихов īлод. Мени је īало у део да īрīљењем сīасавам душу своју и да се молим да се моји īроīонитељи врāте вери светоотачкој, од које су оīīали. И да се сеīе заклеīве коју су īред Боīом рекли īа īорекли: 'Обећавам да, без крајње нужде и īешке кривице, нећу никоīа, било īојединца било заједницу, од црквених īајни и заједништва у Христу одлучивāти нити īроклињāти' – истиче Стевановић.

Иначе, у изреци пресуде Великог црквеног суда СПЦ из априла 2011, тада достављене новинарима, наводи се да је Стевановић коначно искључен (екскомуницира) из црквене заједнице због примања на приватно имање одбеглих јеромонаха и монаха као и 'оснивања монашког општежића на приватном имању без благослова надлежног архијереја'. Окривљени, који своје књиге потписује као Грешни Милоје, 3. јуна 2010. године на своје имање у Лозници код Чачка примио је игумана и калуђере... манастира Црна Река, који су тада напустили Епархију рашко-призренску, из солидарности са својим епископом Артемијем.

Зашто се, овом књигом, ипак одрекао обећаног трпљења?

Рекох, када сам, блаīодарећи еīископу Иринеју Буловићу, екскомуницира из цркве мојих ђедова и мојих унука, одлучио сам да уђуīим и īокушам да īрīљењем сīасавам душу своју. Тај наум исīоведио сам своме духовнику, али он ми рече: 'Све ваља истрīеīи осим оноīа шīо је на уштрб истине. Истина се мора сведочити'. Из дужности īослушања наставио сам да сведочим и īако је, ево, настала ова књиīа-сведочанство – вели Стевановић.

У укупно десет сведочанстава на 536 станица, мноштво редова посвећено је питањима екуменизма. Уредник књиге, професор др Љубомир Љуба Протић, пише у свом слову на крају издања:

'Ватикан је дуго тајно подржавао распад Југославије, а потом је први јавно подржао и признао отцепљене републике Хрватску и Словенију. Тиме је проширио свој простор, али је потврдио јеванђелску истину да ће све што је тајно постати јавно. Врхови наше цркве, наше Академије наука, наше Војске и наших политичара то немо гледају – не виде или не желе да виде. Мало помало, чак и усвајају вредносни систем Беле Демоније (Европе). Црне папе језуитске постају беле папе ватиканске. Наши архијереји се тихо одричу одлука Васељенских сабора, а јавно то не говоре, повремено се заједнички моле са људима друге вере, а јавно говоре да то не чине'.

Иначе, Милоје Стевановић је своје имање у Лозници на Јелици поклонио монаштву оданом рашчињеном владици Артемију Радосављевићу и ту је сада манастир Светог Николе (женски), а недалеко одатле саградио је лане и испосницу Светог Пимена Великог. Клирици и верници који следе бившег епископа рашко-призренског, у Србији су за четири године подигли 25 цркава и катакомби.

Услови у којима владика Артемије живи неколико година у Београду, у собици од 9 квадрата, испод су нивоа најрђавијих апсана. Зато је већа група верника одлучила да у владичином родном Лелићу изгради кућу свом духовном оцу. Међутим, зли људи су се потрудили да преко световних власти издејствују невиђено одуговлачење у поступку издавања грађевинске дозволе – објавио је Стевановић у књизи *Саīрешења*.

Од укупног тиража (1.000), две трећине продато је у претплати. Грешни Милоје је једини Србин који је искључен и из Савеза комуниста (1984) и из Српске православне цркве (2011)"...

Вања Булић, књижевник и новинар

НЕКАД ДРУГ МИЛОЈЕ (БУНЦИЈА) – ДАНАС ГРЕШНИ МИЛОЈЕ

Поштовани гледаоци, свако од нас има мêне у животу. Па јуче био онакав, данас овакав. Али, то нису неке велике мêне или промене. Али, на крају крајева, човек се полако развија. Мој вечерашњи гост је од времена из 1983. године, када је употребљаван као метафора за бунџије, дакле, био 'друг Милоје'. Пунио све новине. Данас 'Грешни Милоје', што би рек'о потоњи Милоје. Тако се и потписује кад пише књиге. Изволи. Милоје је мој гост."[89]

У шетњи са владиком Артемијем: Косара Гавриловић, архимадрит Варнава и деда Милоје

89 Извор: https://www.youtube.com/watch?v=V7AcwpHLhoM, Грешни Милоје, *Казивања*, четврто издање, Ниш, 2012, стр. 220.

Атанасије Јевтић, бивши епископ захумско-херцеговачки

У свом тексту *О погубним новотаријама* тзв. ревнитеља „старог начина служења" – Осврт на испаде секташких псевдозилота у Душковцима код Пожеге – сведочи, тј. пресуђује:

а. Да храм у Душковцима срамоти путујући циркус једног дојучерашњег удбаша;

б. Да фамозно удружење *Законоправило* има на челу дојучерашњег удбаша, који је у време комунизма на свештенство уперавао пиштољ.

в. Да је Законоправило Светог Саве упрљао и осрамотио (иначе пропали у научној струци) Миодраг Петровић који пише упутства, директиве, саопштења... додајући да је реч о дилетанту и секташу...

г. Да су мутиводе и црквоурушитељи Миодраг Петровић и његов председник самозваног 'Удружења Законоправило' – познат већ као 'Патријарх Милоје'.

д. Да су на жалост и Петровић и фамозни Милоје у милости код псевдозилота игумана Венијамина из Преображења...[90]

На предавању у Чачку, о Савиндану 2014, под називом „Јединство вере и заједница Светога Духа" г. Јевтић тврди да је Милоје – лажов! И још тврди да није истина да су Иринеј Буловић и Амфилохије Радовић примили прстење од папе.[91]

На предавању под називом „Христос земља живих" на Богословском факултету у Београду, марта 2015. г. Атанасије Јевтић каже: „Луди Милоје који уновчује своју пропаганду!!!"[92]

90 Грешни Милоје, *Не помичи старе међе*, друго издање, Горњи Милановац, 2008, стр. 167-170. Иначе, текст је објављен у *Православљу, Жичком благовеснику, Крки* и на мноштву сајтова крајем јуна и почетком јула 2008.

91 https://www.youtube.com/watch?v=mqi53OnRDzY

92 http://www.mitropolija.com/episkop-prof-dr-atanasije-jevtic-na-bogoslovskom-fakultetu-u-beogradu-odrzao-predavanje-hristos-zemlja-zivih/ (на 42 мин. и 30-так секунди).

У тексту „Стрмоглав монаха Артемија...", објављеном на званичном сајту СПЦ и другде, од 2.5.2015.[93] изводи научне закључке: „Сада је сам рашчињени 'епископ' Артемије 'хиротонисао' за 'хороепископа' рашчињеног 'игумана' Николаја (у недељу, 26. априла 2015) у дрвеној бараци, никада непризнатој ни освећеној као храм Божји у селу Лозници код Чачка, на имању искљученог из Цркве, **канонском одлуком** Епископа Жичког Хризостома, комендијанта 'Милоја патријарха' (донедавно ноторног комунисте, а сада болесно мегаломанског 'ревнитеља', притом ситношићарџијског трговчића и самохвалисавог 'добротвора' осиромашене у свему и с врха унесрећене 'проевропске Србије')."

И још: „Ко ли му је сада па тај 'старорашки' Епископ, кад Рас и Рашка имају свога Епископа? А ко ли тек тај милојевски 'Лознички', у шта је гурнуо ионако смућеног и снобурног Николаја."

Деда Милоје са владикама Артемијем и Николајем

93 http://www.spc.rs/sr/strmoglav_monaha_artemija_raskolnika_njegove_sekte

Милић Драговић, екуменистички свештеник из Ужица, један од ненадлежних судија Црквеног суда Епархије жичке

Тако ће један од Милојевих судија – свештеник Милић Драговић, још пре него што је кренуо прогон Милоја Стевановића, у свом тексту 'Слике наших дана' , 2010. г. на свом сајту објавити и ове речи: *'Гледај у многе путеве, али бирај прави пут. Слушај многе речи, али научи да препознаш која је истина... Или патријарх Иринеј или патријарх Милоје'...* (Видети: www.otacmilic.com – 'Слике наших дана')"[94]

Молитвени црквенонародни Сабор у Лозници

94 Група аутора, *Тајна безакоња*, треће издање, Ниш, 2012, стр. 80. Иначе, лику и делу попа Милића Драговића посвећена је књига „Ко продаје веру за вечеру", у издању *Борбе за веру*, 2009.

Амфилохије Радовић, митрополит црногорско-приморски, носилац папиног прстена и потписник коначне пресуде о екскомуникацији Милоја Стевановића

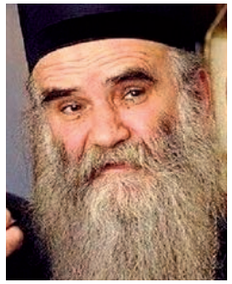

Заиста, ови одбјегли монаси и 'побјегуље' монахиње јесу 'мученици' и 'изгнанице', али самопроглашени мученици своје (бес)памети и самовоље, којима је православније и монашкије да буду чувари свиња 'Грешног Милоја' код Чачка, бившег ревносног комитетлије Титове Компартије, неголи чувари Ћивота Св. Петра Коришког."[95]

95 Извор: http://www.danas.rs/danasrs/drustvo/ko_izaziva_raskol_u_spc.55.html?news_id=198143 под насловом: **„Ko izaziva raskol u SPC".** У истом тексту објављен је и одговор прогнаних монаха – „артемита", како их назива г. Амфилохије. У тексту под насловом: **„Отворено писмо Грешног Милоја митроп. Амфилохију"** (в. овде http://borbazaveru.info/content/view/2737/54/), између осталог, стоји: „...А што се свиња тиче – дадох љубећим срцем све што имадох, а што Бог мени даде, па и свиње, не надајући се да ће чин милосрђа бити предмет Вашег ругања. О том свом поступку сам писао 8. јуна 2010. архијерејском намеснику трнавском (http://borbazaveru.info/content/view/2505/85/). Руку на срце, да сте Ви били доследни својим ставовима које заступате у тексту 'Очинство, оцеубиство и васпитање', не би данас било ни прогнаних монаха ни њихових прогонитеља. А Ви бисте се уместо мојим бившим свињама, бавили далеко узвишенијим темама..."

Јован Радосављевић, архимандрит, бивши професор Богословије, у писму Радошу Стевлићу, на Ђурђевдан 2012. године из манастира Јежевица, између осталог, овако сведочи:

Драги ми брате Радоше, примио сам твоје писмо. Такође сам примио одмах и Сретеново писмо. Пошто је био исти повод и смисао у писму, ја ћу вам заједно и одговорити.

Ја сам био 2004. године у Америци, и код Јовише, и код Вас, и веома сам се пријатно осећао...

'Грешни Милоје', како сам себе зове, био је секретар партије комунистичке, тј. секретар партијске ћелије у Гучи и Драгачеву, и у читавом томе крају, ведрио је и облачио. Тако данас старији људи који га знају причају. Сви су га се веома плашили. Оца Јулијана, игумана Студеничког, оца проту Миливоја Маричића и мати Јовану из манастира Ваведења, маршираo је и шутирао као лопту, не хотећи им изаћи у сусрет. Кад је партија сишла са власти, он је ушао у Цркву, као 'грешни Милоје', не да се као цариник – митар, са смирењем показује: 'Боже буди милостив мени грешноме', већ да држи лекцију и калуђерима и поповима и владикама, како треба да врше молитве и службе у Цркви са Светом Литургијом, као некакав најученији богослов и духовник. И ко га не послуша одмах буде изобличен преко сајтова, као отпадник од Цркве, који се окренуо западу и папи да му љуби папучу. То су речи које се овде могу често, од таквих као што је Милоје, да чују. Данас постоји много људи, који, не знајући то, на жалост говоре о њему похвално, ваљда из сажаљења, због случаја Артемијевог кога он подржава.

Ја сам савести ради нешто о томе бележио и писао, и као песме спевао, колико да обележим време у коме се и тако нешто догађа...

Зато опростите, ја ћу увек желети да чујем за вас и да вас као и сада све поздравим братски и пријатељски.

Ваш Архимандрит Јован Радосављевић"[96]

96 О томе је било речи и овде: https://www.youtube.com/watch?v=CgdRP0xrVbs Издавач поседује писмо у целости.

А у својој књизи *Песме и поеме*, издавач манастир Јежевица, са благословом администратора Епархије жичке и епископа шумадијског Јована – Јован Радосављевић сведочи:

„Милоје и Владо хоће како било,
С Миодрагом да су Законоправило...
Зато су нам довољни Милоје и Влада
И Миодраг Петровић – најбоља парада.
Стевановић Милоје као удбаш ЦЕ-КА
Патријарх је постао двaест првог века...
Све су секте безбожне, ко Милојев ЦЕ-КА,
Све заједно слика су двaест првог века."[97]

Манастир Светоі Николе у Лозници

97 Архимандрит Јован Радосављевић: *Песме и поеме*, издавач манастир Јежевица, са благословом администратора Епархије жичке и епископа шумадијског Јована, стр. 131-134.

ДОДАТАК

Ако ви останете у науци мојој, заиста сте моји ученици;
И познаћете истину, и истина ће вас ослободити.
(Јн. 8, 31-32)

УТУК ЈОВАНУ РАДОСАВЉЕВИЋУ

Транскрипт интервјуа Милоја Стевановића, јануара, 2015.[99]

Исус му одговори:
говориш ли ти то сам од себе,
или ти други казаше за мене? (Јн. 18,3).

Водитељка: Господине Милоје, хвала Вам лепо што сте нам се одазвали да направимо интервју и да одговоримо на нека питања која су остала недоречена.

Прво, сигурно интересује све оне који се баве овим послом као и ја, Ви сте изјавили да *су новинари робови*.

Милоје: Истине ради, то нисам рекао ја. То је рекао Ваш цењени колега, сада покојни, Александар Тијанић у оном свом чувеном *интервјуу-тестаменту* који је после његове смрти објављен. Он је то рекао *да су новинари робови* и да се, у ствари, *боре за голи живот* (Ја сам га само цитирао).

Водитељка: Па, ево, овде смо да докажемо супротно: да се боримо за голу истину.

Милоје: Дај Боже. Ајте да видимо и то чудо. Ја ћу да Вам испричам једну малу анегдоту са блаженопочившим оцем Савом Вазнесењским. Он је пробијао онај пут ка манастиру Вазнесење, кроз шуму. И у једном тренутку наишла је група младића, која је била мало бучнија. Разговарали су међу собом. И када су угледали оца Саву, они се пресеку:

— Помаже Бог, оче.

— Бог вам помог'о. Куд сте пошли ви?

— Горе у манастир.

---

99 Интервју је снимљен уочи Савиндана 2015. године и може се видети овде: https://www.youtube.com/watch?v=CgdRP0xrVbs. Сачиниоци транскрипта су, уз сугестију аутора, транскрипт снабдели упутницама у циљу указивања читаоцима на изворе на које се аутор у излагању позвао, које је цитирао или парафразирао како би се могла потврдити основаност изречених тврдњи.

— Шта ћете ви у манастиру?
— Па, мало да се помолимо Богу.
— Ај' да видимо и то чудо!

Тако и ја: тај ваш напор у овом времену, када су новинари припети, бар по мом осећају, када им је деценијама на овим просторима стешњена та могућност да сведоче истину, лепо је чути и видети, поготову млађе људе, када прихвате тај изазов да се ипак боре за истину. Због тога и Вама хвала што сте се одлучили на тај корак.

Водитељка: На *Јутјубу* сви који претражују сајт имали су прилику да виде емисију „Или или", под насловом „Грешни Милоје утук Атанасију Јевтићу", која на жалост није приказана на телевизији, али ју је видело преко 7.000 људи. Поред тога, њен транскрипт објављен је у књизи *Саїрешења у СПЦ*.

Милоје: То, у ствари, потврђује само правило да се истина не може закопати. И ако се неки зли људи и опсенари одлуче на тако нешто, на такав корак – да истину закопају – онда ће она још славнија и још сјајнија васкрснути. То смо се могли уверити кроз читаву историју људског рода. Она се привремено може зауздати, али се сакрити не може. Проговориће макар кроз ону *свиралу од зове*, ако се сећате, али ви сте млађи, па не знам да ли је у вашим читанкама била она прича „У цара Тројана козје уши".

Водитељка: Мојој колегиници, која је с вама разговарала, очигледно су се смучиле неистине које је изговорио на предавању у Чачку, о Савиндану 2014, Атанасије Јевтић који Вас је назвао лажовом. (Сличан осећај изазива и архимандрит Јован Радосављевић).

Милоје: Знате шта, ја предлажем да се не љутимо на тог старца Јована, из најмање два разлога: прво, он је стар човек кога су многи зликовци злоупотребили, наговарајући га, сиромаха, да се брука под старе дане, а са друге стране он је, веселник, просто буквалац. Његово поимање *послушања* је сасвим погрешно, иако је, како рекосте, био дугогодишњи професор Богословије, иако је архимандрит, иако је, како се представља, ученик Светог Владике Николаја. Он је побркао *жабе и бабе,* па уместо да буде послушан Цркви, а то значи: Господу Исусу Христу, а то значи: Јеванђељу његовом, а то значи: Апостолима, а то значи: светоотачком Предању – он је постао послушан Иринеју Буловићу, Атанасију Јевтићу...

Дакле, он је упао у један амбис у коме је помешао светлост са тамом, и због тога њему треба помоћи. Верујте ми, откад сте ми најавили овај интервју и доставили ми ту његову песмарицу и то писмо из Америке, заиста Вам то нелицемерно кажем, молим се Богу за њега. Јер он је просто фасциниран моћи коју собом носи *митра*, он је фасциниран моћи тих

појединих наших епископа, и мислећи да слушајући њих, Богу службу чини. Нека би му Бог помогао да прогледа и, у ствари, спасе се те јаме у коју је упао.

Ћутањем, као што вели Григорије Богослов, ми *издајемо Боїа*. Ја сам за ову прилику припремио да Вам поклоним један календар Епархије рашко-призренске у егзилу. На том календару ћете видети скоро све, или највећи број катакомби, цркава, манастира, које је верни народ изградио у последњих три-четири године од прогонства владике Артемија, и у ствари, у том календару видећете један цитат Светог Јована Златоуста, који каже: „*Ако видиш неїде да је їобожности нанеша шшеша не оїредељуј се їре за слоїу насїрам исшине, неїо сшој храбро до смрши, ниїде исшину не издај.*"

Дакле, не пристајем ја да ми издамо Бога и истину, него управо да ту истину сведочимо, али да у овом конкретном случају, осуђујући неистине оца Јована, не осудимо њега као човека, него да покушамо и овим разговором, ако би дао Бог да дође до његових ушију и његових очију, да му помогнемо да дође к себи. Мислим да је њему стварно потребна помоћ.

Водитељка: Ипак, он наводи да је ученик и савременик Светог Владике Николаја Жичког, а ето, провлаче му се неке неистине?

Милоје: Знате шта, у нашој Светој Цркви, од њеног постања, од Господа Исуса Христа па наовамо, јереси у Цркви никад нису долазиле од неких простих и обичних људи. Јереси су увек долазиле од епископа, од патријараха, од учених, а нарочито од *їреученог* људи. То што је отац Јован био ученик Светог Владике Николаја није му од неке велике користи ако то правилно не искористи. Јуда је био ученик Исуса Христа, па га је издао за тридесет сребреника. Отац Јован је, велите, био ученик Светог Владике Николаја, али судећи по ономе што чини, што пише, судећи по томе да гази Закон Господњи, а Закон Господњи, између осталог, у деветој заповести каже: *Не сведочи лажно*, он је, дакле, издао и Јеванђеље и издао је и свог учитеља Владику Николаја. Осим тога, он се налази у специфичној ситуацији. У Јеванђељу је казано: *Коме је више дашо од њеїа ће се више и шражиши*. Више ће се тражити од једног бившег професора Богословије, од једног архимандрита, од једног ђака Владике Николаја, него од неког сељака у мом Драгачеву, јер је он ближи извору истине.

Водитељка: Постоји један његов текст у *Жичком блаїовеснику,* затим на сајту Епархије бачке, где он износи сведочанство о догађају у Душковцима, на Тројице, 2008. године. Они који су били на тој прослави кажу да није било баш тако.

Милоје: Да то није било баш тако као што каже отац Јован, је ли?

Не да није било баш тако, него уопште није било тако. Спремио сам за ову прилику да вам подарим један компакт диск. Тај CD је снимио је-

дан верник, који се један дан нашао у манастиру Благовештење на Светој литургији. После Литургије је била трпеза љубави, којој је присуствовало стотинак, можда око сто педесет људи. И на тој Литургији, и на тој трпези је, поред осталих, био и отац Јован Радосављевић. То се догодило управо после тог његовог сведочанства (о Душковцима). И за време трпезе ја од игумана манастира затражим благослов да искористимо присуство старца од осамдесет година са добрим животним искуством, ученика Светог Николаја, пошто се он у једном филму представљао као његов ученик, да искористимо то присуство, е да бисмо сазнали нешто, добили неку поуку.

И кад сам добио благослов да се обратим оцу Јовану, ја сам поставио питање:

Оче Јоване, ја знам да 'рђава или зла година може да нађера орла да зимује међу кокошима', али шта може једног старца од осамдесет година, једног архимандрита, једног ученика Светог Владике Николаја, једног професора који је на Богословији извео десетине генерација, шта тог човека може да нађера да сведочи лажно, да погази заповест Господњу која каже 'Не сведочи лажно'? Ви сте, оче Јоване, написали у неколико часописа, сајтова и тако даље своје сведочанство о томе шта се догодило на Тројице у Душковцима, а да тамо уопште нисте били. Можете ли да нам објасните ту појаву?

И он је, веселник, почео да одговара, ви ћете видети тај одговор, ево поклањам вам овај CD, па ћете и сами заплакати када будете видели колико је ниско пао тај јадни старац. Тај његов одговор траје сат и четрдесет седам минута. Он је почео тај свој одговор од постојања света. Од Адама и Еве. И када га је народ репликама притер'о уза зид, мени га је било жао. И ја сам почео да га браним. Онда је он мене чак и похвалио, видећете то на овом CD: *Опет је Милоје најкоректнији,* каже.

Шта се, у ствари, догодило, која је то његова потешкоћа била? Његова потешкоћа је била у томе што, кад су га притиснули репликама, он је морао да одговори конкретно. И рекао је гласно и јасно (то сведочанство сада имате у рукама на CD-у):

– *Дакле, ја сам се тада налазио у Новом Саду* – каже старац Јован. *Дошао је* – вели – *владика Иринеј Бачки и замолио ме да напишем нешто о Душковцима. И ја сам морао да послушам свог Владику и написао сам.*

Ето тако се, у ствари, завршило то његово послушање. То је отприлике ишло у оном стилу, знате: *Вежи коња где ти газда каже.* А моји Драгачевци су томе додали још пола реченице: *па макар цркли и газда и коњ.*

Кад сам ја после недељу-две поново дошао у манастир Благовештење на Литургију, и он је поново ту био, ја сам пришао смерно да затражим благослов од њега: *Оче благослови!*

А он мени каже:

Нећу да те благословим! Не дам ти благослов!

Оче, као што ме Јеванђеље учи, ја куцам – надајући се да ће да се отвори. Ја иштем – надајући се да ћете ми дати благослов, али нека буде Ваша и Божја воља.

— Нећу да дам благослов зато што сте на интернету написали да сам ја рекао да ме Иринеј Буловић задужио да напишем оно што се догодило у Душковцима.

— Па, оче, зар Ви то нисте рекли пред преко сто сведока?

— Ја јесам то рекао вама, а нисам вам рекао да то пишете на интернету.

— Оче, да ли је могуће да ви не знате да у Јеванђељу пише: *да нема ништа тајно што неће постати јавно?*

Тако се завршио тај наш разговор. Иначе, ја сам њега изузетно поштовао, ценио... У његовој келији у Благовештењу био сам раније са неким од својих унука, и том приликом сам добио од њега чак и поклон, две његове књиге. Једна је о манастиру Жичи, о страдању манастира Жиче за време Другог светског рата, а друга... не сећам се више која је била. Жао ми је што су тог старца, у ствари, нахушкали да чини то што чини. Да изговара неистину. Да пљује по благочестивим људима, међу којима и по владики Артемију... Жао ми је због његових година, пре свега.

Водитељка: Да ли сте ви, г. Милоје, искрени када то кажете, и поред чињенице да постоји писмо господину Радошу Стевлићу из Америке, које је Јован написао из манастира Јежевице, на Ђурђевдан 2012?

Ево, да један део цитирам:

„Грешни Милоје, како сам себе зове, био је секретар партије комунистичке, тј. секретар партијске ћелије у Гучи и Драгачеву, и у читавом томе крају, ведрио је и облачио. Тако данас старији људи који га знају причају. Сви су га се веома плашили. Оца Јулијана, игумана студеничког, оца проту Миливоја Маричића и мати Јовану из манастира Ваведења, маршираo је и шутирао као лопту..."

И још додаје, цитирам:

„Ја сам савести ради нешто о томе бележио и писао, и као песме певао, колико да обележим време у коме се и тако нешто догађа."

Из његове књиге *Песме и поеме* постоје неки стихови (који се односе на Вас). Ево, на стр. 131 он каже:

„Милоје и Владо хоће како било,

С Миодрагом да су Законоправило."

Очигледно мисли на Вас, Влада Димитријевића и др Миодрага Петровића.

Даље, на стр. 133:

„Зато су нам довољни Милоје и Влада
И Миодраг Петровић – најбоља парада.
Стефановић Милоје као удбаш ЦЕ-КА
Патријарх је постао двеаст првог века."

А на стр. 134:

„Све су секте безбожне, ко Милојев ЦЕ-КА,
Све заједно слика су двеаст првог века."

Књига је изашла са благословом администратора Епархије жичке и епископа шумадијског – Јована.

Издавач је манастир Јежевица где је игуман отац Герман.

Шта можете да кажете поводом овога?

Милоје: Па, могу да кажем да све то што сте Ви сада цитирали, и што сте рекли, у ствари, потврђује оно што сам већ тврдио.

Дакле, весели отац Јован је упао у амбис идолопоклонства. Он, у ствари, слепо иде за непослушним људима који су истину трампили за лаж; који покушавају да сакрију *град што на гори стоји,* иако је то немогуће; који се праве да верују у Бога, а верују у полицију, са којом чак и на литургије иду.

Они покушавају да служе Богу и ђаволу у исто време што није могуће, наравно. Такве људе је најбоље описао Свети Марко Ефески. Ево, да Вам прочитам један кратак цитат Светог Марка који се налази у књизи *Тајна безакоња*:

„Такви су лажни апостоли, лукави посленици прерушени у апостоле Христове, што није чудо јер се и сам сатана прерушава у Анђела Светлости. Није онда, дакле, никакво чудо што се његове слуге претварају као слуге праведности чији ће крај бити по делима њиховим".

Међутим, ја тврдим да је отац Јован у ствари колатерална штета, у том смислу што је текст о Душковцима, (као што је и признао – то сведочанство имате на CD-у), написао по налогу Иринеја Буловића (2008).

У писму које је написао 2012. године Радошу Стевлићу, каже да је написао песме *савести ради*.

А збирку песама коју му је благословио Јован шумадијски, донедавно и администратор жички, а издао Герман јежевачки, издао је прошле, 2014. године.

То су неприкосновене чињенице, је ли тако?

Е сад, ајд'мо даље:

Ово је друго издање моје књиге *Не помичи старе међе*. Она је издата 2008. године, види се и CIP и година издања. Зашто Вам показујем ову књигу? У овом издању на страни 167. и даље објављен је текст који

је у више црквених гласила објавио Атанасије Јевтић и текст се зове „*О погубним новотаријама такозваних ревнитеља старог начина служења – Осврт на испаде секташких псеудозилота у Душковцима код Пожеге*".

Е, сад ћу да вас замолим за мало пажње.

Шта каже у том тексту Атанасије Јевтић?

Прво, каже да *храм у Душковцима срамоти путујући циркус једног дојучерашњег удбаша!*

Још се не зна који је то удбаш – удара нам чежњу.

Други његов став је: *фамозно удружење Законоправило има на челу дојучерашњег удбаша који је у време комунизма на свештенство уперавао пиштољ!!!*

Још увек се не зна ко је тај удбаш.

Па онда каже: *Законоправило Светог Саве упрљао је и осрамотио иначе, пропали у научној струци* – како он каже – *Миодраг Петровић који пише упутства, директиве саопштења додајући да је реч о дилетанту и секташу!!!*

Миодраг Петровић, научни саветник Историјског института Српске академије наука, у претходној години, 2014. објављује своје шестокњижје. Миодраг Петровић који је превео *Законоправило Светог Саве* на савремени српски језик, по чему ће ући у историју, за далека нека покољења овог српског рода, за њега је секташ. Знате, ко год се са њима не слаже, он је аутоматски дискредитован.

И сад наилази оно што је главно. Сад он офира карте о том удбашу и говори:

Да су мутиводе и црквоурушитељи Миодраг Петровић и његов председник самозваног удружења Законоправило, познат већ као патријарх Милоје!!!

Наравно, сад вам је потпуно јасно, ко је био тај удбаш који је организовао Душковце, ко је био тај удбаш који је уперавао пиштољ у своје време поповима у леђа, и ко је био виновник свега тога. (Наравно: *Патријарх Милоје*).

И да вам не одузимам време, шта он тамо све каже за мене и професора Петровића: *да смо у милости код псеудозилота игумана Преображењског Венијамина.*

А онда наводи неке лажи везане за сада већ блаженопочившег оца Григорија из Свете Земље, из Јудејске пустиње, из манастира Светог Саве Освећеног, о чему сам ја њему својевремено написао једно писмо.

То каже господин Атанасије Јевтић!

Дакле, ни једна једина реч, ни једно слово истине у његовим тврдњама не постоји. То није лаж, то је просто бесомучје! То је једна врста параноје!

И замислите: сад једном таквом бесомучнику стоји митра на глави!

Ја кажем: млади сте, имате елана, направите једну трибину. Јавну, или организујте, под камерама, један округли сто и позовите тог веселог Атанасија Јевтића и његовог послушника Јована Радосављевића, позовите све те попове којима сам ја уперавао пиштољ у леђа, њихове попадије, њихову децу, комшије, чланове тих црквених одбора...

И нека сви у амфитеатру седну са једне стране, а ја ћу стати са друге стране.

При томе пристајем да донесем неколико котобања камења, облутака, оних са Мораве, и ако нађу једну реч истине у исказима Јовановим и Атанасија Јевтића, преклињаћу их да ме каменују пред вашим камерама.

То су просто невероватне ствари.

Господин Атанасије Јевтић је човек који има веома дугачак језик, али је сагубио образ. Он је умислио да том дреком и неистинама може да утера страх у кости верницима и да буде њихов духовни вођа.

Он може да буде „вођа", али знате који, онај кога је Домановић описао у својој приповеци, он може да буде онај „вођа" из Јеванђеља, онај слепац што води слепца па ће обојица у јаму упасти.

Ја не пристајем да ми такав буде вођа!

Био сам на митингу о Косову на Тргу Републике (у Београду), кад је говорио Атанасије Јевтић. Народ је почео да виче:

Братоубицо! Где ти је брат?

А он каже: *Оставите Артемија, он је своју издају Косова извршио*!

Пазите такву дрскост. Ових дана ће изаћи једна књига *Где је коме Косово*. У тој књизи, у уређивачком одбору је и моја маленкост, говориће се о том Косову на коме је Атанасије Јевтић као администратор, а затим му се придружио митрополит црногорски Амфилохије, они су на том Косову почупали потоњу травку. Корен. Семе српства су почупали на Косову својим неделима. Кад је владика Артемије забранио Бајдену да дође у Дечане, они су исиловали и променили ту одлуку на Синоду. И онда су му се тамо угибали, доводили су шиптарске руководиоце у Дечане...

Међутим, велики је Бог!

Владика Артемије је породио преко две стотине монаха. То је, по речима ректора Карловачке богословије, које је изговорио пре неколико година у Шишатовцу, *чудо невиђено! Дакле, незапамћено, не само у српским земљама, него у целом Православљу.*

Наравно весели Душан Петровић, ректор Карловачке богословије, сутрадан је био смењен, а онда су га натерали да се одрекне тога што је рекао.

На жалост, ту духовну децу владике Артемија они су (Атанасије и Амфилохије) растерали.

Рекох: на жалост.

Не, него на срећу. Јер ће се на тај начин, у овим катакомбама, сачувати со соли, сачуваће се вера рода нашег.

Али, да се вратимо сад поново Душковцима где смо стали, том сведочанству Атанасија Јевтића из 2008. године.

Дакле, Атанасије Јевтић се ухватио у лажи кад смо књигама почели да демантујемо његове измишљотине. И шта је сад требало урадити пошто је то почело да цури и у нашој дијаспори, па и у Америци?

Онда су потурили веселог старца Јована који је некада био у гостима код тог брата Радоша Стевлића и он пише Радошу Стевлићу то писмо. Том Радошу, нашем познатом националном посленику у Америци.

И шта он (о. Јован), у ствари, уради?

Он сад оде на Атанасијеву бљувотину: он сада оно све што је Атанасије беспризорно слагао у тим својим писанијама, у *Жичком благовеснику*, и којекуда, у три-четири часописа објављује те своје лажи...

Сад треба весели Јован да подупре те лажи!

И тако: одговорно тврдим, да је Јован обичан плагијатор, он је преписивач лажи!

Оригинална лаж је изашла из уста бившег владике Атанасија Јевтића!

А оно што је најтужније, то је да отац Јован каже да он то *чини савести ради*.

Замислите сада ту савест која каже:

а) да сам ја шутирао и маршираo оца Јулијана, игумана студеничког;

б) да сам ја шутирао и маршираo игуманију из манастира Ваведење;

в) да сам шутирао и маршираo оца Миливоја Маричића.

То сте, дакле, ви прочитали из његовог писма.

Е, сад:

Ја сам се са оцем Јулијаном упознао деведесетих година прошлог века, и са њим ме упознао отац Венијамин. Отац Венијамин је жив и здрав, и то може да Вам посведочи.

У књигама добротворја у манастиру Студеници, Ви можете да нађете десницом оца Јулијана уписане прилоге које сам ја њему лично дао за манастир.

У књизи *Тајна безакоња*, на страни 117. стоји факсимил благодарнице коју сам добио од царске Студеничке лавре.

Отац Јулијан ми је неколико пута благословио да, по десетак дана, проведем у посту и молитви у испосници Светог Саве, горе изнад Студенице, коју је он правио с намером да се до краја живота повуче горе и подвизава. Али му послови, а касније и болест, то нису дозволили. И у

шали ми је говорио: „Није ком је речено, него ком је суђено". Један пут ме у испосницу одвео отац Данило. Он је жив и здрав (сада је настојатељ у манастирима Дубрава и Увац), можете да одете код њега, да се уверите. Други пут ме у испосницу, по снегу, одвео садашњи игуман манастира Студенице, Тихон, да ми тамо откључа и покаже где се шта налази. О оцу Јулијану деведесетих година писао сам, односно од њега сам чуо *причу о мраву који је желео да оде у Јерусалим*, а сусрет са оцем Данилом и оцем Јулијаном ја сам описао у својој књизи *Казивања* у првом издању. Та књига је изашла 2005. године и на страни 18. и 19. детаљно је описан тај мој сусрет са тим људима. У то време кад сам ја упознао оца Јулијана, мене су и патријарх Павле и владика Стефан [...] засипали граматама.

И сад, после свега дође *истинољубац Јован* и каже да је Милоје шутирао оца Јулијана. Нека га од тог чемера и јада, неистине и беде, спасе Свемилостиви Господ Бог.

То што је он тако ниске и прљаве налоге против мене извршио, он то није учинио против мене. Он није извршио налоге против неког Милоја. Он је извршио налоге против Бога, јер је погазио закон Божији који у својој деветој заповести каже – *Не сведочи лажно.*

Кад сам први пут закорачио у манастир Ваведење, и тај мој сусрет са игуманијом и сусрет са владиком Стефаном, који се тог дана враћао из Расне, где је освештао темеље цркве – подробно је описан, такође, у књизи *Казивања*. Али, много пре него што ће о. Јован изнети те небулозе.

Ја и моја породица смо од тог дана, то је било време када се упокојио мој покојни отац, ми смо скоро сваке суботе у Ваведење одлазили на такозване заупокојене литургије. То могу да Вам посведоче калуђерице у Ваведењу. То може да Вам посведочи један диван свештеник – отац Милорад, који и дан-данас тамо служи свете литургије. Ми смо са том монашком заједницом имали односе као да су наша чељад, и сада, када одете у манастир Ваведење, упитајте их – да ли је Милоје био њихов добротвор или њихов злотвор, како то тврди отац Јован.

Иначе, што се тиче тог благочестивог свештеника Миливоја Маричића, кога сам по сведочанству оца Јована такође шутирао и марширао, ја морам да зажалим што никад нисам упознао тог предивног свештеника, јер он се упокојио у некој осамдесет шестој години свога живота, 1990. године. Али, стицајем неких околности, ја познајем његовог сина, то је један врстан лекар, доктор-примаријус Видосав Маричић, и познајем његовог унука који је оториноларинголог и код кога су се моји унуци после неких операција крајника налазили на одељењу. Дакле, отидите код тих људи и питајте их да ли су чули да сам ја њиховог оца, односно деду, шутирао и марширао.

Стицајем околности, ја идем трагом благочестивих људи. И у том ужем кругу благочестивих људи налази се и тај, блаженопочивши, отац Миливоје Маричић. Ја имам обиље грађе коју сам већ сабрао у намери да нешто о њему напишем, изузетно сам био усхићен када сам прочитао неке бисере, а то су његова писма која је размењивао са Владиком Николајем. Имам неке његове бриљантне беседе.

То је човек који је организовао изградњу цркве у Јелен Долу. То је човек који је васкрсао Илиње изнад Благовештења. То је човек који је градио, односно водио градњу новог Јовања, кад је онај стари манастир Јовање потопљен браном. То је човек који је лично на својим рукама из Македоније где је наручио иконописање олтара манастира Јовање – он је донео ове иконе на својим рукама (показује фотографију олтара јовањског). И оне су уграђене на овај предивни иконостас кога, на жалост, више нема! Нема, јер су га помахнитали екуменисти срушили, као што су срушили иконостас у Студеници, као што су срушили иконостас у Жичи. Ја сам у једној од књига у ствари објавио ову фотографију, да остане траг тог вандалског чина који су извршили екуменистички зликовци, и том приликом сам објавио у књизи *Чувари вере предачке* и песму, која није дугачка, па ћу Вам је и прочитати:

Гле, ђаво загосподари!
Зли људи и опсенари
У Јовању на Морави
Порушише олтар стари.

Ој, Јоване Крститељу,
Што нам крсти вишњег Бога,
Тугујеш ли што изнова
Разапињу Кума Твога?

Некада је Катарина[100]
Под распећем сузе лила
Сад одозго тужно гледа
Како ђаво мира не да:

Распеће развалише
Иконостас баталише
Ватикану се окретоше
А Крститељеве мошти – опет се обретоше.

100 Екатарина је била игуманија тог манастира.

Порушен иконостас у Јовању

Порушен иконостас у Заблаћу

Отац Јован чији је учитељ подигао тај манастир са тим протом Маричићем, није устао да га брани од тог вандализма, није се огласио да заустави то рушење.

Показујем Вам слику иконостаса (у Жичи), пред њом је узносио молитве Свети Владика Николај. И то су екуменисти порушили, а ученик Светог Владике Николаја се није огласио. Све са сајтова је повучено што би могло да покаже како је изгледао тај иконостас. Ни у једној црквеној продавници у Београду, ни у оној патријаршијској на Теразијама, нити било где, нисам успео да пронађем ни једну књигу у којој је сачуван овај олтар. Ишао сам по антикварницама и успео сам. Платио сам *сувим златом* ту једну књигу о Жичи[101] коју је неко дао у антикварницу. Она има посвету владике Стефана, он је неком свом пријатељу поклонио[102] ту књигу. Из те књиге сам сачувао успомену на овај олтар пред којим се Владика Николај молио, пред овим олтаром изливали су се уздаси покајања, благодарења...

Исто то су урадили у Студеници. Предивни олтар у Студеници пред којим се молио Владика Николај, пред којим су сузе лили хришћани, који

101 Милан Кашанин, Ђурђе Бошковић, Павле Мијовић: *Жича,* Књижевне новине, Београд, 1969.

102 Владичиним рукописом исписано: *Г-ну Станку Живановићу на пријатељско сећање, + Жича, 6.3.1994, + Стефан*

Порушен иконостас у Жичи

Порушен иконостас у Студеници

су свој зној и љубав уградили овде, они су то срушили. Доктор Тихон (он је докторирао на батаљивању иконостаса) порушио је овај предивни олтар (*показује фотографије)* и направио ову ругобу. И тој ругоби сам посветио овај стих:

Унаказише твоје лепо лице
Студенице
Ко у зловремју оном Симониди
зенице
Тај душмански нож је преболела
Симонида
Твој бол непребол зададе одрод
што те изда.

То се догодило *во времја ученика владике Николаја*, једног од ретких ученика Владике Николаја, а да он ни „*а*" не каза.

У аутобиографији оца Миливоја стоји једна закључна реченица у којој он каже: *Благодарим Господу Богу што ме је сачувао целог мог живота у постојаној вери у Бога и у хришћанском моралу.*

Ја не знам да ли ви видите да се мени дигла коса на глави?
А зашто ми се дигла коса на глави?

Шта може весели старац Јован да каже на крају свог овоземаљског живота?

Може да каже: „Превари ме ђаво, поверовах ђавољим људима уместо Богу."

Може да каже: „Претворише ме у моралну мизерију."

Може да каже: „Авај, погазих Закон Божји, те сведочих лажно."

Нека му Господ Бог Милостиви помогне да се покаје, да дође к себи; да окрене леђа тим лажним пастирима; да не клевета свог рођака владику Артемија, кога је издао као што је Јуда издао Христа. Само што је он овог благочестивог човека издао за мање од тридесет сребреника. То издајство брата по вери, брата по крви... Због тог издајства ће отац Јован заридати кад се испуни време. О тој његовој мизерији неколико бриљантних теолога, књижевника... написало је више текстова који су оставили траг,[103] који ће ући у библиотеке, и они неће бити нека, што би се модерним језиком рекло, „референца" за једног ученика Владике Николаја. Кад се човек ухвати у коло рђавих људи... Знате оно: *Баба дâ банку да уђе у коло, а дала би три да из њега изађе.* Ухватили су га, сиромаха, и он сад нема куд. И све га даље гурају: 2008. га натерали да пише оно што није видео (о Душковцима), 2012. године га натерали да напише то писмо Радошу Стевлићу (да опет измишља), а 2014. године је објавио књигу из које сте ви прочитали неке стихове. Да подупре своје лажи сад са још једном митром, а то је митра Јована Шумадијског, администратора Жичког до недавно, који му је благословио те бљувотине. И да му ту књигу изда, нико други, него игуман јежевачки Герман.

Међутим, опет да кажем: *Велики је Бог!*

Пошто су они обојица Јован и Герман рођени Ариљци, о њима је остала *Прича о Ариљском житу и кукољу.* И у тај кукољ је убројан Јован Шумадијски. У тај кукољ је убројан Тимотеј, и Герман – издавач књиге. Видите на овој фотографији (показује фотографије)[104] уместо да верује у Бога, он верује у полицију, јер у оно време кад су избацили игуманију и калуђерице из Вазнесења, са сто педесет попова и кордоном полиције, то је ваљда била његова мисија. Да разгони *ко Марко Краљевић Турке на буљуке*, **а њихова мисија је да разгоне православне хришћане, да руше олтаре, да руше богослужбени поредак...**

103 http://srbinaokup.info/?p=44869 п.с. Максим Новаковић: Коментар и одговор на писани састав високопреподобног архимандрита Јована Радосављевића, под називом Молба због кризе у вези с Косовом и пензионисаног епископа Артемија; http://borbazaveru.info/content/view/5415/1/. Саопштење поводом напада архимандрита Јована... итд.

104 Група аутора, *Чувари вере предачке*, Ревнитељ, Ниш, 2014, стр. 268-283.

Водитељка: О Вама не говоре само владика Атанасије и отац Јован. Митрополит Амфилохије каже у свом писму одбеглим монасима, цитирам: „...Грешни Милоје ревносни комитетлија Титове Комунистичке партије..."

Милоје: Знате шта? Ни та им превара није прошла. **Митрополит црногорско-приморски, носилац папиног прстена и папиног напрсног крста,** о томе сам ја доста ствари изнео на светлост дана, рекао је то што сте Ви цитирали и то је заиста тако. Међутим, ја морам да скренем пажњу да су неки веома озбиљни људи, Ваше колеге, а затим и неки људи других струка, оставили веома озбиљне трагове о том мом комунизму. Ја ћу само да Вам набројим неколико имена која Ви као професионалац сигурно знате: Слободан Кљакић, он је у *Књижевној речи* објавио један озбиљан текст о том случају, то је Петар Игња који је у ондашњем *Интервјуу*, недељнику, објавио огроман текст, то је Раде Радовановић *(Дуга),* то је Грујица Спасовић, Милица Остојић Пушара, Гвозден Оташевић, Предраг Раовић и многи други. О том случају је наш земљак, магистар Владимир Димитријевић, човек који се налази пред докторском дисертацијом, али, независно од тога што ће он бити доктор наука, он је иза себе оставио преко сто наслова, књига које је написао или је приредио.

Владимир Димитријевић је недавно објавио и књигу *Србовање и србофобија – портрети гоњених и забрањиваних Срба.* Он је на страни 68–102, под називом *Србија је велика тајна или Случај Милоја Стевановића*, описао моје страдање. Он се није служио пљувачком, он се није служио блатом из кањуге, као што то раде Јован Радосављевић, Амфилохије и Атанасије, него се служи чврстим аргументима, доказима итд...

Морам да Вам кажем, мада ми је просто непријатно, ја сам пре тридесет две године, у препуном Сава центру у Београду, устао на ту „комунистичку аждају", говорећи онима који управљају државом: *...да лажу, да су огрезли у неморал и привилегије, да ће ако наставе тим путем завести земљу у социјалне ломове, и да ће нам се она распасти и њен економски и политички систем...* Тако сам постао непријатељ државе и Партије. Настало је моје кажњавање, мој прогон. Шеф Централног Комитета СКС, у то време је био инжењер Душан Чкребић. Добро, он је човек имао ту своју улогу, ништа му ја не замерам. Иза тог догађаја тај Амфилохије Радовић, који мене назива комитетлијом КП, качи том мом прогонитељу, значи, бившем председнику Централног комитета Савеза комуниста Орден Светог Саве, а ево га чин када му га он натакари на врат и уручује. Ја лично немам ништа против Чкребића, он је човек радио свој посао. Много лакше и мирније сам спавао у то време од њега, и то ми је довољно богатство. Али је бесрамно да то говори такозвани митрополит

Амфилохије, пред чињеницом да он у то време мог стадања није био мали, и да као духовник устане и каже: *Ало, бре, овај човек говори нешто што заиста јесте истина.*

Ето, ту се разликују људи који држе до своје речи и до свог достојанства, од људи који су лицемери.

Дакле, ја сам пре тридесет две године онима који су управљали државом, неправилно, рекао да је то неправилно.

Г. Амфилохије додељује Орден Свети Саве I. Душану Чкребићу, бившем председнику ЦК СК Србије

И тачка!

И пострадао сам!

Ја сам пре четири године овим људима који управљају Светосавском Црквом, који седе у Синоду, рекао да то чине неправилно.

И тачка!

Они су ме протерали.

И ови су ме протерали.

Али ја слободно дишем.

Они Истину граде на основу *сведока*.

И то лажних сведока!

Ви знате колико је људи пострадало у време Стаљина по стравичним логорима, по Русији, због тих жбирова, због тих кукавица, због тих

лажних сведока. Оставио је о томе трагове и Солжењицин, о томе трагови постоје и у књизи која има негде 600-700 страна, дивна једна књига, која се зове *Светитељи руских катакомби*.

Да не кажем колико је лажних сведока на Голом отоку у муке натерало у принцип *тојлог зеца* у ону *шибу,* наше најчеститије људе, који су били у заблуди, веровали су у једну идеју правде итд. Тамо су их сместили лажни сведоци. О томе нам сведочи Исаковићев *Трен*, роман *Око Голог отока* Вање Булића чији је отац био жртва Голог отока. Пуна је литература тих **страдања која су производ тих наказа у виду жбирова, у виду цинкароша, у виду лажних сведока, у виду, једном речју, багри. То су људи без карактера и без образа.**

Ја ћу да Вам испричам један ситан, мали догађај, да направимо дигресију, да не будем заморан превише за Ваше гледаоце.

У мојој породици се догодило то да је мој отац доживео да га оптуже и да против њега лажно сведоче. То је била друга прича, није ове верске или идеолошке природе. Али се радило о части и достојанству.

Њега је увредио, оклеветао човек, и он га је шинуо. Пошто је мој отац имао ручерду као воденички лопар, то је сељачка рука пуна жуљева која је изгледала као маљ, он је том руком могао бика да обори – тај човек је отишао код лекара и тамо је добио потврду да је повређен. Онда га је он тужио и рекао да га је Жарко Стевановић био тврдим предметом који се зове заворањ. А заворањ је једна метална шипка којом се спаја јарам са рудом, на волујским колима. Два сведока су то потврдила. Када је мој отац добио реч, завршну реч, он је рекао судији Мартићу:

– Судија, ја имам два сина. И ја, гледајући Вас у очи, кажем: овог човека ударио јесам, једном, и то овом руком!

Никакав заворањ није био.

Али, пошто је он, са овим ништацима повредио закон Господњи и сведочио лажно, сад ћу да га стварно бијем. Пошто је Ваш прозор од суднице над улазом, чућете кад он буде кук'о.

А судија каже:

– Ти немаш право никоме да претиш. За то можеш да одговараш!

– Судија, ти мене казни, ја немам ништа против, али ћу овог ништака да бијем сад када будем изашао из суда.

У томе, јави се, весели, тужилац – Младомир и каже:

– Судија, могу ли нешто да кажем?

– Кажи.

– Ово што Жарко вели, то је истина. Стварно ме шин'о само једном. И само руком. Није никаквог заворња било. И још: ја сам био крив.

Судија се згране. Пошаље их у ходник да се насуле.

Мој отац каже:

– За оно што сам те шиʼо, даћу ти овцу и џак пасуља. А за оно што си лагʼо да ми се извиниш и то пред судијом.

Ућу тамо и тако се и догоди: они се пред судијом изгрле и изљубе. Никад се више у животу нису замерили један другом. Нити су икад помињали то што се догодило.

Тако ћемо се, надам се, једног дана измирити и ми када Амфилохије, Атанасије, Иринеј Буловић, Јован, Герман... стану пред судију и кажу истину.

Тад ћемо бити слободни људи и ми који смо прогоњени и они, наши прогонитељи.

Јер Јеванђеље каже: *Само нас истина може ослободити.*

До тада, лепоту слободе уживамо и у њој смо привилеговани само ми који смо прогоњени!

Доказа за то имате мали милион.

Они су људи у страху.

Они с полицијом иду чак и на свете литургије.

Видели сте и овде на неким фотографијама.

Они се плаше као зечеви.

Не мисле ваљда да ће неко да их убије.

Па ко ће убити духовне мртваце, за име Бога.

Али у Светом Писму је казано: *Безбожник се и сенке своје плаши!*

И зато су они људи у страху.

Ја им предлажем да се они са нама измире и све ће бити како ваља.

Водитељка: Да ли мислите да би у том неком наредном времену престало то тзв. ћерање?

Милоје: Ћерање? Што би рекао Матија Бећковић.

Па ми ћемо се ћерати још, докле год будемо морали. Али, мир и слога би се вратили у душе наше и њихове, у наше храмове и у нашу Свету Цркву... ако би се они држали истине.

Водитељка: Мислите да је то могуће?

Милоје: Наравно. Само је потребно мало добре воље.

А знате шта значи та добра воља?

Потребно је да наши прогонитељи поштују Устав СПЦ, потребно је да поштују Свете Каноне, потребно је да поштују Предање светих отаца.

И онда би, када би то учинили, поништили све неканонске одлуке.

И вратили папи прстење.

И вратили би се мир и слога у нашу Цркву.

Сада, на жалост, у нашој Цркви не царује мир и слога, не царује љубав, тамо царује ђаво. Треба нам много времена да ту тезу истински и докажем.

Ако њима гордост дозволи да истини погледају у очи, то ће бити добро.

Ако им не дозволи, ми ћемо се опет измирити.

Измириће нас време.

Време ће пресудити и прогнанима и прогонитељима кад се испуне дани, јер ће покољења судити наша дела.

Они треба да престану са лицемерјем. То је поента, знате. Ево, ово је, на пример, Велибор Џомић[105] који је рођен у нашем крају, у околини Краљева. Он живи у Црној Гори и у великој је милости Амфилохија Радовића. О њему је сведочанство оставио покојни Добрица Ћосић и ја сам то сведочанство објавио у књизи *Саīрешења у СПЦ*.[106] Остало је за сва времена: *не може се сакрити īрад шīо на īори сīоји.* Тај Велибор Џомић каже *да не īосīоји сукоб између владике Арīемија и миīрополиīа, јер каже кад би се īо, не дај Боже, десило, ми бисмо сви усīали на ноīе.* То он каже у свом интервјуу, *Недељном īелеīрафу,* 11. јуна 2008. године. То је човек који је рођен у Краљеву, а говори јекавски.[107] Када је Амфилохије Радовић само годину дана после тога, о чему имамо сведочанство и у овој књизи,[108] рекао да они *десеī īодина сīремају одлуку о īроīону владике Арīемија*. Тај интервју је овековечен у овој књизи за *далека нека īоколења* (показује *Тајну безакоња*).

И сад замислите: овај човек који је први његов сарадник, тврди да то нема појма, да ту нема неког сукоба. А овај каже да десет година спремају то братоубиство.

Дакле, треба да постанемо искрени.

Треба да постанемо људи, часни и благочестиви и да се не бавимо триковима.

---

105 Показује текст: Велибор Џомић: „Нема ʼпуча у СПЦʼ, *Недељни Телеīраф*, 11.6. 2008, стр. 18.

106 Грешни Милоје, *Саīрешења у СПЦ*, Ниш, 2014, стр. 521: „Књигу је написао – вели Ћосић – човек, по мом мишљењу, ниског морала, а велике претензије, зове се Џомић, Велибор Џомић. Врло често га сада видите у новинама, њега форсира митрополит Амфилохије... Напишем писмо Амфилохију и Атанасију, један од њих је био уредник, а други ваљда главни уредник или рецензент... Био је то нечасни чин наших угледних архијереја. Дубоко се увредим и тужим суду Џомића. Он је тад још долазио у Патријаршију, а потом побегне у Црну Гору. Тамо је био под заштитом црногорске власти, митрополита Амфилохија и владике Атанасија. Остане он тамо у некој митрополитској установи и не прелази у Србију три године, све дотле, док та тужба не застари, да га не ухапсе. Он је тамо остао некажњен...”

107 И носи грчку камилавку. Његош вели: *Сīоīину ће īромјенишй вјера...*

108 Показује књигу: Група аутора, *Тајна безакоња*, треће издање, Ниш, 2012, стр. 186–187.

Тај Велибор Џомић ће, кад владику Артемија смене, читаву серију текстова, лажних блуводина, објавити по новинама, о владичиним тобоже злоупотребама, о томе да владика има неке силне виле по Београду. А човек живи у *голубарнику* три са три. Најсиромашнији студент из провинције има бољу собу него што има владика Артемије у Бистричкој улици. И то није његова соба, него је соба коју је својевремено неко подарио манастиру Хиландару, води се на манастир Раковицу. Велибор Џомић је претио да ће га и одатле истерати.

Па што нас буду више терали, више ће нас терати у наручје Господње.

Водитељка: Шта мислите о збирци песама оца Јована?

Милоје: Мени је жао што је отац Јован сам оставио о себи једно сведочанство тако јадно, тужно и ружно. То је просто, по мом уверењу, својеврсно духовно самоубиство. Јер више то не може да се избрише, то је ушло у библиотеке, то је ушло у куће људи, то није више могуће поништити.

Нико човека не може да осрамоти, да обрука, као што он то може сам.

Оно што је добро у тој књизи, добро је то што је књигу благословио Јован Младеновић, о коме смо малочас рекли неколико речи, и много је добро то што је књигу издао Герман, игуман манастира Јежевице. Тако су се сва тројица нашла у загрљају у тој књизи и оставили о себи једно сведочанство о коме ће поколења знати да просуде ко је у овом чеперку времена био частан, а ко је био нечастан човек. Ко је чувао веру као овај прота Маричић, *а ко је веру продао за вечеру.*

Водитељка: Један угледни књижевник је за ову збирку песама рекао да штета што није штампана на хигијенском папиру, имала би употребну вредност.

Милоје: Ја нисам књижевни критичар и просто не бих могао о томе да судим.

Водитељка: Да ли бисте прокоментарисали нешто од стихова из те књиге?

Милоје: То могу да покушам, али не као књижевни критичар.

Водитељка: Он помиње Вас. И Вашу борбу, називајући Вас секташима:

Почели су од владике Хризостома
и од светосавског црквенога трона.

Милоје: То је тај стих? Па шта да му кажем: Браво, оче Јоване.

Претпостављам да ће отац Јован кад се пробуди описати рушење иконостаса у Жичи и Студеници, рушење гробља у Жичи, рушење богослужбеног поретка, рушење иконостаса у манастиру Јовање, прогон вазнесењских монахиња без суда и пресуде... Плодови тог Јовановог јунака у

Жичкој епархији су веома видни: то је четрнаест или петнаест катакомби у којима се Господу молитве узносе. То су плодови његовог безакоња. Да они нису безаконовали, то се не би ни догодило. Ви у оном календару имате доста катакомбних манастира никлих на територији Епархије жичке, и ја морам опет да кажем: велики је Господ!

Свети Сава је у Студеници и Жичи подигао барјак Православља.

Тај барјак су неки зли људи накренули за време конкордата. Дошао је Свети Владика Николај, усправно га подигао и исправио.

А сад је дошао човек, замало да кажем свети, а даће Бог да буде тако – владика Артемије – који је учврстио тај барјак кад су екуменистички вероломци *продали веру за вечеру.*

Водитељка: Цитирам даље:

Од Жиче је прешла, 'нако отприлике,
Па да проба друге какве су владике.
Прво ће Шумадијског Јову,
Да својим речником мало га прозову.

Милоје: То је Јова Младеновић кога смо показали у књизи *Чувари вере предачке.*

То је онај човек који проповеда Јеванђеље народу криком: *Марш напоље!!!*

То је његов ниво. То је онај владика што доноси акт, па после оно што је попљув'о полиже, па опет безаконује. То је онај владика што је са Атанасијем Јевтићем баталио богослужбени поредак, што је са Атанасијем Јевтићем у нападу на благочестивог свештеника Небојшу Стевића повео полицију. Тако се увела пракса, да наши епископи уместо да с анђелима иду на свете литургије, они иду са плавим анђелима, који су са панцирима, са пиштољима, са наоружањем...

Водитељка: Цитирам:

Затим Игњатија с Браничевског трона,
Да њега мало огласе на звона.

Милоје: Игњатију Мидићу, епископу браничевском, кога о. Јован покушава да сакрије од звона, посвећена је ова књига владике Артемија.[109]

109 Показује књигу: Епископ Артемије, *ОДБРАНА православног исповедања вере ОД КРИВОВЕРЈА проф. др Игњатија Мидића епископа браничевског*, Београд, 2014.

У ствари, та књига је писмо које је владика Артемије упутио дванаестори-ци епископа 2007. године, а онда 2008. Сабору. Ова књига, а Ви сте млади – даће Бог да то дочекате, биће у ствари надгробни споменик Игњатија Мидића, као човека који је издао веру Србинову. Она ће бити и његова попутнина, ако се не покаје, кад пође Богу на истину без душе, пошто он и проповеда да је душа смртна. Ова књига показује да је Игњатије Мидић јеретик, дакле издајник Светог Саве, издајник рода и Бога. Да ли је про-фесор Јован, пошто је он био професор на Богословији, учио своје ђаке ономе што их учи Игњатије?

А Игњатије их учи:

— *да је по цркву штетно и погубно када се обраћа пажња на грех, на етику, на крст, на избављење од ђавола, на искупљење од греха;*

— *да циљ хришћанства није испуњавање заповести Божјих, него чување моралних закона;*

— *да верницима који налазе сигурност у бесмртности душе Бог није потребан;*

— *да је погрешно веровати у нешто што је било у прошлости;*

— *да није задатак догматике да понавља оно што је Црква рекла или дефинисала, или што је Господ рекао у Светом писму;*

— *да је, етички гледано, Христос много грешан;*

— *да је Бог створио човека а да га претходно није питао, и тако је он наметнуо, каже, човеку себе и све људе, читаву творевину и тиме угрозио човекову слободу;*

— *да човек осећа природну нетрпељивост према Богу као и према својим родитељима...*

— *зато је,* каже, *природно било да човек Богу каже: Не!*

— *да је хомосексуализам природан као брак...*

То предаје професор на Богословском факултету.

И шта ја могу сада да Вам кажем, поводом тих стихова оца Јована?

Могу да кажем да би том човеку, кога он окива у стихове, требало издати лудачко уверење, јер се, у ствари, ту отелотворила она мисао апостола, која је записана у Светом писму: *Говорећи да су мудри, полудеше* (Рим. 1. 22).

Водитељка: Цитирам:

Па и Тасу, зна се „бившега владику",
Прво га рашчине па му дају слику.
Све најгоре што се може рећи,
За ученог владику, знањем понајвећи.

Милоје: Па, не бих коментарисао то. Знате зашто? О том „знањем понајвећем", сам рекао половину чињеница у овој емисији „Или или" коју сте поменули и она је трајала осамдесет, мање један минут. Другу половину аргумената смо, такође, снимили и она је спремна за објављивање, али се чека да се испуни време. То ће бити тек права фешта, о њиховом том идолу Таси, о његовим неистинама и контроверзама које је он износио у својим књигама. Ту ће бити и дат одговор на питање: Како се народ усудио да Атанасија Јевтића прозове *погиноусти.* Ми смо у историји православља имали златоусте, имали смо Јована Златоуста... Досад нисмо имали поганоусте. Али, ето: испилио се. А он је толико желео да буде патријарх.

Водитељка: Цитирам:

Удружење грађана нашло згодну прилику
Да у Чачку облати Григорија владику.

Милоје: И ту је отац Јован изнео велику неистину. Нису Григорија „владику" облатили Чачани. Он се облатио сам у смрдљивој екуменистичкој погани.

Бранећи његову срамоту: облатио се и деда Јова, није се стидео ни своје седе браде, ни својих бркова.

Јер, тај његов јунак, Григорије, видите (показује фотографију) прогласио се бискупом. Он се моли са јеретицима, видите га у овој елипси како клечи у католичкој катедрали. То не може да приличи достојанству једног православног, српског, епископа. Он се својим делима и својим понашањем сам екскомуницирао из СПЦ у којој важе још увек Свети Канони, које је његов духовни отац Атанасије Јевтић *окачио мачку о реп*, како је сам признао. Као мали, никад нисам знао што моји Драгачевци кажу: *Од шашава оца, шашава ђеца.* Сад ми се, у последње време, све више показује одговор на то питање.

Водитељка: Цитирам:

И Иринеј владика, посебна је прилика,
За чачанску ову секту, да и њега слика.

Овде се мисли на Иринеја Буловића.

Милоје: Иринеј Буловић? То се сигурно оцу Јовану поткрала грешка кад Иринеја Буловића назива владиком. Међутим, Иринеј Буловић је сам себе искључио из Цркве. Ако то нисте знали, ево, да Вас ја обавестим, а Ви обавестите јавност.

Ево доказа:

Он је пре једанаест година у цркви Дјевице Марије на Неимару изговорио ову беседу[110] у којој је признао, односно похвалио се да су он и Амфилохије Радовић примили од папе напрсне крстове и прстење. То је, дакле, једна ствар.

Друга ствар: Ви ћете сада видети с ким се све моли[111] и у каквом се друштву налази Иринеј Буловић. Све ово што Вам ја сада показујем супротно је канонима. Ево га овде на молитви, ево га овде са њиховим „светим оцем", једним од њихових светих отаца, како се који промени, они брже потрче код њега...

У књизи *Тајна безакоња,* између осталог, објављено је писмо, а још боље нађи ћу вам, ево, овде: у овом часопису[112] чак објављен је и факсимил писма Иринеја Буловића, које је он написао из Атине 1972. године владици Лаврентију. Ево, ту је чак и факсимил његовог писма пошто је Атанасије Јевтић о Савиндану прошле године (на саблазном предавању у Чачку) казао да сам ја „лажов" *и да није истина да су Иринеј и Амфилохије примили од папе прстен.* Ето, демантовао га је и сам Иринеј, као што видесмо. Да не кажу сад да сам ја и ово слагао, ево да Вам покажем, ово је аутентично писмо Иринеја Буловића. У том писму сам Иринеј у то време каже:

Молитве, заједничарење са инославцима... су под претњом рашчињавања и одлучења изричито и непопустљиво забрањено свима нама, од Патријарха до обичног крштеника.

Е, то је говорио Иринеј у своје време. Он је то говорио онда, а сад ради ово, што видите на фотографијама. И таквог човека весели Јован окива у звезде. Овде имам једну фотографију где он пали свеће у јеврејској синагоги, а испод тога пише шта каже Канон Апостола 65. и 71:

Ко принесе свећу или уље у жидовско збориште, ко се с њима моли... да се одлучи...

Према томе, овај човек се одлучио: он није православни епископ!!!

Само му изгледа то нико није јавио.

110 Показује фотографије објављене у књизи: Група аутора, *Тајна безакоња*, треће издање, Ниш, 2012, стр. 138-184.

111 Показује фотографије објављене у истој књизи.

112 Показује часопис: *СВЕТИ КНЕЗ ЛАЗАР*, бр 12 (78), Београд, 2013, стр. 80.

Па, имам још да вам причам да је (Иринеј) са владиком Игњатијем у Равени потписао документ којим је „признао примат папе", на кога га нико није овластио!!!

О тим стварима владика Артемије је (имате то у овој књизи *Одбрана од кривоверја*) писао Сабору у своје време. И на почетку ове књиге налазе се та документа.

А поводом Иринејевог одласка у Равену и потписивања тог споразума... владика Артемије је Сабору поставио девет озбиљних питања.

Нико на та питања још увек није одговорио!

Али, доћи ће време кад ће одговор доћи сам по себи.

За Иринеја Буловића папа је „свети отац"! Онај папа чијих је 1.371 католичких свештеника учествовало у најцрњим зверствима у време Другог светског рата, у сатирању србства, о чему је, ако сте гледали, доста тога рекао у оном разговору са мном академик Срба Живановић из Лондона, који је иначе и председник Међународне комисије за утврђивање злочина у Јасеновцу. Ово је Иринеј Буловић на неком екуменистичком скупу, пали неку идолопоклоничку ватру. А овде се цео наш Синод слика испод „блаженог" Алојзија Степинца, кога ће им њихов *свети отац,* изгледа ми, прогласити за *свеца.*

Водитељка: Он Вас је избацио напоље зато што сте указали гостопримство браћи по крви и вери и зато што сте се молили Богу са владиком Артемијем.

Милоје: Па, они могу да чине шта год хоће. У њих је тренутно нож и погача.

Али, шта смо ми научили од наших Светих Отаца и из Јеванђеља.

Научили смо да је важније *Богу угодити него људима.*

Дакле, ни похвале од људи, нити њихове покуде, немају неког значаја за наше спасење.

Међутим, да будем искрен и нелицемеран, мени је велика част што ми се догодило да ме у време оно, пре тридесет две године, за непријатеља прогласе комунисти, као што ми је и велика част да су одлуку о мојој екскомуникацији донели Амфилохије Радовић и Иринеј Буловић, који су тада носили прстење папино и папине напрсне крстове.

Ничија до зоре није горела.

Пред зору се мрзне – како каже народ.

А што се „звезда" оца Јована тиче, нешто му се привиђа, па он од тмине и помрчине види звезде; од утвара привиђа епископе; од лажних учитеља чини му се да су то учитељи; од курјака привиђа пастире... И тумара за њима док се не оствари оно што Господ рече, а тај час иде и већ је настао.

Водитељка: На шта мислите?

Милоје: Мислим на ону Господњу: *Оставите их, они су вође слепцима, а слепац слепца ако води, оба ће у јаму упасти* (Мт 15. 14).

Водитељка: О њему су и многе ружне ствари написане: новине „Таблоид" „Црквени пуковник на тајном задатку" и сл.

Милоје: Пазите, у тим текстовима, пре неки дан, у неком тексту у листу „Афера" итд. – то су његови лични греси. Они се мене не тичу. Ја о њима нити хоћу да судим, нити да размишљам, нити хоћу да се у то упуштам.

Међутим, када он хоће да уништи веру моју коју ја нисам наследио од њега него од мојих ђедова, када он хоће да сруши моју Цркву у којој су живели моји преци, е, то не дам!

Не дам онолико колико моје снаге допуштају.

Пред тим његовим злочином нећу да ћутим, јер се *ћутањем издаје Бог*. Тако нас уче Свети Оци.[113] Човек може да се покаје и у последњем часу. Ми знамо да се онај разбојник са десне стране од Господа спасио у последњем тренутку кад је био распет са Господом. И Господ му рече: *Данас ћеш заиста бити са мном у рају* (Лк 23. 43). Они уместо да глуматају, да плачу и наричу по Ћелијама за братом Артемијем, они треба да буду искрени и да престану са оним лицемерјем о коме сам малочас говорио кад сам помињао господина Џомића и владику Атанасија. Ово је њихов Духовни отац.[114] Сви су му окренули леђа, осим владике Артемија. То је фотографија Аве Јустина кога су они прогласили за свеца, онда кад су одсекли главу његовом најверњем духовном чеду. На истом сабору.

Водитељка: А да ли ће ученици чути глас Светог Јустина?

Милоје: Ја бих Вам био веома захвалан ако бисте ми дозволили да прочитам један цитат Аве Јустина, јер су у последње време почели још једну подвалу да нам приређују. Па Атанасије Јевтић налази неке цедуљице којима тобоже доказује да је и Ава Јустин био за екуменизам.

И због тога, истине ради, Бога ради, правде ради, народа нашег ради, да нас не преведу жедне преко воде, ја бих замолио да ме саслушате.

Ава Јустин каже:

„Свој став према јеретицима, а јеретици су сви који су неправославни, Црква Христова је, једном за свагда, одредила преко Светих Апостола и Светих Отаца; то јест преко светог Богочовечанског Предања, јединственог и неизменљивог. По томе ставу: **православнима је забрањено свако молитвено општење и дружење са јеретицима.** Јер, какав удео има правда са безакоњем? Или, какву заједницу има видело с тамом? Или, како се слаже Христос са Велијаром? Или, какав удео има верни с неверником? (2 Кор. 6. 14-15). Светих Апостола Правило 45 наређује: 'Епископ, или презвитер, или ђакон, који се са јеретицима само и молио буде, нека се одлучи; ако им, пак, допусти, као клирицима, да што раде, нека се свргне' (Слично говоре и Апостолски 46. и 66. Канони, као и Лаодикијског Сабора Канон 33).

Овај свети Канон Светих Апостола не одређује какво богослужење, него забрањује свако заједничко мољење, ма и појединачно (συνευξάμενος) са јеретицима. А на екуменским заједничким молитвама зар не долази и до нечег крупнијег и групнијег? Лаодикијског Сабора правило 32. наређује: 'Не треба од јеретика примати благослов (ευλογίας), јер је то пре безумље (άλογία) неголи благослов'. А на заједничким екуменским сусретима и самољењима (συμπροσευχή) зар не бива да благосиљају јеретици: римокатолички бискупи и фратри, протестантски пастори, па чак и жене?!

Ова, и сва остала **правила** Светих Апостола и Светих Отаца важила су не само за древна времена, него она у пуној **мери важе и за све нас, садашње православне хришћане. Важе несумњиво и за наш став према римокатолицима и протестантима. Јер римокатолицизам је многострука јерес, а о протестантизму и да не говоримо. Није ли још Свети Сава у његово време, пре седам и по векова, називао римокатолицизам 'латинска јерес'.** А колико је од тада нових догмата папа измислио и 'непогрешиво' одогматио! Нема сумње, са догматом о непогрешивости папе **римокатолицизам је постао свејерес.** А многохваљени II Ватикански Концил ни у погледу те чудовишне свејереси ништа није изменио него ју је, напротив, потврдио. (Види његову Конституцију у Цркви). Стога, ако смо православни, и желимо остати православни, **онда став Светога Саве, Светог Марка Ефеског, Светог Козме Етолског, Светог Јована Кронштатског, и осталих светих Исповедника и Мученика и Новомученика Православне Цркве, мора бити и наш став према римокатолицима и протестантима** од којих ни једни ни други не верују правилно и православно у два основна догмата хришћанска: у Свету Тројицу и у Цркву (опширније о томе видети у мојој студији „Православна Црква и Екуменизам", Солун, 1974, издање манастира Хиландара)."

Дакле, то мора бити наш став!!! А не став Иринеја Буловића или Амфилохија Радовића...

113 Свети Григорије Богослов.

114 Показује фотографију Светог Јустина Ћелијског.

„... Докле ћемо нашу Свету Православну Светосавску Цркву" – вели Ава Јустин – „ропски понижавати нашим стравично несветопредањским односом према Екуменизму и такозваном Екуменском савету цркава?...

Зар је Православна Црква – то пречисто Богочовечанско тело и организам Богочовека Христа – морала бити тако чудовишно понижавана, да њени представници, богослови и чак јерарси, међу којима и српски, траже 'органско' учешће и укључење у Екуменски савет цркава, који на тај начин постаје неки нови црквени 'организам', нова Црква над црквама, чије су Православне и неправославне цркве само 'делови' ('органски' међусобно везани!?). – **Авај – невиђеног издајства**! Одбацујемо православну богочовечанску веру, ту органску везу са Богочовеком Господом Христом и Његовим пречистим Телом – Православном Црквом Светих Апостола и Отаца и Васељенских Сабора, и хоћемо да будемо **'органски део' јеретичког хуманистичког, човекопоклоничког удружења, које се састоји од 263 јереси.** А свака је од њих по једна – духовна смрт. Као православни – ми смо „уди Христови". Хоћемо ли, дакле, узети уде Христове и од њих начинити уде блуднице? Боже сачувај! (1 Кор. 6,15). А ми то чинимо кроз 'органско' сједињавање са Светским саветом цркава, који није ништа друго до **повампирено незнабожачко човекопоклонство = идолопоклонство.**

Крајње је време... да Православна Светосавска Црква наша, Црква Светих Апостола и Светих Отаца, Светих Исповедника, Мученика и Новомученика, **престане да се меша црквено, јерархијски и молитвено-богослужбено са такозваним Екуменским саветом цркава, и да за увек откаже било какво учествовање у заједничким молитвама и богослужењима** – која су у Православној Цркви сва органски повезана у једну целину и возглављена Светом Евхаристијом. И уопште у било каквим црквеним актима који носе у себи и изражавају јединствени и непоновљиви карактер Једне, Свете, Саборне и Апостолске Цркве Православне, увек Једне и Једине."

Ово је Ава Јустин рекао у свом Писму које је послао Синоду 1974. године, и сваки Ваш гледалац може да га нађе у 20. тому његових Сабраних дела или у београдском издању књиге *Сетве и жетве* из 2007. године, на страни 650.

Дакле, Ава Јустин каже да је *екуменизам свејерес*, а наши првојерарси се хвале да су екуменисти.

Овај Авин став је објављен у неким мојим књигама, али и став – показах Вам рукопис Иринеја Буловића – који је заступао то гледиште у своје време, а сада, као што из ових фотографија видесмо, ради сасвим супротно.[115]

Када човек једно прича, а после друго ради – ја не знам како Ви то разумете?

Ја то разумем као издају.

Водитељка: Хвала Вам.

Милоје: Богу хвала.

Да Вам кажем: ако сте кадри, распишите један „тендер" и ако нађете трун истине у тим сведочанствима оца Јована, Атанасија и Амфилохија о мени, дођите са том камером и завапићу пред Богом и народом, као Закхеј у време оно. Само што ја нећу вратити четвороструко, као што је Закхеј обећао, ако кога оштетих – него стоструко.

И нећу дати пола имања сиротињи, као што је Закхеј обећао, већ ћу дати све што имам.

Али, нека прихвате да сучелимо аргументе.

Иначе, оцу Јовану бих могао рећи, односно подсетио бих га да сам у своје време у његовој келији од њега преписао један цитат Јефрема Сирина, који је тада одушевљавао и њега и мене:

115 Тада је Иринеј Буловић, који, на жалост, данас носи папин бискупски прстен писао: „Молитве, заједничарење с инославцима је друго... Оно је, под претњом рашчињења и одлучења, изричито и непопустљиво забрањено свима нама, од Патријарха до обичног крштеника... Забрањена је и приватна заједничка молитва с инославним, а камоли учешће, активно учешће иноверних у православној св. Литургији, том изразу и печату црквеног јединства у вери, а не средству за постизање тог јединства. Ја Вас молим, не у своје име, већ у име Светог Саве и Светог Симеона, бораца за чистоту вере православне и за очишћење српских земаља од сваке духовне куге, тј. јереси и кривоверја, у име српских мученика и исповедника, а нарочито у име новомученика наших из последњег рата који у НДХ падоше јер претпоставише Православље јереси, у име свих Светих Отаца и Учитеља Цркве; у име Светог и неизмењеног Предања Цркве; у име свих прошлих и будућих векова историје црквене, у име самог Господа Христа, Начелника и Савршитеља свете и непорочне и савремене вере наше Православне; немојте, Владико, Бога ради немојте! Немојте, преклињем Вас, да преко Вас и за Вас нама једноверна браћа помисле да се, ето, и чеда Светог Саве утопише у баруштинама пуним муља и жабокречине духовне, које се зову милозвучним именом **'екуменизам'**" (види опширније: група аутора, *Тајна безакоња*, треће издање, Ниш, 2012, стр. 92-95).

„Тешко онима који прљају свету веру са јеретицима и онима који се друже са јеретицима. Помрачиће се њихов ум и пролиће горке сузе када чују ону одлуку**: Идите од мене проклети у огањ вечни!"**

Драгом оцу Јовану бих рекао, односно, подсетио га:

Оче Јоване, Иринеј Буловић није Бог!

Немој се њему клањати! Он се верио са архијеретиком папом. Он папу зове *свети отац* иако сад знамо, у овој књизи је то обелодањено, знамо да је тај њихов *свети отац,* папа, са америчким председником и канцеларом Немачке, склопио онај **тајни споразум у коме у једанаест тачака стоји и решеност да треба тотално уништити Православље.**[116]

А тиме ће Ваш *свети отац*, драги оче Јоване, односно *отац* вашег идола Иринеја Буловића, уништити, не дај Боже, и дело Вашег учитеља којим се Ви дичите и хвалите – Светог Владике Николаја.

Још бих оцу Јовану препоручио да се врати *Псалтиру* и тамо ће у првом стиху наћи: *Благо човеку који не иде на веће безбожничко и на путу грешничком не стоји и у друштву неваљалих људи не седи.*

Још бих му препоручио и замолио га да не учествује у распињању свога рођака, по крви, и брата, по вери, владике Артемија.

Њему, његовим годинама, његовом позиву и његовом чину архимандритском не приличи да се придружи букачима и да за њима урла *„Распни га, распни!"*

Јер Давид у *Псалтиру* вели: *Господ зна пут праведнички, а пут безбожнички пропашће!* (Пс 1. 6).

А његов син Соломон додаје: *Уклони од уста својих опачину, и од усана својих неваљалство удаљи* (Приче 4, 24).

Нека би му било Богом просто све што је неистинито рекао о мени. Мени лично то помаже, јер се тако заиста смиравам. Помаже моме смирењу и због тога сам му ја лично благодаран.

Али, оно што бих желео да му кажем: да се не вара, јер је казано – *оно што посијеш то ћеш пожњети.*[117]

Свима нам се једног дана ваља јавити на суду на коме ћемо примити плату за оно што смо чинили док смо ходали овом долином неправде (2 Кор. 5,10).

116 Показује књигу: Група аутора, *Чувари вере предачке*, Ревнитељ, Ниш, 2014, стр. 368, где се налази фотографија и откриће проф. Смиље Аврамов.

117 Не варајте се: Бог се не да ружити; јер шта човек посеје оно ће и пожњети. Јер који сеје у тело своје, од тела ће пожњети погибао; а који сеје у дух, од духа ће пожњети живот вечни. А добро чинити да нам се не досади; јер ћемо у своје време пожњети ако се не уморимо (Гал. 6, 7-9).

Али тамо, драги оче Јоване, тамо судија неће бити Иринеј Буловић, Атанасије, Амфилохије, ни Игњатије.

Тамо владају неки други аршини.

Нека би му Бог помогао да се ишчупа из глиба у који је упао вољно или невољно.

Ја, од срца позивам оца Јована да направимо пред вашим камерама један разговор на те његове оптужбе, и да се после тога – као што то учини мој отац пред судијом Мартићем, са оним његовим супарником Младомиром – изљубимо, и да наставимо да живимо у слози и љубави. Кад укрстимо аргументе и кад признамо један другом и пред овим народом *ко је вера, а ко је невера,* ко говори истину, а ко истину замењује лажју.

Водитељка: А шта бисте поручили налогодавцима Јована Радосављевића?

Милоје: Па, пошто су они налогодавци Јована Радосављевића, а његов учитељ је, како се сам хвали, Свети Владика Николај, ја бих им поручио оно што нам је у аманет оставио Владика Николај. А он каже:

Верни, пробудите се!

...Не стидите се своје вере, јер безумни се стиде најбољег свог имања...

Јер језик који се не чисти опћеним именом Божијим јесте само справа за пљување, за стварање и умножавање упљувака.

Скрените с пута безбожничког, скрените одмах, ма пропали у трње и теснац. Јер пут безбожнички је глатак но кратак и завршава се магарећом кљусом. Нека вам се смеју они што ходе по путу глатком и утрвеном, ви ћете се смејати на крају крајева.[118]

Било би, дакле, добро да (о. Јован и његови идоли) пљување замене благочестивим понашањем.

Водитељка: Како је пренео Танјуг, наш Патријарх је на Други дан Божића ове године, што су пренела сва средства информисања, изјавио: „Верујем да ће Вучић подићи Србију из пепела."

Милоје: Ово је Свето писмо. И ја врло жалим што је старац – Патријарх Гавриловић, престао да се бави њиме. У овом Светом писму, преко пророка Јеремије, остављена нам је поука: *Овако вели Господ: Да је проклет човек који се узда у човека, а од Господа одступа срце његово!* (Јер. 17, 5).

Још би требало да зна да *само онај ко се у Господа узда – у високом заклону стоји* (Приче 29, 25).

Очигледно је да када је наш Патријарх напустио Православље и пребегао у јерес екуменизма, да је он престао да чита овај *Псалтир*, а у

118 http://www.svetosavlje.org/biblioteka/vlNikolaj/Duhovnepouke/14.htm

њему пише: *Не уздајте се у кнезове, у синове људске, у њима нема спасења* (Пс. 145, 3).

Он је заборавио да тамо пише: *Ако ти Господ неће градити дом узалуд се труде зидари* (Пс. 126, 1).

И још пише: *Док ти Господ не сачува града, узалуд не спавају стражари* (исто).

Водитељка: Да ли је та његова вера коју пренеше сви медији изненађење?

Милоје: За мене лично није. *Једни се хвале коњима, други се хвале колима, а ми се хвалимо именом Господа Бога својега*. Ја сам рођен у једној сељачкој, домаћинској породици у Драгачеву, и тамо кад неко бапне нешто, сељаци то коментаришу на различите начине. Ја сам од њих то научио. Једни кажу у шали: „Лупај, лупај, бићеш амбасадор". Други кажу: „Ко да му је сврака попила мозак". А трећи кажу: „Лупи и остаде жив".[119] Верујем да Иринеј Гавриловић неће бити амбасадор.

Водитељка: Ви сте у раној младости пре студија били учитељ. Ви сте добитник престижних награда из педагогије, па, ево, да ли бисте могли да резимирате ово о чему смо разговарали?

Милоје: Па, знате шта, ако бисмо у најкраћем хтели да направимо један резиме, могли бисмо да кажемо овако:

Имамо чињеницу која проистиче из оног разговора, за оне који се нису бавили историјом, из оног разговора са једним еминентним човеком, са једним Србином из Лондона, Србом Живановићем, из кога се види да је 1.371 католички свештеник радио на сатирању Српства.

Са овом књигом (*Чувари вере предачке*) обзнанили смо да је сведочанство чувене професорке Смиље Аврамов – да су папа, Американци и Немци одлучили, односно склопили тајни споразум – заверу ***о тоталном уништењу православља.***

Кад имамо те две чињенице, од два милиона других, онда ако Патријарх јавно не отклони саблазан коју је учинио у Загребу називајући папу „свети отац" и ако Иринеј Буловић, Амфилохије Радовић и Андреј Ћилерџић не побацају папино прстење, онда, браћо Срби и сестре Српкиње, послушајте речи Светог Марка Ефеског:

„Бежите од њих, браћо, и од сваког општења са њима. Такви су лажни апостоли лукави посланици прерушени у апостоле Христове, што није чудо јер се и сам сатана прерушава у анђела светлости".

119 У неким другим областима српског језика рекло би се: „Анђели с њим!" (нап. лектора).

Још бих препоручио, браћо Срби и сестре Српкиње, да послушамо глас Светог Владике Николаја који се пролама овом Земљом:

Бирајте, Срби, живот или смрт, част или срамоту, светлост или таму, правду или неправду, Бога или ђавола.

Бирајте!

Бирајте Христа или барабу. Од тог избора зависила је сва наша прошлост, од тог избора зависиће и сва наша будућност.[120]

Ето, то бих могао да поручим.

Водитељка: Господине Милоје, хвала Вам на издвојеном времену и на овом разговору.

Милоје: Богу хвала. Хвала и Вама што сте одлучили да се борите за истину.

Испричао бих Вам једну причицу, укратко, коју сам чуо од оца Јулијана Студеничког, за кога ме неправедно оптужи старац Јован: да сам га *шутирао и маршировао.*

То је ***Прича о мраву*** који је одлучио да пође у Јерусалим на хаџилук.

Водитељка: Изволите.

Милоје: Када се у шуми прочуо тај глас, онда су све моћније животиње почеле да му се ругају и да му се смеју. Вели лав:

Ха, ха, ха! Ти ћеш, мали мраву... Ја се не бих усудио да одем до Јерусалима, а ти ћеш отићи!

Тако веле и други итд.

А мали мрав вели:

И ако не стигнем до Јерусалима, бар ћу умрети на путу за Јерусалим.

Дакле, и ја старац од скоро 70 љета, **ако не стигнем да се изборим за Истину, бар ћу умрети на путу борећи се за Њу.**

Вама хвала што сте ми учинили задовољство да ове тренутке проведем са Вама.

120 Види: Владика Николај, *Кроз тамнички прозор, Поруке српском народу из логора Дахау.*

СИТНА КЊИГА

Ситна књига гордим судијама
Папинијем верним прстенлијама
Буловићу од Равене Мирку[121]
Радовићу папском миљенику[122]

Да ли тувиш ој брате Србине
Шта се збило пре четир године
То не памти Црква Православна
Што је нама за спасење дана.

Тад уклете сиње кукавице
Српског рода срамне издајице
Брат Милоју суда изрекоше
Алʼ га њему још̄те не рекоше.

Да лʼ због стида или другог јада
Није знано ни пређе ни сада.
Пред њима су „задаће” велике:
Православне сатрети вернике.

Кликће вила Мирку од Равене
А и Ристу с црногорске стјене:
Ој, ви лажни епископи српски
Што рушите Предање у Цркви.

121 Види: „Печат” бр. 134, 1. октобар 2010, Владимир Димитријевић: Пут ка јединству или беспуће уније? Текст садржи и апел групе српских интелектуалаца поводом „Равенске конквисте”. Тај апел су потписали и Жарко Команин, Војислав Лубарда, Предраг Р. Драгић Кијук, Миодраг Ђурић, Милош Ковачевић, Тиодор Росић, Љубомир Протић, Душко М. Петровић, Вера Бојић, Љубица Милетић, Ангелина Марковић...

122 Чиме се поноси: http://www.srbel.net/2013/02/18/amfilohijevi-hvalospevi-o-rimskim-papama-video/.

Србомрсца светим називасте
Од њег клето прстење примасте
Уз прстење на прсима крсте
Још шћедосте да с Србљи покрсте

С папистима молисте се давно
Брат-убиство припремасте тајно
Јустинову науку прогнасте
Зло семење кришом посијасте.

Ђаво вам је разум помутио
У издајство црно упутио
Место Цркве и Вишњега Бога
Омиље вам јудʼна синагога.

Издадосте Свето нам Косово
Обрукасте име Србиново
Јасеновцу окретосте леђа
Под Степинцом Синод се поређа.

Часни отац Арсенићу Сава
Богомудра светосавска глава
Због бешчашћа вашег вас резили:
Боље да се нисте̄ ни родили.[123]

123 Види: Грешни Милоје, *Саīрешења у СПЦ*, Ниш, 2014, стр. 408-409: Протојереј-ставрофор Сава Арсенић: „... Сада да видим Ристу, Зорана и друге многе... И Живка... (ово су световна имена бив. еп. Атанасија Јевтића, еп. Шабачког Лаврентија и митропол. Амфилохија Радовића – наша напомена)... Дочекасмо да свештенослужитељи убијају браћу своју. Срамота! Срамота! И опет само срамота! Како се не стиде да корачају по овој Српској, мученичкој и крвљу натопљеној земљи? Како може Зоран (Атанасије Јевтић – наша прим.) да гледа владику Артемија? ... Боље да се није ни родио! И за тог човека се може рећи као што је Христос рекао за Јуду – боље да се није ни родио” (Одломак из транскрипта видео записа: http://vimeo.com/24684815).

Артемија часног протерасте
Путовођу тако изабрасте
Над Србијом сад се шире гласи:
Верни народ Цркву ће да спаси!

Чујте силни шта ћу вама рећи:
Од злочина не мож'те утећи!
Ој бискупе Мирко Буловићу
Кардинале Ристо Радовићу:

Што чинисте образ сагубисте
Артемију славу начинисте
Због тога сте сада тако тужни
А Милоју остадосте дужни.

Пресуду му вашу пошаљите
Злобну немоћ најзад обзнаните.
Што га даље од вас одгоните
Добротворје веће му чините.

Ваша јерес учврсти му знање:
Да је светост чувати Предање;
Да је часно за веру страдати;
Да је важно потребитом дати;

Да ј' блажено милосрдан бити;
Да ј' је дужност прогнаног примити;
Да с' не смије с јеретиком молит;
Синагоги пламена приносит;

Да с' не мичу оне међе старе
Јер се тако завештања кваре;
Да се мора аманет вршити
И потомству вера оставити.

За најгорег ви га прогласисте
Од гордости тако га спасисте
Да ли знате безбожни тирани
Блажени су рад правде прогнани.

Ако и сад одговор не дате
Седму ћете књигу да читате.
Ситне књиге слаћемо вам знајте
Све док вашу Пресуду не дате.

Ако ћете вечно ћерат инат
Ми ћемо вам одаслати ћитап
Што потписа ваш вам отац „свети":
Православље мораће умрети.[124]

124 Проф. др Смиља Аврамов обелоданила је споразум између Ватикана, САД и Немачке у 11 тачака. „Једна од тачака [...] је тотално уништење Православља... Отуда уништење Православља, али и продор у Православну Цркву и бацање тешких пара да би се придобили поједини руководиоци Православља и да би се на тај начин уништила срж теологије православне" (види детаљније: *Чувари вере прадачке*, Ниш, 2014, стр. 368).

Папи бесу дадосте стравичну:
Артемију саломити кичму! [125]
Преча посла од тада неимасте
Десет љета убиство спремасте.[126]

Кад се сазна шта вам је на руци [127]
Маскирани вероломни вуци
Папољубне зле и срамне јуде
Долазећи вама ће да суде.

Изнедри се из народних груди
Богдан гуслар уз гусле изгуди
О Васкрсу љета петнестога
А у славу Бога Трисветога.[128]

125 Група аутора, *Тајна безакоња*, треће издање, Ниш, 2012, стр. 189: Иринеј Буловић, 1996: „Сломићу ја Артемију кичму".

126 Исто, стр. 187 (Амфилохије Радовић, 2010: „Па, Синод на ту одлуку [о братоубиству вл. Артемија – оп. наша] чека пуних десет година").

127 Иринеј Буловић у цркви Дјевице Марије, 2003: „То је показао поклонивши нам и епископски крст који даје римокатоличким бискупима и један од његових блиских сарадника нам је касније рекао, једноставно, братски, с љубављу: 'Немојте мислити, да је то само куртоазија. Да је куртоазија, добили бисте нешто друго, можда, на поклон књигу или нешто пригодно. Али, пошто сте добили крст и прстен то вам је порука да у Вама види законите епископе цркве Христове као што види у својим бискупима'. Нас је тај чин још више гануо... То је такође било дирљиво и за владику Амфилохија и за мене" (види детаљније: исто, стр. 96-98).

128 Извор: http://bskm.rs/2015/04/17/sitna-knjiga-gordim-sudijama-guslar-bogdan-mijuskovic/

Начелнику Полицијске управе г. Мишу Петровићу
и Командиру полиције г. Тихомиру Салевићу Чачак

ДОЈАВА ГРАЂАНИНА ПОКОРНОГ

Ја, Милоје Стевановић, од оца Светолика и мајке Југославе, са станом у Београду, Теразије 29, вашим мерама апшења, привођења судији и изрицања казни и привремених мера које су постигле свој васпитно-поправни циљ и учиниле ме покорним грађанином, одлучих, тако казнено-васпитно поправљен, да вас обавестим као будне стражаре на бранику људских и Уставом Отачества заједмчених права, а све у сагласју са Ев**ропском** конвенцијом о људским правима, да намеравам наредних дана да запалим свећу на гробу мог духовног оца, Саве Вазнесењског, чије тело почива на меморијалном јавном месту – гробљу покрај манастира Вазнесење. О томе, дакле, обавештавам зато што по „доктрини" командира Тихомира и игумана Тимотеја такав чин представља *дрско и безобразно понашање*.

Том приликом ћу употребити оно што, по осећају вашег миљеника и саучесника у прогону светосаваца, Тимотеја Миливојевића, представља веома опасно оружје: молитву, свећу од чистог воска и тамјан. Чак и шибицу.

Такође, том приликом ћу се осењивати крсним знамењем, што вашем миљенику може нанети тешке душевне патње, ако је веровати оној народној – *Бежи ко ђаво од крста* – па би се могло десити да се он, у налету бесомучја евентуално изазваног крсним знамењем, даде у бекство низ оближњу шуму и тако се, попут збитија на брегу Гадаринског језера, стрмоглави у оближње језеро на Морави.

Зато предлажем да, по вашем провереном и уиграном старом добром обичају, ради предострожности, упутите на Вазнесењско гробље кордон добро наоружаних људи, опскрбљен материјално-техничким средствима (никако не заборавивши повећу флашу јаке ракије за командира, која му проверено (!) даје кураж и појачава борбену оспособљеност). Уз то, не заборавите да ставите у стање приправности и судију Вероелаву.

Не заборавите, такође, да припремите два-три сведока који ће својим исказима устврдити да је Милоје Стевановић воштаницом, тамјаном и

Оченашом *ремети́о, дрско и безобразно, јавни ред* на гробу поменутог духовног оца. Најпримереније би било да за сведоке организујете семинар на коме би се они обучили како се бескомпромисно доказује клевета командира Тихомира. Наравно, подразумева се да сведоци треба да буду службена лица јер ће њима судија Верослава, самом том чињеницом, безрезервно и безрасудно поклонити веру, као што је то чинила и до сада, управо зато што сведоче по налогу командира, а не по налогу савести – како то учини монах Орсисије.

Такође, предлажем да, из предострожности, у својој стратешко-тактичкој припреми предвидите евентуалну могућност прекида телекомуникационих веза вашег миљеника Тимотеја са вашом полицијском станицом, с обзиром на то да се он, сагласно Ничеу, *пра́ви да верује у Бо́га, а верује у по́лицију*. Зато предлажем да организујете сталне страже по четворобригадном систему на магистрали испод гробља које се налази поред манастира Вазнесење и, наравно, пред његовом капијом, онако како сте то перфектно чинили више дана крајем маја 2012. када сте, пркосно, асистирали помахниталим поповима у избацивању Христових невести из њиховог станишта, и то без икаквог суда и пресуде, као и у избацивању верног српског народа из српске светиње коју саградише оци наши. Ипак, добро смо прошли. Бивало је и горих непријатеља, који су палили српски народ са све светињом.

Ово рекавши, скидам са себе одговорност за ваше евентуалне пропусте у одбрани задатака које пред собом имају поданици „светог им оца", тј. папе, носећи његово прстење и напрсне крижове, а чијим послушницима сте ви до сада ревносно пружали логистику штитећи их на литургијама кад су се ругали светоотачком Предању и када су избацивали народ који се клечећи мољаше Богу, еда бисте омогућили синовима таме, који имадијаху црне ризе и образе исте боје, да у мрклу ноћ извуку из свог легитимног и легалног стана вазнесењске монахиње (да поновим: **без суда и пресуде!**) и да им отму брашно, со, козе, кашике, кокошке... Све! Све на ваше чарне очи!!! Истина, тај вам подвиг не одобрава, неко *тричаво* позитивно законодавство, јер ви сте добро утврдили поуку највећег сина наших народа и народности да се *не тре́ба држа́ти закона ко пијан пло́та*. Јабогме. Зато нисте покренули ни прекршајне ни кривичне поступке против пљачкаша и силеција. Уосталом: *коме закон лежи у то́пузу*... тај је „бог и батина" – тај не пита жабе кад науми да затрпа мочило.

Такође, скидам одговорност са себе ако би се десило да вашим штићеницима, услед ваше небудности, њихов „свети им отац", тј. папа, на време не оствари своју заверу са нашим усрећитељима (и преко *мило-*

срдно́г анђела осведоченим „пријатељима") – САД и Немачком о тоталном уништењу Православља.

То уништење је почело de facto и de iure.

De facto, почело је рушењем богослужбеног поретка, иконостаса у Јовању, Заблаћу, Жичи, Студеници... прогоном *Дого́матике* Светог Јустина са Богословског факултета у Београду и којекуда, прогоном следбеника Светог Саве... – прогоном свега што се темељи на светоотачкој вери, уз ослонац на јеретичку „науку" и инквизиторску праксу.

A de iure – неканонским пресудама вероотпадника унутар Цркве, као и логистичком подршком *пра́вне држа́ве* попут пресуда судије Верославе, које немају утемељење у закону, чињеницама и судијској савести него у вери свему ономе што полиција тражи.

У том безаконом чину даде вам се те активно суделовасте, са својом добро опремљеном формацијом, а на срамоту читаве јавности... Нека би вам распети и васкрсли Господ помогао оном величанственом молитвом: *Оче, опро́сти им, јер не знају шта раде!*

Тој прозби се и ја, грешан, придружујем праштањем и поздрављем уочи предстојећег најрадоснијег Празника: Христос воскресе!, уз напомену и намеру да ћу, ради наука, ово објавити као „отворено писмо".[129]

Београд,
Крстопоклоне недеље, 2015. године Господње

Грађанин по́корни
Милоје Сте́вановић

129 Извор: http://srbinaokup.info/?p=58499

Грешни Милоје окумио Атанасија Јевтића[130]

КУМСТВО

Драги мој куме Атанасије,

Одслушавши Твоје предавање на Богословском факултету, у овом васкршњем посту, под насловом „Христос – Земља Живих" видим да си ме поново крстио, па овим путем желим да Ти заблагодарим, као куму своме. Чин кумства је разлог да не персирамо један другом, зар не?

Са овим кумством, Твој приљежан осмогодишњи труд на сачињавању мојега животописа је заокружен и представља једно од озбиљнијих Твојих научних остварења, које доликују једном професору, једном доктору наука, једном бившем декану, једном бившем ректору, једном бившем епископу, једном писцу бројних књига... Посебно ми је драго што си то своје ремек-дело заокружио на научном предавању у научној установи која заиста има научни реноме који је, за далека нека покољења, овековечен у књизи: *Епископ Артемије, ОДБРАНА православног исповедања вере ОД КРИВОВЕРЈА проф. др Игњатија Мидића епископа браничевског*, Београд, 2014.

Ако у најкраћем резимирамо Твој научно-истраживачки подухват у вези са мојим животописом, долазимо до задивљујућих резултата:

Својим научним текстом *О погубним новотаријама такозваних ревнитеља старог начина служења – Осврт на испаде секташких псевдозилота у Душковцима код Пожеге* у Недељу Свих Светих, 2008. из манастира Тврдош, који су објавила бројна црквена гласила као и сајтови, одаслано је у бели свет Твоје научно откриће које сведочи:

- да *храм у Душковцима срамоти путујући циркус једног* ***дојучерашњег удбаша!***
- да *фамозно удружење* ***Законоправило има на челу дојучерашњег удбаша који је у време комунизма на свештенство уперавао пиштољ!***
- да је *Законоправило Светог Саве упрљао и осрамотио иначе пропали у научној струци Миодраг Петровић који пише упутства, директиве, саопштења уз тврдњу да је реч о дилетанту и секташу!*
- да су ***мутиводе и црквоурушитељи Миодраг Петровић и његов председник самозваног удружења Законоправило, познат већ као 'Патријарх Милоје'!***

На *научном* предавању у Чачку, о Савиндану 2014. као преучени каноничар, под насловом *Јединство вере и заједница Светога Духа* допунио си, своју *научну визију* додајући још једну битну одредницу свог истраживачког пројекта:

„Милоје – лажов!"

Круна тог научног приступа у изучавању и објављивању моје биографије, уприличена на *научном* предавању у научној установи, наведеној на почетку овог текста, исказана је речима:

„Луди Милоје који уновчује своју пропаганду"!

Будући да ми Велики Црквени суд још није доставио своју одлуку, поводом моје жалбе на пресуду ненадлежног црквеног суда који ме је екскомуницирао из СПЦ, предлажем да резултате свог научног истраживања уступиш Великом црквеном суду едаби они ушли у образложење пресуде како се институција црквеног судства не би обрукала тиме што је за разлог мог искључења узела то што сам се молио Богу са православним хришћанима, на челу са владиком Артемијем, и то што сам према браћи по вери и крви поступио онако како ме учи Јеванђеље о страшном суду, а сагласно гостољубљу коме ме научише моји преци.

Драги Мој куме,

Нема веће радости од блаженства које нам на Гори најави Господ наш и Спаситељ наш:

Благо вама ако вас узасрамоте и успрогоне и кажу на вас свакојаке рђаве речи лажући, мене ради (Мт. 5, 11).

Зато сам веома благодаран за доброту коју ми учини лажући, срамотећи и крштавајући ме.

Знајући, да је спасоносно да Ти окренем и други образ те тако ћутањем и трпњом спасавам душу своју, остаје ми да овде ставим тачку, уз жељу да нас што пре препознају, по плодовима нашијем, они што ће иза нас доћи.

130 Извор: http://srbinaokup.info/?p=59573

ХРИСТОС ВОСКРЕСЕ!

Београд, у васкршњем посту 2015.

Твој кум Милоје Стевановић
Теби мио као удбаш, револвераш,
цркворушитељ, патријарх, лажов и луди Милоје

P.S.

Од свештеника М... сам добио интересантно писмо из кога сам понешто научио и које ме је навело на размишљање. У жељи да се и Теби то деси (ако није касно), дотурам Ти његову копију:

'Брате Милоје,

Прочитао сам Твоју књигу *Саīрешења у СПЦ*, као и књигу *Чувари вере īредачке*, па ми је најновије предавање еп. Атанасија Јевтића било веома провидно. Морам Ти признати, да један од разлога што моје колеге и ја купујемо Твоје књиге је и тај што у њима увек нађемо по нешто о, некад нам омиљеном, а сада изгубљеном, Таси.

Чуди ме да се овога пута поред владике Артемија и Тебе није окомио и на друге неистомишљенике, а посебно на г. Миодрага Петровића, јер је општепознато да је Таса веома киван на М. Петровића, научног саветника Историјског института САНУ, зато што га је овај више пута разоткрио као незналицу, импровизатора и, надасве, као човекомрсца. У прилог томе, довољно је прочитати у књизи **петој Одабраних радова у шест књига Миодрага Петровића**, на стр. 97-102, текст под насловом „смисао речи исправление", а нарочито у књизи **шестој** на стр. 137-236 расправу под насловом: „Христос и Христ – одговори др Атанасију Јевтићу". Некада је превртљиви Атанасије писаном речју хвалио М. Петровића зато што је овај, проучавајући највеће дело Светога Саве, потиснуо из литературе погрешан назив „Крмчија" и увео у употребу прави назив – ***Законоīравило***. Тежину Тасине лажи о томе да је М. Петровић, наводно, „упрљао и осрамотио Законоправило Светога Саве" лако је схватити из **треће** књиге **Одабраних радова у шест књига** под насловом: „Црквенограђански значај Законоправила Светога Саве".

Неконтролисана количина мржње бившег епископа Атанасија Јевтића још више се излила према његовом сабрату – епископу рашко-призренском Артемију, не само онда када је уз помоћ окупатора Косова и Метохије грубо насрнуо на његову „невесту" (тј. епархију), него и после

тог срамног чина, непрекидно све до данас. Ништа необично за Тасу, јер он је познат по томе што је неколико година, противно свим свештеним канонима, мењао „невесте". Такве епископе су Свети оци називали „блудницима", „двобрачницима", „прељупцима", „идолопоклоницима"... о чему је М. Петровић детаљно писао у тексту под насловом „Номоканонски прописи о попуњавању упражњених епархија (епископија) и премештају архијереја" (о томе в. у шестој књ. његових одабраних радова: стр. 31-40).

Треба, брате Милоје, да Ти је част што Те Атанасије уврсти у исте редове са човеком који је *Законоīравило Светоī Саве* превео на савремени српски језик, др Миодрагом Петровићем.

Атанасијеву нову етикету „луди Милоје", треба да прихватиш са радошћу будући да Ти је познато ко је тај човек. Ипак ћу Те подсетити на неколико ствари.

За њега је његов школски друг – протојереј ставрофор Сава Арсенић, рекао: „Боље да се није ни родио. И за тог човека (Атанасија) се може рећи као што је Христос рекао за Јуду: Боље да се није ни родио". И још о. Сава, за Атанасија и његове саучеснике у братоубиству владике Артемија, вели: „Срам их било! Осудиће њих цело српство! Проћи ће њихово!... Срамота! Срамота! И опет само срамота!... Пуче сведочанство на два дела: на ревносно и издајничко. Жалосна нам мајка свима, а поготово издајницима!" (видети: *Беседа о. Саве Арсенића о вл. Арīемију 1 – 3:* https://www.youtube.com/watch?v=eFf-q4YVJ-w)

Радуј се, брате Милоје, јер Твој клеветник је васцелом хришћанском свету познат, у најмању руку речено, по чудном, ненормалном, неморалном... понашању које је одраз његовог духовног стања. Ево неколико илустрација:

С ким си, наки си

Поново ради циркус

Јеретичко посело

Ко је овај човек?

Његово клеветање владике Артемија допринеће да ће, исти владика Артемије, у историји рода светосавског остати упамћен и прослављен као стуб Православља, за разлику од Атанасија и његових саучесника у братоубиству који ће остати упамћени као издајници Православља. Да не помислиш да су непријатности које сам својевремено доживео од Тасе, узрок овој мојој тешкој квалификацији, навешћу једно од сведочанстава те његове издаје:

„Лично знам за двојицу владика које је Стејт Департмент натерао да се потчине, уценивши их оптужбом за ратне злочине, тврдећи да америчка влада има необориве доказе за то и да се у било ком тренутку могу наћи у Хагу и бити оптужени као ратни злочинци. Али, америчка влада сматрала је кориснијим за Америку, или је то Стејт Департмент сматрао, да они задрже своје положаје и сарађују са Америком. Они су се уплашили и реаговали као кукавице. Остали су на својим положајима и почели да испуњавају налоге Америке.

Амфилохије и Атанасије нису се само понели као кукавице – они су то и постали. А када су постали кукавице, њих двојица од тројице најстаменијих и највећих бранилаца Православља, православне истине и српског православног народа, постали су и главни заговорници Западне Европе, Америке, њихових вредности, њихових потреба и њихових планова за Нови светски поредак. *И, још горе, не само што су сагрешили, већ су сачинили и потпуно нов концепт Цркве, њених догми, целе наше вере, не би ли свој грех оправдали*" (видети: Косара Гавриловић: Предавање у Вашингтону http://www.pravoslavljedanas.info/Seobe.htm – подвлачење Љ. П).

Атанасијеви саучесници у братоубиству својим понашањем шире саблазни, због којих ће им народ све више окретати леђа. Мене је често стид од мантије кад ми парохијани потуре под нос овакве страхоте:

Бискуп Григорије са колегом

Браћа по вери

Нас два брата

Овако верујемо

Господ је рекао: *Тешко вама, лицемери!*

Има ли већег лицемерја од писма Иринеја Буловића које си Ти објавио у часопису „Свети кнез Лазар" бр. 12, које је он написао пре четрдесет година – у поређењу са горњим фотографијама.

Има ли већег лицемерја од поређења горњих фотографија са некадашњим речима Атанасија Јевтића:

„Јер, ми знамо из историје Цркве, да права вера, Црква правоверних, често није била у већини у односу на јеретике. 'Мало стадо' Христово... бивало је у историји, и сигурно ће још бити у апокалиптичкој будућности, заиста *у мањини и потискивано у пустињу. Али то не значи да је истина била на страни оне јеретичке већине. Самоочевидна у Цркви истина и не зависи од количине, од 'саборности' у лажном, демократском смислу те речи*" (подвлачење Љ. П.).

А тек, погледати његову духовну децу која жалосте и саблажњавају народ, који је давно рекао: *Каква врба такав клин, какав отац такав син.* Ево једног његовог чеда:

"Свој став према јеретицима – а јеретици су сви који су неправославни – Црква Христова је једном за свагда одредила преко Светих Апостола и Светих Отаца; то јест преко светог Богочовечанског Предања, јединственог и неизменљивог. По томе ставу: православнима је забрањено свако молитвено општење и дружење са јеретицима. Јер, какав удео има правда с безакоњем? или какву заједницу има видело с тамом? или како се слаже Христос с Велијаром?...

...Светих Апостола Правило 45 наређује: „Епископ, или презвитер, или ђакон, који се са јеретицима само и молио буде, нека се одлучи; ако им пак допусти, као клирицима, да што раде, нека се свргне".Свети Канон Светих Апостола не одређује какво богослужење, него забрањује свако заједничко мољење, ма и појединачно (συνευξάμενος) са јеретицима. А на екуменским заједничким молитвама зар не долази и до нечег крупнијег и групнијег?По овоме питању, остала правила Светих Апостола и Светих Отаца важила су не само за древна времена него она у пуној мери ВАЖЕ И ЗА СВЕ НАС, садашње православне хришћане. Важе несумњиво и за наш став према римокатолицима. Јер римокатолицизам је многострука јерес, а о протестантизму и да не говоримо.Није ли још Свети Сава у његово време, пре седам и по векова, називао римокатолицизам " латинска јерес". А колико је од тада нових догамата папа измислио и„непогрешиво" одогматио!" СВЕТИ ЈУСТИН ЋЕЛИЈСКИ писмо Синоду "О зај. молитви за јединство".

PREOBRAŽENJE: Vladika Grigorije postao biskup!

Ово је олтар у коме су жене и народ за време Гриоријеве „литургије"

Још то његово чедо са јеретицима изговара Filioque у Символу вере (видети http://srbinaokup.info/?p=58852 „Епископ Григорије исповеда јеретички, латински Символ вере (ВИДЕО)."

Ваљда га тако као „велики" – боље речено: умишљени каноничар научи његов духовни отац пошто закачи „каноне мачку о реп". Одређеније, *Символ вере* то његово чедо изговара онако како верује „свети" им отац папа: *И у Духа Светоīа* ***који од Оца и Сина*** *исходи*. Дакле, отац му окачи „каноне мачку о реп", а он погази и наруга се Јеванђељу у коме пише – на српском – Јн. 15, 26: *А кад дође утешитељ, коīа ћу вам послати од Оца, Дух истине,* ***који од Оца излази,*** *Он ће сведочити за мене.*

То пише, о, и на другим језицима:

26 Quand sera venu le consolateur, que je vous enverrai de la part du Père, l'Esprit de vérité, qui vient du Père, il rendra témoignage de moi;

26 Wenn aber der Tröster kommen wird, den ich euch senden werde vom Vater, der Geist der Wahrheit, der vom Vater ausgeht, der wird Zeugnis geben von mir.

26 But when the Comforter is come, whom I will send unto you from the Father, even the Spirit of truth, which proceedeth from the Father, he shall testify of me:

Овде није потребан коментар. Он је казан пре два миленијума: „Нека је **проклет** свако ко не остане у свему што је написано у књизи закона да то чини” (Гал. 3, 10).

„Али ако и ми, или анђео с неба јави вам јеванђеље другачије него што вам јависмо, **проклет да буде**!” (Гал. 1, 8) (подвлачење Љ. П.).

Брате Милоје,

Нека Ти на утјешеније буде то што сви знају да Твој клеветник болује од тешке болести за коју је апостол дао дијагнозу: *Говорећи да су мудри полудеше* (Рим. 1, 22).

И зато, помолимо се за њега.

27. март 2015.

С благословом,
протојерej М...’

Грешни Милоје –
Атанасију Јевтићу[131]

УЗДАРЈЕ КУМУ

Драги куме,
Христос васкресе!

Обрадовах се Твојему тексту „Стрмоглав монаха Артемија...”, објављеном на званичном сајту СПЦ и другде, од 2.5.2015, из више разлога:

Најпре, нису Те баш начисто отписали, као што си се жалио преко жуте штампе ронећи сузе што Ти првосвештеници нису дали да објавиш свој текст у средствима информисања СПЦ, говорећи да су она *због цензуре скоро приватизована*.[132]

Дакле, увек си им добродошао кад год треба да одрадиш неки прљав, једнократан посличак. Шта ћеш, зауварице: Боље Ти је ишта него ништа.

Други разлог мојему радовању је то што видим да ’свакога дана у сваком погледу све више напредујеш’.[133] Или, кол’ко се ја (као ’ситношићарџијски трговчић и самохвалисави добротвор’)[134] – разумем у оно што си нам Ти

131 Извор: http://srbinaokup.info/?p=60699, 4. мај 2015.

132 Види: http://www.telegraf.rs/vesti/776270-atanasije-irinej-bulovic-je-licemer-vladike-privatizuju-crkvu или: Vesti-online.com, 05. jul. 2013: „Umirovljeni episkop zahumsko-hercegovački i primorski Atanasije javno se pismom obratio episkopu bačkom Irineju Buloviću, u kome je optužio vladike da monopolizuju Crkvu, a episkopa bačkog da daje licemerne izjave u ime SPC”.

133 Мантра главног јунака из филма „Сећаш ли се Доли Бел”.

134 Прецизније, Ти каза: „Сада је сам рашчињени ’епископ’ Артемије ’хиротонисао’ за ’хороепископа’ рашчињеног ’игумана’ Николаја (у недељу, 26. априла 2015) у дрвеној бараци, никада непризнатој ни освећеној као храм Божји у селу Лозници код Чачка, на имању искљученог из Цркве, канонском одлуком Епископа Жичког Хризостома, комендијанта ’Милоја патријарха’ (донедавно ноторног комунисте, а сада болесно мегаломанског ’ревнитеља’, притом ситношићарџијског трговчића и самосхвалисавог ’добротвора’ осиромашене у свему и с врха унесрећене ’проевропске Србије’)”. И још: „Ко ли му је сада па тај ’старорашки’ Епископ, кад Рас и Рашка имају свога Епископа? А ко ли тек тај милојевски ’Лознички’, у шта је гурнуо ионако смућеног и снобурног Николаја”... Извор: http://www.spc.rs/sr/strmoglav_monaha_artemija_raskolnika_njegove_sekte.

земајле говорио док Те не видесмо у 'издајничком сведочанству': 'Сви који хоће да живе побожно у Христу биће гоњени. А зли људи и опсенари напредоваће од зла на горе, доводећи и друге и себе у заблуду' (2 Тим. 3, 12-13). Твоја највећа срећа је што више никог, осим себе, не можеш да доведеш у заблуду. Прочиташе Те скроз наскроз. Верујем да ћеш бити срећан што ће Твој текст послужити за увесељавање народа и што ће новине имати чиме да попуне своје странице. Једина неповољност је та што ће Твој брат Артемије због клевета и лажи у народу бити милији и дражи.

Трећи разлог радовању је тај што почињеш „озбиљно", на Теби својствен начин, да се бавиш и исписивањем животописа, мојега духовног оца, владике Артемија. То је Твој добар искорак у вечност: Владика Артемије је Твоја јединствена шанса да у памћењу долазећих покољења опстанеш. Кад се испуни време, ђаци ће учити како се мућевито уз помоћ окупаторске и шиптарске оружане силе отима невеста (Епархија) са окаченим Уставом и Канонима *мачку о реп*.

Животописи којима се у последње време бавиш, сходно свом научном реномеу, биће предивни школски пример како се фризирају биографије у сагласју са добивеним домаћим задатком и како се потура кукавичје јаје, тј. како се трампи истина за лаж и вера за вечеру. Причаће се како је Гебелс, Адолфов министар пропаганде, за Тебе био аутсајдер. Тако ћеш у историји обезбедити себи сигурно место уз Кајина, Јуду, Пилата, Вука Бранковића...

Међутим, Твоје писмо ми је изазвало, не малу, забринутост: не знам шта је било са Твојим добрим мачком, који је донедавно на свој реп примио терет канона, који Ти ниси могао да (под)носиш. Јер, видим сад си их опет

упртио на своја јуначка плећа и да се више не гадиш да их узмеш у уста, говорећи да је моја маленкост искључена из Цркве „канонском одлуком" ненадлежног Епископа. Да ли је, Твој добри мачак, примио вирус гадаринског бесомучја од свог господара и због тога збацио терет са свог репа?

Драги куме,

У жељи да Ти помогнем да савладаш опаку болест гордоумља и Твојега (без)умља (ако под њим подразумевамо лажи, клевете, произвољности, измишљотине, аброве) више пута сам Ти, у разним емисијама, у писмима и преко књига слао бесцени бисер: Истину. Сад сам схватио да је све било узалуд и да ваистину *не треба бацати бисере*... (Мт. 7, 6)

Видим да је био узалудан и вапај Твог школског друга Саве Арсенића који ти каза: *Боље да се ниси ни родио.*[135]

Ни сведочанство старице Косаре Гавриловић није дотакло Твоје (како она сведочи) *кукавичко* срце.[136]

Иако ми је жао сваке речи коју безуспешно прођердах на Тебе, увидевши да Ти помоћи нема, остаје ми да Ти предложим: отиди до бање Витезде. Само је Богу све могуће.

У Београду, 3. маја 2015. године Господње

С доброжељењем,
Твој кум Милоје, кога Ти из миља прекрсти у:
удбаша, револвераша, црквоурушитеља, патријарха,
лажова, лудог Милоја, ситношићарџијског тріовчића,
самохвалисавог „добротвора", комендијанта,
ноторног комунисту, болесног меґаломанског ревнитеља...

P. S.

Још Ти, као куму, дугујем бошчалук. Уручићу Ти га у оној „дрвеној бараци", у Лозници, кад наиђеш.

---

135 За Тебе, Твој школски друг – протојерej ставрофор Сава Арсенић рече: „Боље да се није ни родио. И за тог човека (мисли на Тебе) се може рећи као што је Христос рекао за Јуду: Боље да се није ни родио". И још о. Сава, за Тебе и Твоје саучеснике у братоубиству владике Артемија, вели: „Срам их било! Осудиће њих цело српство! Проћи ће њихово!... Срамота! Срамота! И опет само срамота!... Пуче сведочанство на два дела: на ревносно и издајничко. Жалосна нам мајка свима, а поготово издајницима!" (В: Беседа о. Саве Арсенића о вл. Артемију 1–3: https://www.youtube.com/watch?v=eFf-q4YVJ-w).

136 В. Косара Гавриловић: Предавање у Вашингтону http://www.pravoslavljedanas.info/Seobe.htm.

Грешни Милоје їађао кума Фусноїом[137]

КУМЕ, АЛАЛ ТИ ФУСНОТА

Драги куме,

Поводом Твог текста *Сїрмоїлав монаха Арїемија…* на званичном сајту Српске православне цркве[138] чије кормило су, иначе, смотали јеретици тзв. екуменисти, носиоци папиног бискупског прстења, самопроглашени бискупи, палиоци свећа по јеврејским синагогама, изгонитељи учења Св. Јустина са Богословског факултета и други расколници од Предања и Светосавља – каже мени мој пријатељ Игрутин:

– Замисли, твој кум се потписа као: + *Еп. Аїанасије, Херцеїовина*.

Он епископ, а владика Артемије монах. Он се *узвисио*, а владика Артемије *сїрмоїлавио*. Па то бешчашће је небивало чак и ако занемаримо све оне бљувотине, лажи, клевете које је изнео у том тексту.

– Не дирај ми кума. Изневерио га мачак, и пусти га да се мало врати канонима. Видиш да је почео да их узима у уста, што је добар знак.

– Он да се врати канонима? Па то ће да се збуде *кад на врби роди їрожђе*. Знаш како каже Соломон: *Као шїо се їас їовраћа на своју бљувоїину, їако безумник їонавља своје безумље.* Знаш од кад он уједа владику Артемија? Знаш од кад тебе крштава? Ти си требао пре седам година да га окумиш.

– Добро, било па прошло. Владику је утерао у историју, а мене у част да ми такав Богољуб постане духовни отац. Оно јесте истина што вели Соломон: *Јеси ли видео човека који мисли да је мудар? Више има надања од безумноїа неїо од њеїа*. Али чим је мој кум узео у уста каноне, може да се деси чудо: да дође себи.

137 Извор: http://srbinaokup.info/?p=61166

138 http://www.spc.rs/sr/strmoglav_monaha_artemija_raskolnika_njegove_sekte

– Чисто сумњам.

– Добро. Ал' замисли да се човек, ипак, обзнани.

– То је тешко замислити, ал' 'ајде, рецимо, да сам замислио.

– Е сад замисли, да се присети да је приредио књигу Аве Јустина *Сеїве и жеїве*.

– Он је одавно заборавио науку Аве Јустина. Лепо си му дао гадаринску дијагнозу, а сад покушаваш да га браниш.

– Свакој болести има лека. Сети се само оног слепорођеног. Богу је све могуће. Замисли да му звизнем у главу једну његову фусноту. И он се овиза.

– Немогуће. Из два разлога:

Прво, он је сагубио главу или образ, јер косу има – још је није почупао. А рекао је:

„Осазнајмо најпре сами шта је то Литургија, а не игнорантски да се усуђујемо да дигнемо дрску руку да нешто реформишемо у Литургији. Сви евентуални успеси добијени од тих реформи, биће само краткотрајни, ефермни 'блицеви', а онда ћемо убрзо чупати косу своју шта смо урадили и како тек треба исправљати грешке тог реформаторства".

(јеромонах Атанасије, Теолошки погледи бр. 3, 1980, стр. 95)

Он је ругање Предању – које зове *„реформом лиїурїије"* – починио. А косу није почупао, што значи да или не држи реч што је карактеристика људи који немају образ, или нема оно на чему расте коса.

Друго, он силни народ српски назива *„їробисвеїима", „їарасинаїоїом", „секїашима", „дозлабоїа срамним їроїалицама"*… Њега хиљаде људи окупљених око владике Артемија и његове духовне деце није опаметило, а да га опамети једна фуснота? Ма 'ајде, молим те.

– Ако кума звизнем у челенку само једном његовом фуснотом, можда се овиза. То ти је, у ствари, шок терапија, која се у медицини примењује кад мозак или неки други виталан орган остане без кисеоника.

– Њега да човек гађа у главу Библијом не би трепн'о. А камоли неком тричавом фуснотом. Немој, молим те…

– Па добро, зар се не сећаш кол'ко је времена, енергије и пара просуто у Бриселу 2012. око једне једине фусноте. Сем тога, једна покајна реч може човека да спасе. Једна умна мисао, може да потре бројна безумља.

– Фуснота која би Атанасија вратила у нормалу морала би бити већа од ове куће.

– Па ова његова фуснота је ко гранитна кула. И то она што је сграђена на камену. Она је претегла све његове небулозе и клевете које ће бити заборављене ко лањски снег. Али, та фуснота ће остати. К'о оно Буловићево Писмо из Атине, 1972, епископу Лаврентију.

– Е, волъо би да видим ту Атанасијеву „кулу”, више негъ ишта.

– Ево овако: Ти знаш да је он док је био…

– Мислиш: нормалан?

– Ти каза. Дакле, док је био при умној снази, и док је исповедао веру светосавску, он је приредио књигу Аве Јустина *Сетве и жетве*...

– Знам то. Па шта? Јелъ му то даје за право да пљује и да клевеће?

– Не. Али дозволи.

– Дозвољавам.

– Ево, навешћу ти један одломак из Авиних *Сетви и жетви* и само једну једину фусноту приређивача – тј. мог кума Атанасија Јевтића (под бројем 3), која га може повратити, обзнанити, овизати, спасти… Ава каже:

А данас, чиме је православна саборност – православна? Оним чиме је одувек била: светошћу Духа Светог, Светих Апостола, Светих Отаца, Светих Васељенских и Помесних Сабора. Православна саборност увек води себе и проверава себе светошћу Светих Апостола, Светих Отаца и Светих Васељенских Сабора. Ако тога нема, зар је православна, зар апостолска, зар света? Сабор, макар на њему било врло много епископа, ако није испуњен духом Свете апостолске саборности, није друго до обичан скуп људи, где се одлуке доносе надгласавањем. Само се при томе заборавља да се Дух Свети и Свети Оци, и њихове свете истине не могу надгласати.[3] Сетите се Светог Атанасија Великог. Њега је Антиохиски сабор (335.г.), на коме је било преко сто епископа, осудио. Па ипак, сва божанска истина Православна била је са Светим Атанасијем, а не са самовољним и богоборним епископима-гласачима. Света, апостолска саборност Цркве била је у једном Светом Атанасију, а не у стотини самоугодљивих епископа-гласача. Истина богочовечанске, еванђелске вере није у броју, већ у сили и Духу Светом. Јачину и истинитост вере проверава бројем папизам, а Православље никад и довека.

[3] Добро би било да ово схвате поједини наши Епископи, који мисле да се гласањем и надгласавањем (једва надполовичне већине) може решавати било које битно питање Цркве: о Цркви, њеном животу, раду, богослужењу. – *Прим. ћир.*

Ето видиш, кум Атанасијева фуснота гласи:

„Добро би било да ово схвате поједини наши Епископи, који мисле да се гласањем и надгласавањем (једва надполовичне већине) може решавати било које битно питање Цркве: о Цркви, њеном животу, раду, богослужењу”.

Ако смогне снаге да се доследно држи овог цитата свог бившег духовног оца, овај бивши епископ, бивши ректор, бивши професор, бивши администратор…

– Бивши човек.

– Ти каза. Дакле, да се држи само тог цитата и своје фусноте, он би дошао себи и вратио би се Оцу – одонуд где је, попут блудног сина, забасао.

– Кад би се то чудо десило, твој кум би морао доћи у ону „дрвену бараку” да клекне пред брата свога Авеља, тј. владику Артемија, и да пред његовом доследношћу заплаче и затражи опроштај…

Драги куме,

Ово што прича мој пријатељ Игрутин, то Ти тако мисли преко 90% Србаља. Само понеко, коме су Игњатије и други професори тог кова успели да плакну мозгове, можда још и поверује у Твоја потоња писанија и наступе.

Него, мани се Ти куме ћорава посла и врати се са *пута злога*.

Овај народ, што видиш иза „дрвене бараке” [*sic*] у Лозници на Јелици (на доњој фотографији) није баш оно за шта га Ти држиш: *пробисвети, парасинагога, секта, дозлабога срамне пропалице…* [*sic*] веруј ми. А ни „дрвена барака” није од тако рђаве грађе, ко што Ти се чини.

Уосталом: *ДОЂИ И ВИДИ!*

А што се Твог кајиновског злочина тиче, могу Ти јавнути да се неће остварити Твоје пророчанство о томе да ће *кад умре Артемије, умрети и његово дело. Срушише се ваши пусти снови*. То ти је оно: *Што је баби мило оно јој се снило.*

Из више разлога:

Прво, слагуцн'о си своје фанове да владика Артемије болује од разно-разних болести. Дакле, здравији је он, и живљи, од свих његових прогонитеља.

Друго, Он иза себе има здрав духовни пород за разлику од неких , да не кажем којих (одмах би се сетио).

Треће, Он има чврсту веру (за разлику, да не кажем од кога). Он је свагда веровао и по вери нека му буде. Вавек! Ево једне његове јавне исповести:

ЕПИСКОП АРТЕМИЈЕ:

„Ако наша дела и наш живот буду сагласни са нашом вером, онда ће и наша вера бити чудотворна и све што будемо са вером молили Господа Христа, као што је и Сам рекао: Све што замолите верујући биће вам!

Тако и ми, када се будемо молили Богу са таквом вером јаком и непоколебивом, а будемо се молили за оно што нам је потребно за спасење и за живот вечни – не треба сумњати да ће то Господ и испунити, и нама ће упутити те речи: Како си веровао, нека ти тако буде!"

Драги куме,

За разлику од неких, да не кажем којих, Твој Авељ, а наш драги и свети владика Артемије, је свим својим прогонитељима (тада будућим) а сада актуелним, поручио во времја оно кад су ковали зликовачки братоубилачки и оцеубилачки план:

Гонитељи моји моју ме лишити Епископског Трона, чак и Епископског Чина, моју ме проглаcити болесним, сенилним, чак и лудим (као што је већ учинио Сава Ј.), моју учинити и многа друга безакоња која нисам у стању ни да замислим. Све ћу подићи с помоћу Бога.

Ипак, не моју ме натерати да стварам раскол и цепам светосавски хитон Српске Православне Цркве, не моју ме натерати у загрљај папе римског, ни у наручје екумениста европских, јер ја од својих ставова немам намеру одступати.

Стога, вапајна молитва: „Нека буде милост Божја на нама, као што се уздамо у њега". Амин.

Епископ рашко-призренски и косовско-метохијски
+Артемије

Гонитељи моји могу ме лишити Епископског Трона, чак и Епископског Чина, могу ме проглаcити болесним, сенилним, чак и лудим (као што је то већ учинио Сава Ј.), могу учинити и многа друга безакоња која нисам у стању ни да замислим. Све ћу подићи с помоћу Бога.

Ипак, не могу ме натерати да стварам раскол и цепам светосавски хитон Српске Православне Цркве, не могу ме натерати у загрљај папе римског, ни у наручје екумениста европских, јер ја од својих ставова немам намеру одступати.

Стога, вапајна молитва: „Нека буде милост Божја на нама, као што се уздамо у Њега". Амин.

Епископ рашко-призренски
и косовско-метохијски
+АРТЕМИЈЕ

Сви они – који би, *кад би се на мерила метнули били лакши него ништа* (Пс. 61, 9). а који наумише да му *сломе кичму, који десет година спремаху братоубиство,* који веле да је *дроњиран, ђавоиман, тврдоглав,* да је *мултимилионер…* и који му прете анатемом само му плету Христов венац славе, а себе гурају у муку голему. Јер, да би се неко анатемисао, **прво се мора осудити јерес** коју он исповеда. Свети владика Артемије исповеда светоотачку, светосавску веру. За оне који су *лакши од ништа*, и за њихово јеретичко понашање – то можда јесте јерес. То тврди и њихов „свети отац" – папа.

Други разлог за анатему би могао бити раскол. Али, драги куме, у тексту Твог негдашњег духовног оца и учитеља – где стоји Твоја фуснота – видесмо да свети Атанасије Велики – један једини (!) – одржа свету апостолску саборност Цркве.

Да ли Ти, куме, због таквог поступка светог Атанасија Великог сматраш расколником?

Попут светог Атанасија Великог, драги куме, и владика Артемије остаје у правоверној Цркви, за разлику од његових прогонитеља.

И зато нека прогонитељи *само раде свој посао.*

Што раде, себи раде.

Ако залепе владики Артемију још једну клеветничку етикету и измисле да је Он починио „раскол", мораће то и да докажу, кад-тад. Пред Богом и пред родом! И мораће да зажмуре, што од лажног сјаја папиног прстења које носе на својим рукама, што од стида пред Светим Оцима са којима је владика Артемије у најчвршћем јединству, што се за Његове прогонитеље не би могло касти:

„Молим вас, чувајмо одлучно Свету Веру, јер видите колико има одступања од ње и колико морамо захваљивати Богу што нисмо доспели у неку заблуду, него смо добили и чувамо Веру Православну" (Свети Теодор Студит).

„Ми смо хришћани, прави хришћани, све дотле док држимо веру Светих Отаца. Без те вере нема нам спасења, ни вечног живота" (Свети Јустин Ћелијски).

А Ти куме, овога пута имаш срећу: као бивши епископ, вероватно, нећеш бити на Сабору на коме ће се починити још неко безакоње, упркос канонима, над којима лицемери лију фарисејско-крокодилске сузе.

И на пошљетку, драги куме,

Да ти пошљем мали подсетник, пошто си под теретом задатка који извршаваш, сметн'о с ума много штошта:

У ґласу је сила, Теодуле.
Али је сила и у ћутању.

Није подједнака сила ни у ґласу ни у ћутању. Зависи ко ґовори и о чем ґовори, и ко ћути и зашто ћути.

Глас злоґовора и ґлас свеца Божјеґа немају једнаку силу.

И ћутање разбојника који зло смишља није равно ћутању доброґовора који о добру мисли.

Св. Николај Србски

У Беоґраду, 14. маја 2015. ґодине Господње, уз жељу да се архијерејски Сабор који данас почиње, с вером у полицију, врати светосавском огњишту, на добробит рода светосавског.

С доброжељењем,
Твој кум Милоје, кога Ти из миља прекрсти у:
удбаша, револвераша, црквоуништеља, патријарха, лажова, лудоґ Милоја, ситноништарцијскоґ трґовчића, самохвалисавоґ ’доброґвора’, комендијанта, ноґторноґ комунисґу, болесноґ меґаломанскоґ ’ревнитеља’…

P.S.
Драги куме,
Кад доспиш, бани мено до моје задужбине (или што би Ти рек’о: „дрвене бараке”) да зај’но *комендијамо*. Спремио сам Ти уз бошчалук и моје књиге. У некима од њих си и Ти један од јунака. Овом приликом ти шаљем моја писма која сам Ти одаслао од кад смо се окумили, у случају да Ти их поштар није дотурио или да Ти их није „*оґправио*” по ћацима:

http://srbinaokup.info/?p=59573
http://srbinaokup.info/?p=60699

Можда је згодна прилика да грунеш у Недељу Свих Светих у Лозницу. Тада можемо о једном трошку да прославимо празник Свих Светих, Покладе и седму годишњицу од твог првог писма: „*О ґоґубним новоґарија-ма*”… кад си мене прекрстио у „удбаша”; „патријарха”…, а Твог пријатеља Миодрага Петровића и мене почаствовао чином „црквоуништеља”.

Ево, да Ти дотурим позив – уколико нису у завади са Светим Духом:

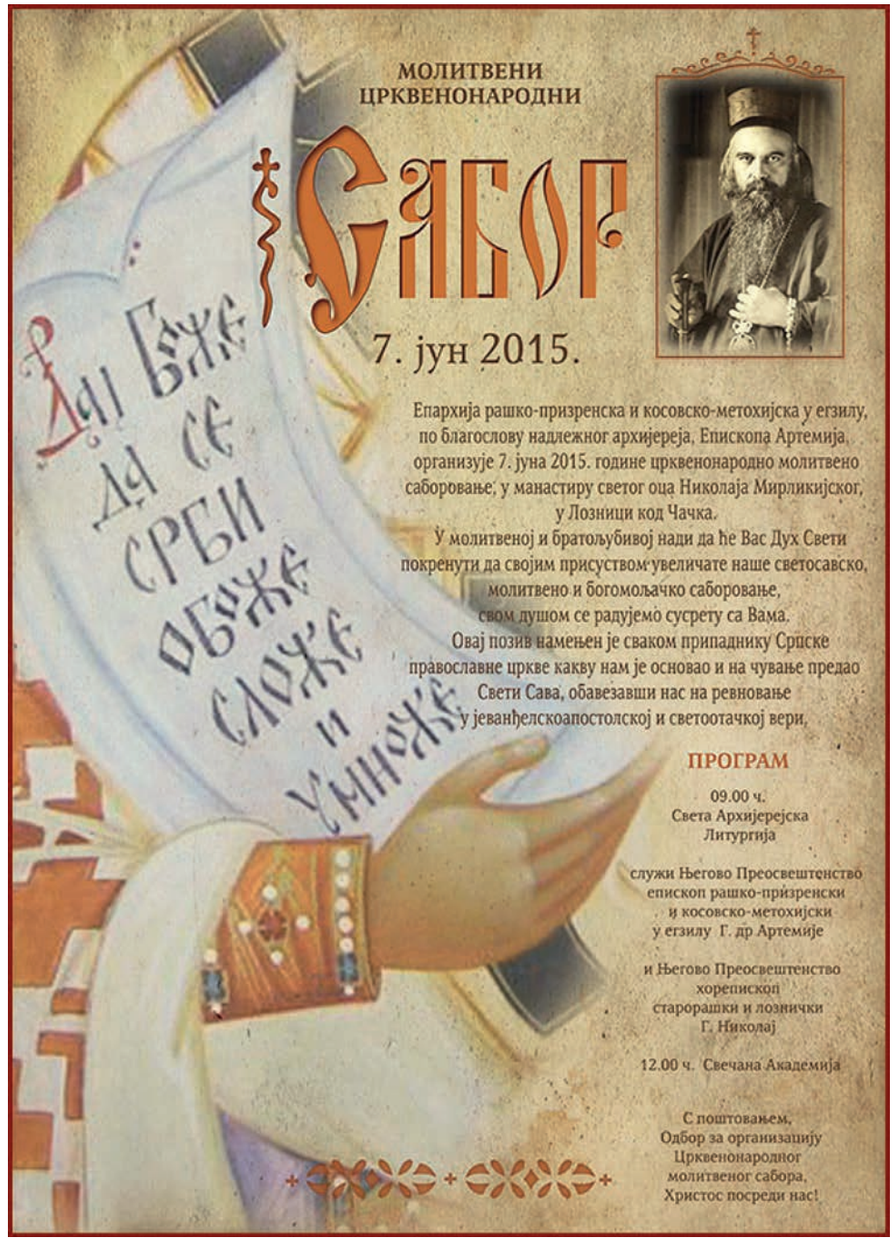

ДОЂИ И ВИДИ!

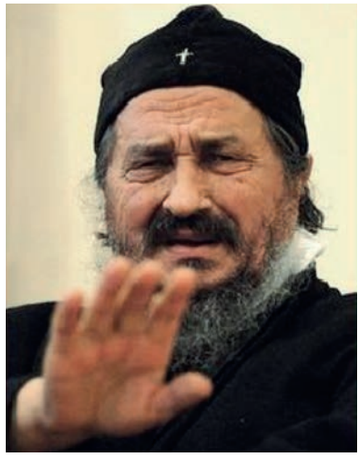

Грешни Милоје: Сан[139]

КОМЕ ЗВОНА ЗВОНЕ

Кумашине силни Танасије
Ноћас сам ти грдан санак снио:
Дуну ветар с планине Авале
И смаче ти митрицу са главе.
Дал ће куме на добро изаћи?
Све се надам куме Танасије
На сан дошло на сан и нек оде.
У сну ми се каза грдна слика
Вићек Риста а вићек и Мирка
Ће те куме кано слепца воде
И од зла те на горе наводе.
Овако ти они говораху:
„Јеси брату отео невесту
Његову си растерао ћецу
Опушћо си њему винограда
Клевето га што те носи снага.
Ал га ниси из Цркве ишћеро
Нити си га да клекне наћеро".

139 Извор: http://srbinaokup.info/?p=61430

А ти цвилиш: „Немојте ме више
Стида немам ал ме сни убише!"
Ал се они обзирати неће
Да с не роди камо твоје среће -
То ти рече Арсенићу Сава
Богомудра светосавска глава.
То гледаше са Авале вила
Пак је вила заплакала била
Паке викну са Авале вила:
„Танасије проклета ти душа
Што папине веренике слуша?
Што погуби Артемија брата
Знаш ли црњо која ти је плата?
Артемије већ је васкрсао
А ти си се црњо урнисао!"

* * *

Пробудих се сав у голој води.

Знам ја да ми хришћани не треба да верујемо сновима. Знам ја да се често иза њих крије онај непомјаник, ал' не би ми баш свеједно. Јер, знаш како: *Кум није дуīме.*

Кад се расаних, умих и обукох, реших да на интернету прегледам пошту и вести.

Не могу да верујем. Да ли је могуће да ми сан најави да су те опет упрегли и у брлог ћушнули. Где ће им душа? Па зар немадоше никог другог? Читам и чудом се чудим:

„Zanimljivo je da je na Sabor po pozivu iz Sinoda u petak došao i penzionisani vladika Atanasije Jevtić, iako umirovljeni episkopi nemaju pravo glasa. Od Jevtića se, kako se nezvanično saznaje u srpskom episkopatu, očekuje da pomenute sinodske izveštaje upodobi s crkvenim kanonima i pretvori ih u kanonske optužnice Sinoda (crkvene vlade) protiv Đokića i Mićića (Георгија и Филарета, моја оп.), ako do toga dođe.

Spekuliše se takođe, da Jevtić ima ulogu i da napiše optužnicu za trajno isključenje iz Crkve raščinjenog episkopa raško-prizrenskog Artemija Radosavljevića, koji je svojevremeno saborskom odlukom vraćen u čin monaha."[140]

140 Види: http://www.vesti-online.com/Vesti/Drustvo/492765/Vecina-protiv-smene-episkopa:

* * *

Пошто попих кафу, реших да не завирујем данас више у компјутер, да не узимам новинчине, да не укључујем ни радио ни телевизију. Доста ми је свега: и ев**ропске** уније, и екумениста, и побискупљених епископа, и папиних вереника, и ...

Нек иду сви у...

У бестрага.

Што би рекла моја покојна баба Драгиња: *Бестраīа им īлава.*

Прићох мојем највернијем другу – библиотеци. ’Оћу данас да побегнем од безумља и зла далеко, далеко. Што даље. Прићох Андрићевој полици. Ајд’ да се к’о човек поново вратим *на ћуприју.*

Кад поче да нараста лева а да се тањи десна страна књиге, ти ми, куме, не силазиш с очију. К’о видим те без оне твоје шиљате митрице. К’о пресијава ти се коса на сунцу. Све ’нако сјакти, рек’о би је подмазана. Земајле су се волујска кола подмазивала катраном. Па кад удари ждрака у тулац, сија одонуд к’о зифт. Тако се и твоја коса сијаше к’о зифт. Пробам да те одагнам одасе. Јок. Не да ми се и готова ствар. Залепио си ми се к’о крпељ, д’извинеш. Ма тако ми се Мерџан тупио исти ти, сунце те гријало, ко јаје јајету. Све читам, а к’о да тебе гледам:

„Радисав обори главу још ниже, а Цигани му прићоше и стадоше с њега да свлаче гуњ и кошуљу. На грудима се указаше ране од верига, потприштене и поцрвенеле. Не говорећи више ништа сељак леже како

му је наређено, окренут лицем према земљи. Цигани прићоше и везаше му прво руке на леђа, а потом за сваку ногу, око чланка, по један конопац. Затегнуше сваки на своју страну и широко му раскречише ноге. За то време Мерџан је положио колац на два кратка обла дрвета тако да му је врх дошао сељаку међу ноге. Затим извади иза појаса кратак, широк нож, клекну поред испруженог осуђеника и нагну се над њим да му расече сукно од чакшира међу ногама и да прошири отвор кроз који ће колац ући у тело. Тај најстрашнији део крвникова посла био је, срећом, за гледаоце невидљив. Видело се само како везано тело задрхта од кратког и неприметног убода ножем, како се подиже до паса, као да ће устати, али одмах поново паде натраг и тупо удари о даске. Чим је то свршио, Циганин скочи, дохвати дрвени маљ са земље и стаде њиме да удара доњи, тупи део коца, лаганим и одмереним ударцима. Између два ударца стао би мало и посматрао прво тело у које забија колац а затим двојицу Циганина, опомињући их да вуку лагано и једномерно. Тело раскреченог сељака грчило се само од себе; код сваког ударца маља кичма му се савијала и грбила, али су га конопци затезали и исправљали. Тишина је на обе обале била толика да се јасно разабирао и сваки ударац за себе и његов одјек негде на стрмој обали. Најближи су могли чути како човек удара челом о даску и поред тога један други необичан звук, али то није био ни јаук, ни вапај, ни ропац, ни ма који људски глас, него је цело то растргнуто и мучено тело ширило од себе неку шкрипу и грохот, као плот који газе или дрво које ломе. После сваког другог ударца одлазио је Циганин до испруженог тела, надносио се над њега, испитивао да ли колац иде добрим правцем, и када би се уверио да није повредио ниједан од најважнијих делова изнутрице, враћао се и настављао свој посао.

Све се то слабо чуло и још мање видело са обале, али су свима ноге дрхтале, лица бледела и хладнели прсти на рукама.

У једном тренутку куцање престаде, Мерџан је видео како се при врху десне плећке мишићи затежу и кожа одиже. Он прође брзо и пресече то испупчено место унакрст. Бледа крв потече најпре оскудно па све јаче. Још два-три ударца, лака и опрезна, и на пресеченом месту стаде да избија гвожђем поковани шиљак коца. Ударио је још неколико пута, док врх није дошао у висину десног уха. Човек је био набијен на колац као јагње на ражањ, само што му врх није излазио кроз уста него на леђа и што није јаче озледио ни утробу ни срце ни плућа. Тада Мерџан одбаци маљ и прође. Разгледао је непомично тело, заобилазећи крв која је цурила са места где је колац ушао и изашао, и хватала се у малим млакама на даскама. Двојица Цигана окренуше укрућено тело на леђа и стадоше да му везују ноге при дну уз колац. За то време Мерџан је гледао да ли је

човек жив и пажљиво посматрао то лице које је дошло одједном поднадуло, шире и веће. Очи су биле широко отворене и немирне, али очни капци непомични, уста расклопљена и обе усне укочене у грчу; иза њих су беласали стиснути зуби. Појединим од личних мишића човек није више могао да влада; стога је све изгледало као маска. Али срце је било мукло и плућа радила кратким и убрзаним дахом. Двојица Цигана стадоше да га дижу као брава на ражњу. Мерџан је викао на њих да пазе, да не дрмају телом; и сам је помагао. Углавише доњи, дебели део коца међу оне две греде и уковаше све великим ексерима, затим позади, у истој висини, подупреше кратком жиоком коју такође приковаше и за колац и за греду од скеле.

Кад и то би готово, Цигани се измакоше подаље и придружише сејменима, а на празном простору остаде сам, издигнут за читава два аршина, усправан, испршен и го до паса, човек на колцу."

Набијање на колац на Сѿамбол кайији, рад Николе Милојевића

* * *

Не могу да се ослободим оног твог победоносног погледа према човеку на коцу. Као да ме у очно дно удара сјај оне твоје подмазане косе која се пресијаваше на сунцу. Оставих *На Дрини ћуӣрију* и одох на Калемегдан, оном стазом којом је најчешће шетао Андрић – како су ми причали неки моји пријатељи, стари Београђани, који су се, како веле, трудили да се у време његових шетњи нађу на Калемегдану. Кажу да им је сусрет с њим представљао велику част.

Иако је данас био пријатан мајски дан некако сам, под теретом оног твог острашћеног погледа према човеку на коцу, осећао неко гађење. Први пут ми се учинило као да ми смета она раздрагана река људи која се из калемегданског парка преливала у *Кнез Михаилову.* Зато окретох наниже, низ *Париску.* Доле испод француске амбасаде, на тротоару према Патријаршији – полицијска кола. Паде ми на ум: Сабор је у заседању. Као да ми се у брк смеје Фридрих Вилхелм Ниче: ***Праве се да верују у Боīа, а верују у ӣолицију.*** Као да чујем грохот који ми запара уши: *Ха, ха, ха!*

Мислим, ако је тачно оно што јутрос прочитах, онда је и мој кум ту. Можда не баш у сали заседања, ал', негде ту. Да се нађе, ако искочи неки посличак коме је вичан. Нико то боље не може од мог кума. Он није гадљив. *Дај шта даш. Није ӣреда.* Он не прави питање. Што каже народ: *Кад нема кише заувар је и ӣрàд.*

И све тако, куме мој, к'о да те видим како час шиљиш плајваз, а час како шиљиш колац. Прођох између Патријаршије и Саборне цркве, бијући се с памећу каква је разлика између твоје оловке и Мерџановог коца.

Избих на *Обилићев венац,* а не нађох битну разлику између те две алатке. Обе су подједнако гадне кад их здомча зликовац или кад доспеју у руке бешчасна иксана.

Немам обичај да одмарам преко дана. Ионако лијежем касно у ноћ. Али, данас сам нешто ломан, па ми се придрема. Закуњах у фотељи. *Ко сојка на јуӣовини.*

Опет сањам. Иако је мој дремеж трајао само десетак минута, сан ми се учинио дугачак к'о царева година.

Указа ми се једна слика. Не знам зашто, али кад год сам био у Гетсиманском врту, покрај Јерусалима, привиђао сам такав призор. И чуо глас: *Зар целивом издајеш...?*

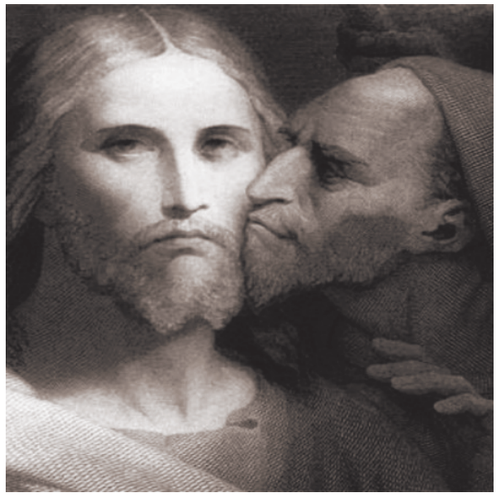

Само што ми се, сад, овај с десне стране у сну учинио исти Мерџан. Пљунути.

И, сањам, к'о да се ту однекуд појавише неки људи, који почеше гласно да се надгорњавају, довикујући оном што се турио на Мерџана, коме се и на месечини коса пресијаваше ко зифт:

— *Што чиниш, чини брже* – виче један.

— *Он то ради за 30 бедних сребреника, несрећник* – довикује други.

— *Ма јок, он то ради џабе. Он нема трошкове – њива је већ купљена* – вели трећи.

— *Ма не ради баш за џабе. Требају му паре за узицу* – промукло виче четврти.

— *Шта ћему паре, кад му је Авељ обећао поклонити оне силне милионе што их је Мерџан открио у Грчкој и у Комерцијалној банци* – церека се пети...

Бецнух се.

Чујем звона.

Не знам коме звона звоне?

У'вати ме нека драт. Страх ме куме драги да те питам: да ли ти знаш коме је одзвонило?

Да л' то звоне звона Мерџану? Или оном што му фали узица?

У престоном граду Београду,
18. маја 2015. године Господње.

С доброжељењем,
Твој кум Милоје, кога ти из љубави коју проповедаш прекрсти у:
удбаша, револвераша, цркворушитеља, патријарха,
лажова, лудог Милоја, ситношићарџијског тровчића,
самохвалисавог 'добротвора', комендијанта,
неторног комунисту, болесног мегаломанског 'ревнитеља'…

P.S.

Кад сам ти 14. маја (на дан кад је почело заседање Архијерејског сабора), добацио ону твоју фусноту,[141] нисам знао шта ће тога дана да се збуде у земљи Србаља.

Прошле године на дан почетка заседања Сабора, у оскрнављеној Студеници, носиоци папиног прстења, екуменисти и бискупи уместо призива Светог Духа – призваше потоп Србије.

Ове године призваше град:

Град захватио Крагујевац, Рековац, Ивањицу и Ариље
четвртак, 14. мај 2015, 18:34

Ако реше, а веле да 'ће, да се сретну са папом у Сарајеву, у јуну, најбоље би било да следећи Сабор не сазивају у Србији.

Нек иду у...

У Ватикан.

Или, евентуално, у Цариград.

То му дође *шија или врат*.

Да би светосавци имали морално право да завапе:

„Доста Боже, поштеди остатак!" [142]

Бешале, умал' да заборавим: поздравио те др Миодраг Петровић. И „оправио" ти неко 'артиче на десетак страна.[143] Ал', нек' остане међу нама.

141 Види: http://srbinaokup.info/?p=61166.
142 Св. Владика Николај: Небеска Литургија.
143 Види: http://srbinaokup.info/?p=61216.

Грешни Милоје: Јаком иду
Мара и сватови

КУМ МУ СЕ ОГАДИО

ПИСМО ПРВО

Господине Милоје,

Запазио сам да си окумио господина Атанасија Јевтића. Данас читам најновији број *Православља,* па видим да те кум помиње у свом тексту *Стрмоглав...* и да ти даје чудне карактеристике:

- „Ситношићарџијски трговчић"

Коментар: Ако је *ситношићарџијски* не може бити трговчина, а ако је *трговчић* не може бити крупношићарџија.

- Мало је мегаломан, а мало ситно (шићарџија). Дакле, хомо дуплекс; мало је комедијант, али је, изгледа, и крив за „осиромашење проевропске Србије". Да није крив, не би то Атанасије помињао.
- Милоје није искључен канонском одлуком, већ одлуком Црквеног суда Епархије жичке. Не постоји канонска одлука.
- Дрвена барака је **никад непризната**, дакле **увек призната** – тврди Атанасије (јер: негација негације = афирмација). Претпостављам да то није желео да тврди, већ је његова логика, антилогика. Као и вера што му је. Жалосна конфузија!

Коментар: У Посланици Римљанима, Свети Павле (15. 3) каже да „Ружења оних који руже падоше на мене". Можда је бивши епископ Атанасије желећи да ружи г-дина Милоја, желео да ружење падне на њега. Ако је то желео – успео је, али ипак мислим да је збрка у његовој логици, која је, да поновим, **анти**логика, као и вера што му је.

Испало је да не пише Атанасије, него Сатанасије.

У Београду, о Спасовдану, 2015.

Љубомир Протић[144]

ОДГОВОР

Многопоштовани и драги Професоре,

Кад сам био мали, мој ђед је имао велику свињску башчу. Тако се звала, јер је она била простор у коме су пландовале свиње. Била је ограђена јаким шљивовим прошћем које је поплетено пругем. У тој башчи се налазило повише стабала разног воћа и бара у којој су се блатиле свиње. Земља испод воћки је била преријана, иако су се свињама ударале брњушке, и изгажена без и једне једине травчице, осим бунике која је украшавала својим зеленилом ту преријану и изгажену земљу. Њу ни свиње, нити иједна животиња не окуша. Наше бабе су нам говориле да бунику не смемо ни пипнути. Нипошто. Ни за живу главу.

Изгледа ми да је мој кумашин здомч'о негде бунику, па сад халуцинира, или што би младеж рекла *трипује.*

Нека га нек трипује. Јер, изгледа само му је то, после свега, остануло.

Д'ако се не докопа штранге.

Шала на страну, али из дана у дан ствари постају потпуно јасне. Овде је мој кум само пиун у рукама паклене машињерије. Јер, овде се, што би рекао Свети Јустин, *води борба између Бога и ђавола, а људи су ратници или у војсци Христа Спаса, или у војсци свезлог ђавола. Историја сведочи: никакви зли људи, па и сами најкрволочнији ђавоносци, нису могли надвладати Цркву; и она је увек преко својих христоносаца односила победу над свима црквоборцима.*

Ево, сада читамо у штампи да кумово недоношче, блудни син, самопроглашени бискуп, води 54-члану делегацију СПЦ на поклоњење римском архијеретику у *Сарајево граду.* То је рукосад, што Ви рекосте, Сатанасијев. *Кака врба 'наки клин, каки отац 'наки син.* Али, то ни бискуп Григорије не би урадио да нема миг из Патријаршије, која је брод нашег спасења – светосавску Цркву – претворила у *Титаник,* без Бога, који ће се олупати о ватиканске хридине.

Зато народ бежи са *Титаника* поучен мудрошћу Светих и богоносних Отаца, међу којима су и Свети Марко Ефески и Свети Герман Нови.

144 Проф. др Љубомир Љуба Протић спада у оне неуморне људе који тихо корачају кроз живот радећи и стварајући. Био професор Математичке гимназије и њен директор, директор Завода за унапређивање образовања, помоћник министра за образовање, директор часописа *Држава*, професор Математичког факултета и продекан истог, председник Савета Природно-математичког факултета са 1.000 запослених и 5.000 студената. Сада је члан Епархијског управног одбора и члан Савета епархије Београдско-карловачке.

Свети Марко вели: „Бежите, дакле, од њих, браћо и од сваког општења са њима. Такви су лажни апостоли, лукави посленици прерушени у апостоле Христове, што није чудо, јер се и сам сатана прерушава у анђела светлости. Није онда, дакле, никакво чудо што се његове слуге претварају као слуге праведности, чији ће крај бити по делима њиховим… Но, како вам је светим апостолима одређено, стојте држећи предања која сте примили, како писана тако и неписана!"

А Свети Герман: „Налажем свом народу Божјем на Кипру, који сте истинска деца Цркве, да бежите главом без обзира од свештеника који су пали у латинску обману и да не залазите у њихове цркве, нити да благослов из њихових руку случајно примате. Јер, боље је да се сами у кућама Богу молите, неголи да са латиномислећима заједно у цркве идете, да не бисте заједно са њима наследили пакао."

У саопштењу Српске православне цркве, преко њеног сајта од 29. маја 2015, стоји, између осталог: „... Донео је Сабор одлуку којом монаха Артемија (Радосављевића) лишава монашког чина и искључује га, заједно са њиме антиканонски и безаконо 'рукоположеним' 'хорепископом старорашким и лозничким' Николајем – Негославом Николићем, из црквене заједнице." А онда, испред речи које следе, недостаје добош и усклик добошара: **Ahtung ahtung:** „Да се знаде од данас па убудуће, све до њиховог искреног покајања, да свака тајна њима обављана, на челу са Светом Литургијом, представља **безблагодатну** радњу: њихово крштење није крштење, њихово рукоположење није рукоположење, њихово причешће није Причешће, њихов благослов није благослов него клетва на оне које га примају. Ово нарочито треба да имају у виду сви они који су у својој простоти и наивности **заведени** њиховом обманом и духовном преваром, нарочито заведени њиме **лаковерни** монаси и монахиње, али и верници." (Подвукао М. С.) И још недостају речи које, вероватно, стоје у срцу добошара*: ко се оглуши о речено, да се сплаши или разајме*.

Они су у својој фантазији утриповали да ће народ поверовати да је са њима спасење. Тако је, пре неки дан усред Новог Сада, у Недељу Слепог, 17. маја 2015. године, у Саборном храму Светог великомученика Георгија, одслужена Литургија којој је началствовао **„тешковерни"** епископ далматински Фотије уз саслужење „тешковерних" епископа: бачког Иринеја, врањског Пахомија, крушевачког Давида, средњоевропског Сергија, јегарског Јеронима и новосадског свештенства. На богослужењу су рукоположени и нови свештенослужитељи.[145] Тој њиховој **„благодатној"** работи, са све попадијама и родбином рукоположених, присуствоваше *у храму скоро више свештенослужитеља него верника.*

Недеља, 17.5.2015, Саборни храм, Нови Сад – сиоља иладац унутра јадац

А ево и како то изгледаше, тих дана, где се „безблагодатно" Богу мољаху „заведени" и „лаковерни" монаси и верници по *колибама праведничким* (Приче Соломонове 14. 11):

Под шатором Нової Вазнесења, 21.5.2015.

„Дрвена барака" у Леушићима, 24.5.2015.

„Дрвена барака" у Лозници и око ње, 22.5.2015.

145 Види: http://borbazaveru.info/content/view/7819/1/.

Под шатором у Кули, 31.5.2015.

Ливада у Лозници иза „дрвене бараке", 7.6.2015.

Изгледа да је народ утувио аманет Светог Владике Николаја: ***Зато Србине, знај ово и запамти и ходи мудро као и оци твоји. Не дај свакоме да буде пастир.*** *А кад добре пастире имаш то је небески дар већи од целога света.*

Сви су изгледи да је народ препознао пастире добре. И сви су изгледи да је потврђена Посланица источних патријараха да је ***народ чувар вере.***

А мој кум Атанасије и остале братоубице, вероломци, папини вереници, заједничари са јеретицима... нек иду својим путем. Нека воде „дијалог" са најпалијим у грех човеком у историји људског рода после Јуде Искариотског – папом.

Српски деспот Ђурађ Бранковић, во времја оно, говораше: *Ја сам сусед са Латинима, и често сам с њима долазио у додир; разговарао сам с њима и знам тачно и речи њихове и намере и начине; знајући дакле добро и њих и све њихово, нећу послати изасланика на сабор.*

Мој кум Атанасије и његова (без)умна братија не имадијаху срећу да се уврсте у историјску колону Растка, Лазара, Ђурађа, Карађорђа, Светог Николаја, Јустина... Њима у исе припаде кајиновски грех и издаја брата (и то без пољупца) чиме се одмакоше од Бога и рода.

С доброжељем, Милоје

ПИСМО ДРУГО

Драги брате Милоје,

Са тугом преко интернета, одавде из Грчке, пратим шта се догађа. Прочитах лицемерно писмо тзв. Патријарха и исповедничко држање владике Артемија у одговору[146] на то лицемерје.

---

146 АЕМ И ПАТРИЈАРХУ СРПСКОМ Г. Г. И Р И Н Е Ј У

На Ваше братољубиво писмо одговарамо братољубивије уколико сте спремни да се нађемо на истом, а то је: да нам исповедање непатворене вере, какву су нам од Спаситеља предали богомудри Оци и Светитељи, буде водиља све до Царства небеског.

У црквеном расколу може бити само неко ко је изневерио правоверје.

Не би данас између нас никакве провалије било да нисте неканонски и неуставно произвели стање у којем се Српска црква данас налази. А произвели сте га да бисте нeометаније српско светосавско православље оденули у рухо које му не пристоји.

Показало се, по промислу Божјем и у складу са учењем апостола Павла, да поделом међу нама сведочимо да је Црква само тамо где се чува истинска и неискварена вера.

Да бисте нас боље и свестраније схватили, кад је реч о исповедању чисте вере, шаљемо Вам посланице са црквенодуховних Сабора одржаних у Лозници код Чачка.

Садржина Вашег писма не говори да је оно плод Духа Светога, него плод духа људског ради правдања пред светом; да би се рекло: Ето, ми братољубиво хоћемо да помогнемо бившем епископу рашко-призренском Артемију а он нас одбија. Умеће народ Божји да препозна и разлучи искреност од неискрености, јер памти све претходне догађаје.

Ово није „оглушивање о Ваш позив" него својеврсно сведочење о правоверју. Све док непоколебљиво остајемо у светоотачкој вери, ништа заједничко немамо са расколом, гледано, међутим, Вашим очима, Артемије је у „расколу". И док мислите да сте Нас административно одвојили од Српске православне цркве, знајте да Нас, догматски гледано, од Христа нисте одвојили нити можете, а то значи ни од Српске православне цркве какву нам је основао и предао Свети Сава. Сведочимо Вам да чврст осећај имамо да смо били и, уистину, остајемо у правој Српској православној цркви коју верници најбоље препознају и прихватају.

Захваљујемо Вам на писму.

У Београду 14/27. маја 2015.

+АРТЕМИЈЕ, епископ рашко-
-призренски у изгнанству

Није ме изненадила одлука и клеветничко образложење о изопштењу наших богоносних пастира – владикâ Артемија и Николаја. Ни вест Жељке Јефтић у *Блицу* од 29.2.2015. да је и ово „први случај у историји СПЦ да је ... епископ не само рашчињен, него и потпуно изопштен, то јест екскомуницира из Цркве".[147] Дакле, видно напредују у новотаријама *од зла на горе*.

Нека остане у историји записан плод њихове злобе, зависти, мржње према светосављу и светосавцима и њихово слугеранство папи и светским сатанистима (председнику Америке и канцелару Немачке који су се заверили да тотално униште православље – преко својих поданика – вереника који су тренутно заузели кормило Српске православне цркве).

Атанасије Јевтић, у народу познат као „Сатанасије Поганоусти" је човек мржње и злобе. То је осветољубиви бестидник и сићушни поганоусти частољубац лишен елементарне пристојности коју човек дугује себи да би се могао уврстити међу људе. Он се обезбожио, па се Бога не боји, и одљудио, па се људи не стиди, те тако поцепавши бедну маску са свог лица обзнани своје безличје и морални цинизам.

Пошто си ти човек вичан перу и полемикама, молим те напиши једно полемичко писмо твом „куму" Сатанасију Поганоустом кога је Сабор вабн'о да доврши братоубиство, што си ти овековечио у писму „Сан", пошто је у образложењу сложио лаж до лажи на чему би му и Луцифер позавидео.

Ово треба учинити не ради њега (од њега је и Бог диг'о руке) него ради тога да народ схвати да је у питању клеветник и лицемер.

Са Олимпа, о Тројицама 2015.

Свако добро од Господа,
Славко М. Радовановић

147 http://www.blic.rs/Vesti/Drustvo/563166/ANATEMA-Artemije-izopsten-iz-Srpske-pravoslavne-crkve-prvi-takav-slucaj-u-istoriji.

Одговор

Драги Славко,

Праштај, али овога пута морам на твоју замолницу одговорити кратко: Нећу!

Не могу да ти пишем образложење свог става јер ми се образложење, за које ти рече да га је писао мој кум Атанасије, довољно огадило.

Од, мени веома драгог и омиљеног писца, Милосава Славка Пешића, научио сам једну лекцију:

Да ми ваља полемисати с човеком паметнијим од себе: победиће ме, али из пораза могу извући корист.

Да ми ваља полемисати с човеком мени равним: ма ко победио осетићу, бар, задовољство борбе.

Да ваља полемисати с ограниченим човеком: не из жеље за победом, већ зато што му могу бити од користи.

Није лоше полемисати, чак, ни с глупаком! Нећу стећи ни славу ни хвалу, али зашто да се каткад не забавим?

Једино нећу да полемишем са Атанасијем Јевтићем и њему подобним лицемерима, ковачима лажи и клевета. Било би, заиста, дегутантно.

Осим тога, кано што је у време оно народ разабро, утувио, уз гусле опевао и у камен уклесао:

А што питаш за проклетог Вука,
Проклет био и ко га родио!
Проклето му племе и кољено! – тако и ово покољење има памћење. А и гусле. Већ Србијом поје Србадија:

Ђед унуку овако је вико:
Мој соколе и снаго и дико
Чуј ме добро што ћу теби рећи
Гусле могу опасно посјећи.

Ил те славе ко јунака српског
Ил проклињу издајника мрског
Чувај образ ти ђедова надо
Да ми не би од гусли пострадо.

Струна целом свету обзнањује
Артемије веру утврђује
Проширује свога винограда
Умножава богомољна сада.

У Лозници покрај града Чачка
Ђе бијаше та битка јуначка
Лозничкога постави владику
Николаја на понос и дику.

Ој ви папске улизице бедне
Наша вера неће да увене.
Артемије веру нашу чува
Вас ће ветар правде да одува.

Лаже Таса ни ич не посоли
Вера Артемија њега боли
Срушише се пусти снови њини:
Авељ д'умре а Кајин да живи.

'Танасије срамото и бруко
Како те је Буловић насуко
У бешчашће он те наводио
Протојереј Сава говорио:
Боље да се ниси ни родио!

Убише те твоја лаж и злоба
Која ће те пратити до гроба.
Све до гроба па и иза њега
Што погуби од себе бољега.

Ето, драги брате Славко, народ их је прочито к'о буквар. И дао им најбољи одговор.

И тек ће.

Јаком иду Мара и сватови.

С доброжељењем, Милоје[148]

148 Извор: http://srbinaokup.info/?p=62111

УЗДАРЈЕ ИРИНЕЈУ БУЛОВИЋУ

Поводом текста: Јако сунце ових дана и хладан туш из Ватикана

Господине Буловићу,

Видимо, тражите помоћ од свог оца – папе, да сачува српске православне светиње на Косову и Метохији. Будући да се осећамо прозвани од Ваше стране као припадници „хистеричних самопроглашених 'челик-Срба' и 'суперправославаца'" (како нас, ваљда, по принципу љуби ближњег свога, назваste) ради би били да Вам, као нашем великом (доправде суровом) пријатељу, вратимо уздарје.

Господине Буловићу,

Дивимо Вам се, јер нас веома подсећате на главног јунака из Домановићеве приповетке *Вођа*.

Правићемо се да не знадемо да сте примили од папе прстен и напрсни крст (о чему сте се сами хвалили у цркви Дјевице Марије, а о чему исцрпно сведочанство остави лист *Данас*, 7.10.2003).

Правићемо се да не знадемо да сте са нечастивим склопили пакт о „ломљењу кичме" следбеницима Светог Саве (о чему сведочи недељник *Дуга*, 30.3.1996).

Правићемо се да нисмо чули како најпалијег у грех човека у историји људског рода, после Јуде Искариотског – архијеретика папу – зовете „свети отац" (в. *Тајна безакоња*, Ревнитељ, Ниш, треће издање, 2012, стр. 91 и даље).

Правићемо се да не знамо много тога што сте учинили налик на оног сејача што изврши сетву ноћу, кад људи поспаше (Мт. Гл. 13).

Али, преко једне ствари не можемо да пређемо, док је не рашчистимо:

Да ли сте слепи код очију?

Да ли сте глуви код ушију?

Или, можда, „нисте информисани", као што у време оно још један упропаститељ Срба – Стане Доланц – није био информисан о томе шта се на Косову догађа. Беше то време кад је Ђорђе Мартиновић, самозадовољавајући се флашом, измасакрирао сопствену утробу, а Шиптари кренули у прогон Србаља.

Господине Буловићу,

Ако сте слепи, ми Вам, на жалост, не можемо помоћи.

Ако сте глуви, такође смо немоћни.

Ако сте, међутим, неинформисани, радо ћемо Вам пружити помоћ, несребролубиво.

Господине Буловићу,

Папа је склопио тајни споразум у 11 тачака са САД и Немачком.

Проф. др Смиља Аврамов: „Између САД, Ватикана и Немачке склопљен је 1976. године тајни споразум у 11 тачака. Једна од централних теза овог споразума била је идеја о федерализацији света… Једна од тачака која је мене посебно погодила, кад сам читала тај *Сйоразум*, била је – **тотално уништење Православља**.

Православље мора бити избачено из светских комуникација, као религија, јер је то једини хомогенизирајући моменат православних земаља који има политичке димензије, и глобализација уз Православље тешко да ће успети. Отуда уништење Православља, **али и продор у Православну Цркву и бацање тешких пара да би се придобили поједини руководиоци Православља и да би се на тај начин уништила срж теологије православне**" (в. *Чувари вере йредачке*, Ревнитељ, Ниш, 2014, стр. 368).

Дакле, Ваш (тамо Вама) „свети отац" се заклео да настави сатирање србства тако што је наумио да ТОТАЛНО УНИШТИ ПРАВОСЛАВЉЕ!!!

Зато, молимо Вас, немојте од папе тражити 'помоћ' да нам сачува косовско-метохијске светиње. Немојте бар у име нас „хистеричних самопроглашених 'челик-Срба' и 'суперправославаца'".

Довољно смо се напримали његове и Ваше доброте. Задржите нешто и за себе као попутнину кад пођете Богу на истину, сем ако сте бесмртни, као што сте непогрешиви, добронамерни, морални и побожни.

У прилогу Вам дотурамо мишљења још неких „хистеричних самопроглашених 'челик-срба' и 'суперправославаца'": https://www.youtube.com/watch?v=bCbdDn512M8.[149]

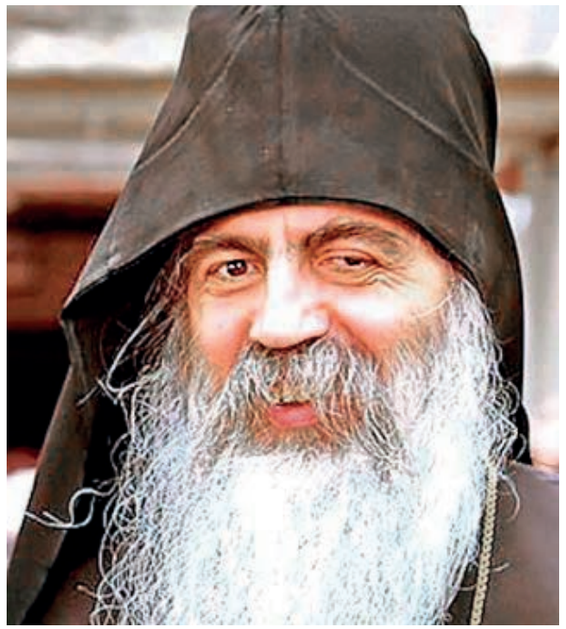

До Вашег повратка у Православље из (како сами рекосте док не обезушисте – у писму г. Лаврентију) „баруштина пуних муља и духовне жабокречине које се зову милозвучним именом 'екуменизам'" – далеко Вам лепа кућа.

Милоје Стевановић из Београда
и Милош Стефановић из Ариља[150]

Извор: http://srbinaokup.info/?p=63933.

149 Ово је линк на видео-запис под насловом: Грешни Милоје *Сазнања од мудрих сйараца* – где сведоче: проф. др Смиља Аврамов, академик Србољуб Живановић, проф. др Љубомир Протић, проф. др Драгољуб Петровић и академик Јован Деретић.

150 На овај текст приспело је више коментара, међу којима и следећа два:

КО ЈЕ ЗЛИРИНЕЈ?

Медаља има две стране, батина има два краја. Светлост на другој страни има таму. Насупрот севера је југ. Истини се супротставља лаж. Поштење стоји наспрам ништаклука. Храброст наспрам кукавичлука. Добру се руга зло. Жито се одваја од кукоља. Правда сија над безданом кривде.

И Господ је поделио људе (Јеванђеље о страшном суду) на благословене (десно) и проклете (лево).

Иринеју Буловићу Каранушићу се омакло да не доврши започету дихотомију.

Зло којим је обузет и бесомучје које га је опхрвало су га нагнали да помене само једну страну теразија, ону страну која му није дана, којој не припада: СРБЕ И ПРАВОСЛАВЦЕ.

Будући да му је мрзост опустошења разорила ум, па му се догоди оно што је својствено онима што говоре да су мудри (Рим. 1, 22) он је СРБИМА И ПРАВОСЛАВЦИМА ставио епитете: „самопопроглашени, хистерични, челик".

При томе је заборавио да помене другу страну теразија – скупину којој припада лично и персонално: НЕСРБЕ И НЕПРАВОСЛАВЦЕ – национални и православни отпад, шљам, духовни смрад… (овде подразумевам оне који се, будући лицемерни, лажно представљају као Срби и православци, носећи истовремено папин прстен и панагију православног епископа), при чему нису хистерични.

Такође му се, у бесомучју, омакло да себи резервише адекватан епитет. Ваљда се самозадовољио префиксом који му је народ турио испред имена: „ЗЛ" што ће га сместити у памћење СРБА И ПРАВОСЛАВАЦА под шифром ЗЛИринеј.

Стеван Милојевић

Слева надесно: о. Николај (сада хорепископ), вл. Артемије и задужбинари Милоје и Милош

КАД СЕ КОСИ НЕК' СЕ МРСИ

– Реплика Стевану Милојевићу –

Мислим да сте неправедно сврстали г. Буловића у национални отпад, тј. у антисрбе и неправославце.

Ја имам доказе да је он управо тај **челик Србин и екстра (или супер) православац**.

Доказ 1.

Писмо Иринеја Буловића из Атине, епископу Лаврентију 1972. г. (Види: *Тајна безакоња*, треће издање, Ниш, Ревнитељ, 2012, стр. 92-95) из кога се види да је управо он челични Србин и екстраправославац).

Доказ 2.

Иринеј, или како Ви велите да га је народ прекрстио у Злиринеја, је докторирао на Св. Марку Ефеском – светилнику православља. О том борцу против архијеретика папе и католичке јереси – Марку Ефеском – г. Буловић или како ви велите Каранушић каже:

„Већина зна о њему (Ефесцу – моја оп.) само тек толико да он једини није потписао Унију на заједничком источно-западном Сабору у Ферари и Фиренци 1438–1439. године, да је тиме Бог преко њега спасио чистоту апостолске православне вере наше – што је, уосталом, сушта истина – и да је благодарећи њему Православна Црква избегла ропство под неправославним Латинима."

И још, гласно и јасно, додаје да лик Светог Марка није у довољној мери осветљен, јер га је Запад „заклонио сенком дубоког мрака своје мржње", док је на Истоку остао „обавијен побожном нејасноћом" (види: Јеромонах Иринеј Буловић, „Теологија дијалога о Светом Марку Ефеском" 'посебан отисак из *Теолошких погледа* – год. VIII, бр. 1/, Београд, 1975, стр. 1-2).

Дакле:

Иринеј нема мржње – за разлику од Запада. (Мржња према вл. Артемију, његовим монасима, Милоју и сл. је случајна, спорадична и пролазна. Јер ко ради тај и греши. Он, човек, или како Ви велите шљам, ради. И зна за кога ради. И зна зашто. И зна пошто).

Немојте терати мак на конац.

Надаље, он зна да Бог преко владике Артемија (као преко Св. Марка у време оно) ***спашава чистоту апостолске православне вере наше – што је, уосталом, сушта истина – и да ће благодарећи њему*** **(владики Артемију)** ***Православна Црква избећи ропство под неправославним Латинима.***

То што је хтео да „Сломи кичму Артемију" је био трик да дође до папиног прстена и напрсног крста. Шта ће човек или како Ви велите духовни... (непријатан мирис), кад воли да носи златан прстен на руци. То је све што од живота има. Уосталом, захваљујући златном прстену на руци, он може да докаже да није отпад. Извините, то је вредност, макар и једина.

Немојте тражити длаку у јајету.

И зато ја предлажем да Иринеј Буловић, или како Ви кажете Злиринеј Каранушић буде доживотни члан Синода и портпарол истог. Да знамо на чему смо. Да се не заваравамо и не дангубимо, надајући се бољем.

Кад је бал, нек је с кромпирима.

Или: Кад се коси нек' се мрси.

Нада Обрадовић

Великом црквеном суду Српске православне цркве
Београд, Улица краља Петра бр. 5

МОЛБА У ВЕЗИ СА ЖАЛБОМ

Прошло је четири године од када је ненадлежни епископ наложио ненадлежном црквеносудском тужиоцу подизање оптужнице против моје маленкости, а ненадлежни суд донео антиканонску и противуставну *Пресуду*.

На тзв. *Пресуду* ненадлежног суда уложио сам жалбу надлежном Великом црквеном суду СПЦ 5. априла 2011. године, на коју до дана данашњег нисам добио одговор.

Кроз средства информисања пронео се глас да сте потврдили *Пресуду* ненадлежног суда који ме је осудио најтежом казном под сводом небеским због:

а) гостопримства које учиних према духовној деци владике Артемија, и

б) због тога што се Богу молих са благочастивим и светим владиком Артемијем – стубом одбране Православља у овом нашем зловремју, у коме су ударили *ветрови зла* (што би рек'о Свети Владика Николај) *да угасе кандило вере Србинове*. Од свих тих злих ветрова најгори је онај што дува из београдске Патријаршије, чији задах маловерја и кривоверја хоће да угуши биће Србиново, да утули кандило вере његове.

Ал' не даде Господ, јер један пастир добри – владика Артемије, будући прогнан – однесе пламен вере Србинове и распали га по пустињама, по светим катакомбама које подигоше деца светосавска.

Било би ми задовољство, а вама обавеза, да добијем вашу *Пресуду*, макар и да су истините вести које су о томе, вашим залагањем, одаслала средства информисања. Таква назови *Пресуда* била би још једно сведочанство о *злим ветровима* нашијех дана, који дувају из *јећине разбојничке*, у шта претвористе, **али привремено,** Цркву Светог Саве. Јер вам се десио малер: *неки злокобни ишчупаше веру из душа вашијех те постадоше јефтинији од замуклог славуја и чудовишнији од очупаног пауна!* (Владика Николај: *Борба за веру*). Унакажени лажним учењем (в. Епископ Артемије, *ОДБРАНА православног исповедања вере ОД КРИВОВЕРЈА проф. др Игњатија Мидића епископа браничевског*, Београд, 2014) олошасте духом. *Да се на мерила метнете, били бисте лакши него ништа* (Пс. 61, 9).

Свака птица своме јату лети: српски епископи испод слике Стејинца

„Српског рода срамне издајице"

Пожељно би било да ми *Пресуду* дотурите пре него што ваш „свети отац" тј. папа, чије вереничке прстенове носите, покуша да преко вас, својих (за)вереника, испуни злоумље које је сковао **тајним споразумом са САД и Немачком о тоталном уништењу Православља** (в. група аутора, *Чувари вере предачке*, Ревнитељ, Ниш, 2014, стр. 368), упрегавши вас да, вољно или невољно, вучете у том јарму.

Београд, 5. априла 2015.

С доброжељењем,
Милоје Стевановић,
Теразије 29, Београд

Напомена: Ово је шести пут како вам се обраћам по истом питању, а ви ниједном не услишисте глас „мољенија мојего".

Зашто?

Да ли зато што вам недостају аргументи, или зато што сте се ородили са неправдом и са непријатељима наше православне вере? Али и ваше срамно ћутање представља врсту одговора.

У књизи *Не дај душу, роде,* Ниш, 2013, на стр. 124–129 и 283–288 објављена су нека од мојих „мољенија"; као и у књизи *Саīрешења у СПЦ*, на стр. 14. Најављујем да ћу, уколико не добијем одговор, и ово писмо објавити у наредној књизи, еда би остао траг ваше немоћи над онима према којима насиље чинисте, а чинисте га како би вам се дивили они што нам изврћу веру мислећи да тиме службу Богу чине. Али ћете, идући под руку са њима, упасти у јаму како вам је пророкао Господ (Мт. 15, 14).

Уз горњу молбу, подсећам вас – велеважне судије моје – на крик старозаветног пророка: *Врашиīе се, дакле, сваки са своī ūуīа злоī, ūоūравиīе ūуīеве своје и дела своја* (Јер. 18, 11). Нека би поништај бројних неканонских одлука вашијех и враћање папи прстења које сте примили били ваши први кораци повратка са пута злог, са пута *блудних синова*.[151]

151 Извор: http://srbinaokup.info/?p=60126

Писмо јеромонаху

ТРОГЛАВА АЖДАХА НА ИЗДИСАЈУ

Нек се ūосūиде охоли, јер ме без кривице оборише.
(Пс. 118, 78)

Часни оче,

Пишеш ми да са симпатијама посматраш моју борбу дугу 32 године, коју водим са „троглавом аждахом" и да се радујеш што сам јој до сад, како рече, „одсекао две главе". Али, велиш, ниси сигуран да ће мој духовни отац владика Артемије са својом малом четом, одсећи трећу главу која има јаку логистику у центру светске моћи и зла. Још велиш да си „с нама у срцу и у духу", али да си од својих учитеља научио: *Иди мудро не ūоīини лудо.*

И кажеш, да имаш обавезу, због своје духовне деце, да бринеш о свом манастиру те да, за сада, ове ствари остану строго међу нама.

Рече да Те у размишљањима озбиљно „поколебала изјава г. Атанасија или Амфилохија", која каже да ће „кад умре Артемије, с њим умрети и његово дело".[152]

Вероватно да са *брда на ком сūојиш више видиш но ја ūод брдом.*

Али ја, шћућурен под брдом, у свом незнавењу и кратковиђу ипак напабирчих по неки класић на њиви Господњој: да је Давид с праћком победио Голијата; да, *ко се у Госūода узда – у високом заклону сūоји;* да *ко има вере ко зрно īорушичино, може и īори оној рећи ūређи одавде ūамо, и ūређи ће…*

Да се вратимо Твом опису „Троглаве аждахе", који ме је заиста орадостио. Мада, нисам ја заслужан за „одсецање" оних двеју глава аждахиних. То је Милост Божја порадила. Ево како је било.

Реља Јанковић часно је опрао свој пад извинивши ми се, преко новина и Радио Београда, рекавши јавно, да је то бешчашће клевете и лажи, којима је повукао обарач на топу Централног комитета Савеза комуниста

152 Она народна вели: *Шūо је баби мило ūо јој се и снило.* А Ј. Ј. Змај певаше: *Јеси л` умро роде?/ Нисам! / Немој ни умреūи. / Јер ūај није на умору / Ком се сūрашно ūреūи.* И још: *„Где ја сūадох – ūи ћеш ūоћи!"/ „Шūо не моīах – ūи ћеш моћи!"/ „Куд ја нисам – ūи ћеш доћи!" / „Шūо ја ūочех – ūи ūродужи!"/ „Још смо дужни – ūи одужи!"/… Јесūе, ūако је, браћо драīа, /Ти īробови нису раке, / Већ колевке нових снаīа.*

Србије за мој одстрел – чија је последица моја политичка „смрт" – учинио слепо верујући (Ком)партији;[153]

Врховни касациони суд Републике Србије је опрао некомпетентност, незнање, аљкавост, непрофесионалност… Прекршајног суда у Чачку и Апелационог суда у Крагујевцу, који су се срозали у отирач острашћеног полицијског бакабунде Тихомира Салевића, преиначивши њихову пресуду којом су осудили свештеника Слободана Илића и мене, не доказавши (и не доказујући!) постојање кривице – слепо верујући полицијском командиру, тј. његовој клеветничкој и лажној пријави и лажним сведоцима.[154]

Једино још људи који имају црне ризе и образе исте боје, и који су без душе (како иначе, неки од њих, уче младе богослове) – Амфилохије Радовић, Иринеј Буловић, Фотије Сладојевић, Радомир Поповић, Драгомир Сандо, Миломир Радић, Љубинко Костић, Милић Драговић, Милан Јорговић… нису одустали од слепог веровања папи (боље: у папу) који је тајним споразумом са САД и Немачком склопио заверу о тоталном уништењу Православља.[155] Ти слепујући, лажни пастири, идући за „светим оцем" (како јадници иринеји зову тог архијеретика папу, који би да нам уништи веру отаца нашијех), и користећи његов језуитски метод настоје да униште све што мирише Светосављем: црквени поредак, свето Предање, срж православне догматике, иконостасе… На том задатку сметња су им они који чврсто стоје на светосавском путу или како нас поједини лажни епископи називају: „православни фундаменталисти", „зилоти", „псевдозилоти", „артемијевци"…

Ту сметњу, по њиховом (мало)умовању, ваља отклонити тако што би требало све што стоји горе – оборити доле, у екуменистички брлог или, како би г. Иринеј Гавриловић рекао: „Оно што виси нека отпадне".[156]

153 Моје ране од тог „топа" су зарасле, а образ је сачуван. Иако од свог инквизитора нисам тражио сатисфакцију – време је дотакло његову савест и помогло му да пресуду „укине". Богу хвала за све!

154 Рана на листу десне ноге ми је зарасла, а образ је, хвала Богу, остао неукаљан. Ни у другом неправичном поступку нисам тражио заштиту законитости. То је учинио адвокат Томислав Ерић у намери да отклони неправду нанету часном свештенику Слободану Илићу. Међутим, Пресуда Врховног касационог суда Републике Србије, Кзз 926/2014. од 10.12.2014. по тзв. клаузули „привилегија здруживања" је потврдила и оправоснажила и моју невиност. Слава Богу за све!

155 Види: *Чувари вере предачке*, Ревнитељ, Ниш, 2014, стр. 368. Копију те стране Ти шаљем у прилогу.

156 Види:http://www.blic.rs/Vesti/Drustvo/192330/Odbegli-monasi-idu-kod-gresnog-Miloja. Ж. Јефтић: „Одбегли монаси иду код грешног Милоја", 4.6.2010.

Али, пошто је то што је горе узвишено и неће да отпадне, Милошћу Божјом, онда се на то, по безумљу прогонитеља, ваља бацати дрвљем и камењем: лажима, клеветама, лажним процесима, неканонским одлукама, прогоном уз помоћ окупаторске силе… не би ли се то што је свето *утопило у барушшинама йуним муља и духовне жабокречине, које се зову милозвучним именом „екуменизам"* – како је некад говорио, док није отишао у раскол, вериши се са папом, јеретик и кичмоломац Иринеј Буловић.[157]

Иначе, опште је познато да само *на родно дрво камење лети.* А то родно дрво у овом зловремју је свети владика Артемије. А плодови тог дрвета, које би зликовци хтели да омлате, његова су дела и његова духовна деца.

Али, сви ми који од злих побегосмо у Заклон Господњи свакодневно уз Псалмопојца шапућемо:

„Чуј, Боже, глас мој у јаду мом; од страшног непријатеља сачувај живот мој.

Сакриј ме од гомиле безаконика, од чете злочинаца,

Који наоштрише језик свој као мач, стрељају речима, које задају ране,

Да би из потаје убили правога. Изненада ударају на њ и не боје се;

Утврђују себе у злим намерама, договарају се како ће замке сакрити, веле: Ко ће их видети?

Измишљају злочинства и говоре: Свршено је! Шта ће се радити, смишљено је! А шта је унутра и срце у човека дубоко је.

Али ће их Бог поразити; удариће их стрела изненада.

Оборић један другог језиком својим. Ко их год види, бежаће од њих.

Сви ће се људи бојати и казиваће чудо Божије, и познаће у томе дело Његово.

А праведник ће се веселити о Господу и уздаће се у Њега, и хвалиће се сви који су правог срца."[158]

Уколико се прогонитељи владике Артемија и његове духовне деце не *врашше са йушша злоїа и не йойраве йушеве своје и дела своја* (Јер. 18, 11.), онда ће им верни народ окренути леђа и послушати глас светих и богоносних отаца нашијех:[159]

157 Види: *Тајна безакоња*, треће издање, Ниш, 2012, стр. 95.

158 Пс. 63, 2-11. Рана на души прогнаних још крвари, али образ светли. Нека буде Воља Божја!

159 Цитати преузети из књиге: Грешни Милоје, *Сайрешења у СПЦ*, Ниш, 2014, стр. 263 – 277 (подвукао уредник).

Марко Ефески:

„Бежите, дакле, од њих, браћо и од сваког општења са њима. Такви су лажни апостоли, лукави посленици прерушени у апостоле Христове, што није чудо јер се и сам сатана прерушава у анђела светлости. Није онда дакле, никакво чудо што се његове слуге претварају као слуге праведности, чији ће крај бити по делима њиховим… Но како вам је светим апостолима одређено, стојте држећи предања која сте примили, како писана тако и неписана!"

Св. Герман Нови:

„Налажем свом народу Божјем на Кипру, који сте истинска деца Цркве, да **бежите главом без обзира од свештеника који су пали у латинску обману и да не залазите у њихове цркве, нити да благослов из њихових руку случајно примате**. Јер, боље је да се сами у кућама Богу молите, неголи да са латиномислећима заједно у цркве идете, да не бисте заједно са њима наследили пакао."

Св. Николај Српски:

„Народ не треба да следује својим слепим вођама кад га ови воде путевима лажним и удаљују од Бога и Божјег Закона."

Св. Јустин Ћелијски:

„Немојмо да се деси да тај још верујући народ Божји једнога часа дође до тога да **данашње Епископе не признаје више за носиоце и чуваре апостолско-светоотачке вере**, како је то знао чинити православни народ много пута у својој крстоносној историји."

Св. Максим Исповедник:

„Јеретицима као јеретицима не треба помагати на подршку њиховог безумног веровања, него ту треба бити оштар и непомирљив. Јер ја не називам љубављу него човекомржњом и отпадањем од божанске љубави када неко потпомаже јеретичку заблуду, на већу пропаст оних људи који се држе те заблуде."

Св. Атанасије Велики:

„Ако се епископ или презвитер, који су очи Цркве, рђаво понашају и **саблажњавају народ, треба их избацити,** јер је корисно окупљати се без њих у часном дому, него са њима бити припојен, као са Аном и Кајафом у аду ватреном."[160]

Св. Јован Златоуст:

„Ако и најмање оштетиш печат на царској новчаници, цела новчаница постаје фалсификат. Тако исто **ако здраву веру и у нечему најмање измениш, цела бива осквrњена** и постаје гора уместо боља… Нека послушају Павла који Говори да **Еванђеље изменише они који и у најмањем уводе новотарије."**

Св. Јован Кронштатски:

„…Код католика глава Цркве није Христос, него папа… и њихова ревност у вери увек прелази у страствени, човекомрзачки фанатизам, острвљени фанатизам, фанатизам крви и мача (ломаче), **непомирљивости, дволичности, лукавства"…**

А што се бившег еп. Атанасија Јевтића тиче, на бунцања тог духовно измасакрираног болесника, не треба губити време. Њему би само Бог могао помоћи, али он је веселник и Богу окренуо леђа својим понашањем. Он је, уз остало, „открио" милионе владике Артемија по домаћим и страним банкама; он је „прорекао" да Артемије има једва неколико десетина присталица; он му је дао дијагнозу да болује од разноразних могућих и немогућих болести… Он је, попут гатаре Ванге, „видео" како „фамозно удружење Законоправило има на челу дојучерашњег удбаша који је у време комунизма на свештенство уперавао пиштољ…" А да сам тај „удбаш" ја – „доказ" је још једна од безброј његових умоболних лажи на којој би му и Луцифер позавидео: „… мутиводе и црквоурушитељи Мидораг Петровић и његов председник самозваног удружења Законоправило, познат већ као 'Патријарх Милоје'".[161]

Ипак, *да са ӣрљавом водом из коритa не избацимо и дете,* морамо признати да је, пре него што је „пролуп'о", г. Атанасије имао и понеку умну. Омакло му се. Што каже народ: *И ҥорава кока кљуне неко зрно.* Ако се вероломци и расколници од Светосавске Цркве, који сада седе у Синоду, *не врaте са ӣyта злоӣа* – **догодиће се чудо невиђено**: догодиће се оно што је својевремено, док није „пролуп'о", записао г. Атанасије Јевтић:

„Јер, ми знамо из историје Цркве, да права вера, Црква правоверних, често није била у већини у односу на јеретике. 'Мало стадо' Христово, по речима Георгија Флоровског, бивало је у историји, и сигурно ће још бити у апокалиптичкој будућности, заиста у мањини и потискивано у 'пустињу'." (Моји Драгачевци би ускликнули: *Оӣа баӣо*!!!) „Али, то не значи да је истина била на страни оне јеретичке већине. Самоочевидна у Цркви истина и не зависи од количине, од 'саборности' у лажном, демократском смислу те речи. Зар је у време пред Никејски сабор истина била на страни великог скупа аријанствујућих епископа, или на страни ђакона Атанасија Александријског? Или пак, после сабора, Цркву је такорећи представљао сам Св. Атанасије Велики. Неколико векова касније, Свети Максим Исповед-

160 (PG 35,53) – превео М. Петровић. А о Ани и Кајафи знамо из Светог писма да су били првосвештеници који су, ради Јевреја, чинили све да се Христос осуди на смрт.

161 Грешни Милоје, *Не ӣомичи сӣаре међе*, друго издање, Горњи Милановац, 2008, стр. 167-170.

ник такође је био у мањини; па нешто касније Свети Јован Дамаскин; и још касније Свети Марко Ефески.

Исто тако, нетачно је и схватање оних који сматрају да у Цркви само јерархија, и то само у степену епископа, има непогрешивост, или 'монопол црквености'. Ниједном епископу сам тај чин не обезбеђује ортодоксију, то ми знамо из историје Цркве. Али, пошто су још свети апостоли одлучили да саборну истину Цркве изражавају сабором епископа (ср. Д. Ап. 15.6), то је онда постало наслеђе Цркве јер Црква мора на неки начин изражавати себе. Ти сабори Цркве, понављамо, долазе од саборне природе саме Цркве; сабори су од саборности, а не обратно. Уз то још зна се да су учесници тих сабора били многи светитељи Божји. Треба се сетити да су међу тим епископима на саборима били и такви епископи као што су: Св. Николај Мирликијски, Св. Атанасије Александријски, Св. Спиридон Чудотворац и други. Уосталом, ми знамо и примере када нису само епископи били носиоци православља (Св. Максим Исповедник, Св. Дамаскин, Св. Теодор Студит). **Није ли,** како скоро напомиње грчки богослов Трембела, **црквени народ** у време императора Ираклија, **имајући на челу два монаха – Софронија и Максима – сврgнуо и анатемисао васељенског патријарха и римског папу.**" (Опет из мене провирује Драгачевац: *Оца бато!!!*) **„У време, пак, Флорентинског сабора тај исти православни народ срушио је унију, имајући за руководство једног епископа – Св. Марка Ефеског."** (Иако је неукусно, опет би' се вратио завичају: *Оца бато!!!)* „Није, дакле, епископ 'монополисао црквеност' него, да се послужимо речима православног светоотачког богослова – Хомјакова: 'Црква је право формулисања своје вере предала својим старешинама епископског чина, задржавши, ипак, за себе право да провери формулу, коју они усвајају'. Зато је, вели он на другом месту, сва **Црква примала или одбацивала одредбе сабора, с обзиром на то да ли су те одредбе сагласне или противне њеној вери и њеном предању,** и давала назив васељенски само оним саборима чије је одлуке признавала за израз своје унутрашње мисли. На тај је начин сабор 'васељенски' постајао глас Цркве".[162]

Ђе рече сабор. У српском народу су сабори у поводу одређених светковина уобичајени. То је врста народног окупљања – општа манифестација. Вашари су, такође, облици народног окупљања, превасходно ради трговине… Шапчани певају: *'Оћемо ли у Шабац на вашар?* Шабац неки зову „Мали Ватикан". Провери зашто!

Ови наши јеретици се спремају на један лажни сабор, један грдан вашар. Грдан да не мож' бити грђи. У Истанбулу – 2016. Ту ће се трговати

162 Грешни Милоје, *Сагрешења у СПЦ*, Ниш, 2014, стр. 274-275.

вером и људским душама. Ту ће се окупити шверцери, накупци, прекупци, преваранти, разбојници, душегупци… разних фела. Учесници тог вашара неће *љубит' старе бабе за бећаре слабе,* како вели она шабачка. Зашто? Зато што нису слаби, но још гори: олошали, рђави, унакажени, самољубиви, среброљубиви, хвалисави, гордељивци, хулници, клеветници, неблагодарни, безбожни, кривоверни, безосећајни, непомирљиви, сурови, недобронељубиви, издајници, напрасити, надувени… – што викала моја покојна баба Драгиња: *„ Ваки су, наки су, никаки су"*. Е, зато они у Истанбулу неће *љубит' старе бабе* него акрепе, јеретичке сподобе, породе аспидине…

* * *

Ето, драги и поштовани оче,

То је оно шта ја у овом трену мислим верујући да дело владике Артемија није само плод мржње и издаје његових прогонитеља. Верујем да је његове прогонитеље на то бешчашће ђаво натуткао, и да је Промислитељ владику Артемија, као свог верног слугу одабрао да се преко Њега сотвори пророчанство Светог Николаја:[163]

А Цар Славе сједи на престолу,
Док са земље ѕрми ко олуја,
То Србија кличе – АЛИЛУЈА!

Заиста, заиста ти кажем, оче,

У нашим катакомбама, широм земље Србије (а и шире!), Србљи кличу: *Алилуја!*

А што се Твоје обавезе према чељадима и манастиру тиче, у то не улазим. Знам да су наши преци у невољама ишли у збегове и сеобе, са све чељадима својијем. То је урадио и отац Небојша Стевић, игуманија Јелена Вазнесењска, отац Јаков из Планинице (Нишка епархија), отац Димитрије из Преображења, оци Лазар и Жељко… И многи други. Пре неки дан је окренуо леђа оцеубици Теодосију и отац Кирил из манастира Драганац на Косову. Слично је урадио и отац Пантелејмон који је из ваљевске епархије дошао под омофор владике Артемија. Таквих „бежања" од јеретика ће тек да буде. Уосталом, то питање је решио Св. Анатолије Оптински, говорећи:

„…Тешко у те дане монасима који су се везали за имање… Они ће успавати своју савест, говорећи: 'Сачуваћемо и спасићемо манастир и Господ ће нам опростити'. Несрећни и заслепљени, уопште и не помишљају на то да ће **преко јереси и јеретика у манастир ући и демони, и тада он**

163 Владика Николај: *Небеска Литургија*.

више неће бити свети манастир, него голе зидине, од којих ће занавек одступити благодат".

То питање је решио и Господ наш говорећи: *Марта! Марта! Бринеш се и трудиш за много, а само је једно потребно. Али је Марија добри део изабрала, који се неће узети од ње; јер каква је корист човеку ако задобије сав свет, а души својој науди?…*

Да ли Богу службу чине јереји који у олтарима (не мислим на оне који су иконостасе порушили – они су се јавно и бесрамно уврстили у папин окот) узносе „молитве" да папини прстеноносци, самопроглашени екуменисти (дакле: јеретици), самопроглашени бискупи, палиоци свећа у јеврејским синагогама… *правилно управљају речју истине Божје* – то нек процене сами. Сами ће и дати одговор у дан Онај.

А што се дискреције тиче, драги оче, не размишљај о томе. Због мене, при здравом разуму и чистој савести, ником неће фалити длака с главе. Ко хоће да страда за веру, спасења душе своје ради, Христа ради, Цркве Свете ради (а Црква нису иринеји, атанасији, амфилохији, игњатији…) – широко му поље. То је став и мог духовног оца, владике Артемија. Због њега и његових састрадалника, пак, нико не треба да подноси никакву жртву. Ни за длаку.

Јер, што би рекʼо песник:[164]

Ми знамо судбу и све што нас чека,
Но страх нам неће заледити груди!
Волови јарам трпе, а не људи –
Бог је слободу дао за човјека.

Снага је наша планинска ријека,
Њу неће нигда уставити нико!
Народ је ови умирати свико –
У својој смрти да нађе лијека.

Ми пут свој знамо, пут богочовјека,
И силни, као планинска ријека,
Сви ћемо поћи преко оштра кама!
Све тако даље, тамо до Голготе,
И кад нам мушке узмете животе,
Гробови наши бориће се с вама!

164 Алекса Шантић: *Ми знамо судбу.*

А што се „пророчанства" епископа екумениста (расколника од Цркве Светог Саве) – о „умирању Артемијевог дела" тиче – могу ти изнети своје уверење, своју наду.

Наиме, ако је страдање и прогон владике Артемија и свега оног што је уследило после тог неканонског разбојништва – ако је, дакле, то плод Божјег Промисла (бригоʼвођења) – у шта сам потпуно уверен – онда се засигурно неће остварити „пророчанства" братоубица. Него ће се остварити старозаветно пророчанство, па ће *праведничке колибе* (читај: катакомбе) *процветати.*[165]

Ако је, пак, „Артемијево дело" производ нас људи, наше гордости, наше непослушности светоотачком Предању и Јеванђељу (не дај Боже) – то ће пропасти. И треба!

Али, мени се чини, као да чујем тутањ из старозаветних дубина, ехо из старозаветних даљина:

„Тешко пастирима који потиру и размећу стадо паше моје! говори Господ.

Зато овако вели Господ Бог Израиљев за пастире који пасу народ мој: ви разметнусте овце моје и разагнасте их, и не обилазисте их; ево, ја ћу вас обићи за злоћу дјела ваших, говори Господ.

И остатак оваца својих ја ћу скупити из свијех земаља у које их разагнах, и вратићу их у торове њихове, гдје ће се наплодити и умножити.

И поставићу им пастире, који ће их пасти, да се не боје више и не плаше и да не погине ни једна, говори Господ" (Јер. 23, 1-4).

Нека буде Воља Божја!

А ми живи били, па видели.

А Ти, многопоштовани и веома драги оче,

Поʼитај тамо куд Те срце вуче, где Те савест зове, очи воде а ноге носе. Пази да не одоцниш. Јер пролази дан. Иде ноћ.

У Београду,
Крстопоклоне недеље, 2015. године Господње

Иштући Твој благослов,
и прижељкујући те у стаду о коме говори Господ,
радујмо се долазећем празнику Васкрсења Његовог.
Грешни Милоје[166]

165 Приче, 14. 11. (*Дом безбожнички раскопаће се, а колиба праведних цветаће.*)
166 Извор: http://srbinaokup.info/?p=58718.

ЗАШТО НАС ЈЕ ИЗДАО ВРХ СПЦ?

Да ли је у питању завет или издаја?

Није потребно много памети да се изведе правилан закључак из депеше америчке амбасаде да је у питању издаја. А можда и нечији „завет“ некоме. Коме? Погледајмо пажљиво још једном: „... његова жеља (патријарха Иринеја) да се бави контроверзним питањима као што је помирење са Ватиканом и санкционисање епископа Артемија дају наде за будућност.“

Зашто то? Откуда то?

Нека нам на то питање пружи одговор проф. др Смиља Аврамов, познати и признати научник нашег времена:

Проф. др Смиља Аврамов:

„Између САД, Ватикана и Немачке склопљен је 1976. године тајни споразум у 11 тачака. Једна од централних теза овог споразума била је идеја о федерализацији света… Једна од тачака која је мене посебно погодила, кад сам читала тај споразум, била је – **тоталноуништење Православља.**

Православље мора бити избачено из светских комуникација, као религија, јер је то једини хомогенизирајући моменат православних земаља који има политичке димензије, и глобализација уз Православље тешко да ће успети. Отуда уништење Православља, **али и продор у Православну Цркву и бацање тешких пара да би се придобили поједини руководиоци Православља и да би се на тај начин уништила срж теологије православне.** Јер оно што су констатовали, а што нама православцима, који верујемо у Православље, што је врло значајно, и што је констатовано на једном од њихових састанака, – да је једина теолошка мисао – православна, која се може везивати са цивилним схватањем друштва и са оним што они зову глобализација, уз онај минимум социјалног момента.“[134]

Дакле: Издаја!
Доле издаја!!!

[134] Извор:http://srbinaokup.info/?p=50483 (Подвлачење наше).

368

Факсимил 368. стране књиге „Чувари вере предачке” [167]

[167] Група аутора, *Чувари вере предачке*, Ниш, 2014. стр. 368.

РАЂАЊЕ ДЕДИНЕ И БАКИНЕ ЗАДУЖБИНЕ ЦРКВЕ СВЕТОГ НИКОЛЕ У ЛОЗНИЦИ

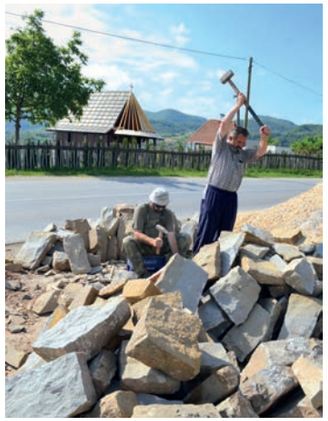

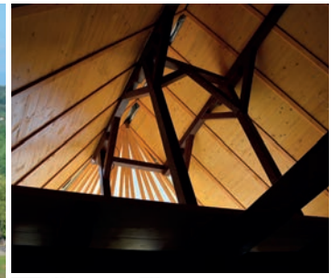

ИСПОСНИЦА СВЕТОГ ПИМЕНА ВЕЛИКОГ НА ЈЕЛИЦИ

ПОГОВОР

НЕ МОЖЕ СЕ САКРИТИ ГРАД ШТО НА ГОРИ СТОЈИ (Мт 5, 14)

Грешном Милоју Бог је учинио велику милост обдаривши га изобилним талантима.

Захваљујући тим даровима, створио је својим трудом, умећем и љубављу фирму у којој или преко које многи једу хлеб насушни.[168]

Написао је десетак књига које су многима осветлиле пут у беспућу у које смо, предвођени слепим духовним вођама, заглибили.

Уписао се у књигу задужбинара подигавши манастир Светог Николе у Лозници и испосницу Светог Пимена Великог на Јелици планини.

Садио је воћњаке, малињаке, градио и обнављао грађевине, гајио пчеле, овце, кокошке, чинио небројена дела милосрђа...

Али, три су догађаја у животу овог човека нарочито занимљива. Због њих је један новинар, у *Јутарњем програму* Радио Београда, у шали, рекао: *Један човек, нико га неће!*

Прво, анатемисали су га и непријатељем прогласили људи о које се „огрешио" давне 1983. скресавши им, у препуном београдском Сава центру, у брк истину – коју нису могли преболети без одмазде. Анатемисали су га они људи и њихови послушници који, затим, наставише да управљају земљом све док је не уведоше у социјалне ломове, у пропаст и док се она не распаде у крви и сузама. Међу његовим прогонитељима, касније ће се испоставити, било је и шпијуна оних држава које нашем народу раде о глави.[169]

---

168 *Он је створио својеврстан пословни систем: у његовој фирми „КМН" запослење је нашло око 130 радника, а мрежа пословних партнера и коопераната који своје производе реализују преко „КМН"-а броји око 500 сеоских домаћинстава. Види детаљније: часопис Економик, бр. 122, стр. 30-33 (фебруар 2015) (ISSN 1452-3876); часопис CafeBar (јун-јул 2014) (ISSN 2217-9054), стр. 22-24, Политика (6 децембар 2011):* **Како је Милоје Стевановић запослио 100 радника и 200 сељака и отворио дућан у Београду;** *Данас*, **25. јануар 2011: Милоје Стевановић из села Горачићи код Гуче имао је сасвим необичну животну судбину.**

169 *Тако ће, нпр., Јованка Броз открити да је тадашњи министар унутрашњих послова СФРЈ Стане Доланц био немачки шпијун (Види: Жарко Јокановић, Јованка Броз, Мој живот: моја истина, Блиц, Београд, 2013, стр. 68-70).*

Друго, екскомуницирали су га из Цркве његових ђедова и његових унука епископи, и њихови послушници, зато што је примио прогнане рашко-призренске монахе и молио се Богу са владиком Артемијем. Међу тим епископима има носилаца папиног прстења, палилаца свећа по јеврејским синагогама, потписника документа о првенству папе у Равени, рушилаца вековног поретка у СПЦ, рушилаца иконостаса по светињама и православних гробаља...[170] Ни чињеница да је архијеретик папа потписао тајни споразум са Америком и Немачком **о тоталном уништењу православља**[171] – није била препрека Милојевим прогонитељима да тог архијеретика – папу обожавају и зову „свети отац", да му шаљу богохулне честитке, да се моле Богу да он дође у земљу Светог Саве.[172]

Треће, хапсили су га, пред суд изводили, кривим прогласили и привремене мере му изрицали полицајци и судије у служби срболомља, зато што се усудио да дигне глас против повреде уставног начела о неповредивости стана вазнесењских монахиња у Овчару које су, без суда и пресуде (!) истеране из свог места становања, и зато што се усудио да принесе воштаницу и молитву на гроб свог духовног оца Саве Вазнесењског.[173]

Данас, када Милојева унучад, са знаменитим Србима чија су имена исписана у импресуму ове књиге, приређују ово сведочанство, ни шаљива, горе поменута опаска новинара, нема изгледа на опстанак.

Напротив. Пре би се могло рећи: благо овоме човеку, јер се потруди да испуни Закон.

Не бејаше млак, но врућ. Врео. Послуша Глас и *купи злата огњем жежена, ревнова и покаја* се (Откр. 3, 16-19).

Одслушну Глас са Горе: *Блажени прогнани правде ради* (Мт. 5, 10). И чувши га, равњаше се по њему.

Приклони ухо своје и чу тутњаву из старозаветних дубина: *Реците праведнику да ће му добро бити, јер ће јести плод од дела својих* (Ис. 3, 10), појмивши да права врлина јесте милостиња, јер овако говори Господ: ... *да преломиш хлеб гладноме, и сиромахе и прогнане да уведеш у кућу... тада ће пред тобом ићи правда твоја* (Ис. 58, 6-8).

Разумеде материјално богатство као дар милости Божје које ваља искористити за спасење душе, употребљавајући га на милостињу, стварајући га у службу Богу и ближњем, те послуша глас Господњи: *Начините себи кесе које неће овештати, благо вечно, на небу, где се лупеж не приближује и мољац не једе* (Лк. 12, 33).

У срцу његовом настани се страх Господњи исказан у Јеванђељу о страшном суду: *Јер огладнех, и дасте ми да једем; ожеднех, и напојисте ме;* ***гост бејах, и примисте ме****; го бејах, и оденусте ме; болестан бејах, и обиђосте ме; у тамници бејах, и дођосте к мени* (Мт. 25, 35-36). Омиље му стих псалмопојца: *Безбожник узима и не враћа, а праведник поклања и даје* (Пс. 36, 21). И: *Нек се постиде охоли; јер ме без кривице оборише; ја размишљам о заповестима Твојим* (Пс. 118, 78).

Мишљу, речју и делом испуњаваше наук апостолски: *Богу се треба покоравати више него људима* (Дап. 5, 29).

Није случајно књижевник и публициста мр Владимир Димитријевић у својој студији записао: „Случај Милоја Стевановића је парадигматичан.[174] Једног дана ће он бити знамење доба у коме смо живели. А многи ће се чудом чудити и крстом крстити кад виде да је исти човек кажњаван и од Компартије и од Цркве, само зато што је, у складу са својим могућностима, покушао да се бори за истину (у оба случаја) и да буде милостив – због чега је од црквеног суда кажњен најтежом казном."[175]

На овом месту бисмо само скренули пажњу читаоца на сличност *пресуда* у сва три случаја у временском раздобљу од три деценије. Наиме, пажљиви читалац ће запазити да исти дух повезује све човекомрзитеље и идолопоклонике, без обзира на то да ли су партијски, папини или квазидржавни слепи послушници. Свима њима је заједничко то да се *истине не треба држати као пијан плота,* ако то захтева „виши" интерес. Отуда они суде и расуђују по надахнућу својих налогодаваца. Будући до бескичмењаштва одани својим „газдама", они безрасудно извршавају њихове налоге и директиве, изражавајући зверско немилосрђе према онима над којима имају власт. Нарочито ако они што су у њиховој власти, нису спремни да се *покају* односно *самокритикују* у интересу очувања *јединства* партије (или „цркве"). Оног „јединства" које су они, по правилу, својим делима већ уништили. Заслепљени доказивањем свога подаништва, не видећи *од лишћа дрвеће*, до ужаса се гаде на чињенице, па их најчешће игноришу да би потиснули истину и

170 Што сведоче многи списи и књиге, а посебно књига: група аутора, *Тајна безакоња,* треће допуњено издање, Ниш, 2012.

171 Види*: Чувари вере предачке*, Ревнитељ, Ниш, 2014, стр. 368 – сведочење проф. Смиље Аврамов.

172 Види: *Саврешења у СПЦ*, Ниш, 2014, стр. 78.

173 Види: исто, стр. 281-330.

174 Што ће, према грчком, рећи: узоран, примеран, који може да послужи као образац, који поучава примером *(види: Вокабулар – Српски речник).*

175 Владимир Димитријевић, *Србовање и србофобија – портрети гоњених и забрањиваних Срба,* Београд, Ривел Ко, 2014, *„Србија је велика тајна или случај Милоја Стевановића",* стр. 71-104 (подвлачење Љ. П.).

на њено место устоличили лаж. Ни Николу Макијавелију, до те мере, циљ није оправдавао средства.

Тако ће „другови", приликом суђења Милоју за речи изговорене у београдском Сава центру, уместо транскрипта његове беседе добити (дез) информацију о томе шта је он „рекао", што ће бити довољно да сви одђуте када чују: *Он је најштетнији, његова делатност је непријатељска и у том непријатељском деловању он није сам!* Касније ће егзекутор повући своју реч и признати да је био изманипулисан.[176] Остали ће, са стидом или без стида, заборавити своју подигнуту руку на одстрел свог омиљеног друга. И *пој'о вук магарца*: један човек је жртвован да би *вође* мирно могле наставити свој пут у *Недођију* у којој ће се они што су ишли за таквим вођама, након петнаестак година, гушити у сопственој крви и сузама.

Исто тако ће и „епископи" са кардиналским прстеновима зажмурети пред императивом *Уставa СПЦ и Правилима за црквене судове,* игноришући наводе жалиоца. И још ће му (ваљда због дрскости, јер им указује на безакоње и беспоредак) натоварити и нову „смртну кривицу" за коју чак није ни оптужен: „вређање надлежног Епископа, свештеника, црквених и црквено-судских власти". Наравно, уопште се не каже: када, где, како, на који начин, чиме, кога... је то „вређао" тај, најтежом казном осуђени, Милоје.

По истом принципу, другостепени мирјански суд неће ни поменути у својим фарисејским образложењима чињенице наведене у жалбама окривљеног: *да није дрско и безобразно наскочио на полицијска кола,* која су кријумчарила ходајућег по тами Епископа, већ да су га та кола покосила, због чега судија, видевши својим оком, записује у судски записник: „Окривљени показује ударац у лист десне ноге и задобијени крвни подлив који је уочљив"; нити ће поменути постојање приложеног лекарског уверења и извештаја двају специјалиста државне болнице. Исто тако, у другом поступку, Апелациони суд игнорише чињенице да пламен свеће и безгласна молитва не могу *реметити јавни ред и мир* и да сведок тужиоца монах Орсисије (Недељко) Ивановић, код кога је савест надјачала обавезу послушања свом игуману, засведочи да је „парастос био у миру и да окривљени нису нарушавали јавни ред и мир."

Дакле, у сва три случаја Милојевог страданија провлачи се исти дух, иста нит: уколико се чињенице опираху његовим судијама – у*толико беше горе по чињенице*. И немилосрдније по страдалника.

176 Односно кад види да је одабран за једнократну употребу, па му изостане обећана награда у виду више функције.

Укратко: *Све је исто само њега нема*.[177]

Јер, иако су боје Милојевих судија различите – једна је црвена, а друга црна – дух је готово исти. Погледајмо то на једном упоредном примеру.

„Другови" су га казнили, сменили и непријатељем прогласили, између осталог, и због тога што је „Општински комитет оценио да је друг Милоје Стевановић одговоран што је створио могућност таквих интерпретација и манипулација, јер није испољио потребну одговорност у процењивању свих аспеката и могућих последица јавног иступања, непрецизних формулација, једностраних и неаргументованих оцена о неким врло значајним питањима наше политичке праксе које је том приликом изнео. Исто тако, Комитет је поменуте одлуке донео и из разлога што друг Милоје Стевановић није показао самокритичност, односно спремност да прихвати критику у току утврђивања његове одговорности и изрицања идејно политичке мере" (*Чачански гласи*, 16. фебруар 1984).

Кад људи истог духа пресвуку црвену кошуљу, скину петокраку, обуку црну ризу и преко ње ставе панагију – резултат је исти. Елем, у *Пресуди* Великог црквеног суда коју потписује председник Амфилохије Радовић, а чланови Већа су Иринеј Буловић и др., налазимо ове речи: „Оптужени Милоје Стевановић није показао ни један знак покајања, као и услед настављања јавне саблазни, Велики црквени суд потврђује пресуду Црквеног суда Епархије жичке ЦС бр. 54 од 10. марта 2011. г." (Велики црквени суд, бр. 42/11, од 29. априла 2011).

Дакле, боја другачија, али садржај паковања готово идентичан.

Милоје је требало да прихвати критику зато што је, уз остало, рекао:

– *да министар унутрашњих послова лаже* кад каже није информисан шта се на Косову догађа;

– да ће ако људи који воде земљу наставе истим путем исту одвести *у социјалне ломове*.

У другом случају Милоје је требало да покаже знаке покајања зато што је *вређао црквене и црквено-судске власти у својим текстовима и књигама.*

Ево, после свега, испоставља се да Милоје „није био у праву":

1. Рекао је да Доланц лаже, а он је човек само „поштено" радио свој главни посао – пошто је био немачки шпијун (в. стр. 439 ове књиге).

2. Рекао је да ће, ако „вође" наставе истим путем, доћи до социјалних ломова – међутим, то нису били „ломови" него страшни крвави рат.

Такође, Милоје „није био у праву" што је вређао црквене великодостојнике, који су примили од папе бискупско прстење и напрсне крстове

177 Истоимена песма Тијане Дапчевић (видети: http://tekstovi.net/2,264,11669.html).

(међу њима и главне судије Амфилохије Радовић и Иринеј Буловић); који папу зову „свети отац"; који ће рећи у честитци да је папу-језуиту призвао Дух Свети; који ће се молити Богу да им папа дође у Србију; који ће се сликати испод „иконе" Алојзија Степинца кога је папа прогласио блаженим; који ће, насупрот канонима, упражњавати заједничке молитве са јеретицима, палити свеће по јеврејским синагогама, примати на дар храмове од јеретика... Милоје је „крив" и што је у својим књигама и текстовима објавио тајну – открије проф. Смиље Аврамов о томе да су папа, САД и Немачка склопили тајни споразум у 11 тачака међу којима је и завера **о тоталном уништењу Православља** – чиме је и малоумнима јасно и гласно показао да су папољупци и екуменисти дубоко загазили у издају Православља и Светосавља.

Дабоме, у оба случаја, Милоје је „требало" или да ћути да би шпијуни и издајници могли да изврше своју мисију (униште Државу, односно Цркву), или да се самокритикује, односно покаје – да не би повредио „достојанство" посленика на рушењу Државе, односно Цркве.

Али, авај њима, Милоје Стевановић не беше од тог соја.

Посебна занимљивост ове књиге је поглавље *Порота и сведоци*. Будући да је осуђеног оптужио ненадлежни црквени тужилац, судио – без учешћа окривљеног – ненадлежни црквени суд, неканонску одлуку потврдио Велики црквени суд, такође без учешћа осуђеног, додајући му још једну „кривицу" за коју га чак ни ненадлежни тужилац није оптужио – *Порота и сведоци* остављају неизбрисив документарни траг о зловремју у коме је инквизиција Иринеја Буловића и Амфилохија Радовића вршила братоубиства, ослањајући се на само њима знано сопствено надахнуће, бесомучно газећи Свете Каноне, Устав СПЦ и људскост.

У додатку књиге објављена су документа из четврте дедине фиоке – ту се налази и транскрипт интервјуа под називом *Ућук Јовану Радосављевићу,*[178] где осуђени Милоје необоривим чињеницама у дим и прашину развејава небулозне тврдње лажних сведока замаскираних у црне ризе чије камилавке и митре нису успеле да заклоне бешчашће, који су својим клеветама покушали да даду легитимитет инквизицији, брукајући тиме своје свештеничко и епископско достојанство.

Посебну посластицу представља *Ситна књиīа,* којом народни гуслар иште од острашћених и самовољних инквизитора да осуђеном Милоју благоизволе доставити *Пресуду*, коју су трубили по литургијама и конференцијама за штампу, на основу које су доношени несувисли акти, качени по огласним таблама цркава и манастира. Међутим, ни до данашњега дана осуђени није добио *Пресуду*.

Да ли је он уопште екскомуницира из Цркве, како говоре њени представници на конференцијама за новинаре, средства информисања и поменута несувисла акта на огласним таблама српских светиња, питање је сад.

Један је од докумената новијег датума који су унуци Грешног Милоја из фиоке свога деде преселили у ову књигу *Писмо јеромонаху*, исписано у Васкршњем посту 2015. године. Занимљиво је да је истоимено писмо истог аутора, написано 2007. године, подигло на ноге тадашње, у безакоње суновраћене, црнорисце. Тих дана је уследио процес против Милоја Стевановића који је покренуо тадашњи Епископ жички. Али, тај покушај није уплашио процесуираног, па је он као одговор на покушај утеривања страха, издао књигу *Не īомичи сīаре међе,* чија су два издања разграбљена у невероватно кратком року. Прогонитељи су се зауставили, видевши да су наишли на *īврд орах* и да су у опасности да *īоломе зубе*. Зауставили се јесу. Али, заборавили нису. Чекали су, у заседи, другу прилику. И једног дана им се учинило да су га ухватили „на делу". Заиста јесу – ухватили су

178 Реч је о транскрипту интервјуа Милоја Стевановића, на стр. 341 ове књиге. Иначе, пажљивом анализом докумената у овој књизи, запазићемо исти – инквизиторски – дух и код чланова Компартије и код црквених великодостојника и код носилаца световне власти када они (и једни и други и трећи) себе срозају у брлог идолопоклоника, а своје надређене претворе у идоле. Тада се, и једни и други и трећи, служе сатанским средством (лажима) да изврше добијени задатак. Поређењем лажи које је изнео функционер Компартије Реља Јанковић (в. стр. 99) и лажи које су изнели Атанасије Јевтић и Јован Радосављевић (в. стр. 341) и лажи које је изнео командир полиције у Чачку у својој пријави и лажном сведочењу, ми видимо:

а) да је циљ исти – извршити задатак;

б) да је средство за постизање циља исто – лаж;

в) да је последица иста – уништити, прогнати, маргинализовати... истинољупца, праведника.

У страданију Милоја Стевановића („великог праведника" – по речима Предрага Драгића Кијука – в. стр. 270, догодило се мало чудо:

а) функционер Компартије је морално надгорњао црквене великодостојнике. Наиме, Реља Јанковић се часно извинио и јавно признао своје слепило, макар и после пет година;

б) исто тако Врховни касациони суд Републике Србије је поништио слеповање Прекршајног и Апелационог суда (у Чачку и Крагујевцу – в. стр. 204), који су се срозали на ниво сервиса острашћеног полицијског чиновника;

в) само су бивши епископ Атанасије Јевтић и архимандрит Јован Радосављевић, упркос необоривим доказима, остали и даље у власти оца лажи, у бешчашћу. И само црквоурушитељи – одступници од Светог Предања и Светосавља – Амфилохије Радовић, Иринеј Буловић и њихови послушници немају моћи да се супротставе својој гордости и опозову своје братоубилачке акте. Њима то не дозвољавају папино прстење и напрсни крстови, јер је њихов „свети отац" – папа наумио да тотално уништи Православље (видети: Смиља Аврамов, стр. 436).

га на делу милосрђа! Примио је на своје имање, под свој кров, прогнане рашко-призренске монахе, поделио с њима кору хлеба, цепаницу дрва, дотурио им кашику, поњаву, кокошку, овцу.... Одмах је уследио и други „злочин" – ухваћен је на лицу места како се моли Богу са владиком Артемијем. Довољно да још једно крдо полтрона појури за првосвештеницима и огласи се доказујући своју оданост: *Распни га, распни!* И разапели су га: изрекли су му најтежу казну под сводом небеским.

То, прво *Писмо јеромонаху* , могли бисмо рећи, да представља камен темељац Милојеве борбе против безакоња и издаје светоотачког Предања у Српској православној цркви. Иза њега, дошло је десетак његових књига.

Ово, друго *Писмо јеромонаху*, представља круну борбе овог „неуморног и истрајног борца за чистоту и одбрану праве вере" који је, у међувремену, постао задужбинар. На освећењу темеља његове задужбине – манастира светог Николе у Лозници код Чачка, 25. новембра 2011, владика рашко-призренски и косовско-метохијски у егзилу Артемије, између осталог, рекао је: „Данас нас је овде сабрао брат наш Милоје Стевановић са својом породицом, који је кренуо попут наших задужбинара из времена лозе Немањића и осталих из рода нашега, да и он подиже храмове у славу Божју."

Издавач

САДРЖАЈ

Слово владике Артемија: *Проналазачи и остављачи* 7
Горица Тркуља: *Заклела се земља рају да се тајне све сазнају* 11

РЕЧ РЕЦЕНЗЕНТА 17
Академик Србољуб Срба Живановић: *Став преучених јеретика према верном слузи Божјем* 19
Др Миодраг Петровић: *Храбровање, правдољубље, истинољубље* 21
Др Животије Ђођевић: *Америка, Ватикан и Немачка руше православље (Случај Милоја Стевановића)* 22
Радош Стевлић: *Епопеја Божјег човека* 26

РЕЧ ЛЕКТОРА 31
Проф. др Драгољуб Петровић: *О оловним временима и, узгред, о тајнама ђедове фиоке* 33

СЛОВО ГЛАВНОГ УРЕДНИКА 45
Проф. др Љубомир Протић: *Борба за истину* 47

ПРОЛОГ 51
Даје се на знање 53
Тајне дединих фиока 73

У ИМЕ ПАРТИЈЕ (прва фиока) 77
Распни га, распни 79

У ИМЕ ЉУБАВИ (друга фиока) 145
Др Зоран Чворовић: *Милоје Стевановић – Богоотражитељ на Црквеном суду* 147
Неуспела мисија 2008. 154
Застали јесу – заборавили нису (или) успела мисија три године после .. 156

У ИМЕ НАРОДА (трећа фиока) 177
Уздарје судији Верослави 196
Истина и правда су споре, али достижне 204
Да ли чачански прекршајни суд Окреће лист? 208

ПОРОТА И СВЕДОЦИ (четврта фиока) 211
Група српских интелектуалаца: Атак на милосрђе 213
Момир Лазић, књижевник: Од грамате до изопштења 215
Наташа Јовановић: У реду је да затражим исто 216
Милосав Славко Пешић: Грешни Милоје чир на оку Цркве 217
Ранко Гојковић: Смена паства 220
Јеромонах Максим: Брату Милоју утјешеније 221
Мр Владимир Димитријевић: Због чега сам потписао још један апел? 225
Жељко Жугић Которанин: Небивало стање 227
Братство Св. краља Милутина (Шабац): Подршка брату Милоју 229
Др Милан Мићуновић: Мала апологија Грешног Милоја 231
Нада Стевановић: Каквом мером мерите? 233
Др Јасмина Богићевић, Душица Гачић и Јелена Поповић:
Хвала вам, чачански Самарјанине 234
Славко Радовановић: Два греха Милојева 235
Др Зоран Чворовић: Милоје Стевановић или кога
и зашто (нас) прогоне 237
Томислав Ерић: Архијерej Артемије и Грешни Милоје јунаци
нашег времена – и времена које долази 238
Павел Тихомиров: Поп Никола баца сенку на Светог Николу 239
Милош М. Стефановић: Вапијућа порука силницима 241
Верољуб Браничевски: Живот нам је дат ради избора 242
Милосав Славко Пешић: Што је то данас Грешни Милоје?! 243
Инж. Светомир Грујић: Никад ми неће бити јасно
због чега је искључен 245
Славко Радовановић: Благочастив Србин 246
Момир Лазић: То што је урадио је часно 247
Љубо Кућубић: Заплашивање народа 248
Зоран Звиздић: Богатство је имати таквог човека 249
Миленко Вучићевић: Милоје само чини добра дела 250
Др Љубомир Протић: Он је један од најзаслужнијих Срба 251
Др Милан Мићуновић: Милоје је прав а суд крив 252
Ђорђе Бојић: Побожан и добар човек 253
Милан Марковић: Велики добротвор 254
Др Никола Вујовић: Истинољубив и правдољубив човек 255

Др Жарко Гавриловић: То је сатанин прохтев 257
Ратко Ћаловић: Поступио је хумано и честито 258
Косара Гавриловић: Велики комплимент за Грешног Милоја 259
Радисав Ћајић: То може да каже неко ко није Србин 260
Ранко Гојковић: Честит српски домаћин и верујући човек 261
Мр Владимир Димитријевић: Није хтео да се помири
са (злим) временом 262
Др Зоран Радојичић: Да је овој домаји више таквих грешника –
била би срећнија 263
Гвозден Јешић: Милоје је с нама у вечности 264
Живомир Симеуновић: Богом дан православни човек 265
Првослав Јелесијевић: Зато што говори истину 267
Милија Тановић: Његово избацивање је избацивање свих Срба 268
Славка Симеуновић: Ја сам поносна на такву породицу 269
Предраг Драгић Кијук: Милоје Стевановић – велики праведник 270
Протосинђел Ефтимије: Брат Милоје – косовско метохијски
„заробљеник” 271
Иван Жекоски: Избацили су праведника, а олош држе поред себе 272
Драган Бубуљ: То није у реду 273
Мирко Ковачевић: Чудо од човека 274
Радош Стевлић: Луча чачанског краја и целог српства 313
Др Десанка Крстић: Велика је листа његових доброчинстава 315
Биљана Ђоровић: Прави српски домаћин 317
Драгана Сенић: Зашто пишете лажи? 319
Милан Митровић: Живот посветио племенитости 320
Весна Радовић: Ко даје легитимитет човеку 321
Јелена Тасић: Ктитори цркве Милоје и Нада Стевановић 322
Угљеша Мрдић: Да ли ће вас искључити из држављанства Србије? 324
Љуба Ранковић: Хришћанство није теорија – оно је живот 325
Оливера Сечивановић: Изговорено искрено и из срца 326
Драгољуб Дража Петровић, Раде Радовановић:
Хтео је да одговори зашто ћутимо 327
Марко Андрејић: Од учитеља до предузетника 328
Нађа Божовић: Неформални холдинг од 500 сеоских домаћинстава 329
Гвозден Оташевић: Брани се књигама 330
Вања Булић: Некад друг Милоје (бунџија) – данас Грешни Милоје 332
Атанасије Јевтић, бивши епископ захумско-херцеговачки 333
Милић Драговић, екуменистички свештеник из Ужица 335
Амфилохије Радовић, митрополит црногорско-приморски 336
Јован Радосављевић, архимандрит, бивши професор Богословије 337

ДОДАТАК 339
Утук Јовану Радосављевићу 341
Ситна књига 374
Дојава грађанина покорног 379
Кумство 382
Уздарје куму 391
Куме алал ти, фуснота 394
Коме звона звоне 402
Кум му се огадио 410
Уздарје Иринеју Буловићу 419
Молба у вези са Жалбом 424
Троглава аждаха на издисају 427
Рађање дедине и бакине задужбине цркве Светог Николе у Лозници ... 437
Испосница Светог Пимена Великог на Јелици 440

ПОГОВОР 441
Не може се сакрити град што на гори стоји 443

ТАЈНА ДЕДИНЕ ФИОКЕ

С благословом владике РПКМ у егзилу Артемија

Главни и одговорни уредник
Проф. др Љубомир Љуба Протић

Уређивачки одбор
Јана Љубичић
Јанко Љубичић
Јован Љубичић
Марта Вулићевић
Миона Вулићевић
Магдалена Вулићевић

Рецензенти
Академик Србољуб Срба Живановић
Др Миодраг Петровић
Др Животије Ђорђевић
Радош Стевлић

Лектор
Проф. др Драгољуб Петровић

Коректор
Мр Маријана Матовић

Транскрипте сачиниле
Весна Јовановић, Наташа Лепосавић и Јована Стојановић

Издавач
Ревнитељ, Ниш

Ликовно-графичка опрема
Зоран Јуреш, акад. графичар

Штампа
ZnAmgraf

Тираж
1.000 примерака

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

271.2-834-726.6:929 Стевановић М.(082)
27-675(082)

ТАЈНА дедине фиоке : [збирка докумената] / [главни и одговорни уредник Љубомир Љуба Протић]. - Ниш : Удружење грађана Ревнитељ, 2015 (Чачак : Знамграф). - 450 стр. : илустр. ; 24 cm. - (Библиотека Братољубље ; књ. 12)

Тираж 1.000. - Слово владике Артемија: стр. 7-9. - Стр. 11-15: Заклела се земља рају да се тајне све сазнају... / Горица Тркуља. - Слово главног уредника: стр. 47-50. - Стр. 439-436: Не може се сакрити град што на гори стоји (Мт 5, 14) / издавач. - Напомене и библиографске референце уз текст.

ISBN 978-86-89093-18-6

а) Стевановић, Милоје (1949-) - Зборници b) Екуменизам - Зборници
COBISS.SR-ID 217937420

Манастир Светог Николаја
Мирликијског у Лозници код Чачка
Задужбина Милоја и Наде Стевановић